

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir wattrpad kitabı

KATE MARCHANT

Float

SUYUN ÜSTÜNDE

SARAH DESSEN VE JENNY HAN HAYRANLARI İÇİN, TUTUNMAK VE VEDA ETMEK ÜZERİNE SAMİMİ BİR YAZ OKUMASI.

Waverly Lyons, kendini bildi bileli ebeveynlerinin boşanma olayının ortasında sıkışıp kalmıştır. Waverly'nin bu yaz tatilini kiminle geçireceğine dair tartışmaların sonucunda seçenekler azalınca Waverly, Florida, Holden'da halasıyla kalmaya merhaba demiştir.

Waverly plaj kültürüne pek hâkim değildir. Güneşten de hiç hoşlanmaz. Üstelik yüzmeyi de bilmiyordur! Hem de hiç.

Yan komşu olan, Blake adında çekici ve tatlı bir çocuk, Waverly'yi kendi ortamına dâhil etmiştir. Waverly'nin hayatında ilk kez arkadaşları, bir sosyal hayatı ve kısa süre sonra da Blake'e karşı hisleri olmuştur.

Fakat her yazın bir sonu vardır ve sonunda ait olduğunuz yeri bulduğunuzda, yapacağınız en zor şey veda etmektir.

KATE MARCHANT

Float

^m
★ *SUYUN ÜSTÜNDE*

Bana her zaman çok düşünmemem gerektiğini hatırlatan
anneme ve babama...

Bölüm 1

Florida'nın kavurucu ikinci güneşi çıplak omuzlarımı mahvediyordu.

Eğer en yakın zamanda bir klima bulamazsam bayılıp, Jacksonville Uluslararası Havaalanı'nın dışındaki yolcu alma alanının beton zeminine yığılacaktım. Sonra da zavallı bir güvenlik görevlisi bilinçsiz bedenimi fark edip talihsiz bir şekilde beni uyandırma görevini üstlenecekti.

Çok fazla düşündüğümü biliyordum. Annem, her zaman en iyi yeteneğimin kendimi olmayacak şeylere boş yere hazırlamam olduğunu söylerdi. Fakat serin havaalanı terminalinden çıkıp sıcaklığın arttığı otoparka gidecek kadar aptal olan tek kişi bendim. Ayrıca arkamı dönüp hatamı kabul edemeyecek kadar da inatçıydım. Bu yüzden elektrik direğinin ince gölgesinde dikişli, halam Rachel görünüyor mu diye sıcaktan kavrulan yola gözlerimi kısmış bakarken kendimi aptal gibi hissediyordum. Terli, yapış yapış bir aptal.

Terlemeyi *hiç* bırakacak mıydım acaba?

Kot pantolon çok da doğru bir tercih olmamıştı. Alaska'dan geleceğim uçuşa hazırlanırken ölçülü ve aşırı normal kıyafetler giymeye çalışmıştım ki bu, muhtemelen benim ilk hatamdı. Ailem hiç de normal sayılmazdı. Jeffery Lyons ve Lauren Fitzgerald, Alaska Üniversitesi'ndeki iki İklim Bilim profesörü olarak iklim değişikliği alanındaki farklı duruşlarıyla, ihtiraslı ilişkileriyle (sonucu ikna edici olmayan araştırma makaleleri ve trajik olarak bendim) ve sarsıntılı boşanmalarıyla Fairbanks'te çok iyi bilinirlerdi. Sekiz yaşına girdiğimden beri her yaz sırayla

beni kuzey kutbuna yolculuklara sürüklüyorlardı. Saat dilimi matematiğim doğruysa; iki ebeveynim de şu an araştırma istasyonuna varmış, ekipmanlarını yerleştirmiş ve önümüzdeki uzun ay için yiyecek paylarını hesaplamaya başlamışlardı.

Normal, tam olarak benim repertuarımda sayılmazdı.

Ancak kuzey ışıklarının ve gece yarısı güneşinin diyarı Fairbanks'ten *biri* gibi giyinmiştim. Bu da garanti olsun diye, en az üç kat ve bir de ince yağmurluk anlamına geliyordu.

Uçakta elinde bir broşürle tropik tatil köyüne aitmiş gibi giyinmeyen tek kişinin ben olduğumu görene kadar yanlış bir kıyafet tercihi yaptığımın farkında değildim. Daracık uçak tuvaletinde üstümdeki kıyafetlerin çoğunu çıkarmış ve ince askılı bir atletle kalmış olsam da; kot pantolonumu çıkarıp külotumla etrafta gezemezdim. Havaalanı güvenliği bundan hoşlanmazdı. Valizim terminalin linolyum zeminini çizerek ilerlerken üç farklı görevli bana ters ters bakmıştı zaten.

Belli ki küçük valizi dokuz yıl boyunca annemle babamın evi arasında sürüklemek tekerleklerin aşınmasına sebep olmuştu. Bir bu eksikti.

Bu iğrenç valizden gerçekten nefret etmeye başlamıştım. Küçüktü, siyahtı ve bagaj alım kısmında onu bulmak işkence gibi gelmişti. Belki boyamayı deneyebilirdim. Neon, çizgili ya da hayvan desenli bir şeyler yapabilirdim. Yazın sonunda Alaska'ya dönerken onu bulmamı kolaylaştıracak bir şeyler.

Rachel halamda muhtemelen kullanabileceğim birkaç sanat malzemesi bulabilirdim çünkü kendisi, freelance bir ressam ve grafik tasarımcıydı. Denklemleri ve bir araştırmacı olmak dışındaki ihtimalleri çok umursamayan babamsa küçük kardeşinin yaratıcı bir ruhu olduğu gerçeğini asla kabul etmek istemişti. Halam ne zaman bir hava değişikliğine ihtiyaç duysa bir eyaletten diğerine taşınırdı. En sonunda bir lunapark mühendisiyle çıkmaya başlayınca Florida'da kalmıştı. Adam, başka yer

yokmuş gibi halamı *Disney World*¹'te terk edince halam da kendini toplamak için Holden'a yerleşmişti.

Bir iki dakika boyunca bakımsız küçük valizime baktım ve sonunda çizgili ya da benekli bir desen yapabileceğime karar verdim. Başımı kaldırdığımda bana doğru yaklaşan neon yeşili *Volkswagen Beetle* resmen kör olmama sebep olacaktı.

Elimi kaldırıp arabanın dışından yansıyan güneş ışınlarına karşı gözlerime siper ettim. Valizimi yenileme fikri için *Beetle* kesinlikle güzel bir rol model olabilirdi. Böyle bir rengi kaçırmak nasıl mümkün olurdu ki?

Araba yaklaşmaya devam ederken daha yasal bir hızla yavaşladı. Ön teker ayağımın ucundaki kaldırımın kenarına değdi ve araba sonunda durdu.

Açık olan yolcu koltuğu penceresinden bir kadın bana utanç verici bir şekilde gülümsüyordu. Onun kim olduğunu anlamak için sadece bir kez bakmam yetmişti. Karışık kahverengi saçlara ve yüzüne saçılan çillere babamın dairesinin duvarlarında asılı olan aile fotoğraflarından oldukça aşinaydım.

"Kaldırıma çarptım, değil mi?" diye sordu Rachel.

"Değdirmiş olabilirsin."

"Ah, siktir," dedi dişlerinin arasından, sonra aceleyle ekledi: "Yani *sektir* demek istedim."

"Rachel hala. On yedi yaşımdayım. Bunları zaten duydum."

Rachel korkunç park etme becerisinin kalıntısından başını kaldırarak beni süzdü. Beni en son gördüğünden bu yana muhtemelen çok değiştiğimin farkındaydım. Artık daha uzundum, ayrıca yüzüm daha az lekeli ve ergen diş tellerim de olmadığı için; küfürleri oldukça iyi bilen, tecrübeli genç bir kadın gibi göründüğümü düşünmek istiyordum.

Rachel da böyle düşünmüş olmalıydı ki, başını sallayarak ekledi: "Tamam o zaman, siktir."

1 *Disney* temalı eğlence parkı. -çn.

Külüstür küçük valizimin uzayan kolçağını çekmeyi başardığım sırada halam, arabanın sürücü koltuğundan inerek çilli kollarını nefesimi kesecek kadar sıkıca bana sardı.

“Ah, Waverly, ne kadar da uzamışsın!” dedi şaşkınlıkla. Beni yukarıdan aşağı süzerken kollarımı tutuyordu. “Seni en son gördüğümde bir yirmiden uzun olduğunu sanmıyorum. Kendine bir bak! Sanki *gerçek bir insan* olmuş gibisin. Neredeyse bir yetişkinsin.”

Neredeyse buradaki anahtar kelimeydi. Rachel da ben de kadının spektrumunda uzun olan taraftaydık ama o, otuzlarındaydı ve kendini nasıl taşıyacağını öğrenmişti. Bense hâlâ birinci sınıfta yaşadığım ani büyüme atağımın etkisinden çıkmaya çalışıyordum. Lisedeki üçüncü yılımın ardından neredeyse bir seksen olmaya alıştığımı düşünmüş olabilirsiniz ama bacaklarımdaki morluklar henüz bedenimle ne yapmam gerektiğini pek çözemediğimi gösteriyordu.

Ancak bu yorumunu bir iltifat olarak alacaktım.

“Pekâlâ, benim sevgili küçük kutup ayım, hadi seni klimalı bir yere götürelim,” dedi Rachel. Ben ona kollarımda bir sorun olmadığını söyleyemeden valizimi tutup aldı. “Akşam yemeğinden önce yerleşmeni istiyorum. Biraz deniz mahsulüne varsan seni en sevdiğim mekâna götüreceğim.”

Son on iki saattir etrafım insanlarla çevrili bir şekilde minicik uçak koltuğuna sıkıştıktan sonra, bu sıcakta bir restorana gitme fikri kulağa insafsız bir eziyet gibi geliyordu. Ancak korkaklık etmenin vakti değildi. Alaska'dayken Waverly Lyons'tım; iki parlak, tartışan zihnin aşırı yeteneksiz ve kaygılı ürünüydüm. Hiç yakın arkadaşı olmayan ve sadece not paylaştığı küçük bir grubu olan sessiz çocuktum. Gereksiz yükümlü. Sonunda kafayı üşütüp bebek bakıcılığı yapsın diye uzak bir akrabalarını arayan iki ebeveynin çocuğuydum.

Ancak önümüzdeki yirmi sekiz gün boyunca o kızdan, altı bin dört yüz otuz yedi kilometre uzakta olacaktım.

Herhangi biri olabilirdim.

Bu yüzden Rachel’la birlikte kaldırımdan uzaklaşarak güneye, bir aylığına evim olacak bir saat mesafedeki yere doğru ilerlemeye başladık. Daha önce yapmayı hiç başaramadığım bir şeyi yapmaya çalıştım: Çok düşünmemeye.

Holden, Atlantik Okyanusu’nun hemen dibinde kalıyordu. Daha önce hiç okyanus görmemiştim, bu yüzden arabanın camını indirip sıra sıra dizilmiş dükkânların ve banliyönün yanından geçip giderken boynumu uzatıp suyu görmeye çalışmaktan kendimi alamadım. Sonunda sokaklar daralıp yeşillenmeye ve palmiye ağaçları sıralanmaya başladığında bir anda köşeyi döndük. İşte, hafif eğimli sahil ve seyahat reklamlarından çıkmış gibi duran mükemmel mavi yeşil birleşimi karşımızdaydı. Derin bir nefes alınca tuzlu tadı damağımda hissettim.

“Fena değil, ha?” diye sordu Rachel, sürücü koltuğundan.

“Kartpostal gibi görünüyor,” dedim.

“Yine de kafanı içeri sokmak isteyebilirsin. Kasaba merkezinin trafiğine girmek üzereyiz ve benim gözetimimdeyken nasıl bir saat içinde kafanın koptuğunu babana açıklamak zorunda kalmayı hiç istemem.”

Neredeyse kahkaha atacaktım ama Rachel’in kısa süre önce kaldırımdaki başarısını düşününce, belki de bunu şakadan çok ciddi bir uyarı olarak algılamalıydım.

Holden’in kasaba merkezi küçük ve kum tozuyla kaplıydı fakat renklerle doluydu. Mağazaların hepsi ya çarpıcı ana renklerle ya da güzel pastel renklere boyanmıştı. Pencerelerin ve kapıların çerçevesiyse parlak beyaz renkteydi. Bir dondurma dükkânı, kitapçı ve güneşlenen insanların havlular üzerine uzandığı; gençlerden oluşan küçük bir grubun da voleybol filesini kullandığı uzun tahta bir iskele gördüm.

“Bütün gün eve kapanıp kitap okumayacaksın, değil mi?” diye sordu Rachel beni kışkırtarak. “Buraya tatile geldiğimizde baban hep öyle yapardı. Diğer herkes sahilin tadını çıkarırken o küçük bilim kitaplarıyla kendini motele kapatırdı.”

“Bilmiyorum. Kulağa güzel bir tatil gibi geliyor.”

Rachel bunun bir şaka olduğunu düşünerek kahkaha attı. Ama zaman geçirmek için başka ne yapacaktım ki? Burada hiç arkadaşım yoktu, Rachel’in peşine takılacak kadar sanatsal değildim ve sahilde yapabileceğim tek şey yanmaktı.

Yüzemezdim. Hayatım boyunca küvet dışında hiçbir su birikintisine ayağımı sokmamıştım. Okyanus parmaklarımın ucunda olsa dahi hiç şüphesiz yasak bölgeydi.

“Annenle babana sağ salim vardığına dair mesaj attın mı?” diye sordu Rachel.

Koltuğumda kaskatı kesildim. Bu konudan mümkün olduğunca uzun süre, hatta tüm tatil boyunca kaçabilmeyi ummuştum ama böyle olacağını düşünmem bile fazla iyimserdi.

“Aslında telefonumu Fairbanks’te bıraktım,” dedim çok kısık bir sesle.

“Dalga geçiyorsun. Telefonunu unuttun mu?” Rachel’in sinirden kudurmasını ve hayal kırıklığıyla patlayıp yanıltıcı, sakın sesiyle bana sorumsuzluğumun kabul edilemez olduğunu söylemesini beklemiştim. Babam olsa böyle yapardı. Ancak o sadece kahkaha attı. “Ah, tatlım, çok üzüldüm. Gen çubuklarından kısa olanı çekmişsin. Peki ya babaannen? Harika bir kadındı. *Korkunç* bir hafızası vardı. Bir keresinde babanla beni Kroger’da unutmuştu. Market poşetleriyle birlikte bizi eve götürmediğini fark etmesi dört saat sürmüştü. İşte. Telefonum çantamın dibinde olmalı. Bul da babana mesaj at ki telaş yapmasın.”

Çantasını karıştırmaya başladım. Telefonumu kazara unutmadığımı söylememe ya da ebeveynlerimin güvenli bir şekilde inmemi veya ülkenin ortasında bir yerlerde korkunç bir kazada

ölmemi umursayacaklarından şüphe ettiğimden bahsetmeme gerek yoktu.

Gönderdiğim mesaj kısa ve özdü:

Ben Waverly. İndim ve Rachel halamlayım.

Rachel'ın telefonu bir dakika sonra mesaj bildirimiyle titredi. Üsteyiz, yazdı babam.

Sana liseliler için deniz biyolojisi stajıyla ilgili bir mail gönderdim. Holden'dayken bakabilir misin? Üniversite başvuruların için harika görünür. Programın direktörüne mail yazmamı istersen haber ver.

Yapmak istediğim son şey yaz tatilimi kendimi daha fazla akademik çevreye adayarak gönüllü bir şekilde geçirmekti. Rachel'ın telefonunu tekrar çantasını tıktım. Daha sonra bir bahane bulurdum. Ya da belki cesur olup babamın Holden'a beni almaya dönmesini beklerdim ve yüzüne karşı bilimden ve matematiğin her formundan nefret ettiğimi söyledim. Ancak bu düşünce bana cesaret vermekten çok gerilmeme neden oluyordu.

"İşte geldik!" Rachel, kaldırıma yaklaşp frene basmadan önce elimi kapı koluna uzatıp tutunmam için bana bir saniye verdi. "Casa de Lyons²."

Evi, sanatçı maaşıyla yaşayan bekâr bir kadından beklediğimden çok daha büyüktü. İki katlıydı, etrafı sundurmayla çevriliydi; ön taraftaki çiçek tarhlarının arasında bir çift plastik flamingo gizlenmişti ve mütevazı bir ön bahçesi vardı. Oysa ben yaz tatilimi, uydurma eşyalarla dolu, boya kutularının yığıldığı bir sahil kulübesinde geçireceğimi düşünmüştüm. Diğer iki taraftaki evler de pastel mavi ve yeşil renklerinin yanı sıra

2 İspanyolca "Lyons Evi" -çn.

neredeyse aynı görünüyordu. Rachel'in pastel renklerden hoşlanmadığı belliydi çünkü onun evi enfes bir günbatımı turuncusuydu.

"Eşyalarını bırakalım ve sana odanı göstereyim," dedi arabadan indiğimiz sırada. "Sonra üstünü değiştirirsin ve ben de seni yemeğe çıkarırım."

"Şimdi gidebiliriz."

Rachel'in bakışları bacaklarıma indiğinde burnunu kııştırdı.

"Ne?" diye sordum. Hakkında efsaneler duyduğum o devasa Florida sivrisineklerinden birinin bacağıma yapışmasından endişeleniyordum.

"Kot pantolonunla iyi olduğuna emin misin?"

"Hiç şortum yok."

"Yanına hiç şort almadın mı?"

"Hayır, hiç şortum *yok*."

"Doğru. Ebeveynlerinin seyahatleri için genelde onlarla kuzeye gidiyorsun," dedi Rachel. "Sanırım tüm yaz boyunca hep kar tulumu giyiyorsunuz. Aslında biliyor musun, deneyebileceğin birkaç tane eski şortum olduğuna eminim."

Rachel'in evinin içi de dışı kadar renkliydi. Oturma odasındaki hiçbir şey birbirine benzemiyordu. Mavi ve beyaz pötikareli koltukla yeşil kadife tekli koltuk ya da desenli duvar kâğıtları tamamen farklıydı. Köşedeki duvarda, çömleklerin ve kilden figürlerin arasında kitap yığınları olan raflar vardı. Kaotik, parlak ve garip bir şekilde neşeliydi.

"Mutfak burada," dedi Rachel, diğer odaya açılan dar koridoru işaret ederek. Ada tezgâhının üzerindeki yapışmaz tavalara ve karmaşık şekilli kupalara baktım, ardından Rachel ön taraftaki holden geçilen merdivenleri çıkmaya başladı.

"Burası senin odan olacak," dedi Rachel, valizimi ikinci kattaki holün ucundaki odaya sürüklerken. Şükürler olsun ki oturma odasından daha sakindi. Sadece tek kişilik bir yatak,

küçük bir masa, bir şifonyer ve kalitesiz deniz kabuğundan oluşan bir çalar saat vardı.

“Bunların hepsi benim mi?” diye sordum.

“Evet. Kusura bakma çok küçük-”

“Bu *mükemmel*.”

“İşte. Dolapta eski kıyafetlerimin olduğu birkaç kutu var.”

Rachel, arka ceplerine yapay elmaslardan kelekler işlenen bir kot şort çıkardı. Onaylamam için bana uzattı. Modayı pek yakından takip eden birisi değildim ama neredeyse yirmi yıl önce süslü arka ceplerin modasının geçtiğini biliyordum. Yine de yük olmak istemiyordum.

“Bununla güzel zamanlar geçirmiştım,” dedi Rachel.

Hikâyesini sormadan şortu aldım. Üstümü değiştirmem için çıkarken yatak odasının -yatak *odamın*- kapısını kapatmıştı. Her nasılsa oda çok büyük geliyordu. Kocamandı. Bütününü ve tamamen bana ait bir odam hiç olmamıştı. Babam, ben yokken evindeki ikinci yatak odasını ofisi olarak kullanıyordu ve annemin de stüdyo bir dairesi vardı, bu yüzden yemek köşesindeki kanepede yatıyordum. Yazlarımın büyük bir çoğunluğu ise ortak kullanılan ranzalarda geçiyordu. Bu yüzden diğerleriyle karşılaştırdığımda burası düpedüz lükstü.

Yatak odası fazla büyük olabilirdi ama Rachel’in şortu neredeyse tam olmuştu. Holden’in güzel insanlarıyla tanışırken yanlışlıkla iç çamaşırımın görünmesi hoş bir ilk izlenim olmazdı sonuçta. Banyoya -*banyoma*- girdim ve birkaç saniye aynadan kendime baktıktan sonra homurdandım. Her şey yanıltı. İstedüğimin aksine gizemli, havalı, yüksek sosyeteye gelen biri gibi görünmüyordum. Uzun uçak yolculuğum yüzünden göz altlarımda torbalar ve kıcımda bir kelek vardı ama tek bir bikini izim bile yoktu.

Her zamanki gibi eziktım ama bu sefer farklı bir iklimdeydim.

“Hazır mısın?” diye seslendi Rachel, koridorda bir yerlerden.

Hayır, hazır *değildim*. Ama yine de alt kata indim.

Rachel'in ön kapısından çıkıp yolu yarıladığımızda, yan evin verandasında duran bir çift fark ettim. Adam ellilerinin başında gibi görünüyordu ve golf tişörtünün altında terlediği belliydi. Yanındaki platin sarısı saçlı kadın da on santimlik bir topuklu giyyordu. Kadın genç görünüyordu, belki de Rachel'in yaşlarındaydı. Kaşlarımı çatarak aralarında nasıl bir bağ olduğunu çözmeye çalıştığım sırada golf tişörtlü adam, eğilerek kadını dudaklarından öptü. Tamam, demek ki kızı *değildi*.

"Selamlar, komşularım!" diye seslendi Rachel. "İkiniz de çok şık görünüyorsunuz. Hayırdır?"

"Randevu gecemiz!" diye cevap verdi sarışın kadın. "O ısmarlıyor."

Zihnimde bir fısıltı belirdi, *sugar daddy*³. Annem olsa böyle derdi. Fakat benim üzerimde bu göz kamaştırıcı şort varken başkalarının hayat tercihlerine göre yargıda bulunmam hiç adaletli değildi.

"Chloe şaka yapıyor, tabii ki," dedi adam Rachel'a. "Bir terfi daha aldı, yani yemekler ondan. Galiba bana ıstakoz kuyruğu ve bir margarita ısmarlayacağını söylemişti."

"Hadi be oradan," dedi Chloe adamın koluna hafifçe vururken. "Bu gecenin şoförlüğünü George yapacak. Margaritaya ihtiyacı olan birisi varsa o da *benim*. Sen ne yapıyorsun, Rach? Bu saatte Marlin Körfezi'ne gideceğini söyleme sakın. Karanlıkta resim çizmeye devam edersen gözlerini mahvedeceksin."

"Endişelenme, hafta sonu mola verdim. Yeğenim... Ah, Tanrım! Ne kadar kabayım. Bu benim yeğenim, Waverly." Bana dönüp ekledi: "Bunlar da komşularım George ve Chloe Hamilton." Tekrar Hamiltonlara döndü. "Waverly'yi bir saat kadar önce havaalanından aldım, yani kız açlıktan ölmeden onu Holden Point'e yemeğe götürüyorum."

"Biz de oraya gidiyoruz," dedi Chloe. "Neden yemeği birlikte yemiyoruz?"

3 Birlikte olduğu genç kadınlara para harcamayı seven yaşlı ve zengin sevgililere takılan lakap. -çn.

“Randevunuzu bölmek istemeyiz...”

“Bölmezsiniz,” dedi George.

“Biraz sosyalleşmek *gerçekten* işime gelir,” diye ekledi Chloe. “Oturma odasının nasıl olması gerektiği konusunda bir türlü lanet kararını veremeyen yeni müşterim ve Isabel’in *Kâşif Dora* takıntısı dışında haftalardır gerçek bir sohbet ettiğimi sanmıyorum. Halı örnekleri ya da Arakçı Tilki⁴ olmadığı sürece ne konuşursak konuşalım, sorun değil.”

“Waverly’nin yolculuğunu konuşabiliriz,” diye önerdi George. “Nereden geliyordun?”

“Alaska.”

George alçak sesle bir ıslık çaldı. “Sıcaklık değişimiyle nasıl başa çıkıyorsun?”

“İdare ediyorum.” Tamamen yalandı. Bayılacakmışım gibi hissediyordum.

“Önümüzdeki sene kaçınıcı sınıfta olacaksın, Waverly?” diye sordu Chloe.

“Son sınıf olacağım.”

“Ah, Blake’le yaşıtsın! George’un oğlu.”

“O bu gece nerede?” diye sordu Rachel. “Çocuklar yine ayrı bir sahil eğlencesi mi yapıyor?”

“Eminim yapıyorlardır,” dedi George, “ama Blake bebek bakıyor.”

Chloe bir şey daha eklemek için ağzını açsa da haylaz ve zevk alıyormuşçasına atılan tiz bir çığlık ona engel oldu. Minik, pembe bir tulum giyen küçük bir çocuk paytak adımlarla verandaya çıktı ve koşmaya başladı. Chloe, çocuk merdivenlerden düşmeden önce hızla uzanıp onu yakaladı.

“Blake,” diye bağırdı George. “Sanırım gözünden kaçan bir şey var!”

Bu Blake denen çocuğun vasat bir bebek bakıcısı olması onu da endişelendiriyor mu diye halama baktım ama Rachel,

4 *Kâşif Dora* çizgi filminden bir karakter. -çn.

arabasının anahtarlarını aramak için çantasını karıştırırken kıkırdıyordu.

Ardından Hamiltonların ön kapısında bir çocuk belirdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde hoşnutsuz ergenlerdeki o bıkkın ifade vardı. Boyu uzun, omuzları genişti ve koyu renk saçları vardı. Gerçek bir üçlü tehditti. Kolaylıkla, bizzat gördüğüm en güzel çocuk olmuştu. Tabii Fairbanks'teki özel lisemde toplam 228 öğrencinin kayıtlı olduğu düşünülürse, bu çok da etkileyici bir ifade sayılmazdı. Fakat onu görmenin bile beni ne kadar etkilediğini başka türlü açıklamam mümkün değildi. Ciğerlerimdeki hava boşaldı, dünya dönmeyi bıraktı ve yıldızlar kaydı. Duyduğum bütün korkunç metaforlar bu duruma uyabilirdi.

“En azından gözünü Isabel'den ayırmamayı *deneyebilir misin?*” diye sordu George. Sesinde, o durum komedilerinden tanıdığım hayal kırıklığına uğramış babalara ait ton vardı.

“Sana söylemiştim, ona bakmak istemiyorum,” dedi Blake. “Sahile gitmem gerekiyor.”

“Hayır, gitmiyorsun,” dedi Chloe. “Telefonunu ver.”

Bebegi, yani Isabel'i bir koluyla sararak boştaki elini söz konusu telefonu almak için uzattı. Chloe, on santimlik topuklularıyla bile Blake'ten hâlâ on beş santim kısa olsa da sesi, kulağa şaşırtıcı şekilde otoriter geliyordu. Hamiltonlara biraz mahremiyet sağlamak için hâlâ çantasını karıştırmaya devam eden Rachel'sa buna şaşırmamıştı.

“Hayatta olmaz.”

“Blake. Telefon.” Çocuk telefonu vermedi. “Hemen,” dedi Chloe sertçe.

Blake elini şortunun cebine sokarak cep telefonunu çıkardı. Ardından Chloe'nin havada bekleyen avucuna bıraktı. Kadın, zafer kazanmış gibi telefonu George'a uzattı ve ardından Blake, bebegi kollarına almayı kabul edene kadar Isabel'i ona doğru uzattı.

“Mama!” diye mırıldandı Isabel, mutlu bir bebek agulamasıyla.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” dedi Blake. Kız saçlarına uzanmasın diye başını geriye çekti. Isabel sakın bir şekilde bu sefer burnuna uzandı.

Rachel kahkaha attı. “Abimi özlememe sebep oluyorsun.”

Henüz Rachel ve beni fark etmemiş gibi duran Blake, irkilerek bize doğru döndü. Yüzünü buruşturdu. Benim de yüzümü buruşturduğuma neredeyse emindim. Holden’daki ilk sosyalleşmemin böyle olmasını *istemezdim*.

“Blake,” dedi Rachel, “bu benim yeğenim Waverly. Ağustos’a kadar burada kalacak. Sanırım ikiniz yaşıtsınız! Konuşacak çok fazla şeyiniz vardır. Şu üniversite uygulamalarından ya da... Herhangi bir şeyden işte. Şimdiki çocuklar neyle ilgili konuşuyor? Hâlâ Facebook kullanıyor musunuz? Yetişemiyorum.”

Blake gergin bir şekilde, neredeyse alayla gülümsedi. Chloe, hafifçe onun omzuna vurdu.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Blake.

Bir şey söylemeye korktuğum için cevap olarak sadece başımı salladım. Bırakın mükemmel derecede simetrik yüzleri ve *düşmancıl* olarak tanımlanabilecek ses tonları olan çocukları, herhangi biriyle bile iletişim kurma konusunda hiç iyi olmamıştım.

“Tamam, Blake. Rachel ve Waverly’yle akşam yemeğine gidiyoruz,” dedi George oğluna dönerek. “O yüzden Isabel’e göz kulak ol. Birkaç saate döneriz. Eğer bu geceki partiye gitmeni düşünmemi istiyorsan, uslu dursan iyi edersin.”

“Tamam.”

“Restoranda mı buluşalım?” diye sordu Rachel. Sonunda boya lekeleri olan çantasının derinliklerinden arabasının anahtarını bulabilmişti.

“Önden buyur!” dedi George, Chloe’nin elini tutarak.

Rachel ve ben garaj yolundan çıkarken, ikisi evlerinin önünde park edilmiş olan sevimli küçük gümüş rengi sedana bindiler. Dikiz aynasından ön verandada duran ve omuzlarına tırmanıp saçlarını yumruğuna dolamaya çalışan Isabel’e canı sıkkın bir şekilde iç çeken oğullarını izledim.

Kötü bir başlangıç yapmış olabilirdim ama en azından bu gece Blake Hamilton’dan daha fazla eğlenecektim.

Bölüm 2

Bardağımda son bir damla çikolatalı *milk shake* kalmıştı ama pipetimi ne kadar oynatırsam oynatayım alamıyordum. Höpürdetme seslerimin, yan masada oturan insanların kaşlarını kaldırarak beni izlemelerine sebep olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey, hayatımdaki en iyi *milk shakei* içmiş olmamdı.

“Sana bir tane daha söyleyelim mi?” diye sordu George.

Pipetimi yenilgiyle masaya bıraktım. “Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim.”

“Buradaki yemeklerin lezzetli olduğunu söylemiştim,” dedi Rachel.

Holden Point'teki restoran, insanların kumda yürüyerek altından geçebileceği kadar yüksek olan sahildeki sütunların üzerine inşa edilmişti. Benim standartlarımla kıyaslanınca oldukça gösterişliydi. Ancak çoğu yazımı, kısıtlı miktarda dağıtılan ve alüminyum folyoya sarılı bir hâlde servis edilen hazır yemekleri yiyerek geçirdiğimi düşününce, pek de güvenilir bir yemek eleştirmeni sayılmazdım.

“Holden'da ne kadar kalacaksın, Waverly?” diye sordu Chloe.

“Babam ağustosun ikinci haftası beni almaya gelecek.”

“Halanla geçireceğin koca bir ay,” dedi George. “Bu, oldukça özel bir şey. Aileyle zaman geçirmek güzeldir. Rachel'ın Marlin Körfezi'ndeki duvar resmini görebilecek kadar kalacak mısın?”

Rachel başını salladı. “O zamana kadar hazır olur. Birkaç tane yaz fırtınası geçirsek de, bu kız gitmeden resmi bitirmeye ve açılışını yapmaya kararlıyım!”

“Sen resim yaparken Waverly ne yapacak?”

Harika bir soru.

“Bir yaz işi bulmayı deneyebilir,” diye önerdi Rachel.

“Ah! Blake de öyle yapıyor,” dedi Chloe. “O bir cankurttan.”

Bu, benim için bir seçenek bile değildi.

“Belki biraz onunla takılır,” dedi Rachel. “Şehri tanır.”

Tabii, hiç almayayım.

“Ah, saçmalama,” dedi Chloe, kurtarıcı meleğimdi. “Waverly’nin yakında kendine arkadaş edineceğine eminim. Ayrıca Blake son zamanlarda hiç ortalıkta değil gibi. Yemin ederim sevgilisi ve o küçük grubuyla, evde geçirdiğinden daha çok vakit geçiriyor.”

Kucağımda parmaklarımla oynuyordum. Holden küçük bir kasabaydı bu da buradaki çocukların muhtemelen yıllardır birbirlerini tanıdıkları, aralarında esprileri olduğu ve anlamayı asla umut edemeyeceğim iç içe geçmiş aile geçmişleri olduğu anlamına geliyordu. Bense bir yabancıydım. Holden’a uymayan gardırobum ve Blake Hamilton’la acınası tanışmam, kendimi yeniden bulmama dair büyük planlarımın çoktan yanıp kül olduğunu gösteriyordu.

Kendime yeni bir karakter bulmak istiyorsam, daha derinlere inmem gerekiyordu.

“Blake hâlâ Alissa’yla mı?” diye sordu George. Hâlâ oğlunun sevgilisi konusuna takılmıştı. “Ayrıldıklarını sanıyordum.”

“O geçen haftaydı, bebeğim. Yine birlikteler.”

“Bunun takibini yapmaktan vazgeçiyorum,” dedi George. Peçetesini masaya yerleştirerek arkasına yaslandı. “Sanırım eve dönme vakti geldi.”

“Katılıyorum,” dedi Rachel.

“Hesabı ben alıyorum,” diye ısrar etti Chloe. “George şaka yapmıyordu. Yemekler bendendi.”

Chloe ödemeyi yaptıktan sonra dördümüz de toparlanıp masamızdan kalktık. Kalkarken hepimiz inlediğimiz için ne kadar çok yediğimizin farkına varabildim. Böyle giderse Alaska'ya döndüğümde kendime daha büyük bir parka almam gerekcekti.

Dışarıda gün batıyordu. Gökyüzü mordu ve altındaki okyanusu parıltısıyla turuncuya boyuyordu. Dalgaların arasında, kendi ayaklarını göremeyecek kadar hava kararana dek sahilden ayrılmayacakmış gibi görünen sörfçüler vardı.

Rachel dirseğiyle beni dürterek, "Büyüleyici değil mi?" diye sordu.

"Öyle," diye cevap verdim. Bakışlarımı sudan ayıramıyordum. Tıpkı "*Küllerimin Dökülmesini İsteyeceğim 10 Yer*" listesinin en başında olabilecek bir yere benziyordu. Güzeldi, evet ama aynı zamanda bana kendi faniliğimi hatırlatacak kadar büyük, merhametsiz ve başarılıydı. *Yüzebilsem* bile, o denizköpüklerinden oluşan duvara ayak parmağımdan fazlasını sokabilecek kadar cesur olduğumu sanmıyordum.

Uzakta, sahil şeridinin ucunda kumda parlayan ışıklar vardı. Buradan bakınca küçük, koyu renk karıncalara benzeyen ve git-tikçe büyüyen bir kalabalık sahile doğru ilerliyordu.

"Saat bu kadar geç oldu mu?" Chloe kaşlarını çatı. "Çocukların hava kararana kadar sahil eğlencesine başlamadığını sanıyordum."

"Sahil eğlencesi mi?" diye tekrarladım.

"Kasabadaki çocuklar yaz boyunca bunu yaparlar," diye açıkladı Chloe. "Ah, Waverly, sen de gitmelisin!"

"Ah, hayır..."

"Kesinlikle gitmelisin, Waverly!" diye onayladı Rachel. "Bu, Holden'da bir kabul töreni gibi."

Boğazım telaşla kasıldı. İnsanlarla tanışmaya hazır değildim. Henüz değildim. Saçlarımı taramalı, birkaç farklı şort denemeli

ve kendimden başkasıymışım gibi davranabilmem için pratik yapmalıydım.

“Belki Blake seni götürebilir,” diye önerdi Chloe. Tereddüdümü tamamen yanlış anlamıştı.

Eğer birkaç saat önce acınası görünüyorsa, ebeveynleri beni, yani tuhaf yeni kızı peşinde partiye sürüklemesine sebep olduğunda kim bilir nasıl görünecekti? Kendimi karşı çıkmaya hazırlayamadan, Rachel kolunu omzuma attı ve cesaret verircesine omzumu sıktı.

“Waverly bunu çok ister.”

“Harika,” dedi Chloe. “Eve döndüğümüzde seni alması için Blake’i göndereceğim.”

Ardından Hamiltonlar sedanlarına atlayıp otoparktan çıktılar ve ben, az önce neye ikna olduğumu idrak edemedenden uzaklaştılar.

“Hadi, Waverly!”

Rachel, eve dönüş yolunda müzik açmıştı. Bu, ortamdaki sessizliği konuşarak doldurmak gibi bir baskı yapmadığına dair sözsüz bir işaretti. Kafamda milyonlarca farklı senaryo kurdum ve her biri kendimi Holden’daki çocukların hepsinin önünde rezil etmemle bitiyordu. Rachel’in evinin önündeki garaj yolunda durduğumuzda midem düğüm düğüm olmuştu. Bunu nasıl yapacaktım? Sadece adını bildiğim ve benden pek hoşlanmamış gibi görünen tek kişinin önünde nasıl başımı dik tutup bir partiye girecektim?

“Ne giyeceğim?” dedim aniden. “Yani, üstümü değiştirmem gerekiyormuş gibi hissediyorum...”

“İyi görünüyorsun. Günlük bir şey zaten.”

Partiye giderken bir şey götürmem gerekir mi diye sormak istedim ama Hamiltonların ön kapısı açılıp Blake dışarı adım attığında, sözüm yarıda kesildi. Beyaz bir tişört ve koyu renk şort giymişti, yüzü asıktı. Beni fark etmeyeceğini umarak yolcu koltuğunda oturduğum yerde büzüştüm. Ancak içinde oturduğum

aracın neon yeşili olduğunu unutmuştum. Bu yüzden Blake'in fark ettiği ilk şey, koltuğumda iki büküm ve yüzümdeki acı dolu ifadeyle oturan bendim.

“Bak, Blake orada!” dedi Rachel. “Neden inip selam vermiyorsun?” Bana doğru uzanıp kapımı açtı. Oturduğum yerde donakalmıştım. “İkiniz en yakın zamanda sahile gitmelisiniz. Partiler genelde güneş batar batmaz başlar.”

Ayaklarım iradem dışında hareket ediyordu. Ben daha farkına varamadan, kendimi kaldırımda dikilirken buldum. Blake, verandadaki yerinden bir santim kıpırdamamıştı ve en az benim onu gördüğümde mutlu olduğum kadar mutluydu. Demek ki Chloe onu arayıp partiye giderken beni de kendisiyle götürmesini söylemişti.

“Selam, Blake!” diye seslendi Rachel.

“Merhaba, Bayan Lyons.” Sonra bana döndü ve ekledi: “Hazır mısın?”

“Evet.”

Blake verandanın merdivenlerinden inip çimlerin üzerinden ilerledi. Düz zemine indiğinde düşündüğümde daha uzun olduğunu fark ettim. Birine bakmak için başımı kaldırdığım anlar çok nadirdi ama Blake Hamilton'ın yanında küçük kalmıştım. Göz korkutucuydu. Ayrıca çocuğun boyu yeterince korkutucu değilmiş gibi, bir de hâlâ bana ayakkabısının altına yapışmış bir şeymişim gibi bakıyordu.

Kendi verandasına adım atan Rachel, “İyi eğlenceler, çocuklar!” diye seslendi.

Arkasından bağırp, beni bu şenlik ateşi partisine göndermesi için yalvarmak istedim ama sesim çıkmadı. Bunun yerine sessiz ve çaresiz bir şekilde halamın evine girip gözden kaybolmasını izledim. Blake, tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve ailesinin sedanına doğru ilerlemeye başladı. Aceleyle peşine takıldım, uzun adımlarına yetişmek zordu. *Bu çocuk da kimdi böyle? Profesyonel bir koşucu muydu?*

“Arabayla mı gidiyoruz?” diye sordum.

Blake cevap vermedi ama cebinden anahtarları çıkardı ve bir tuşa basarak arabanın kilidini açtı. Sürücü tarafının kapısını açıp bindiği sırada stop lambaları yandı. Kapıyı arkasından sertçe kapatırken, nazik bir şekilde benim için yolcu kapısını açmayacağını netleştirmişti.

Hızlıca arabanın diğer tarafına geçerek kendi kapımı açtım. Ben daha emniyet kemerimi takamadan, Blake gaza basıp arabayı o kadar hızlı çalıştırmıştı ki neredeyse alnımı torpidoya çarpacaktım.

Gerzek.

Sokaktan hızla aşağı doğru inerken sahildeki ışıklar artmaya başladı. Arabadaki sessizlik fiziksel bir yük gibi beni eziyordu.

“Eee, bebek bakıcılığı nasıldı?” diye sordum bir anda.

Neden konuşmam gerekiyormuş gibi hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat kendime engel olamadan soru dudaklarımdan dökülmüştü. Blake cevap olarak hiçbir şey söylemedi ama parmakları direksiyonu biraz daha sertçe kavradı.

“Evet, ben de bebek bakıcılığından hoşlanmıyorum,” diye devam ettim. “Her zaman kıyafetlerim yıkanabilir boya ve yulaf artıklarıyla kaplanmış oluyor.”

Bu kötüydü. Bu çok kötüydü. Konuşmayı bırakamıyordum.

Blake bakışlarını yoldan ayırmadı, beni tamamen görmezden geliyordu. Normalde bu soğuk tavrı ve sessizliği beni korkuturdu ama nedense bu sessizlik sadece *daha çok* konuşmama sebep oldu. “Gerçi senin kardeşin sevimli görünüyor. O kadar baş belası olamaz.”

Blake alay eder gibi, kısık sesle anlayamadığım bir şey mırıldandı.

Sahil kenarındaki küçük ama tıka basa dolu otoparkta durduk. Uzaktan, şenlik ateşinin turuncu parıltısı etraftaki genç kalabalığı aydınlatıyordu. Blake motoru durdurup arabadan çıktı ve kapıyı

sertçe kapatarak beni sessizlik içinde yalnız bıraktı. Bir an için beni burada, sosyallikten uzakta güvende bırakacak sandım.

Fakat sonra Blake arabaya doğru döndü ve kollarını sabırsız bir şekilde göğsünde kavuşturdu. Beceriksizce kapıyı açtım. Sıcak hava beni karşıladığı an gürültüden bir duvara çarpmış gibi hissettim. Sesler, kahkahalar ve dedikodular sahildeki dalgaların sesine karışıyordu ve birinin hoparlöründen de oldukça gürültülü bir pop müzik yükseliyordu. Sahilin yakınındaki bu parti- nin *çok* kalabalık olduğunu fark ettiğimde midem bulandı.

Ve ben, kimseyi tanıımıyordum.

“Kardeşin hakkında ciddiym,” dedim aceleyle Blake’in peşine takılırken. Nasıl oluyorsa, hızlı hızlı onunla konuşmak mide bulantımın geçmesini sağlıyordu. “Çok uslu görünüyor. Birkaç yıl önce, ebeveynleri Alaska Vahşi Yaşam İttifakı konferanslarından birine giden ikizlere bakıcılık yapmıştım. Her neyse, onlar saçımı yakmıştı. Yani şey, komite değil, ikizlerden bahsediyorum. Ama saçım tamamen çıktı. Gördün mü?” Birbirine karışmış kahverengi saçlarımın bir tutamını kaldırdım.

“Her zaman bu kadar çok mu konuşursun?”

Blake’in sert sesi beni o kadar şaşırtmıştı ki, neredeyse betonun yumuşak kumla buluştuğu otopark zeminine ayağım değdiği an takılıp düşecektim. Kollarımı çıldırmış gibi sallayarak dengede durmayı ve yüz üstü çakılmamayı başardım.

Blake iç çekti.

Bu mesafeden bakınca sahilin ilerisinde turuncu alevlerle yanan bir şenlik ateşi vardı. mın suratsız komşusunun peşine takıldım. Gözümün ucuyla baktığımda, bakışlarının üzerimde olduğunu ve beni incelediğini fark ettim. *İşte burası, tam da eğer yanında benimle partiye adım atarsa nasıl da ezik görüneceğinin farkına vardığı kısımdı.*

“Blake!”

Daha önce, bir insanın ses oktavının bu kadar yükseldiğini hiç duymamıştım. Uzun, göz kamaştırıcı siyah saçları olan ufak

tefek bir kız kalabalığın arasından sıyrıldı ve kumları tekmeleyerek sahilin ilerisinden koşmaya başladı. Şenlik ateşinin loş parıltısında kızın yanık tenli olduğunu, üzerinde siyah bir bikini üstü ve altında güzel beyaz, yırtık bir şort olduğunu görebiliyordum.

Blake'e baktığımda o alışmaya başladığım rahatsız çatık kaşlı ifadeyi görmeyi bekledim. Ancak rahatsızmış gibi görünmüyordu. Aksine, yüzü sevinçle *parlıyordu*.

"Alissa!" diye karşılık verdi. Öne doğru bir adım atarak kollarını kızın küçük beline doladı ve ayaklarını yerden keserek kızıdan tiz kıkırtılar dökülmesine sebep oldu.

Arkalarında durdum, ellerim yumruk hâlinde tuhaf bir şekilde gülümsüyordum. Kendimi tanıtmalı mıydım? Yoksa bu hâlimizi fark etmelerini mi beklemeliydim? *Aman Tanrım. Lütfen yiyişmeye başlamasınlar*. Alissa, Blake'in omzunun üzerinden gözlerime baktığında donakaldım.

"Ah, selam," dedi. "Arkadaşın kim, bebeğim?"

"Bu komşumun yeğeni, Waverly." Blake, Alissa'yı yere bıraktı. "Arabayla onu da getirdim."

Yüzümdeki ifadenin sıcak ve kendinden emin olmasını, panik atak geçirmenin kıyısında olan biri gibi *görünmediğimi* umut ediyordum. Alissa, baştan aşağı beni süzerek inceledi.

"Biraz dolanacağım," dedi Blake. "Geliyor musun?"

Bakışlarını sevgilisine odaklayarak bunun özel bir davet olduğunun altını çizmişti. Yabancılarla dolu bir partide yalnız kalma fikri, Blake ve sevgilisinin üçüncü tekeri olma fikrinden daha korkutucuydu. Ancak şükürler olsun ki Alissa beni tek başıma bırakmadı.

"Sen git, bebeğim," dedi. "Seni sonra bulurum, olur mu?"

Blake gönülsüzce yanımızdan ayrılarak kalabalığa karıştı. İnsanlar ismini seslenerek ona sarılıyorlardı. Kahretsin. Popülerdi. Bu da benim hakkımda pek parlak olmayan fikirlerini arkadaşlarına yayabileceği anlamına geliyordu. Böylece, yaz için

yaptığım kendimi yeniden bulma planlarım daha tam olarak başlayamadan bitecekti.

“Nerelisin, Waverly?” diye sordu Alissa.

Bir an için aklıma yalan söyleme fikri geldi. Mükemmel, gizemli yeni kız Fairbanks’ten gelmiş olamazdı. Paris, Tokyo ya da Rio de Janeiro’dan gelmiş olabilirdi. Fakat bu düşünce aklıma gelir gelmez, yalandan aksan yapmanın parlak bir fikir olmadığını kendime itiraf ettim.

“Alaska,” diye cevap verdim. “Bugün geldim. On iki saatlik bir uçuştı.”

“Vay be. Orada yılın bu zamanları gerçekten soğuk mu?”

Akıllıca bir şey söyle, diye düşündüm. Ancak verdiğim cevap şuydu: “Bilmiyorum.”

Alissa kaşlarını çattı.

Aceleyle ekledim: “Yani, aslında yazları orada geçirmiyorum. Ebeveynlerimle hep seyahat ediyoruz.”

Alissa saçlarını omzundan geriye atarak, “Genelde ben de yazları buralarda olmuyorum,” dedi. Bunun bir yarış olduğunu düşündüğü hissine kapıldım. “Annemle gelecek ay Yunanistan’a gitmeyi planlıyorduk ama sanırım yatında kalacağımız adamdan ayrılacak. Daha önce hiç yata binmiş miydin?”

“Hayır, genelde şeyden uzak dururum...”

Alissa, “Gelip bir içecek almak ister misin?” diyerek sözümü kesti. Başparmağıyla omzunun üzerinden şenlik ateşini işaret ediyordu. Daha önce bir yudum bile alkol içmemiştim ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“Tabii,” dedim.

Alissa, kalabalığın arasından şenlik ateşine doğru yolu gösterirken partinin bütün korkunç detaylarına şahit oluyordum. Kumsalın köşesindeki kulübeye uzanan uzatma kablolarının bağlı olduğu birkaç büyük hoparlörden pop müzik yükseliyordu. Hoparlörlerden birinin etrafında takılan bir grup çocuk, kırmızı plastik bardaklardan piramit yapmıştı. En üstten bira

dökerek bir şelale etkisi oluşturunyorlardı. Herkes sanki bronzlaştırıcı ürünlerde ve diş beyazlatıcılarda bir alana bir bedava varmış gibi görünüyordu. Yirmilerinin sonunda olmasına rağmen, benim yaşımdaymış gibi davranan aktörlerle dolu son derece klişe bir gençlik filmine adım atmış gibiydim.

Alissa, yanlarından geçtiğimiz insanlara selam verirken, beni kumlara yayılan gümüş rengi fiçılara doğru götürüyordu. Bunlar içki dolu fiçilerdi. Daha önce filmlerde görmüştüm.

“Holden’da ne yapıyorsun?” diye sordu iki kırmızı bardak alırken.

Bunu bana henüz kimse sormamıştı. Yani, neden Holden’da olduğumu sormamışlardı. Kimsenin de sormayacağını umut ediyordum çünkü İklim Bilimci süperstar ebeveynlerimin boşandığını ve hayal kırıklığına uğratacak şekilde kabiliyetsiz olan kızları araştırmaları için bir yükten ibaret olduğu için beni ülkenin diğer ucuna gönderdiklerini kimseye açıklamak istemiyordum.

“Sadece halamı ziyaret ediyorum.”

“Evet, evet. Blake’in komşusu. Söylemişti.”

Alissa fiçiya bağlı olan boruyla uğraşıyordu. İlk kez, acaba kendi başına kaç kez içki içmiştir diye merak ettim. Pes edip yarısı dolu olan birayı bana uzattığında omzumun üzerinden birini gördü ve kolunu kaldırarak salladı.

“Lena! Buraya gelsene!”

Bukleleri, koyu renk teni ve ince uzuvları olan can sıkıcı derecede güzel bir kız kalabalığı iterken, önünde sarhoş bir çocuk sendeleyince gözleri huzursuz bir şekilde parladı. İçkisini dökmek için kırmızı bardağı başının üzerine kaldırarak yürümeye başladı.

Kız yanımıza ulaştığında, “Kızım, yanımdan sıvışmaya bir son vermen lazım,” dedi Alissa’ya.

“Evet, biliyorum. Üzgünüm. Ethan’ı gördün mü?”

Ethan’ın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Jesse’yle hoparlörün yanındaydı.”

Jesse’nin kim olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu.

“Lütfen bana o *sürtüğün* yanında olmadığını söyle.”

O sürtüğün kim olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu ama konuşurken gaf yapmak istemiyorsam, muhtemelen hızlıca çözmem gerekiyordu.

“Ah, kahretsin! Ne kabayım. Waverly, bu Lena. Lena, bu Waverly.” Alissa’nın beni birileriyle tanıştırmasını beklemiyordum bu yüzden ismimi duyunca biraz şaşırdım.

“Selam,” dedi Lena. Tokalaşmak için elini uzattı. “Yeni birine benziyorsun.”

“Bugün geldim.”

“Nereden?”

İşte başlıyoruz. “Alaska’dan.”

“Ah lanet olsun. Uçuş kaç saat sürdü?”

“On iki saat kadar...”

Alissa, “Onu içecek misin?” diyerek araya girdi. Bakışları elimdeki kırmızı bardağa odaklanmıştı.

“Sanmıyorum. Sen içmek...”

Ben daha sorumu bitiremeden, Alissa içkiyi elimden hızla aldı ve birkaç büyük yudumda içti. Ardından boş bardağı kuma attığında, içimdeki iklim bilimcilerin kızı olan yanımin bu saldırıya karşı irkilmesine sebep oldu. Ardından yürümeye başladığında bakışları hoparlörlerin yanında duran bir grup çocuk-taydı.

Lena iç çekti. “Onu mazur gör.”

“Ne yapıyor?” diye sordum. Alissa’nın atlet ve deniz şortu giyen kısa boylu, kaslı bir çocuğa doğru ilerlemesini izliyordum. İkisi bir süre birbirlerini tersledikten sonra çocuk, Alissa’nın elini tutarak onu otoparka doğru sürükledi.

“Muhtemelen Ethan’la takılacaktır.”

Bir anda aydınlanma yaşadım. “Blake’le birlikte olduğunu sanıyordum.”

“Öyle. Şimdilik.”

“Ah.”

Sadece on dakikadır partideydim ve çoktan sanki televizyondaki bir reality şovun sekizinci sezonunu izliyormuşum gibi hissediyordum. Yaşanan bunca olaya yetişmek için çok geç kalmıştım.

Şoke olmuş ifademi fark eden Lena, “Olaylar hep bu kadar çılgın değildir,” diyerek bana güvence verdi. “Alissa son zamanlarda bir kimlik bunalımı yaşıyor ve iki erkeğin arasında bölünmüş gibi falan hissediyor. Bilmiyorum. Bu çok iğrenç. Bu akşam buraya gelmek bile istemedim.”

“Buraya gelmeyi ben de istemedim,” diye itiraf ettim. Bunu söylemek havalı olur mu diye tartamadan dürüstçe ağzımdan kaçırmıştım. “Kimseyi tanımıyorum. Halam bunun Holden’da kabul töreni gibi bir şey olduğunu söyledi ama dürüst olayım mı? Küçük bir liseye gidiyorum. Gerçekten, *küçük*. Orada herkes ileri seviye programlarına, yerleştirme sınavlarına ve Sarmaşık Birliği⁵’ne girmeye takmış durumda. Bu,” diyerek etrafı işaret ettim, “bambaşka bir şey.”

“Seni anlıyorum. Buraya şoförlük yapmak için geldim,” dedi Lena. Üstünde açılmayı bekleyen kırmızı plastik bardakların olduğu, fiçinin yanındaki masaya yaslandı. “Alissa bazen biraz kendine zarar verme eğiliminde olabiliyor ama sonuçta en iyi arkadaşım. Erkek dramalarıyla başa çıkabilirim ama isteyeceğim son şey, başını *ciddi* bir belaya sokması, anlıyor musun?”

Anlamıyor olsam bile başımı onaylarcasına salladım. Aslında hiç en iyi arkadaşım olmamıştı. Sorumluluklarının ve gerekliliklerinin neler olduğunu bilmiyordum. Fairbanks’teki okulum Huntington Hazırlık Akademisi; profesörlerin, bilim insanlarının, doktorların ve yüksek lisansı olan çok yönlü insanların çocuklarıyla doluydu. Bizim *arkadaşlıklarımız* olmazdı.

5 Amerika’nın en iyi sekiz üniversitesinin oluşturduğu birlik. -çn.

İttifaklarımız olurdu. Birbirine rakip çalışma gruplarıyla dolu karmaşık bir iletişimimiz vardı. Ayrıca vasat notlarım ve program dışı gereklilikleri yerine getirmemem nedeniyle hiç de yüksek talep görmüyordum.

Yani evet. Bir partide birilerine göz kulak olma durumu benim için yeniydi.

“Biraz gezmek ister misin?” diye sordu Lena. “Seni birileriyle tanıştıtabilirim.”

“Gerek yok,” dedim. Sezim tiz ve canlıydı.

“Ya da sadece onları işaret edip sana dramalarını anlatırım,” diye önerdi.

İşte o zaman, Lena’yla iyi geçineceğimizi anladım.

İçecek masasının ve içki fiçilerinin yanından geçerken partideki farklı grupları işaret etti. Yıldız lakros takımındaki erkekler ve okulun dans kulübü, düşman olan iki farklı grup gibiydi. Tek takılan birkaç kişiyi daha gösterdi; bunlardan biri, Lena’nın yüzünü buruşturarak ortaokul aşkı olduğunu itiraf ettiği, gözlüklü öğrenci birliği başkanıydı. Huntington Hazırlık’ın öğrenci birliğinde bir liste yapılacak olsa, oradakilerin *beni* nasıl tanıtacağını merak ettim. Herhangi bir kulübün ya da takımın aktif bir üyesi değildim ve kayda değer bir yeteneğim ya da başarıım da yoktu.

Lena, tamamen sahile aitmiş gibi görünen bir grubu işaret edip, “Onlar sörfçüler,” dedi. “Erkek kardeşim genelde o grupla takılır. Gördüğümüz zaman seni onunla tanıştıracığım ama gerçekten rezil bir ikizim olduğu için beni yargılamayacağına söz vermen gerekiyor. Tüm zekâyı, güzelliği ve gücü anne karnındayken benim almış olmam onun suçu değil.”

Kahkaha attım. Ardından kendime engel olamadan sorum ağzımdan döküldü: “Peki, Blake Hamilton hangi gruba düşüyor?”

“O ve kardeşim anaokulundan beri en iyi arkadaşlar,” dedi Lena, bana çözemediğim bir bakış atarak. Algısı çok yüksekti. Ben de her şeyi çok belli ediyordum.

“Peki ya şu çocuklar?” diye sordum. Ellerinde kırmızı bardaklar olan yakındaki arkadaş grubunu işaret ettim.

“Onları tanımıyorum ama muhtemelen onlar da bizim okula gidiyorlardır. Yani, sanırım.”

“*Sanırım* mı?” diye tekrarladım. “Liseniz ne kadar büyük ki?”

“Galiba iki bin küsur öğrenci var. Sayıyı unuttum. Birisi bu yıl, altı yüz elli üç son sınıf öğrencisi olduğunu söylemişti ve okul tarihindeki en kalabalık sınıflarmış. Mezuniyet *saatler* sürecektir.” Lena başını bana doğru eğdi. “Senin okulun nasıl?”

Rekabetçi. Klostrofobik. “Her dönemden elli kadar öğrenci var.”

“Ah, kahretsin,” dedi Lena bir anda. Başta ortalamanın altındaki öğrenci sayımıza şaşırdığını sandım ama sonra gözlerinin omzumun üzerinde bir yere odaklandığını fark ettim.

Neye baktığını anlamak zor değildi. Hoparlörlerin etrafında toplanan çocuklardan, fiçinin etrafındaki kızlara kadar *herkes* oraya bakıyordu. Partinin karanlık köşelerindeki cıvık öpüşmeler bile bölünmüştü çünkü sahilin diğer tarafında Alissa; Blake ve birlikte ayrıldığı deniz şortlu çocuğun arasında durmuş, ellerini çocukların göğüslerine yaslamış bekliyordu.

Daha önce hiç partiye gitmemiştim ama içgüdüsel olarak bu partinin sona erdiğini biliyordum.

Kalabalıkta bir yerlerden tezahürat yapılmaya başlandı.

Kavga! Kavga! Kavga!

Birinin, “Ah, güzel olacak,” dediğini duydum.

Başka biri ise şöyle söyledi: “Umarım Hamilton’ın kızı tek melenir.”

Ah, *kesinlikle* olmazdı. Blake Hamilton benim eve dönüş biletimdi. Evlerimizin dönüş yolunu o biliyordu. Ben değil. Bana karşı ne kadar düşmanca davranırsa davranırsın, ona ihtiyacım vardı. Bilirsiniz işte, *kızının tek melenmemesi* gerekiyordu.

“Lena, onları durdurmalıyız,” dedim. “Beni eve Blake bırakacak.”

Daha önce kesinlikle sahilde koşmuş ve kumda nasıl manevra yapacağını bilen Lena, en iyi arkadaşına doğru koşmaya başladı. Her bir adımında kuma batarak ve çaresizce bileğimi burkmamaya çalışarak ben de onu takip ettim. Kavgaya yaklaştığım sırada Lena, Alissa’yı zarar görebileceği noktadan çekerek erkeklerin arasına geçti.

“Kesin şunu! İkiniz de!” dedi Lena, dişlerinin arasından. Göğsünden ittiği Blake geriye doğru sendeledi. Ardından Lena deniz şortu giyen çocuğa döndü. “Ethan, kes şunu. Tekrar tükülanacaksın.”

Ethan, bu ihtimal umurunda değilmiş gibi kuma tükürdü. “O bana saldırdı.”

“Sevgilimle takılıyordun,” diye karşılık verdi Blake.

Ethan’a karşı ters bakışı, bana karşı olanlardan on kat daha kötüydü. Acınası olsa da Blake’in kara listesinin en üst sırasında olmadığım için biraz rahatlamıştım.

“Ethan, evine git,” dedi Lena.

Deniz şortlu çocuk, yani Ethan otoparka doğru gitmeden önce Blake’e orta parmağını gösterdi. Hepimiz orada bekleyip, Ethan’ın gittiğini gösteren araba sesini ve sokaktan çıkışını duyana kadar sahile çarpan dalgaları ve pop müziği dinledik.

Lena, “Hadi bakalım, bebeğim, seni evine götürelim,” diye yumuşak bir sesle konuşarak, Alissa’yı otoparka doğru yönlendirdi. Omzunun üzerinden başını çevirip bana seslendi: “Sonra görüşür müyüz, Waverly?”

“Tabii. Görüşürüz.”

Blake elini alnını bastırıyordu. Koyu renkteki darmadağın saçları gözlerine düşüyordu. Etrafımızdaki kalabalık dağılıp kavga çıkmadığı için hayal kırıklıklarını dile getirirken onun yanında duruyordum.

“Hadi gidelim,” diye homurdandı Blake.

Otoparka doğru ilerlerken, onu takip edip etmediğimi kontrol etmek için bile arkasını dönmedi. Blake, iki kez sendeleyerek kendini kuma düşmekten son anda kurtardı. İzlediğim bütün ‘*sarhoşken araba kullanmaya karşı olan*’ reklamları hatırlarken, omurgam kaskatı kesildi.

“Direksiyonun başına geçmeyeceksin,” derken, sesimdeki otorite beni şaşırtmıştı. “Florida’da bu yasak...”

“Biliyorum,” diye tersledi Blake. “Sen sürüyorsun.”

Olduğum yerde donakaldım. “Ben süremem...”

“Ehliyetin var, değil mi?”

“Yani, ön ehliyetim var ama şimdiye kadar sadece kar arabası sürdüm...”

Blake şortunun cebine uzandı. Birkaç kez denemesi gerekse de sonunda elini cebine sokup arabasının anahtarını çıkarmayı başardı. Ardından anahtarı bana doğru attı. Tabii ki tutamadım ve anahtar ayağımın dibindeki kuma düştü.

Blake, arabaya doğru giderken omuzunun üzerinden, “Hadi, Lyons,” diye seslendi. Biraz sola doğru yalpalıyordu.

Anahtarını alıp telaşla peşinden gittim.

Ebeveynlerinin arabasına bindiğimiz sırada ne Blake ne de ben konuşmadık. Gerçi Blake, kapı kolu ve emniyet kemeriyle cebelleşirken biraz mırıldanıp küfür etmiş olabilirdi. Arabayı sürmeden önce sabit durmasını bekledim. Güneş ufkun ardında kaybolarak Holden’ı karanlığa ve sessizliğe terk etmişti. Tüm bu sükûneti sevmiştim ama dışarıyı aydınlıkken bile Holden’da yolumu bulamazdım. Fakat şimdi karanlıkken, etrafı tanımam on kat zorlaşmıştı. Doğru yolda olup olmadığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Blake de yardım etmiyordu. Hatta yaptığı tek şey, bir dur lambasında sertçe frene bastığımda homurdanmak olmuştu.

“Şey, Blake?”

Cevap olarak homurdandı.

“Hangi sokakta yaşıyoruz?”

Gözümün ucuyla Blake'e baktığımda, onu emniyet keme-rini çözüp yığılmış bir hâlde elleriyle yüzünü tutarken buldum. Bir an için, ağladığını sandım. Blake Hamilton'ın ebeveynleri-nin arabasının ön koltuğunda *ağladığını* sandım. Ve onun için üzüldüm çünkü daha önce hiç şahsen aldatılmamış olsam da iç-ten içe bunun can yaktığını biliyordum.

Başını kaldırıp parmaklarının arasından bana bakarak, "An-nenin sokağında," diye cevap verdiğinde, ona karşı tüm sempa-tim tükendi.

"Ciddi misin?" *Onu yürütmeliydim.*

"Ne ciddi miyim?"

Benimle alay ediyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde dili-min ucunda küçümseyici bir cevap vardı fakat gülümsediğini gördüm. Bu durum, zihnimde düşündüğüm tüm cevapların tü-kenmesine ve orada ağzım açık bir şekilde oturup kalmama se-bep oldu.

Bana ilk kez gülümsemişti.

Ardından Blake'in sarhoş olduğunu ve benden nefret etti-ğini hatırladım.

"Sokağının adı ne?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Seni gıcık mı ediyorum?"

"Hiç de bile," diye yalan söyledim. Direksiyonu biraz daha sıktım. Ortadan ikiye kırabilecek durumdaydım.

"Hak ediyorsun."

İnanamıyormuş gibi kahkaha attım. "Neyi hak ediyorum?"

"Benim, seni deli gibi gıcık etmemi."

"Ben sana ne yaptım ki?" diye sordum. Sonra dilimi ısırdım. *Bir önemi yok*, dedim sertçe kendime. *O huysuz ve sarhoş, onun onayına ihtiyacın yok.*

"Gecemi mahvettin," dedi kısık bir sesle. Ayağını torpido-nun üst kısmına uzattı.

"Ama hiçbir şey yapmadım."

"Aynen öyle."

Olması gerekenden daha can sıkıcıydı. Bu gece yaptığım tek şey, kimsenin ayağına basmadan konfor alanımdan dışarı adım atmaktı ve bir anlığına, zararsızca normal olmak ve gizemli bir şekilde havalı olmak arasındaki çizgide iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm. Lena ve Alissa beni hoş karşılamışlardı. Bana dramalarını anlatmış, kanatlarının altına almış ve korkunç şortumla ilgili yorum yapmamışlardı.

Fakat belli ki Blake, bana karşı hâlâ şüpheciydi. İç yüzümü görüyordu. Hiçbir şeyi doğru yapamayan o tuhaf ve sıradan kızı görmüştü.

Kusacak gibi hissediyordum ve hiç bira içmemiştim bile.

“Bir sonraki sokak, sağdan,” diye mırıldandı Blake.

“Ha?”

“Evlerimiz.”

Sesi, fazlasıyla sert ve soğuktu. Bakışlarımı yola odaklayarak Blake’e bakmayı reddettim çünkü eğer tekrar bana ters bir şekilde baktığını görürsem patlayabilirdim.

Aptaldım. Holden’daki bu çocuklara uyum sağlayabileceğimi düşündüğüm için aptaldım. Bira içip birbirleriyle çıkan, önemli bir mesele değilmiş gibi okyanusta yüzen ve sanki benim haberim olmayan ödevlerin hepsini bitirmiş gibi olan bu çocuklara.

Rachel’in neon yeşili *Volkswagen*’ini sokağın ilerisinde gördüğümde, sanki karanlık bir tünelin sonundaki yol gösterici ışığı görmüşüm gibi hissettim. Ağlamaya başlamak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce o tarafa doğru hızla ilerledim. Hamiltonların garaj yolunda durduğumuz an, kontaktan anahtarları çekip torpidonun üzerine fırlattım. Ardından Blake’e tekrar bakmadan arabadan inip sıcak, nemli gece havasına adım attım.

“Sonra görüşürüz,” diye seslendim.

Gerçi bunun gerçekleşmemesini umut ediyordum. Belli ki *o* bir daha *beni* görmek istemiyordu.

Rachel'in verandasına doğru ilerledim. Arkamdan, Blake'in kendi kapısına doğru yöneldiği sırada ayaklarının altında ezilen çakıl taşlarının sesini duyuyordum. Bu ses biraz daha hızlı yürümemi sağladı. Verandanın basamaklarını çiftler çiftler çıktım. Ön kapıya ulaşır ulaşmaz avucumu zile bastırdım. Rachel'in yumuşak adım sesleri kapının diğer tarafından yankılanıyordu. Gittikçe yaklaştı ve sonunda kapıyı açtı.

Blake, neredeyse pişman gibi gelen bir sesle, "Getirdiğin için teşekkürler," diye seslendi.

Gerçekten ona hayatımdan bir saniye daha harcamak istemiyordum ama sesindeki sözsüz özür omzumun üzerinden ona doğru bakmama sebep oldu. Garaj yolunda durmuş, biraz perişan biraz da hayal kırıklığına uğramış bir hâlde arkamdan bakıyordu.

"Waverly!" Rachel, bir elinde kırmızı şarapla dolu bir kadeh, diğer elinde boya fırçasıyla kapıda duruyordu. "Gelmişsin. Güzel. Manzara resmim için ikinci bir fikir almaya ihtiyacım vardı."

Yüzüm ısındı. *Mükemmel. Eksikliklerimden bir diğeri.*

"Ah, sanat işlerinde pek iyi değilimdir..."

"Gözlerin var, değil mi? Halledersin. Hadi. Gel de bana sahil partisini anlat. Blake'le eğlendiniz mi?"

Rachel beni eve soktu. Hamiltonların garaj yoluna doğru bir bakış daha atma riskine girdim. Blake hâlâ orada durmuş, sırtını gümüş rengi sedana yaslamış ve başı eğik bir hâlde bekliyordu. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Ya öyleydi ya da alkol yüzünden midesi bulanmaya başlamıştı.

"Ayrıntıları yakalayabilmen için söylüyorum," dedi Rachel, arkamızdan kapıyı örterken. "Odanın ucundan baktığında mercan resifi gibi görünen ama tam karşısına geçtiğinde tüm mercanların plastik atıklardan olduğunu gördüğün bu küçük dışavurumcu parça üzerinde çalışıyordum! Biraz klişe, biliyorum. Ama benden bahsettiğimiz yeter, peki, senin akşamın nasıldı? Hiç arkadaş edindin mi?"

Lena ve Alissa'dan bahsetmek için ağzımı açtım ama sonra tereddüt ettim. Arkadaş edinmiş miydim? Gaf yapmamak için büyük çaba harcamış olsam bile yine de kenar çizgisinde kalmıştım. Oyunculardan biri olmaktan ziyade bir seyirciydim. Ayrıca Blake Hamilton da aslında kim olduğumu görmüştü. Bir sahtekâr. Yalnız biri. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan bir kız.

“Sana yarın anlatsam olur mu?” dedim. “Gerçekten çok yorgunum.”

“Tanrım, tabii ki yorgunsun. Saat farkı falan da var.” Alaska aslında Florida'dan *gerideydi* ama şu an konuyla pek alakası yoktu. Gerçekten ve tamamen bitap düşmüştüm. “Sana bir şey vermemi ister misin, tatlım? Biraz su? Aspirin?”

“Hayır, teşekkürler. Sadece biraz uzanmam gerekiyor.”

Merdivenlere doğru ilerlemeye başlamadan, Rachel kollarını bana dolayıp sıktı. Bir anlığına hareketsiz kaldım. Bunun uzun zaman sonra ilk sıkı sarılmam olduğunu fark etmiştim. Ebeveynlerimin ikisi de fiziksel olarak sevgilerini gösterme konusunda pek iyi değillerdi, o şekilde iletişim kurmazdık. Bu kadar hevesle sarılıyor olmak garip gelmişti. Neredeyse çok fazlaydı. Gözlerim yanıyordu.

“Beni misafir ettiğin için teşekkürler, Rachel hala,” diye fısıldadım.

“Her zaman, tatlım. Şimdi git de güzelce dinlen. Eğer istersen, sabah sabah senin için bir yaz işi bulup bulamayacağımıza bakarız. Ya da geç kalkarız! Kendi işinin patronu olmamın artıları.”

Üst kata çıkarak misafir odasına, *kendi* odama girdim. Bu garip, berbat nemli kasabada, kendimi hiç yabancı değilmişim gibi hissedecek miydim, merak ettim. Güne yeni ve daha gelişmiş birine dönüşmeye dair büyük umutlarla başlamıştım. Ancak hâlâ aynı Fairbanks'li Waverly Lyons'tım: Kesin ve kati bir başarısız.

Bölüm 3

Ertesi sabah pijamalarım ile mutfağa indiğimde Rachel'ı elinde bir spatulayla ocağın başında durmuş ve gözleri kısık bir şekilde, arka kapının yanına yerleştirilmiş olan şövaleye odaklanmış bir hâlde buldum. Dün gece bana bahsettiği resim standı yerleştirilmişti. Ustaca oluşturulmuş kolajda maviler, pembe ve yeşiller vardı. Durduğum yerden bakınca mercan resifinin hoş bir manzarası gibi görünüyordu.

“Günaydın, Waverly! Yumurta yapıyorum ama dolapta mısır gevreği ve demlikte de tonlarca kahve var.”

Kahveye doğru ilerledim. “Bu ailede ben hariç herkes sabah insanı mı?”

“Sadece *jet lag*⁶ oldun,” dedi Rachel. “Kendine iyi davran ve bir şeyler ye, ardından günümüze başlarız. Seni arabayla kasabaya götürebilirim diye düşündüm, böylece Margie'nin kitapçıda bir çift ele daha ihtiyacı var mı görmüş oluruz. Günlerimin çoğunu Marlin Körfezi'nde geçiriyorum, bu yüzden senin de yapacak bir şeyin ve harcayacak paran olması güzel olabilir.”

Birlikte mutfak masasına oturarak yumurta beyazları, sotelemiş sebzeler ve kahvenin tadını çıkardık. İkimiz de doyduktan sonra, Rachel bana büyük bir hâkî şort ve tişört verdi. Güneş yalnızca iki ya da üç saattir yukarıda olduğu için dışarısı henüz yanmıyordu ama yine de verandaya adım attığım an terlemeye başlamama sebep olacak kadar sıcaktı.

“Hadi, Waverly! Görecek ve yapacak çok şey var!”

Garaj yolundan çıkarken, Rachel'in evinin yanında duran soluk yeşil rengi eve baktım. Bir anlığına ön kapısının ardına kadar açılmasını ve mavi gözlü o malum Hamilton'ın orada duruyor olmasını diledim.

Gözlerimi kapatıp koltuğumda önüme döndüm ve kendimi yumuşak deri döşemeye bıraktım. Blake Hamilton beni tekrar görmek *istemiyordu*. Bunu gayet net bir şekilde dile getirmişti. Ben neden onu görmek isteyecektim ki? Neden benimle otuz saniyeden fazla konuşursa, belki de bıraktığım ilk izlenimin yanlış olabileceğini kanıtlayacakmışım gibi hissediyordum ki? Blake'in o günün ilk saatlerinde bana söylediği her şeyi fazla düşünme fırsatı bulamadan, Rachel keskin bir dönüş yaptı ve yolcu koltuğunun kapısına doğru kaydım.

Neredeyse Rachel'in ne kadar kötü bir şoför olduğunu unuttuyordum. *Neredeyse*.

"Kahretsin, ufaklık. Kusura bakma. İyi misin?"

"İyiyim," dedim kahkaha atarak. "Yürüyünce unutturum."

"Aynen! Yürümek güzeldir. Kasabada yürüyecek çok yer var. Belki bugün biraz alışveriş yapıp dondurma alırsın ve sahilde oturursun. Holden'a gelmişken eğlenmeni istiyorum. Belki gidip kendine bir mayo alırsın?"

Rachel'a mayoya ihtiyacım olmadığını çünkü hayatımı kurtarmak için bile yüzemeyeceğimi hatırlatmak üzere ağzımı açtım ama bir anda araba durdu. Öne doğru fırladığım an, emniyet kemeri nefesimin kesilmesine ve soluksuz kalmama sebep oldu.

"Geldik," dedi Rachel.

"Harika," diye ciyakladım.

Holden'in merkezinde bulunan kaldırımın yanında durmuştuk. Solumuzda okyanus, sağımızda mağazalarla dolu bir şerit vardı. Yerlilerin kaldırımlarda yürümesini izlerken, Holden'daki tüm ergenlerin akşamdan kalma oldukları için evlerine kapanıp kapanmadıklarını merak ettim. Çünkü gördüğüm herkes huzurevinden çıkmış gibi görünüyordu.

“Şuradaki dondurma dükkânı gerçekten iyidir,” dedi Rachel hasretle.

“Az önce kahvaltı yaptık.”

“Kesinlikle eğlenceli değilsin. Kitapçı orada, köşedeki dükkânın yanında.”

Rachel’la birlikte arabadan indik. Sokağın karşı tarafına geçerken, gerginlikten midem bulandı. Bir kitapçıda çalışacak kadar nitelikli miydim? Bunun için bir çeşit lisans derecesine ihtiyaç olduğunu düşünüyordum. Yoksa o kütüphaneciler için miydi? Aslında pek bir önemi yoktu. Rachel kitapçının camdan kapısını açıp içeri adım attığında, aklımdaki tek şey bu işi batıracağımdı.

İçeri girdiğimiz an kapıdaki çan çaldı. Küçük dükkân tam da beklediğim gibiydi: Sıralar boyunca uzanan koyu ahşap raflar, tavana kadar yığılan kitaplar, kendine has bir huzur ve sessizlik.

Halamın bağırarak böldüğü huzur ve sessizlik. “Margie!”

“Selam, aradığınız kitabı bulmanıza yardım...” Dün geceki sahil partisinde beni kanatları altına alan kız, yani Lena, kitaplıklardan oluşan labirentin arasından çıktı. Tişörtünün ön kısmında bir isim etiketi ve ellerinde yığılı şekilde Stephen King kitapları vardı. Gözleri parladı. “Ah, selam Waverly!”

Rachel bize baktı. “Siz ikiniz zaten tanışmış mıydınız?”

“Dün gece,” diyerek onayladım.

Lena başını salladı. “Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Aslında Margie’yi görmek için gelmiştik,” diye açıkladı Rachel. “Geçen gün onu aradığımda Waverly için yarı zamanlı bir işi olabileceğini söylemişti.”

Lena’nın yüzü parladı. “Yeni satış elemanı sen misin? Ah, Tanrı’ya şükürler olsun... Margie başka bir kız daha çağırmak istediğinden bahsetmişti ve tüm sabah birinci sınıfa giden

biriyle gevezelik etmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Seni eğitmek çok daha kolay olacak.”

Sonrası çok hızlı gelişti. Kitapçının sahibi olan Margie Kim, arka taraftaki odadan çıkarak bizi karşıladı. Ufak tefek ve zayıf bir kadındı, dipleri beyazlamaya başlamış olan siyah saçları dümdüzdü. Rachel’ı sıkıca sarılarak karşıladı ve doyumsuz bir okur olan *en sadık müşterisi* olduğuyla ilgili ona takıldı. Sonra dikkatini bana verdi. Orada dimdik dururken, Huntington Hazırlık’taki öğretmenlerimin sesleri zihnimde çınlıyordu. Ancak Margie beni sorguya çekmedi.

Eğer istersem işi alacağımı ve Lena’nın bana işin nasıl yapılacağını gösterebileceğini söyledi.

Ben daha farkına bile varamadan, Rachel kolunun altında bir kitapla kapıdan çıkmak üzereydi. “Evde olacağım ama ön kapıyı açmazsam arka tarafa gel. Muhtemelen resim yapıyor olurum.”

Ve ardından tek başımaydım.

Margie vardiya için bana birkaç seçenek sundu ve Lena da bana kayıtların nasıl yapıldığını gösterdi. Ülkenin diğer ucunda bıraktığım için telefonum yoktu ama dükkânın arka tarafındaki büyük sarkaçlı saat bana öğle vaktine yaklaştığımızı söylüyordu.

Her şey yolunda ilerliyordu... Ta ki kapıdaki çan çalana kadar.

Böylece hissettiğim tüm heyecan soldu. Blake Hamilton’ın artık eski sevgilisi olan Alissa, elinde yarısı boş bir *Gatorade*⁷ şişesiyle kitapçıya girdi. Güneş gözlüğünü başının üzerine itip kaşlarını çatarak bana baktı. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalara ve elindeki içeceğe bakılacak olursa, berbat bir akşamdan kalmalıkla savaştığını varsayabilirdim. Bunu daha önce hiç deneyimlememiştim ama filmlerden yeterince iyi biliyordum.

7 Spor temalı içecek ve gıda ürünleri üreten bir Amerikan markasıdır. -çn.

“Birisi *tam* da öğle molamıza yetişmiş,” diye seslendi Lena.

Alissa’nın kitapçıda çalışacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Başlama,” diye homurdandı Alissa. “Hastalık izinlerimi hiç kullanmam. Bu sefer müsaade et.” Sonra bana döndü, “Wemberly?”

Yaklaşmıştı.

“*Waverly*,” diye düzeltti Lena. “Onunla dün gece tanıştık. Alaska’dan geliyordu hani? Halası Blake’in komşusu...” Lena bir anda sözünü keserek irkildi. Yarım saniye sonra Alissa tamamen çökmüştü.

“Hiç başlamasak?” diye inledi. “Dürüst olmak gerekirse onunla veya Ethan’la ilgili herhangi bir şey duymak istemiyorum. İkisi hakkında da. Yılın kalanı boyunca kahrolası erkek dedikodusu yok, tamam mı? Hepsi *çöp*.”

O zaman neden hem Blake’i hem de Ethan’ı birbirleriyle aldattığına dair merakımı bastırdım.

“Neye ihtiyacın var, biliyor musun?” diye sordu Lena.

Alissa alayla güldü. “Uyumaya.”

“Sonra uyursun tabii. Ama biraz dondurmaya ne dersin?”

Alissa güldü. “Dondurma yalnızca boş kaloriden ibaret.”

“Ama bunu hak ediyorsun. Eminim Jesse de birilerinin ona eşlik etmesinden mutlu olacaktır.”

Sahil partisinde biri Jesse’den bahsetti mi diye hatırlamaya çalıştım.

“Hadi, *Waverly*,” dedi Lena. “Sen de gelebilirsin.” Lena, Alissa’nın bronz bileğini ve benim tişörtümün ucunu tutarak bizi peşinden sürükledi. Lena bizi kitapçıdan çıkartırken Alissa’yla yüz üstü kapaklanmamaya çalışıyorduk. Margie arkamızdan, “Görüşürüz,” diye seslendi.

Dondurma dükkânı kitapçıdan bir blok ötedeydi. Kapısında, yüzündeki yorgun ifadeyle dört küçük çocuğa eşlik eden bir kadın vardı. Üçümüz içeri girdiğimiz sırada çocukların her

birinin ellerinde, kolları kadar külâhlar vardı. Klima çalışıyordu. Rahat bir nefes aldım. Alissa kollarını göğsünde kavuştururken parmak arası terlikleri siyah beyaz karolu zemine çarpıyordu.

“Burası lanet olası bir buzluk gibi,” diye mırıldandı.

“Bebek gibi davranmayı bırak,” dedi Lena neşeyle.

“Lena?”

Çeşitli dondurma aromalarıyla dolu kovaların arkasında, uzun boylu, saçları koyu renk buklelerden oluşan ve sol elinde dondurma kaşığı olan bir çocuk vardı. Anında onun Lena’nın kardeşi olduğunu anladım. İkisi neredeyse aynılardı.

Lena ona, “Selam, ahmak,” diyerek selam verdiğinde şüphemi doğrulamış oldu.

“Burada ne yapıyorsunuz?”

Lena mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışarak başparmağıyla Alissa’yı işaret etti. Jesse, onun yüzündeki rimelle karışmış gözyaşı izlerini ve birbirine bastırdığı dudaklarını fark etmişti.

“Duble çikolatalıya ne dersin?” diye sordu Jesse.

“Şekerleme de olsun,” dedi Alissa tiz bir sesle. Kendini dükkânın duvarı boyunca uzanan kırmızı yastıklı banka bıraktı. Dirseklerini önündeki siyah masaya yasladıktan sonra yüzünü ellerinin arasına gömüp bitkin bir şekilde iç çekti.

“Hemen!” dedi Jesse. Tezgâhın altından küçük plastik tabaklar almadan önce elindeki kaşıkla bizi işaret etti. Beni fark ettiğinde ikinci kez baktı.

“Bu Waverly,” dedi Lena. “Rachel Lyons’ın yeğeni. Alaska’dan geldi. Bu yaz kitapçada bize yardım edecek. Waverly, bu da Jesse Fletcher, ikizim. Son derece aptaldır.”

“Aynı zamanda ateşli olan da benim, yaz kenara.”

“Kusura bakma, unutmuşum; kendisi aynı zamanda hayal dünyasında yaşıyor.”

Kardeşim yoktu, bu yüzden masada Alissa’nın yanına otururken, kendimi birazcık vahşi yaşama dâhil olan araştırmacı

ebeveynlerimden biri gibi hissettim. Lena, yanıma yerleşerek parmaklarını Alissa'nın sırtına uzattı ve yavaş, rahatlatıcı daireler çizmeye başladı.

"Neşelen, kızım," diye destekledi onu. "Söylediğin gibi işte. Onlar çöp."

"Kim çöp?" diye sordu Jesse, tezgâhın arkasından.

"Seni ilgilendirmez," diye tersledi Lena.

Jesse kaplardan birine bir kaşık dondurma koyarken kaşlarını çatı. "Dün gece bir şey mi kaçırdım?"

Dün gece Jesse'yi neden görmediğimi merak ettim. Lena'nın kopyası gibi görünen, bir doksan beşlik bir çocuğu fark etmiş olmam gerekirdi.

"Yok bir şey," diye homurdandı Alissa. "Blake tam bir dalgalak ve ayrıldık."

Jesse'nin kaşları çatıldı. Suratındaki ifadeyi tam olarak çözemedim. Belki hayal kırıklığıydı? Belki de bunun olacağını bildiği için biraz tatmin olmuştu?

"Can sıkıcı bir şey söyleme," diye uyardı onu Lena.

"Hepimizin bunun olacağını bildiğini de mi?"

Bunun üstüne Alissa alçak sesle inledi. Kafasını tutan ellerini çekti ve başı gürültülü bir *tak* sesiyle önündeki masaya çarptı.

Bir anlığına ikizlerin birbirlerine saldırıp yumruk atmaya başlayacaklarını düşündüm. Jesse, duble çikolatalı üç plastik kap ve dört küçük kaşıkla tezgâhın arkasından masaya doğru geldiğinde rahatlamıştım. Kapları üçümüzün önüne bıraktıktan sonra Alissa'nın yanına oturmadan önce tereddüt etti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Jesse.

Alissa cevap vermedi.

Jesse boğazını temizleyip bana döndü. "Demek Alabama'dan geldin, ha?"

"*Alaska*," diye tersledi Lena. "Kendine gel, Jesse."

"Sorun yok," diyerek onu korudum. "Hep karıştırılıyor."

Jesse, sanki insanların kendisini savunmasına pek alışkın değilmiş gibi bana baktı.

Lena masadaki plastik kaşıklardan birine uzanarak kaptaki dondurmasından büyük bir lokma aldı. “Waverly bizim yeni iş arkadaşımız, yani bugün bizimle takılacak.”

“Ah, süper,” dedi Jesse. “Sahil molalarımızda bize katılacak mısın?”

“Sahil molaları mı?” diye sordum.

Lena cevap vermek üzere ağzını açtı ama kaşığını kendi dondurmasına daldıran Jesse’ye ters bir bakış atmak için duraksadı. Ardından çekmesi için ikizinin eline vurdu. “Vardiyanın ortasında değil misin sen?”

“Neredeyse öğle molam geldi. Steven kendi molasından döndüğünde özgür bir adam olacağım.”

Jesse, Lena ona engel olamadan dolu bir kaşık dondurmaya ağzına tıktı. Lena, yüzünü buruşturarak bana dönerken kabını eline alıp Jesse’nin ulaşamayacağı şekilde masada önüne çekmişti. Jesse gözlerini devirerek tezgâha döndü.

“Öğle molasında hepimiz sahile iniyoruz,” diye açıkladı Lena.

“Kulağa... eğlenceli geliyor. *Biz* derken sen, kardeşin, Alissa ve...” Sözüm havada kaldı.

“Ve Blake’ten bahsediyor,” diye seslendi Jesse, tezgâhın arkasından.

Kafası hâlâ masaya yaslı olan Alissa inledi.

“Gidip başka bir yerde eziklik yapamaz mısın?” diye sordu Lena kardeşine. Sesinde koltuğuma gömülmeme sebep olacak bir sertlik vardı. Bu benim hatamdı. Jesse’yi ben oltaya getirmiştim. Ezik olan birisi varsa, o kesinlikle bendim.

“Buraya gelen sizsiniz,” dedi Jesse. “Neden *siz* gitmiyorsunuz?”

“Öyle mi? Gitmeliyiz.”

“Rahatınıza bakın.”

“Onu görebileceğimi sanmıyorum,” dedi Alissa, başını masadan kaldırıırken. Alnında oval şeklinde bir kızarıklık vardı ve gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Henüz hazır değilim.”

Jesse inledi. “Ne var biliyor musun? Siz inanılmaz sorunluydunuz. Birbirinizi incitiyorsunuz ve duymaya hazır olmadığını biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, ayrıken daha...”

Önümdeki duble çikolatalı dondurma dolu kaba bakarken çikolata parçacıklarını saymaya başladım. Her zaman bir kardeşim olmasını istediğimi sanmıştım. Bir suç ortağı, bir arkadaş; ebeveynlerim acınası, korkunç ya da her ikisi gibi davrandığında benim tarafımda olacak biri. Ama şimdi ne mi düşünüyordum? Tek çocuk olduğum için hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Kapının açıldığını duyan tek kişi bendim. Bu yüzden bakışlarını çevirip dondurma dükkânına girenin kim olduğuna bakan ilk kişi de ben oldum.

Blake Hamilton’ın *berbat* bir zamanlaması vardı.

Bölüm 4

Blake boğazını temizledi. İkizler anında susup, neredeyse komik bir şekilde irileşen gözleriyle duraksadılar. Jesse utanmış gibiydi, Lena'ysa öfke içindeydi. Ağlamak üzere olan Alissa ise dantelli tişörtünün var olmayan ilmeklerini incelemeye başlamıştı. Blake'in bakışları bana döndüğünde, yüzünde neredeyse oluşmak üzere olan gülümseme kayboldu.

"Hazır mısın, Jesse?" diye sordu Blake. Ses tonunu normal tutmaya çalışsa da açıkça başarısız olmuştu.

"Ne için?"

"Sahil molası için tabii ki."

Blake'in bakışları bir anlığına Alissa'ya döndü. Bu zayıf ânı yakalayan tek kişi bendim ve Blake'in yüz ifadesi her şeyi belli ediyordu. Öfkeliydi. Sevgilimi aynı öğrenci birliğinden bir çocukla takılırken görsem ben de öfkelenirdim.

"Ah!" dedi Jesse, yalandan kahkaha atarak. "Evet, sahil molası için hazırım. Lena? Siz de gelmek ister misiniz?"

Sadece nezaket göstermek istiyordu ama Alissa'nın, Blake'in etrafında olmak isteyeceğini ya da tam tersini düşünüyorsa aptaldı. İkisi de açıkça bu durumdan rahatsızlardı. Blake nereye giderse gitsin dramının, kavganın ve gözyaşlarının onu takip ediyor olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Muhtemelen *hepimizin* ondan uzak durması en iyisiydi.

"Hayır, teşekkürler Jesse," dedim Lena cevap vermeden önce. "Aslında üçümüz gidip öğle yemeği yemeliyiz."

Blake'in bakışlarının ağırlığı altında yüzüm yanıyordu.

“Waverly, sen onlarla gitmelisin,” diyerek Lena beni teşvik etti.

Ona *kahrolası aklını mı kaçırdın* bakışlarımdan birini atsam da Lena bunu anlamadı.

“Alissa’yla ben köşedeki dükkâna gideriz. Sana bir sandviç falan alıp sahile getiririz. Ama senin gitmen lazım! Ciddiyim bak. Bu kasabada ikinci günün. Bu günü tavuk için sırada bekleyerek geçirmek yerine ayaklarını suya sokarak geçirmelisin.”

“Ah,” dedim tartışmaya girmeyerek. “Tamam, teşekkürler. Normalde ne alıyorsanız bana da alabilirsiniz.”

“Biraz acele etsek olur mu?” diye sordu Blake. “Sadece yarım saatim var.”

“Emrederseniz, majesteleri,” diye mırıldandı Jesse, sandalyesini geriye iterek. Sandalyenin ayakları fayanslarda gıcırdadı. Yerimden kalkarak kayıp bir köpek yavrusu gibi peşine takıldım ve Blake’in dondurma dükkânından hızla çıkarken gözlerini devirdiğini gördüm.

“Nesi var bunun?” diye sordum kendime engel olamadan.

Lena iç çekti. “Biz de yıllardır bunu çözmeye çalışıyoruz.”

“Babası, Chloe’yle evlendiğinden beri daha da ters,” dedi Alissa. “Zavallı pislik. Siz haklısınız. Bu en iyisi. Birkaç dakika sonra görüşürüz.”

Dondurma dükkânının dışına çıkınca Lena ve Alissa sağa döndü. Ben ve çocuklarsa sokağın karşısına geçip diğer tarafında kumlar ve uzun otlar olan, dar köprü şeklindeki asfalt yoldan ilerledik. Jesse, Blake’le birlikte yürüyordu ama ben onların yaklaşık iki metre kadar arkalarındaydım. Bulutsuz gökyüzüne bakıyordum. Neden sadece yağmur yağmıyordu ki? O zaman bu kadar sıcak olmazdı ve okyanusa yaklaşmamak için güzel bir bahanem de olurdu.

Jesse ve Blake, kum tepelerinin üzerinden suyun biraz ötesinde olan sahildeki voleybol filesine doğru yöneldiler. Kumda güçlkle yürürken *midem bir gemici düğümü* gibi sıkışıyordu.

Ya Jesse ve Blake topu suya kaçırlar ve bana atlayıp okyanusta uzaklaşmadan topu getirmemi söylerlerse ne olacaktı? Bir kaya gibi batardım. Blake Hamilton da muhtemelen ben suya batar-ken bana kahkahalarla gülerdi.

“Nasıl oynayacağını biliyor musun?” diye sordu Jesse fileye ulaştığımda.

“Altıncı sınıfta voleybol oynamıştım. Kısa sürmüştü,” ve başlarken pek iyi değildim, “ama eminim alışıyım.”

“Oynamak zorunda değil,” dedi Blake. “Bırak da kenarda otursun, Jess.”

“Oynamak için dört kişi lazım! Ethan dedi ki...”

“Ethan mı?” Blake dalga geçer gibi sordu. “*Ethan*’ı mı da-
vet ettin?”

“Bak, bence sizin her şeyi boylu boyunca konuşmanız la-
zım.”

“Konuşmak istediğim son kişi o...”

Blake’in sözü yüksek ve neşeli bir bağırışla bölündü. Kolu-
nun altına voleybol topu sıkıştırmış olan kaslı bir çocuk, kum
tepelerinin üzerinden gelirken arkasındaki kumları havalandırı-
yordu. Ethan. Dağınık saçları, sivri burnu ve iğrenç renklerde
deniz şortu seçiminden dolayı o olduğunu anlamıştım. Bugün
şortu turkuaz rengiydi ve üzerinde bikini giyen küçük poster
kızları vardı.

“Ethan.”

Blake’in ses tonu bu yeni katılan kişiye dair hiç heyecan içer-
miyordu. Tekrar birbirlerine saldırırlarsa diye kaçamak bir şe-
kilde geriye doğru adım attım. *Barbarlar*.

“Nasıl gidiyor, Blake?” Ethan, Jesse’nin omzunun üzerinden
seslendiğinde sesi biraz sertti. Görünüşe göre ikisi de henüz kav-
gayı atlatamamıştı.

Ethan’a doğru sadece çenesini kaldırmakla yetindi ve bu da
muhabbetin sona ermesini sağladı.

“Oynamaya hazır mısınız, beyler?” diye sordu Jesse.

Ethan, kolunun altındaki voleybol topunu işaret etti. “Hazır doğmuşum.”

Kulağa Blake’e meydan okuyormuş gibi geliyordu ama bu testosteron dilini konuşmadığım için bazı şeyleri yanlış da anlıyor olabilirdim. Ben boğazımı temizleyene kadar, iki çocuk da bir an boyunca birbirlerine ters ters bakmaya devam ettiler. Ardından Ethan’ın karanlık, iri gözleri bana çevrildi. Beni baştan aşağı süzdü ama pek çekici bulmamış olmalıydı ki tekrar Jesse’ye döndü.

“Bu kim?” diye sordu beni işaret ederek.

Tam burada duruyorum. Gerçekten, tam buradayım.

“Waverly,” dedim Jesse beni tanıtmadan önce. “Yaz tatili için geldim. Halam, Hamiltonların komşusu.”

Ethan ilgisini çekmemiş gibi mırıldandı. “Oyunu başlatabilir miyiz?”

Tamam. Belki de Blake, insanların karakterlerini yargılamak konusunda kötü sayılmazdı.

“Waverly benim takımımda!” dedi Jesse ve altından geçmem için fileyi kaldırdı.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Blake.

Jesse, iç çekerek, “Tamam,” dedi. “Ben Ethan’ı alıyorum. Sen Waverly’yi.”

“Söylemek istediğim bu değildi...”

Çok geçti. Ethan, filenin diğer tarafında Jesse’nin yanına geçmişti ve ikisi küçük bir takım kucaklaşması yaparken, birbirlerinin omuzlarına kollarını atmışlardı. Blake, yüzünde açık bir yenilgiyle bana döndü.

“Bizim de strateji konuşmamız gerekiyor mu?” diye sordum.

“Şurada, köşede dur ve vurulmamaya çalış.”

Yanaklarım öfkeyle yanmaya başladı. Tam olarak başarılı bir sporcu enerjisi yaymadığımı biliyordum ve okul bahçesinde seçim yapılırken, ilk defa son tercihe kalmıyordum ama Blake ve

Ethan'ın bana kimsenin oynamak istemediği bir oyuncak gibi davranması canımı sıkıyordu.

“Pas vermeyi biliyor musun?” diye seslendi.

“Ever,” diye tersledim. Sonra daha dürüst bir şekilde ekledim: “Yani, biraz zaman oldu...”

Blake ellerini kaldırıp avuçlarını gökyüzüne çevirerek bana gösterdi. Onu taklit ettim. Bunun yeterli olduğunu düşünmüş olacak ki başıyla fileyi işaret etti.

“Pasör olabilirsin.”

Zafer sevincimi hızla telaş takip etti. Çünkü artık kendimi aptal gibi göstermeden bu oyuna katılmak zorundaydım.

Jesse ve Ethan stratejilerini bir dakika daha konuştuktan sonra aptalca gizli bir el sıkışması yaptılar ve Ethan servis için geriye geçti. Kolunu kaldırıp topu havaya attığı sırada nefesimi tuttum.

Pat!

Top filenin üzerinden yükseldi. Blake öne doğru bir adım atarak iki kolunu da kaldırdı. Top kollarının ön kısmından sekip yüksek ve nazik bir şekilde bana doğru yükselirken, hayranlıkla onu izliyordum. Kalbim boğazımda atarken dizlerimi büktüm ve avuçlarım gökyüzüne bakacak şekilde ellerimi kaldırdım. Altıncı sınıftaki koçumun ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. Kendisi eski bir uluslararası voleybolcuydu ve kızı Küçükler Olimpiyat Takımı'ndaydı, ortaokul takımı için kıza karşı büyük beklentileri vardı. Pasım harika değildi. Muhtemelen *iyi* bir pas bile değildi. Ancak top havaya yükseldi ve ardından Blake, kumda üç hızlı adım atarak tam zamanında zıpladı ve topa vurup filenin diğer tarafına gönderdi.

Diğer tarafta Ethan eğildi.

Fakat Blake'in smacı çok iyiydi. Ethan yüz üstü kuma düştü. Voleybol topuysa uzattığı yumruklarından sekerek filenin altından bana doğru yükseldi.

İnsani bir refleksle pek de hoş olmayan bir şekilde bağırdım ve top bana çarpmadan dizimi kaldırıp bacağımla okyanusa doğru gitmesine sebep oldum. Küçük bir su sıçrama sesiyle beş metre kadar suya doğru uçtu. Ağzım açık bir şekilde bakarken, voleybol topu dalgalı suyun üzerinde yavaşça ileri doğru çekiliyordu.

“Ah, hadi ama Waverly!” diye seslendi Jesse kahkaha atarak “Üzgünüm, ben... şey, kahretsin.”

Ethan oraya gidip yüzünü biraz daha kuma gömmek istememe sebep olan bir bakış attı. Blake yanımda sadece iç çekti.

“Öyle vurmak istemedim!” diye karşı çıktım biraz daha sert bir şekilde.

“Sorun yok,” diye ısrar etti Jesse. Bu sahilde en azından *birisi* benden nefret etmediği için inanılmaz minnettardım. “Sadece git de al. Kim atarsa peşinden o yüzer.”

Boş verin. Jesse de benden nefret ediyordu.

“Ne?”

Blake, kendini beğenmiş bir şekilde her bir kelimenin üzerine basarak, “*Git. Topu. Getir,*” derken, Alaska’daki Huntington Hazırlık Akademi öğretmenlerinin gözdesi olabilirmiş gibi görünüyordu.

“Tamam,” dedim.

Sadece okyanustu. Sadece normalden büyük bir su birikintisiydi aslında. Voleybol topu hâlâ kıyıya yeterince yakın duruyordu. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Suyun kıyısına doğru ilerlerken ayağımdaki spor ayakkabılarımı çıkardım.

Buz gibi soğuk, köpüklü suyu ayak parmaklarımda hissettiğim an duraksadım.

“Adımlarına dikkat et yeter!” diye seslendi Jesse. “Su çok çabuk derinleşiyor.”

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

“Bir dakika,” dedim. “İslanmak istemiyorum.”

Blake ve Ethan, hayran kulübümün yeni kaydolmuş üyeleri olarak aynı anda duyulacak şekilde iç çektiler.

“Gidip yeni bir top alsam daha kolay olurdu,” diye mırıldandı Ethan.

Ses tonu kibirli, küçümseyici ve çok *tanıdıktı*. Poster kızlarıyla dolu bir deniz şortu giyen çocuğu etkileyip etkilemediğimi hiç umursamak istemiyordum ama başarısızlığın, hayal kırıklığı olmanın sızısı kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Kendime bu yazın farklı olacağına dair söz vermiştim. Fairbanks'tekiyle aynı Waverly Lyons olmayacağıma dair kendime yemin etmiştim.

Bu yüzden arkamı dönüp okyanusa yürüdüm.

İlk adımlar kolaydı. Yapışkan, soğuk ama kolaydı. Su kalçalarıma ulaştığında nefesimi tutup durdum. Voleybol topu hâlâ elimle uzanamayacağım kadar uzaktı ama gelişmiş bedenimin sonunda işe yarayabileceği kadar da yakın görünüyordu. Olimpiyatlardaki yüzücüleri zavallı bir şekilde taklit ederek kendimi yerden ittim ve kollarımı uzatıp topa doğru atladım.

Fakat voleybol toplarının, ıslandıkları zaman kaygan birer piç gibi hareket ettiklerini hesaba katmamıştım.

Top ellerimin arasından kaydı. Uzaklaştı ve ben de battım.

Ayaklarım kuma değmedi. Altımda açık sudan başka hiçbir şey yoktu.

Okulumun uyuşturucu ve alkolle ilgili konuşması için getirdiği kadın haklıydı. Akran baskısı benim sonum olacaktı.

İnsanların ölmeye saniyeler kala bir sürü şey düşündüklerine emindim. Bazıları öbür dünyayı düşünür ya da cennete mi yoksa cehenneme mi gideceklerini merak eder ve Tanrı'ya dua ederlerdi.

Bense tavuk sandviçini düşünüyordum.

Eğer Lena ve Alissa'yla köşedeki dükkâna gitmiş olsaydım belki de bunların hiçbiri olmazdı. Belki sudaki hortuma

kapılmaz ve okyanusun dibini bulmak için deli gibi tekmeler savurmazdım. Ancak Jesse'nin dediği gibi, suya girdikten bir iki metre sonra belli ki su derinleşiyordu ve suyun dibinin ne kadar uzakta olduğuna emin değildim. Yine de birinin cesedimi bu suyla dolu mezardan almaya geldiğinde derinliğin ne kadar olduğunu öğreneceğinden emindim.

Kaya gibi batıyordum.

Büyük, kocaman bir kaya gibi.

Bir örse bağlanmış gibi.

Üzerimde biçimsiz güneş ışıkları dalgalarla dans ediyordu. Ölümün kıyısında olmasam bu gayet huzurlu bir görüntü olabilirdi.

Ancak ciğerlerim patlayacakmış gibi hissederken o huzur bir şey tarafından bölündü. Karanlık bir figür dalgaların arasından gelerek güneş ışıklarını böldü ve direkt bana yöneldi. Eğer deniz seviyesinin üzerinde olsaydım çığlık atardım.

Eller uzanarak beni tişörtümden tuttu. Sıcak, sert bir göğse yaslandım.

Yüzeye çıktığımız an bağırış sesleri gelme başladı.

"Jesse! Ne yaptın sen?"

"Neden her şeyin benim hatam olduğunu düşünüyorsun?"

"Ona suni teneffüs *yapamam*."

"Kimse senden bunu istemiyor, Ethan."

"Geri çekilin, çocuklar, biraz alan açın."

Yere bırakıldığımı hissettiğimde, ne zaman birinin beni kucağına aldığını hatırlamaya çalıştım. Kollarıma ve bacaklarıma değen kum sıcaktı. *Yerdeydim*. Yeri seviyordum. Rahat bir nefes alabilirdim ama ciğerlerimde hiç hava yoktu.

"Ah, Tanrım, nefes alamıyor!"

Birisi avucunun sert kısmı hemen göğüs kafesimin altındaki noktaya bastırdı. Bir çeşme gibi suları tükürerek öksürdükten sonra gözlerim bir anda açılırken, ağgözlü bir şekilde ciğerlerimi havayla doldurdum.

Blake diz çökmüş bir şekilde üstüme eğilmişti ve ıslaktı.

“Waverly, çok özür dilerim.”

Ses Blake’ten gelmiyordu. Başımı çevirdiğimde Jesse’nin de-lirmiş gibi bakan gözleriyle karşılaştım. Ellerini sıkarken Lena, Alissa ve Ethan tarafından uzak tutuluyordu. Dördü de izli-yordu. Dördü de *her şeyi* görmüştü.

Hangisinin canımı daha çok yaktığını bilmiyordum. Boğa-zımdaki tuzlu suyun tadı mı yoksa küçük düşürülmek mi?

“Sorun yok, Jesse,” derken sesim çatladı.

O, benden çok daha travmatize olmuş gibi görünüyordu. Oturmaya ve iyi olduğumu kanıtlamaya çalıştım fakat Blake, nazik ama sert bir şekilde karnımdan beni kuma doğru itti.

“Kendine biraz zaman ver,” dedi. “Daha fazla oksijene ihti-yacın var.”

“Orada ne oldu, Waverly?” Alissa benimle konuşuyor ola-bilirdi ama bakışları, Blake’in hâlâ vücudumda olan eline odak-lanmıştı.

“Hiçbir şey. Bilmiyorum. Sorun yok.”

“Yüzebiliyor musun?” Blake’in kalın sesi kolundan titreşerek inmiş, elini aşarak bedenime karışmış gibiydi.

Düşünmeden cevap verdim. “Tabii ki yüzebiliyorum.”

Kalbim göğüs kafesimde hızla atıyordu. Bunu hissedebilir miydi? Yalan olduğunu anlayabilir miydi?

“Bir girdap dalgası mı vardı?” diye sordu Jesse.

“Dostum,” diyerek araya girdi Ethan, “bu sahildeki girdap dalgaları *ölümcüldür*. Bir ara su kaplumbağası yakalamaya çalışırken denk gelmiştim. Yemin ederim ki neredeyse boğuluyordum.”

Alissa, Ethan’ın kahramanca masalına karşı hayranlıkla iç çekti.

Bense fırsatı görerek atladım.

“Girdap dalgasıydı,” diye onayladım ciddiyetle. “Birine ya-kalandım.”

Girdap dalgasının ne olduğunu bile bilmiyordum ama Ethan bir kez boğulacak duruma geldiyse, benim başıma da gelebilirdi. Neredeyse ölecek olmamı bir doğal güce bağlamak o an kabul edilebilir bir yalan gibi görünüyordu. Çünkü alternatifi, yani yüzemediğimi bildiğim hâlde bir grup çocuğa havalı olduğumu göstermek için okyanusa girdiğimi itiraf etmekten iyiydi. Havalı olmaktan ziyade küçük düşürücüydü.

Jesse alçak sesle ıslık çaldı. “Baya dayanıklısın, Waverly.”

“Bir havlu falan alabilir miyim?” diye sordum. Başka birisi detayları sormadan konuyu değiştirmek istiyordum.

“Kitapçıdaki çantamda bir tane var,” dedi Lena. “Hemen dönerim.”

Topukları üzerinde döndü ve sahilde hızla ilerlemeye başladı. Jesse, Lena’nın arkasından koşarken, Ethan da acele etmeden arkalarından yürüyordu. Geride, yanımda diz çökmüş bekleyen Blake ve başımızda dikilen Alissa’yla kumda uzanırken kalmıştım.

“Korkunç muydu?” diye sordu Alissa sessizce.

Hayatım gözlerimin önünden geçti. Bunun gerçek olduğunu düşünmüyordum bile.

Omuz silktim. “O kadar da korkunç değildi.”

Blake, inanmadığını belli eden alaycı bir ses çıkarttı.

“Lissa, onlarla gidebilirsin,” dedi Blake. “Waverly’ye kitapçıya kadar eşlik edeceğim. Sadece kendine geldiğinden emin olmam lazım.”

Alissa ikimize bakarken açıkça rahatsız olmuştu ama pes etti.

Kum tepelerinin ardında kaybolana kadar onu izledim. Midem ters taklalar atmaya başlamıştı ama bunun sebebi Blake’le yalnız kalmam mı yoksa çok fazla tuzlu su yutmam mı, bilmiyordum.

“Biliyor musun,” dedi Blake, “ben de bir keresinde girdap dalgasına yakalanmıştım.”

Tenimi delip geçiyormuş gibi görünen gözlerine bakma hatasını yaptıktan sonra aceleyle bakışlarımı sol kaşının üzerindeki küçük yara izine çevirdim. Bu yara izi hep var mıydı yoksa ben hiç fark edecek kadar yakınlaşmamış mıydım?

“Zorlayıcılar, ha?” Ses tonumu normal tutmaya çalışsam da başarısız oldum.

Biliyordu. Yüzme bilmediğimi biliyordu. Blake Hamilton benimle okyanustaydı ve benim hissettiğim aynı huzurlu hissi hissetmişti.

“Yüzemiyorsun,” dedi. Soru değildi. Bir vurguydu.

“Yüzebiliyorum. *Kesinlikle...*”

Blake tek kaşını kaldırdığında tüm çabam sona erdi.

“Lütfen onlara söyleme,” diye fısıldadım.

Sanırım onu şaşırtmıştım. Belki de neredeyse boğulmuş, beti benzi atmış, tuzlu sudan boğazı tıkanmış bir hâlde olduğum için ve kendim dışında suçlayacak kimse olmadığından bana acımişti ya da cankurtaran olarak bir çeşit yemin etmişti. Fakat Blake, sonunda iç çekerek başıyla onayladı.

“Tamam. Sırrın benimle güvende.”

Sesi içten geliyordu ama ben hâlâ endişeliydim. Bir anlığına, gerçekten yaz tabutumun son çivisini yalnız başına çakabileceğini düşünmüştüm.

“Tamam o zaman.” Yerden kalkarken biraz titresem de Blake’in yardım elini geri çevirdim. “Eğer müsaade edersen, birtirmem gereken bir vardiyam var.”

Şu an yapmak istediğim tek şey, daha fazla yalan söylemek için tavuklu sandviçimi ağzıma tıkmaktı.

O akşam eve döndüğümde Rachel mutfaktaydı. Ocakta bir tencere spagetti ve şövalenin üzerindeyse boş bir tuval vardı.

“Mercan resifine ne oldu?” diye sordum.

“Bir süreliğine onu kenara aldım. Yeni bir fikrim vardı.”

Bir kâse spagetti alarak mutfak adasının taburesine oturdum ve onu izlemeye başladım.

Kapı zili çaldı. Özel seçilmiş altı notalı bir çan sesiydi.

“Ben bakarım,” diyerek gönüllü oldum.

Tabureden kalkıp gelenin kim olduğunu görmek için pencereden bakmadan, hızla kapıyı açtığımda bir sıcak hava dalgası yüzüme çarptı. Rachel’in verandasında duran çocuğu gördüğümde donakaldım.

Blake.

Üzerinde hâlâ birkaç saat önceki şort ve tişörtü vardı ama artık kurumuşlardı. Eğer deniz yosununun güçlü kokusu bedenini sarıyor olmasaydı, beni kurtarmak için okyanusa atladığına inanmazdım. Kolunun altında bir çeşit düz, kırmızı köpükten bir tahta vardı ve kaşları çatıktı. Bakışları baştan aşağı beni süzerken sanki görünürde bir yaramın olup olmadığını inceliyor gibiydi. Sonra bakışları benimkilerle buluştu.

“Nefeslerin nasıl?” diye sordu.

“Biraz tuzlu ama olanlar düşünülünce iyi. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Bunu şaka amacıyla söylememiştim ama Blake gergin bir kahkaha attıktan sonra parmaklarını karanlık, vahşi bir şekilde dağılan saçlarında gezdirdi. Ya söylemek zorunda olacağı şey hoşuna gitmiyordu ya da kapıyı yüzüne kapatmamamı umuyordu.

“Waverly Lyons.” İç çekti. “Sana yüzmeyi öğreteceğim.”

“Ne yapacaksın?”

“Lütfen bunu bana ikinci kez söyletme. Ben bir cankurtaranım. İnsanların boğulmamasını sağlamak benim işim. Ve *sen de*,” parmağıyla alnımı işaret etti, “tehlikelisin.”

“Nasıl *tehlikeliyim*?”

“Vardiyam sırasında boğulabilirdin.”

“Tabii, işini kaybetmeni istemeyiz, değil mi?”

Rachel, elinde spagetti kâsemle oturma odasına geldiğinde ılık çalıyordu. Kâseyi sehpaıa bırakıp ılık çalmaya devam

ederken, açık olan kapının önünde durduğumu fark etti. Ardından verandada kolunun altındaki köpükten tahtayla, elleri deniz şortunun cebinde duran Blake'i gördü.

"Blake!" dedi Rachel. "Seni hangi rüzgâr attı buraya?"

"Bana yüzmeyi öğretmek istiyor," derken ses tonum, "*Bu çocuğa inanabiliyor musun,*" der gibiydi.

Ancak Rachel, bana destek olmak yerine Blake'e döndü. "Gerçekten mi? Ah, Blake, çok nazıksın."

Nazik değildi. Şüpheliydi. Aynı zamanda sinir bozucuydu çünkü 'insanların güvenliğini tehlikeye atıyorsun' olayının ardında bir şey olduğunu anlayabiliyordum ama tam olarak benden ne istediğini çözememiştim. Kendi kazdığım çukurdan çıkmam için bana hayali bir el uzatıyordu ve kendi çıkarlarına uyacak bir şey olmadığı müddetçe kimse bu yola girmezdi.

"Mayom bile yok," diye isyan ettim gönülsüzce.

"Muhtemelen senin bedenine uyacak birkaç eski mayom vardır," diye önerdi Rachel.

"Evet ama dolapta onları araman gerekecek, benim de denemem..."

"O hâlde, yarın," dedi Blake.

"Çalışmam lazım..."

"Akşam yemeğinden sonra buluşabiliriz."

"Ama ben..."

"Yedide hazır olur," dedi Rachel ona.

Blake, iyi akşamlar der gibi başını salladıktan sonra arkasını dönüp verandanın merdivenlerinden indi ve karanlık, nemli alacakaranlığa karıştı. Rachel mutfağa dönerken tanımadığım bir melodiyle ıslık çalıyordu ama ben kapı eşiğinde durdum ve Blake'in komşu çimlerin arasında gölgeli bir siluete dönüşüne kadar kaybolmasını izledim.

On yedi yılımı sudan uzak durarak geçirmiştim. Holden'da bunun değişmesi kırk sekiz saatten az sürmüştü.

Bölüm 5

H olden'daki üçüncü günümün tamamını ciğerlerimdeki tuzlu su hissinin verdiği acıyla, dikkatim dağılmış bir şekilde geçirdim. Margie Kim, o gün cumartesi günü ve kitapçının yoğun bir zamanı olmasına rağmen kasayı nasıl kullanacağını gösterirken bana sabırla yaklaştı. Öğle molası gelince Lena ve Alissa beni öğle yemeği almak için köşedeki dükkâna davet etmişlerdi.

“Bu gece gidip bir film izlemeliyiz,” diye önerdi Lena ağzı tıka basa tavuk doluyken.

“Canım garip bir şekilde patlamış mısır çekiyor, yani evet. Ben tamamen varım,” diye mırıldandı Alissa

Lena bana döndü. “Waverly?”

Kalbim sıkışıyordu. En son ne zaman sinemaya gittiğimi hatırlamıyordum ve bunu kaçırarak olmak kalbimin sızlamasına sebep oluyordu. Çoktan Blake'le plan yapmış olmaktan nefret ediyordum. Bunu onlardan saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bu durumun tamamen benim düşünmeden hareket etmemin ve yetersizliklerimden kaynaklanıyor olmasından nefret ediyordum.

“Ah, kusura bakmayın. Ben gelemem. Resim işlerinde biraz halama yardım etmeliyim.”

Lena dudağını büzerek sandviçine döndü.

Harika, diye geçirdim aklımdan. Kendi sandviçimden bir ısırık aldım. *Bir yalan daha. Yığınma eklensin.*

O akşam, dolapta kalan spagettiden oluşan sağlam bir yemek yedikten sonra Rachel bana geçmişten kalan bir başka yadigârı daha hediye etti: Neon pembe polyester bir bikini. Soğuk alt tonluydum, herhangi bir melaninim yoktu. Neon pembe benim giyebileceğim bir renk değildi. Fakat Rachel denemem için ısrar edince ve bikini de üzerime olunca, konuşmanın sonu gelmiş oldu.

Blake, saat tam yedi olduğunda geldi. Kapıyı suratım asık bir hâlde açtım.

“Dokuza kadar Waverly’yi getirmiş ol,” dedi Rachel ona.

“Ama çok geç...”

“Getireceğim, Bayan Lyons.”

Blake beklediğimin aksine beni sahile götürmedi. Bunun yerine, denizden uzak tarafa doğru birkaç blok yürüyerek uzun çitlerle çevrili ve beyaz alçıyla kaplı devasa bir yere geldik. Binanın ön kısmında turkuaz bir el yazısıyla HOLDEN HALKA AÇIK HAVUZU yazıyordu. Binaının çevresinde bir sürü park alanı vardı ama biri bile dolu değildi.

“Neden havuz?” diye sordum.

“Çünkü sığ, girdap dalgaları yok ve kimse gelmeyecek.”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Tamamen mantıklıydı ve bu soruyu sorduğum için kendimi aptal gibi hissetmiştim.

Fakat bir soru daha sormadan edemedim: “Hep böyle boş mudur?”

“Bir saat önce kapandı.”

Blake önümden yürümeye başlayarak şortunun cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve ön kapıyı açtı. Benim için kapıyı açık tutup *hanımlar önden* gibi centilmence bir şey söylemesini beklesem de Blake sadece binaya girmekle yetindi. Kapı yüzüme kapanmadan önce acele etmem gerekmişti.

Havuzun olduğu salon serin, karanlık ve ürkütücü şekilde sessizdi.

“Burada olmamızda bir sakınca olmadığına emin misin?” diye fısıldadım. Sanki burası ona aitmiş gibi, tavandan yere kadar turkuaz rengine boyanmış olan lobiye doğru ilerleyen Blake'i izliyordum.

“Birine ders vereceğim zaman buraya girmeme izin veriliyor.”

“O şey bunun için mi?” diye sordum. Kolunun altındaki kırmızı köpükten tahtayı işaret ettim.

“Bu bir yüzme tahtası. Küçük çocuklara yüzmeyi öğretirken kullanıyorum. Muhtemelen sana fazla küçük gelecektir ama normalde yedi yaşından büyüklere öğretmediğim için bende daha büyüğü yok.”

Karşılık verecek bir şey bulamadım bile.

Binanın diğer ucunda dört bölmeye bölünmüş devasa bir avlu vardı. İlki havuza en yakın olandı ve içinde masalar sandalyeler vardı, normal bir restoran gibi görünüyordu. Soldakinde bir jakuzi vardı. Sağdakinde çocuk havuzu olduğunu düşündüğüm sığ bir havuz vardı. Son olarak da avlunun tam ortasında büyük, hatta göz korkutan olimpik ölçülerde bir havuz vardı. Tamamen uğursuzca parıldasın diye içine bir sürü ışık yerleştirilen havuzlardandı. Bir ucu neredeyse üç metreye varan havuzlardandı.

İçinde boğulabileceğim türdendi.

Büyük havuza doğru titrek bir adım attım.

“Hop, dur bakalım, koca adam,” dedi Blake. Tişörtümün arkasından beni tutup çocuk havuzuna yönlendirdi. “Sana daha uygun bir şeyle başlayalım.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye karşı çıktım. “Bir metre bile değil.”

“Sence başa çıkabilir misin?”

Omzumun üzerinden ona hareket çektim. Blake, köpükten tahtayı çocuk havuzunun ortasına atarak peşinden gitmemi işaret etti. Bu, şortumu ve tişörtümü çıkarmamı gerektiriyordu.

Yani bu da Blake'in beni üzerimde yalnızca neon pembe bikiniyle göreceği anlamına geliyordu. Giyinirken bu gerçeği tam anlamıyla düşünmemiştim.

"Hım," dedim oyalanmaya çalışırken.

Blake Hamilton'ın tişörtünün ucuna uzanarak başından çekip çıkarmasını ve zaten dağınık olan kahverengi saçlarını daha da dağıtmasını izlememe engel olamadım. Omuzları geniş, bronz ve çillerle kaplıydı. O âna kadar 'Yunan tanrısı gibi' lafını duyduğumda dudak bükerdim. Lisede kimsenin öyle bir yapısı yoktu. Ancak şimdi karşımda duran, havuzun altındaki garip mavi ışıklarla aydınlanan bu çocuğu betimlerken, aklıma gelen tek şey o cümleydi. Bakışlarım düz karnında gezindi. İçten içe inledim. Midem, muhtemelen aç kurt gibi yediğim bir tabak dolusu spagetti yüzünden şişmişti.

Bir dakika.

"Yeni yemek yedim," dedim, sanki yüzyıllık gizli bir tarihi sırrı açığa çıkarmışım gibi.

Blake tişörtünü şezlongun üzerine attı. "Yani?"

"Suya giremem. Son yemek yemenin üzerinden yarım saat geçmeden suya girmemek-"

"Bu kural, sadece içinde gerçekten boğulabileceğin sulara girerken geçerli."

Burnumu buruşturdum. "Bence şansa bırakmamalıyız."

Blake, ben dönüp kaçamadan kolumu yakaladı. Bakışlarım eline indi. Ardından kolunun ön kısmına, dirseğine, kol kaslarına ve hafifçe bronzlaşan omzuna çıktı. Ya daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık ya da yanaklarına ve burnunun kemerine yayılan çilleri daha önce hiç fark etmemiştim. Ne yazık ki çok sevimliydiler.

"Waverly," dedi. "İyi olacaksın. Ben hemen buradayım."

Evet, sorun da bu. Homurdanarak tişörtümün ucuna uzandım.

Şansıma Blake, tişörtümü çıkarırken arkasını dönecek kadar merhametliydi. Kıyafetlerimi en yakındaki şezlonga attım, parmak arası terliklerimi çıkardım ve suya girdim. Kendini yüzme eğitmenim olarak atayan öğretmenim arkasını döndüğünde çocuk havuzunda çömelmiştim ve su çeneme geliyordu. Blake havuza atladı ve klorlu suyun bir dalga hâlinde yüzüme sıçramasına sebep oldu.

“Özrün kabul edildi,” dedim sertçe.

“Kusura bakma.” Sesi kulağa hiç de üzgün gelmiyordu.

“Hadi şu işi bitirelim,” diye homurdandım, gözlerimdeki suyu silerken. “Nasıl yüzeceğim?”

Blake kahkaha atacakmış gibi bakıyordu.

“Ne?” diye sordum.

Blake başını iki yana salladı. “Geriye yaslan.”

“Pardon?”

“Yüzmeyi öğrenmek istiyorsan önce *boğulmamayı* öğrenmen lazım,” dedi. Yanımda suya çöktüğünde gözlerimiz neredeyse aynı seviyedeydi.

Derin bir nefes aldım.

Sonra elimden geldiğince yavaşça suda geriye doğru yaslandım ve Rachel’in bikinisinin bana ihanet etmemesi için dua ettim. Su kulaklarıma doğru gelirken gözlerimi kapattım ve suyun yüzümü örtmesini bekledim. Ama örtmedi. Blake, elini sırtıma uzatmış, kafamın suya batmasına engel olacak şekilde beni yukarıda tutuyordu. Parmakları bana varla yok arası temas ediyordu ama bu bile kalbimin titremesi için yeterliydi. Blake’in dizi bacaklarımin arkasına yaslandığında sırada ne olduğunu biliyordum.

Ayaklarımı kaldırdım.

“Şimdi seni bırakıyorum.” Blake’in sesi, su yüzünden kulağıma boğuk geliyordu ama onu duyduğumu göstermek için başımı salladım.

Elini çektiği an suya battım.

Ayağımı yere bastırarak doğruldum ve yuttuğum suyu öksürmeye başladım.

“Yukarıda kalmayı denemen lazım,” dedi Blake.

“Nasıl?” diye inledim hayal kırıklığıyla.

“Derin bir nefes al,” dedi hâlâ suda çömelmiş pozisyondaydı. “Ardından kendini düz tutmak için ellerini uzat. Ağırlığını eşit dağıttığını düşün.”

İnleyerek tekrar suya uzandım ve nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde, Blake’in beni rahatlatan eli tekrar sırtıma uzandı. Gözlerimi kapatıp ayaklarımı kaldırdım. Soğuk havuz suyunun ve sıcak güneş ışıklarının tenimde bıraktığı hissin tadını çıkarıyordum. Artık insanların yüzmeyi neden sevdiğini anlıyordum. Solgun karnımın görüntüsünün Blake’i kör edip etmediği umurunda değildi, su cennet gibiydi.

“Yapıyorsun,” dedi Blake tepemden. Sesi gururlu geliyordu ama bu, muhtemelen suyun ardından duyduğum için sesin bozularak kulağıma gelmesinden kaynaklanıyordu.

“Neyi yapıyorum?”

“Yüzüyorsun.”

“Biliyorsun, burada amaç başını suyun *üstünde* tutmak.”

Büyük havuzun sığ tarafından Blake’e ters ters baktım. Sırt üstü yüzme olayında çok iyi olduğum için -ki bunu ‘eğer altı yaşında olsaydın etkileyici olurdu’ diyerek belirtmişti- Blake, kademeye atlayıp büyük havuzun sığ tarafında su içinde durma pratiği yapabileceğime karar vermişti. Bacaklarımı nasıl çırpma teli gibi çırpmam gerektiğini göstermiş olsa da ayaklarımı çırpma-
tan ve suya batıp tekrar doğrulmaya çalışmaktan dolayı uzuvlarımı hareket ettiremeyecek kadar yorulmuştum.

Fakat Blake, beni izlemekten yorulmuş gibi görünmüyordu.

“Sanırım bacağıma kramp giriyor,” dedim yeniden yüzeye çıkarken.

“Beş dakika oldu,” dedi Blake alayla. Havuzun yanındaki şezlonglardan birine yerleşmişti. “Dayanıklılığına ne oldu?”

Derin bir nefes alarak boynuma gelene kadar vücudumu suya soktum. Sonra ayağımı kaldırdım ve delirmiş gibi sallamaya başladım. Kafam suya batmadan önce Blake’in kıkırdamaya başladığını zar zor duymuştum. Ayaklarımı tekrar havuzun zeminine koyarak kalktığımda, klor gözlerimi yakıyordu ve Blake’in gür kahkahası kulaklarıma nüfuz ediyordu.

“Ne var biliyor musun?” diye tersledim onu. “Bunun nasıl yapıldığını biliyor olman, *kolay* olduğu anlamına gelmiyor. Senin ilk başta öğrenmen ne kadar sürmüştü, ha?”

Blake bir kahkahayı daha bastırmaya çalışırken, bu çabası yüzünden dudakları titriyordu.

“Hatırlamıyorum. Okul öncesi öğretmenlerime sorman lazım.” Şezlongda arkasına yaslanarak ayaklarını kaldırdı ve ellerini başının arkasına yerleştirdi. “Birinin yüzmeyi öğrenmeden nasıl on yedi yaşına kadar gelebileceğini anlayamıyorum.”

“Hiç gerek olmadı,” diye itiraf ettim. Suyun altında biçimsiz ve garip şekilde beyaz görünen bacaklarıma bakarken, bir kez daha havada durmaya çalıştım. “Ebeveynlerim iklim bilimci. İkisi de Alaska Üniversitesi’nde ders veriyor bu yüzden yazları hep kuzeye araştırma gezilerine gidiyoruz. Grönland, İzlanda ve Kanada Arktik Adaları’ndan bahsediyorum. Anlayacağın, hiç dört temmuz barbeküsüne, havuz partisine ya da kano yapmaya ve kamp sırasında büyük bir gölde çıplak dalmaya fırsatım olmadı.”

Gerçi bunları hep yapmak istemiştım. Filmlerde, yanlarında bir golden retriever ve kalabalık arkadaş grupları olan çocuklar gibi olmak istemiştım.

“Peki ya beden dersi?” diye sordu Blake. “Hiç yüzme gününüz yok mu?”

Tabii ki onun gibi tüm hayatını okyanusun dibinde geçirmiş birine, eğlenmek için suda fink atmıyor olma fikri muhtemelen

idrak edilemez bir şey gibi geliyordu. Bu onun bir parçasıydı. Holden kültürünün bir parçasıydı.

Omuz silktim. “Okul yılı boyunca yüzmek, eğer Küçükler Olimpiyat seviyesinde değilse öğrencilerin yapacağı bir şey değil.”

“Bu...” Blake doğru kelimeyi arıyordu. “Üzücü.”

Bir anlığına o kelimenin aramızdaki sıcak havaya yayılmasına izin verdim. Bir hakaret gibiydi ama arkasında tatlı bir tat da bırakıyordu: *onaylama*. Fazla dramatik davranmıyordum. Sızlanmıyordum. On yedi yıl boyunca, tüm yazlarını böyle geçiren Holden’daki çocuklar gibi bir gün bile geçirmemiş olmam üzücüydü. Blake, Jesse, Lena ve Alissa benim hep istediğim şeye sahiplerdi; tabii golden retriever hariç. Güneşle dolu günler, sıcak geceler. Günün her saati bir yetişkin tarafından izlenmedikleri (ya da Arktik rüzgârlarıyla titremedikleri) yaz işleri. Sahilde voleybol, sörf, halka açık havuzda takılma. Romantizm. Arkadaşlık...

Kıskanmıştım. Geri alamayacağım tüm o yazları düşünürken acı çekiyordum ve yıkıcı bir üzüntüyle dolmuştum.

Fakat kendime acıma ânım uzun sürmedi çünkü Blake, bir an için avludaki şezlongdayken bir an sonra havuzda yanıma gülle atlayışı yapıyordu. Klor dolu bir su duvarı bana çarpmadan hemen önce, kendimi korumak için bir saniyem vardı.

“Bu ne içindi?” dedim, Blake yanımda suyun üzerine çıkarken.

“Buna su savaşı denir. Bir savaş isteyebileceğini düşündüm.”

Kalan son gücümü kullanarak kollarımı havuzun yüzeyinde çırpıttım. Aklımda bunun, Blake’in ayaklarını yerden kesmeye yetecek kadar devasa bir dalga oluşturacağını düşünmüştüm. Gerçekte olansa, sadece göğsüne su sıçratmış olmamdı.

“Gerçekten tehditkârsın,” dedi Blake. “Sana su sıçratmayı da mı öğretmem gerekecek?”

Ellerimi bir araya getirerek yüz yıkama ürünü tanıtımı yapan reklamlardaki kadınlar gibi ona su sıçrattım. Şaşırtıcı derecede

etkiliydi. Bunu beklemeyen Blake, ağzına kaçan havuz suyu ve incinmiş gururuyla ortada kalmıştı.

“Bu nasıldı?” diye sordum.

Blake bana doğru atıldı. Bir kolunu belime sarıp ayağımı yerden keserek beni omzuna kaldırdığında, ağzımdan nefesimin kesilmesine ve elma yiyen bir atın boğulmasına benzer bir ses çıkmıştı. Aynı anda milyonlarca şey hissederken kalbim titredi. Bedenimin yaslandığı bedeninin sıcaklığı, ıslak saçlarının dirseğimin iç kısmını gıdıklaması, omzunun güçlü kıvrımının karnıma ve göğüs kafesimin yumuşak alt kısmına batması...

Ah, Tanrım, diye düşündüm, lütfen bikinim açılmasın.

Hemen ardından kendimi suyun altında buldum. Beni, tıpkı havuzun ortasına atılan yüzme tahtası gibi suya fırlatmıştı. Sanırım bunun korkutucu olması gerekiyordu ama boğazıma bir kahkaha takılmıştı. Havuzun bu kısmında ayakta durabileceğimi biliyordum ve bir cankurtaran uzanabileceğim mesafedeydi. Korkmuyordum. Sersemlemiştim. Suda takla atıp boşlukta yüzerken tenimde kabarcıklar geziniyordu.

Fakat ardından bir el kolumun üst kısmına sertçe uzandı ve beni yukarı çekti.

Homurdanarak yüzeye çıkarken gözlerimdeki kloru temizledim. Gözlerimi açabildiğimde, Blak’in neredeyse korkmuş bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

“Sen iyi misin?” diye sordum. Ona bunu sorduğum için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum. Sanki suya az önce atılan kişi *oymuş* gibi. Fakat tuhaf görünüyordu. Belki de pişmandı.

“Ben iyiyim,” diye mırıldandı.

Sesi iyi gelmiyordu.

“Sana çok su sıçrattıysam özür dilerim.”

“İyiyim dedim,” diye tersledi Blake. Benden bir adım uzaklaşırken gözleri karardı. İrkilerek ben de bir adım geri çekildim. “Senlik bir şey yok. Öyle yapmamam gerekirdi. Yüzemiyorsun. Seni suya atmak muhtemelen en akıllıca fikir değildi.”

“O kadar derin değildi. Ayakta durabiliyorum.”

Blake, tam da söylediğim gibi suda ayaklarımın üzerinde durduğumu fark edince kaşlarını çattı.

“Üzgünüm.” Başını tekrar iki yana salladı. “Sandım ki...”

“İyiim. Oldukça iyi cankurtaran içgüdülerin var.”

Bunu içten bir iltifat olarak söylemiştim ama Blake o şekilde algılamadı. Sanki yüzüne tokat atmışım gibi başını geriye çekti. Feci şekilde kırılmışa benziyordu. Söylediğim son şeyleri düşünerek nerede yanlış yaptığımı bulmaya çalıştım.

“Sana kim söyledi?” diye sordu emredercesine.

“Kim neyi söyledi?”

“Annemi.”

“Annenle ilgili neyi?”

“Yani *bilmiyor musun?*”

Gözlerimi kırptım. “Bir dakika, annene ne oldu...”

“Boş ver,” dedi Blake. Sırtını bana dönerek ellerini havuzun çıkıntısına yerleştirdi. Kendini kaldırarak sudan çıktığında, ıslak teni loş havuz ışıkları altında parladı.

“Bekle!” diye karşı çıktım.

Daha az zarif ve daha düşük üst vücut gücüyle kendimi sudan çıkartmayı başardığımda, Blake çoktan ayakkabılarını ve tişörtünü giymişti. Şezlongdaki telefonu titriyordu. Ekranı gözüm çarptığında sonsuz bildirimlerle dolu bir bildirim paneli gördüm, hepsinde de aynı isim yazılıydı.

Alissa Hastings.

Blake, telefonunu alıp Alissa’nın gönderdiği mesajları okurken, ben de onun yüzünü izledim. Yüzünü buruşturdu ve sonra dünyanın yükü omuzlarına binmiş gibi iç çekti.

“Bugünlük bitirelim,” diye önerdi zoraki bir gülümsemeyle.

Başımı sallayarak onaylamak dışında elimden gelen bir şey yoktu. Gerçekten Alissa’yla takılmak için beni ekiyor muydu? Eğlendiğimizi düşünmüştüm. En azından onu aldatan eski sevgiliyle eğlendiğinden daha çok eğlendiğimizi. Fakat sanırım

Blake beni, hâlâ komşusunun sosyal açıdan felaket, yeteneksiz ve umutsuz olan yeğeni olarak görüyordu. Sessiz kalıp olayları büyütmediği müddetçe etrafta taşınabilecek ölü bir ağırlık, kısmen tolere edilebilecek birisi.

Kıyafetlerimi ıslak bikinilerimin üzerine giydikten sonra havuz binası boyunca Blake'i takip ettim. İkimiz de konuşmuyorduk. Çıkardığımız tek ses, onun spor ayakkabılarından yükselen ıslak gıcırtilar ve benim parmak arası terliklerimin fayans zemine çarpma sesiydi.

"Eve dönüş yolunu biliyor musun?" diye sordu Blake, kapıyı arkamızdan kitlerken.

"Bulabileceğime eminim. Ne de olsa küçük bir kasaba."

Sesimin hissettiğim kadar kırgın çıkmadığını umuyordum.

Yön bulma becerilerime güvenmiyormuş gibi görünen Blake, bana yolu tarif edip iki kez daha tekrarladı. Muhtemelen dönüş yolumda kaybolma riskimin gerçekten yüksek olduğunu fark etmişti ve tanımadığım bir kasabada beni yalnız bıraktığı için halamla başını belaya sokmak istemiyordu.

"Yarın görüşür müyüz?" diye sordu. Hâlâ huzursuz görünüyordu.

"Tabii," dedim, kaçmaya yer arıyordum.

"Waverly."

Blake hâlâ havuz binasının önünde duruyordu. Ellerini deniz şortunun ceplerine koymuştu. İnanılmaz bir *déjà vu* ydu. Birkaç gece önce onu eve bıraktığımda da bana aynı şekilde bakmıştı. Hâlâ ne anlama geldiğini anlayamıyordum.

"Kaybolma," dedi.

Alayla güldüm. "Söz veremem."

Arkamızı dönüp farklı yollardan devam ettik. Attığım her adımda kalbim dibe batıyordu.

Blake'e âşık olmuş falan değildim. Bu saçmaydı. Çocuğu iki gündür tanıyordum ve tanışmış olduğumuz an, neredeyse benden ölesiye nefret etmişti. *Kıskanmıyordum*. Sadece beni

Alissa'dan farklı kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Nasıl oluyor da bir gün erkekleri kendisi için kavgaya sokup, diğer gün onları eve davet ederek bunu kabul etmelerini sağlıyordu? Blake Hamilton gibi birini nasıl parmağında oynatabiliyordu? Sadece aklıma yatmıyordu. İlişkilerde üst düzey bir başarıım olduğundan değil, sorunları çözmeye çalışan iki insanı hayatımda daha önce hiç görmemiştim.

Fakat o havuzdaki tek bir harika ânda, gözlerim klordan yarıyorken ve boğazımdaki kahkahayla sanki Blake'le bir şeyin kıyısındaymışız gibi hissetmiştim.

Neyse, tamam. Belki de ona âşık olmuştum.

Daha beter şeyler yaptığım da olmuştu.

Bölüm 6

Margie'nin katılması gereken bir aile düğünü olduğu için kitapçı pazar günü kapalıydı ki bu iyi bir şeydi çünkü Blake'le ilk yüzme dersimin ardından, sabah uyandığımda kendimi sanki dağa tırmanmışım gibi hissediyordum. Bacaklarım titriyordu. Omuzlarım ağrıyordu. Aslında suda düz durmaya çalışmanın beni bu kadar yormuş olması biraz acınasıydı.

Sonunda kendimi yataktan çıkarıp aşağı inebildiğimde, Rachel'ı mutfığa yerleşmiş hâlde buldum. Zemine serili bir muşamba ve üzerinde beyaz duvarlara çarpan sabah ışığının yansımasını alacak şekilde yerleştirilmiş bir şövale vardı.

"Kahve demlikte," diye seslendi omzunun üzerinden. Bakışlarını fırçasından ayırmıyordu.

Kendime bir fincan kahve doldurduktan sonra mutfak adasına geçtim. Tabureye yerleşirken kaslarımın ve kemiklerimin ağrısı yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Eğlencesine mi resim çiziyorsun yoksa iş için mi?" diye sordum.

"İş," dedi Rachel oflayarak. Son dokunuşlarını yaptığı palyaço balığını incelemek için bir adım geri çekildi. "Marlin Körfezi'ndeki yeni restoran için sipariş edilen bir parça. Onlara, hiç kimsenin yemek yerken kendilerini bu küçük beylerin izlemesinden hoşlanmayacağını söylemeye çalıştım ama ne mümkün. *Müşteri her zaman haklıdır.* Burada ikinci bir bakış açısı işime yarayabilir, ufaklık. Ne düşünüyorsun? Ön plandaki mercanlar bu eserde pembe mi olmalı sarı mı?"

"Ah," dedim kızarak. "Bilmiyorum. Sanatta berbatımdır."

“Kimse sanatta berbat değildir,” dedi Rachel tutkuyla. “Sadece deneyimsizlerdir. Ya da iyi bir yemek yiyip güzel bir gece uykusu çekmemişlerdir. Bana renk seçmek için gidip sanat eğitimi almana gerek yok. İçinden geçeni söyle.”

Korkunç neon pembe bikinisini düşünerek bir anda cevap verdim: “Sarı.”

Rachel gülümseyip boya tüpüne uzandı. Tereyağı ve gün ışığı renginde, mükemmel bir ton karıştırdı. Söyledikleri zihnimde dönüp duruyordu.

Yaptığım tüm berbat şeyleri aç, yorgun ya da deneyimsiz olmama bağlayabilecek olmak rahatlatıcı bir düşünceydi. Yine de işe yarar mıydı bilmiyordum. Çünkü bir dönem voleybol eğitimi ve ebeveynlerim bitki ve hayvanların iki terimli isimlerini daha iyi anlamama yardım edeceğini düşündüğü için ortaokulda üç yıl Latince dersi almıştım ve yine de başarısız olmuşum. Kesinlikle farklı bir şey söz konusuydu. Yetenek. Zekâ. Her şeyde vasat olmamaya yarayan doğal bir yatkınlık.

“Pekâlâ, dün geceki yüzme dersi nasıldı bakalım?” diye sordu Rachel. Kötü olduğum bir başka şeyi hatırlatmak için beni kendi çemberimden çıkarmıştı.

“Eğlenceliydi,” diye mırıldandım. “Sırt üstü yüzmeyi öğrendim. Suyun üzerinde durma konusunda da iyiyim.”

Rachel paletini bir kenara sıkıştırdı ve sanki olimpiyatta altın madalya kazandığımı söylemişim gibi bana gülümsedi. “Şu hâline bir bak! Bir kez şans verirsen suyu seveceğini biliyordum. Blake Hamilton’ın ebeveynlerini gördüğümde teşekkür etmem gerektiğini bana hatırlat. Gerçekten sana öğretmeyi teklif etmesi büyük nezaket.”

“Şey,” dedim, merakım çoktan pişman olmama sebep olmuştu, “George Hamilton’ın ilk karısıyla ilgili bir şey biliyor musun? Blake’in annesi hakkında?”

Rachel dudaklarını büzdü. “Bir yüzücü olduğumu biliyorum. Sanırım olimpiyatlara gitmişti ama uyduruyor da *olabilirim*.”

Tanrım, çok büyük bir trajedi.” Rachel bana doğru uzanarak sessizce ekledi: “Boğulmuş. Çok uzun zaman önce. Ben daha buraya taşınmadan önce.”

“Ah,” diye mırıldandım. “Bu gerçekten çok üzücü.”

Detayları öğrenmek için Rachel’a baskı yapmayı düşündüm ama bu çok özel bir şeymiş gibi hissediyordum. Davetsiz bir misafir gibi. Ayrıca, yan komşumuzla olan geçmiş performanslarım düşünülünce, muhtemelen ağızımdan çok fazla şey kaçırır ve daha suda nasıl düz duracağımı bile öğrenmeden onu kendimden uzaklaştırırdım. Bu yüzden tabureme yerleşip halamın tuvalde sarı fırça darbeleri bırakmasını izledim ve annesi boğularak ölen bir çocuk için cankurtaran olmanın ne kadar üzücü olduğunu düşündüm.

Ertesi sabah Rachel beni vardiyam için kitapçının önüne bıraktı. Margie kasada, bir plastik poşete beş kalın ciltli kitap sığdırarak bunları taşıyabilecekmiş gibi duran on yaşından daha büyük olamayacak bir kıza yardım ediyordu.

“Waverly, şunları rafa dizer misin?” diye sordu Margie, tezgâhın ucundaki kitap yığınlarını işaret ederek. “Bu küçük hanımla, her defasında yalnızca bir seri alınabileceğiyle ilgili konuşuyorum.”

Kitapları kollarıma alırken, bana kendimi işe yarar hissettirecek basit bir iş verdiği için minnettardım. Ancak henüz iki adım atmıştım ki uzun boylu ikizleri fark ettim. İkisi de aynı kanarya sarısı tonunda giyinmiş olan Lena ve Jesse, kafalarını eğmiş ve kitapçıya uyacak şekilde sessizce konuşuyorlardı.

“Aynı şeyleri giymeye falan mı karar verdiniz?” diye sordum. İkisi de aynı anda kafalarını benim olduğum tarafa çevirdiler.

“Belki biliyordur,” dedi Lena kardeşine.

“Neyi biliyorumdur?” Kollarımdaki yığının en altındaki ince karton kapağı tutan avuçlarım, anında terlemeye başladı. Bu neredeyse boğulup sonucunda Blake’ten yüzme dersleri almamla mı ilgiliydi? Çoktan açığa çıkmış mıydım?

“Hafta sonu Blake ve Alissa’nın arasında ne olduğunu biliyor musun?”

Bilmediğimi gösteren belirsiz bir ses çıkardım.

“Hamiltonların yanındaki evde yaşıyorsun. Hiçbir şey duyup görmedin mi?”

“Hayır. Gerçi tüm gece evdeydim.”

Lena iç çekti. “Sadece Alissa’nın neden vardiyasına gelmeyip kendine bir akıl sağlığı günü yapmak istediğine dair bir mesaj attığını anlamaya çalışıyorum.”

“Sence bunun Blake’le bir ilgisi olabilir mi?” diye sordum. Artık titreyen kollarımda kitapları dengelemeye çalışıyordum.

“Diğer tek seçenek Ethan,” dedi Jesse. Dirseklerim pes etmeden önce yığınımdan birkaç kitap aldı. “Ona mesaj attım fakat hiçbir şey bilmediğini söyledi. Blake de dün mesajlarıma cevap vermedi. Bu sabah sahilde çalışıyor olması gerekiyordu ama onu göremedim ve telefonuna da cevap vermiyor, yani...”

Blake havuzun dışında benden ayrıldıktan sonra o gece eve döndü mü dönmedi mi bilmiyordum. Muhtemelen dönmemişti. Fakat hain beynim Blake’in cumartesi gecesinin tamamını Alissa’nın evinde geçirdiğine dair görüntüleri zihnime doldurmadan önce, ön kapıya bağlı olan çan yavaşça çınladı.

Lena anında yüzüne en iyi müşteri danışmanı gülümsemesini yerleştirdi.

Bir an sonra gülümsemesi hırıltıya dönüştü. “*Sen.*”

Kalbim normal ritmine dönmeden önce bir an için tekledi. Tabii oldukça heyecanlı bir sanatçının ellerinin altındaki davula vuruyor gibi atan kalbimi normal kalp atışları olarak sayabilirsek. Blake kapıda duruyordu. Tişörtü sanki üzerindeyken uyumuş gibi kırışık ve gözlerinin altındaki çukurlarda hafif

gölgeler vardı. Belki gündüz insanı değildi ama Alissa'yla yorucu bir gece geçirmiş olma ihtimali daha muhtemeldi.

Onu böyle darmadağınık görmek anında ve kontrol edilemez bir şekilde öfkelenmeme sebep oldu.

“Cumartesi gecesi neredeydin?” diye sordu Lena.

Blake'in bakışları Lena'nın omzunun üzerinden dönüp benim bakışlarımla buluştu.

Eğer onlara derslerden bahsederse Blake'i gebertirdim.

“Neden bilmen gerekiyor?” diye sordu.

“Seni ilgilendirmez. Şimdi söyle, neredeydin?”

Blake kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Seni ilgilendirmez.”

Jesse iç çekerek kitaplarımın bir kısmını göğsüne bastırdı ve uzun raflara yaslandı. “Alissa'nın neyi olduğuna dair bir fikrin var mı? Lena'ya akıl sağlığı için bir gün izin kullanacağını yazmış.”

Blake gizleyemedi, gözlerinden bir suçluluk duygusunun geçtiğini gördüm. “Partiden beri Alissa'yla konuşmadım. Tabii dün beni sahilde görmek ona bir zihinsel çöküş yaşattıysa bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Külliyen yalan söylediğini bilmeseydim, Blake'e kesinlikle inanırdım. İyi bir oyuncuydu. Blake bana kısa ama net bir bakış attı. Yalanına karşı çıkmamam *ya da başka bir şey* yapmamam için sessiz bir uyarıydı.

Havuzda ne tür bir arkadaşlığımız başladıysa artık ölmüştü.

“Cumartesi günü onunla buluşmamış mıydın?” diye sordum yalandan bir masumiyetle.

Bu pervasız bir hamleydi ama kıvrınmasını istiyordum. Alissa onu aldattıktan ve beni umutsuz ve geri dönülemez bir şekilde hayran bırakacak o küçük nezaketini bana sunduktan kısa bir süre sonra, Alissa'yla tutkulu bir gece geçirmiş olmasını nasıl savunacağını duymak istiyordum.

Lena ve Jesse'nin bakışları aramızda gidip geliyordu.

“Hayır,” dedi Blake. Çenesi biraz kasılmıştı.

“Öyle mi? Sanki evden çıktığını duymuştum.”

Başını eğdi. “Seni halka açık havuzun oralarda gördüm mü?”

Kalbim tekledi. Buna cesaret edemezdi. Eğer Blake, Lena ve Jesse’ye yüzmeyi bilmediğimi söylerse sadece yüzmeyi bilmeden okyanusa adım attığım için değil, yüzlerine açıkça yalan söylediğim için de aramızdaki şey asla düzelmezdi. Beni hep düşüncesiz, aptal bir yalancı olarak görürlerdi. Bunun olmasını da istemiyordum çünkü Jesse ve Lena’yı seviyordum. *Gerçekten* seviyordum. Blake’in onlarla filizlenen arkadaşlığını tehlikeye atmasına izin veremezdim. Öfkeli bir nefes verdiğimde, Blake’in de benim de saklayacak sırları olduğunu fark ettim. Bu da Blake acınası sırrımı açığa çıkarmadan önce geri çekilmem gerektiğini gösteriyordu.

“Hayır,” dedim gergince. “Ben değildim.”

“Hım. Sanırım ikimiz de yanılıyoruz.”

Lena ve Jesse’nin akılları karışmış gibi görünüyordu.

“Jesse, işe kadar benimle yürümeye ne dersin?” Blake, Jesse’nin ince kolunu tuttu.

Jesse, sızlanırken gönülsüzce rafa dizmem için kitaplarımın kalanını bana geri verdi.

“Vedalaş,” dedi Blake.

“Görüşürüz,” diye homurdandı Jesse.

Kitap yığınımı alıp aceleyle çocuk bölümüne geçtim. Lena peşimden gelirken kıstığı gözleriyle beni izliyordu.

“Ne?” diye sordum, yalandan bir masumiyetle. Bir yandan da birkaç Percy Jackson kitabını rafa yerleştiriyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu Lena, emredercesine.

“Margie bunları yerleştirmemi istedi...”

“Hayır, hayır. Sevimlilik yapma. Blake’le aranızdaki şey de neydi?”

“Benimle bir başkasının arasında hiçbir zaman bir şey olmadı...”

Kasvetli ve acınası bir burun çekme sesi beni bu durumdan kurtardı.

Lena'yla aynı anda döndük ve gizem rafının hemen yanında, şiş gözleri ve bol kesim kapüşonlusundan dökülen gevşek topuzuyla dikilen Alissa'yı gördük.

"Aman Tanrım," dedi Lena. "Sen iyi misin?"

Alissa tekrar burnunu çekti. "Blake'le konuştuk."

"Biliyordum!"

"Ondan özür dilemek ve Ethan'la olan şey yüzünden ne kadar kötü hissettiğimi anlatmak için yanıma gelmesini istedim. Çünkü *cidden* söylüyorum, Ethan berbat biri. Onunla takılmış olmam da gerçekten korkunçtu ve neden yaptığımı da bilmiyorum..."

"Ne dedi?" diye sordum araya girerek.

Alissa, sanki varlığını yeni fark etmiş gibi başını kaldırıp gözlerini kırparak bana baktı. Kapüşonlusunun koluyla burnunu sildikten sonra omuz silkti.

"Tekrar birlikte olmak istemediğini söyledi."

"Ah bebeğim," dedi Lena.

"Daha kötüsü de var." Alissa başını iki yana salladıktan sonra öyle ağlak bir sesle konuşmaya başladı ki onu anlamak çok zordu. "Sanırım başka bir kız var. Ayrılalı üç gün beş saat olmadan *başka bir kız* mı buldu?"

Benimle birlikte olduğunu biliyor muydu? Blake havuzda birlikte olduğumuzu ağzından mı kaçırmıştı? Hayır, yanındaki ben olduğumu biliyor olsaydı, bir şey söylerdi. Değil mi? Ah, hayır. Bir savaşın içinde tercih yapmak zorundaydım. Ya yüzmeyi bildiğim konusunda yalan söylediğimi itiraf edecektim ya da Alissa'nın, Blake'in kasabada yeni bir kızla takıldığını düşünmesine izin verecektim.

"Belki de biraz bekâr kalmayı denemelisindir?" diye önerdi Lena.

Alissa dudağını büktü, omuzlarıyla bize çarpıp aramızdan geçti ve direkt arka taraftaki ofise yöneldi.

“Boş versene,” diye ekledi omzunun üzerinden. “Ethan hâlâ mesajlarıma cevap veriyor. Eğer Hamilton bu oyunu oynamak istiyorsa, öyle olsun. Oynayacağız.”

Yüce Tanrım. Saat daha sabahın dokuzu bile değildi.

Holden'dakiler daha öğle yemeği yemeden bu kadar sosyal felakete karşı nasıl hayatta kalabiliyordu?

Lena ve Alissa, tüm günü kitapçının köşelerinde fısıldaşarak geçirmişlerdi. Konunun dışında olma hissine alıştım ve Alissa'nın olayları henüz bir hafta önce tanıştığı bir kızıdan gizlemek istemesine saygı duyuyordum ama onlara yaklaştığım zaman anında konuşmayı bırakmaları ya da yüksek sesle konuyu değiştirmeleri canımı yakıyordu.

İkisi de işten erken çıkınca canım daha çok yanmıştı.

Rachel, Marlin Körfezi'nden eve saat beşte döneceğini söylemişti, bu yüzden o saate kadar onu bekledim ve ardından kitapçıdan çıktım. Omzumun üzerinden Margie'ye, “Görüşürüz,” dedim ve sonra kendimi temiz havaya bıraktım. Hava, hâlâ kendimi iğrenç derecede yapış yapış hissedeceğim kadar nemliydi ama en azından okyanus esintisi serindi. Ellerimi bol kot şortumun ceplerine koyarak Rachel'in evine giden yöne doğru yürümeye başladım.

Alissa, Blake'in kendisini terk ettikten birkaç gün sonra birini bulmasına bu kadar alındıysa, ilişkileri ne kadar güçlü olabilirdi ki? Gerçi dürüst olmak gerekirse, Blake'in hızlıca birini bulması mantıksız gelmiyordu. Düşünceli ve çekici bir tavı vardı, ayrıca birçok kızın cankurtaran olmasını ilgi çekici bulduğuna emindim. Teoride bunu anlıyordum. Fakat Blake Hamilton kadar huysuz ve asabi birisi, ayrıldıktan bir gün sonra kolaylıkla

arkasını dönüp yeni birini bulabilirken, benim şimdiye kadar bir çocuğu bile öpmemiş olmam gerçeğini aklım almıyordu.

Arkamdan bir araba kornası yükseldi.

Yerimden sıçrarken kalbim boğazımda atıyordu. Arkamı döndüğümde tanıdık, gümüş rengi sedanla karşılaştım.

“*Hamilton*,” dedim, dişlerimin arasından.

“Selam, Alaska.” Blake’in neşeli sesi, açık olan yolcu koltuğunun camından karşılık verdi.

“Arabanla insanları takip etmen inanılmaz ürkütücü.”

“Başka ne yapacaktım? Saatte otuz kilometre hızla giderken bağırarak mıydım?”

Yüzü hâlinden memnun, saçları dağınıktı ve üzerinde bir kapüşonlu vardı. Bu sıcakta. Garipti. Elimden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde çenemi dik tuttum ve kaldırımda yürümeye devam ettim. Ne yazık ki Blake, işinin henüz bitmediğine karar vermişti. Arabası yanımda ilerliyordu.

“Seni eve bırakmayı teklif ediyorum,” dedi. “Bu sayede ödeşmiş oluruz.”

Bir anda ona sinirlendim. Sadece beni takip edip kendimi aptal gibi hissettirdiği için değil, aynı zamanda Alissa’yla aralarında yaşananlar yüzünden ve yüzme derslerinin ardından beni hızla yalnız bırakarak bu olaylar yüzünden Holden’in on adım gerisinde kaldığım içindi. Kendimi aptal ve hazırlıksız hissetmekten çok yorulmuştum.

“Şerefsizin tekisin,” diye tersledim. Mantıksız öfkeme sınıksı sarılmıştım.

“Seni eve bırakmayı teklif ettiğim için mi?”

Kollarımı sıkıca göğsüme bağladım. “Yüzemiyor olmam, yürümeyi bilmediğim anlamına gelmiyor, çok teşekkür ederim.”

“Sadece eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmaya çalışıyorum.”

Gözlerimi kısarak ona baktığım sırada benimle alay ettiğine dair bir işaret arıyordum. Ancak bana ciddi bir şekilde bakıyordu. Bir anlığına kalbim titredi. Sinir bozucu bir şeydi. Çekici

bir çocuğun yaptığı ufacık nezaket hareketi, genel bir toplumsal davranış olsa bile beni yumuşatmaya yetiyordu ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

“Aptal,” diye mırıldadım.

Ben sokağın köşesinden dönmeye hazırlanırken, “Bu birazcık sertti,” diye seslendi Blake arkamdan. Dönüp ona bakmasam da arabasının durduğunu duydum. “Hey, Alaska?”

“Ne?” diye cevap verdim omzumun üzerinden.

“Nereye gidiyorsun?”

Anında yanlış taraftan döndüğümü fark ettim. Adımlarım duraksasa da egom arkamı dönüp hatamı itiraf edemeyecek kadar büyüktü. Tekrar seslenmesini bekledim. Hatamı yüzüme vurmasını.

“Eğer şimdi arabaya binersen,” diye konuşmaya başladı, “eve dönüş yolunda hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Şaka yok muydu? Kaba sözler? Bunu sorgulamak için vakit kaybetmedim. Topuklarımın üzerinde dönerek arabaya ilerledim ve Blake teklifini geri çekmeden yolcu koltuğuna yerleştim. Emniyet kemerimi takarken ona bakmıyordum. O da tek kelime etmeden klimayı açtı.

“Üşüyor musun?” diye sordum, kendime engel olamadan.

Ne de olsa kapüşonlu giymişti.

“İyiyim.” Evlerimize doğru giden dönüşü yaparken, yoldan mavi gözlerini ayırmadan omuz silkti. “Senin sıcaklamış olabileceğini düşündüm. Resmen karın içinde yaşıyordun, değil mi?”

“Alaska sadece buzdan ve kutup ayılarından ibaret değil, biliyorsun.”

Omuz silkti. “Hiç gitmedim.”

“Zannediyorum ki hiç coğrafya dersi de almamışsın.”

Bunu niyetlendiğimden daha ters bir şekilde söylemiştim. Daha kaba bir şekilde. Huntington Hazırlık’a giden birinin, bir diğerine akademik bir başarısızlık hakkında çok da nazik olmayarak söyleyeceği nahoş bir şekilde. Fakat Blake bunu, kahkaha atıp geçiştirmede, cevap vermedi ya da benim yetersizliklerimle

ilgili eşit derecede iğneleyici bir yorum yapmadı. Hiçbir şey söylemedi. Yanakları korkunç derecede pembe görünüyordu. Uzun bir süre boyunca arabadaki tek ses, dönüş sinyalinin yumuşak sesiydi. Bakışlarımı ellerime indirip parmaklarımla oynarken, her şeyi yanlış yapmaya bir son vermeyi diledim.

“Çok iyi gidiyor,” dedim bir anda.

Blake irkilerek kahkaha attı. Çıkan gürültü, hoş bir sestir ve rahatlayarak koltuğuma gömülmemi sağladı. Yumruklarımı gevşetip başımı arkadaki soğuk deri koltuğa yaslayana kadar, ikimizin de ne kadar gergin olduğumuzu fark etmemiştim.

“Bu arada teşekkürler,” dedi Blake.

Kaşlarımı çattım. Son zamanlarda ona hiç iyilik yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalışıyordum. “Ne için?”

“Geçen gece Alissa’nın evine gittiğimi Lena ve Jesse’ye söylemediğin için.”

Yüzemediğim gerçeğini bana karşı kullandığı için çenemi kapalı tuttuğumu söylemeyi düşündüm fakat bana borçluymuş gibi hissetmesine müsaade etmeye karar verdim.

“Alissa zaten her şeyi Lena’ya anlattı,” dedim omuz silkerek.

Blake’in direksiyondaki elleri gerildi. “Ne yaptı?”

“Pekâlâ,” ben ve koca ağzım devredeydik, “belki her şeyi değildir. Bilmiyorum. Günün çoğunda fısıldaşırlar. Ama Alissa, sen ve Jesse gittikten hemen sonra geldi, ardından Lena’ya sizin buluştuğunuzu ve onu geri kabul etmediğini söyledi. Ayrıca zaten çoktan birini bulduğundan falan bahsetti. Sonra da sanırım Ethan’ı aramaya çalıştı.”

Bu dürtüsel ve gerekenden fazlasını anlatma olayı daha önce başıma gelmemişti. Sadece Blake’in etrafındayken patavatsızlık yapıyor ve kendimi bu kadar çok konuşurken buluyordum.

“Sana, *zaten birini bulduğumu* mu söyledi?”

“Sanırım ya aşırı paranoyak ya da biriyle havuzda olduğunu biliyordu.”

“*Seninle* olduğumu biliyor mu?” diye sordu. Direksiyondaki parmakları resmen bembeyaz kesilmişti.

“Yani, hayatta olduğuma göre, hayır.”

Blake biraz rahatlamış görünüyordu ama kara kaşları hâlâ çatıktı ve aralarında küçük bir kırışıklık vardı. “Bu hiç mantıklı değil. Cumartesi günü ona nereden geldiğimi söylemedim. Biri bizi havuzda görüp ona söylemediği sürece bilemez. Ayrıca birisi söylemiş olsa sen olduğunu bilirdi ve bir şey söylerdi. Değil mi? Neden *birini bulduğumu* düşünsün ki?”

Sanki bu fikir onun için saçma geliyormuş gibi söylemeye devam ediyordu.

“Muhtemelen sadece paranoyaklık yapıyordur,” diye mırıldandım. Çaresiz bir şekilde koltuğuma gömüldüm.

Yolun geri kalanında ikimiz de tek kelime dahi etmedik. Sonunda evlerimizin önüne geldiğimizde, beni eve bıraktığı için Blake’e teşekkür mü etmeliydim yoksa korna çaldığı için tekrar azarlamalı mıydım, emin değildim.

“Geldik,” dedi Blake.

“Biliyorum,” diye tersledim. Ardından özür dilercesine yüzümü buruşturdum. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Arabadan indim ve çimlerin arasına kurulmuş sivrisinekler beni canlı canlı yemeden içeriye girmek istediğim için çimenlerin üzerinden hızlıca yürümeye başladım. Fakat bir şekilde Blake, uzun adımlar atarak ben Rachel’in verandasına ulaştığım an kendi verandasına adım atmıştı. Mükemmel bir uyumla basamakları çıktık.

“Waverly?” diye seslendi.

Bir an için, onu duymamışım gibi davranmayı düşündüm. “Evet?”

“Perşembe akşamı halka açık havuzda ol. Sekizde. Bu beni mahvetse bile suda düz durmayı öğreneceksin.”

Ben karşı çıkamadan, Blake evine girip beni ağzım açık ve bileğimde bir sivrisinekle arkasından bakakalmış şekilde bıraktı.

Kahretsin. Başım beladaydı.

Bölüm 7

Ertesi sabah Lena, vardiyamız başladıktan tam altı dakika sonra kitapçıya gelmişti.

Onu beklerken yeni stokları dizmeye başlamayı düşünmüştüm ama kasanın arkasında Alissa'nın magazin dergilerinden oluşan zulasını bulmuştum. Alissa'nın işe geleceğine dair bir gösterge yoktu ve hâlâ duygusal bir boşlukta olduğu gerçeğini düşününce, birlikte çalıştığımız alandaki monogramlı poşetinde sakladığı ıvır zıvırların bir kısmını karıştırma iznini kendime vermiştim. Dört paket sakız ve her birinin arka kapağında, okura anlatılan hikâyelerin hicivli ve yalnızca eğlence amacıyla yazıldığını gösteren etiketler olan ve hakaret davalarının kabul edilmeyeceğini söyleyen *Günlük Dedikodu* isminde bir derginin neredeyse yüz farklı sayısı vardı.

Lena'nın içeri girdiğini duyunca elimdeki dergiyi saklamaya çalıştım.

"Onlar beynini çürütecek, biliyorsun değil mi?" dedi Lena. Hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Ama gizli ünlü kardeşler sayısı baya iyi. Gerçi ikizlerle ilgili söyledikleri neredeyse her şey tamamen uydurma. Önden söylüyorum, çok abartılıyoruz."

Hızla bir nefes verirken, Alissa'yla fısıldaştıkları günün ardından hâlâ benimle konuştuğunu gördüğüm için rahatlamıştım. Merakım yüzünden eşyaları karıştırdığım için de bana mesafe koymuş gibi görünmüyordu.

"Keşke bir kardeşim olsaydı," dedim. "Ama bunları sadece burç yorumları için okuyorum."

Sonraki sayfayı çevirdiğimde, tatildeki ünlülerin arsız paparazziler tarafından çekilmiş fotoğraflarına ait bir koleksiyon buldum. Bikini altları ve bronzlaşma izleri, yarın gece Blake'le yapacağımız yüzme dersinin ansız ve beklenmedik bir şekilde tokat gibi yüzüme çarpmasına sebep olmuştu.

“Sorun ne?” diye sordu Lena. “Merkür retroya mı giriyor-muş?”

“Bilmiyorum. Sadece şey aklıma geldi... Bir bikini almam gerektiği.” Bunu söyleme şeklim, bir şey ifade etmekten çok soru sorar gibiydi. Ama gerçek buydu. Rachel'in neon pembe bikini-sini tekrar giymeyecektim. Bikini alışverişi yapmak da beni pek heyecanlandırmıyordu.

“Alissa'nın burada bikinileri var. Eğer birini almak istersen hepsinin etiketi üstünde.”

“*Burada mı? Kitapçıda mı?*”

Lena, kasa masasının arkasına eğildi. “Resmen burada yaşıyor. Dergi zulasını çoktan bulduğunu görüyorum. Sanırım kıyafetlerini bu dolaba koyuyor...”

“Bikinilerinden birini öylece çalamam, Lena.” Bu gerçekten uygun olmazdı.

“Sürekli yenilerini alıyor. Cidden, bunları giymiyor bile. Sanırım babasının parasını harcamayı seviyor. Hangi renk istersin? Hayvan desenleri hakkında ne düşünüyorsun?”

Lena'ya imalı bir bakış attım. “Acaba orada hiç sade bir şeyi var mı?”

“Bu değişir. Sana göre leopar deseni sade mi?”

“Lena, bence bunu...”

“Al bakalım,” diyerek cümlemi böldü ve lacivert beyaz çizgili bir bikiniyi bana uzattı. Tanımadığım bir markanın ismini etiketten okuduktan sonra alışık olduğumdan bir hane daha fazla yazan fiyatına baktım. Lena beni kitapçının tuvaletine doğru ittiğinde, bir anlığına orada durup küçük lavabonun üzerindeki aynadan kendime baktım. Karmakarışık saçlarım, bol Disney

World tişörtüm ve Rachel'ın dolabının dibindeki karton kutuyu karıştırarak bulduğu birkaç beden büyük şortumla berbat görünüyordum.

Pahalı bikiniyi giydiğimde de hâlâ berbat görünüyordum. Sadece deniz renklerindeydim.

"Kapıyı aç da göreyim!" diye emretti Lena dışarıdan.

Bir kız kardeşinizin olması böyle bir şey miydi?

"Waverly, kapıyı kıracağım."

Lena'yı sadece birkaç gündür tanıyordum ama onu, şaka yapmadığını bilecek kadar çözmüştüm. Kapıyı kesinlikle kırardı. Bu yüzden derin bir nefes alıp karnımı içime çektim ve kapı koluna uzanıp açtım.

Lena beni baştan aşağı süzdü. "Biliyor musun, Alissa'dan yirmi santim uzun olmana rağmen gayet güzel oturdu."

"Alissa'nın sorun etmeyeceğine emin misin?"

"Eminim. Dürüst olmak gerekirse burada o kadar fazla eşyası var ki, bir şeyin eksildiğini fark etmez. Ayrıca dediğim gibi, Alissa alışveriş yapar. Hem de. Her. Zaman."

"Öyle para harcamak güzel olmalı," diye mırıldandım. "O zaman neden burada çalışıyor ki? Üniversiteye girerken özgeçmişinde göstermek için falan mı?"

"Bu işe ihtiyacı var."

"Bu işe *ihtiyacı* mı var?" diye tekrarlardım şüpheyle.

"Yani, hayır. Ama sürekli babasını sömürerek geçinmediğini söylemek gerçekten hoşuna gidiyor."

"Babası ne yapıyor?"

"Hastings Yatları'nın sahibi. Bir yat kiralama hizmeti," dedi Lena.

Eğer birinin varisi olsaydım, tüm vaktimi yatarak geçireceğime ve babamın parasını kitaplara harcayacağıma emindim. En azından Alissa'nın bir işi vardı.

"Bunu bilmiyordum," diye cevap verdim dürüstçe.

“İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor.” Lena omuz silkti. “Alissa kocaman, dramatik, öfkeli bir duygu çöplüğü gibi görünebilir ama buna engel olamıyor. Annesiyle tanışsan anlardın. Yedi kez yeniden evlendi. Yani Alissa, gerçek ve yürüyen bir ilişkinin ne olduğunu pek bilmiyor...”

“Bu yüzden mi Ethan ve Blake arasında seçim yapamıyor?”
 “Kesinlikle.”

Ne düşüneceğimden emin değildim. Bir taraftan, kendine depo dolduracak kadar bikini almak için de olsa, finansal açıdan özgür olmak istemesine saygı duyuyordum. Diğer taraftansa, Alissa birini aldatmıştı. Blake’le evli olmamaları ve başarısız oldukları ilişkileri yüzünden parçalanmış ergen bir kızlarının olmaması bir yana, takıldığı erkeklere karşı küstah aldırmaazlığı da beni rahatsız ediyordu. Belki de bunun sebebi, acınası ebeveynlerin başkalarını inciten çocuklar ortaya çıkardığı gerçeğine inanmıyor olmamdı. Acımasızlığa ve bencillığe diğer insanlardan daha çok meyilli olmama dair bu fikri kaldıramıyordum. Annem ve babam gibi olmak istemiyordum.

Lena’yla sabahın kalanını rafları dizerek geçirdik ve işimiz bittiğinde sırayla birbirimize saçma ünlü dedikoduları okuduk. Ardından öğle yemeğimiz için sokağın aşağısındaki dükkândan tavuklu sandviç alıp banka oturduk ve ayaklarımızı kuma uzattık. Lena güneşin tadını çıkarıyordu. Bense üzerimizde daireler çizen martıyı dikkatli bir şekilde izliyordum. Tamamen doyana kadar yedik ve kitapçıya zar zor dönebildik.

“Bir daha hiçbir şey yemeyeceğim,” diye inledim karnımı tutarak.

“Yalancı,” dedi Lena. Sonra sesli bir şekilde geçirdi.

İkimiz de o kadar çok gülüyorduk ki kapıyı açmak için birkaç kez denememiz gerekmişti. Kapı sonunda açıldığında, Blake’i ön stantta ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine atmış, bakışları dizilen kitaplarda gezinirken bulmuştuk.

“Bakın kim kitap almaya karar vermiş,” dedi Lena tekdüze bir sesle.

Blake yüzünü bize çevirdi. “Okuduğumu biliyorsun.”

“Sadece seninle uğraşmak istedim. Hangi rüzgâr attı?”

Blake bir süre daha bakışlarını benden ayırmadı. Ardından başını eğdiğinde, tek bir koyu renk saç tutamı garip derecede romantik bir şekilde alnına düştü.

“Bugünlük Chloe’nin çırağıyım,” dedi. İki tarafında da kalamalar olan çizgili bir kâğıt parçası gösterdi. “*Gerekli* şeylerin hepsini bana aldırıyor.”

Lena anlayışla yüzünü buruşturdu. “Çok boktan.”

“Aynen. Sizde, *The Billionaire’s Promise* adında bir kitap olma ihtimali yoktur, değil mi?” diye sordu Blake, yüzü kızarmıştı.

Ah evet. Gerekli şeyler.

Lena, yığınların arkasına dalmadan önce parmağıyla arkası kısmı işaret ederek, “Bir arkaya bakayım,” dedi.

Holden’a geldiğimden beri ilk kez zaman yavaşlamış gibiydi. Blake tuhaf bir şekilde ağırlığını diğer ayağına verdi. Onu taklit ettim.

“Yarın akşamki görüşme hâlâ geçerli, değil mi?” diye sordu.

Kaşlarım havalandı. Ciddiydi. Gerçekten yüzme derslerine devam edecekti.

“Dinle, Blake...” diye başladım.

Bunu nasıl kelimelerle ifade edebilirdim ki? Şöyle diyemedim, *şu an seninle yüzmeye gitmek istemiyorum çünkü sanırım sana muazzam, utanç verici bir şekilde tutuldum ve öğle arasında kafam kadar bir tavuk sandviç yedim. Yani beni tuhaf bir denizci gibi gösterecek aptal bir bikini giymek istemiyorum çünkü muhtemelen bulduğun şu kız, benim olmayı umduğumdan on kat daha ateşlidir.*

“O cümleyi bitirecek misin?” diye sordu Blake.

“Hayır,” diye homurdandım.

“Güzel. O zaman sekizde görüşürüz.”

Bütün cankurtaranlar bu kadar gıcık mıydı yoksa bu, sadece Blake Hamilton’a mı özeldi?

Muhtemelen sadece ona özeldi. Mükemmel derecede efendi, düzgün cankurtaranların da olduğuna emindim. Benimse şansım gerçekten berbat gitmişti ve berbat bir tanesine takılmışıtm. İtiraf etmekten nefret etsem de çekiciydi, yine de ne olursa olsun berbattı.

“Buldu!” Tiz bir bağırış aramıza girdi.

Lena, elinde bir kitapla yanımda belirdikten sonra kitabı Blake’in göğsüne itti. Ardından kasanın diğer tarafına geçerek derin bir nefes aldı ve kendini kasaya karşı gireceği destansı savaşa hazırladı.

Lena’nın parmakları tuşlarda gezinirken ortam bir anlığına sessizleşti.

Fişi Blake’e uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Blake, cüzdanını tekrar kotunun cebine yerleştirirken. Ardından bana döndü. “Yarın akşam görüşürüz, Waverly.”

“Yarın akşam mı?” diye tekrarladı Lena. “Siz ne işler karıştırıyorsunuz?”

Blake donakalırken rengi belirgin bir şekilde atmıştı.

Kekelemeye başladım. “Ben, hım, yapmam...”

“Rachel, Waverly’nin akşam yemeğinde Marlin Körfezi’nde kendisiyle buluşmasını istedi,” diyerek destek oldu Blake. Sahte bahaneler üretme konusunda iyi olmadığımı hemen anlamıştı. Aynı zamanda, kendisi harika bir yalancıydı. “Sanırım Waverly’ye duvar resmini göstermek istiyordu. Ben de arabayla bırakmayı teklif ettim.”

“Evet.” Başımı salladım. “Duvar resmi. Yani, akşam yemeği.”

“Seni sekizde alırım,” dedi Blake. Eğer burada biraz daha kalırsa, aslında nereye gideceğimizi ağızından kaçırıp her şeyi mahvedeceğimi düşünüyor gibi görünüyordu.

Bölüm 8

Bu normal değildi. Ayrıca ben de çok normal birisi değildim, ne bekliyordum ki?

Halka açık havuzun kadın soyunma odasındaki aynasında yansımama bakıyordum. Eğer *normal* bir kız olsaydım, dışarı çıkıp ellerimi kalçalarımaya koymaya ve Blake Hamilton'a hayatında görebileceği en flörtöz gülümsemeyi göndermeye cesaretim olurdu. Fakat o kadar cesur değildim ve gülümsemeye çalışsam bile, bu durumun vahşi bir hayvan gibi ona dişlerimi göstermemle son bulacağından emindim. Bu yüzden gerçek bir korkak gibi on beş dakika boyunca soyunma odasında oyalandım. Hatta iki kez işemiş, üç kez elimi yıkamış ve bikiniyi giymiştim bile.

Kaçınılmaz olanı erteleme şansım azalıyordu.

Eninde sonunda Blake'le yüzleşmek zorunda kalacaktım. Bunu da mini minnacık, lacivert ve beyaz çizgili bir bikiniyle yapmak mecburiyetindeydim. Aynadaki yansımama tekrar baktığımda, bakışlarım göğsüme indi. Tamam, göğüslerim fark edilemeyecek kadar küçük ya da rahatsız edecek kadar büyük değildi. Ama Tanrı'ya yemin ederim ki soldaki sağdakinden daha büyüktü. İnleyerek başımı eğdim ve ayaklarımın dibindeki kıyafet yığına baktım. Çoktan kaçma ihtimalini düşünmüştüm ama kızlar tuvaletinden çıkabileceğim bir pencere ya da makul şekilde sığabileceğim bir havalandırma yoktu. Yani buraya sıkışmış gibiydim.

"Waverly," diye seslendi Blake dışarılardan bir yerlerden. "Hadi."

“Bir dakikaya geliyorum!”

Kadınsı cesaretimi toplamamın zamanı gelmişti. Orantısız göğüslerimi kabarttım, tuvaletin kapısını açtım ve arka taraftaki havuza doğru giderken iki cam kapıdan geçtim. Verandaya adım atıp batan güneşin altın rengi ışıklarına çıktığımda başımı dik tutabilmeyi başarmıştım.

Blake olimpik havuzun yanında duruyordu. Geniş ve çıplak sırtı bana dönüktü ve havuzun yanındaki şezlonglardan birine eşyalarını yerleştirmekle meşguldü. Bel kısmı beyaz olan, lacivert bir mayo giyiyordu. Uyumlu giydiğimizi fark ettiğim an kalbim az da olsa tekledi. Bunu o mu planlamıştı yoksa? Hayır, tabii ki planlamamıştı.

Ayaklarının dibinde kırmızı bir köpük tahta vardı. Bunun ne olduğunu söylediğini hatırlamaya çalıştım. Sanırım bir yüzme tahtasıydı. Dürüst olmak gerekirse hatırlayabildiğim tek şey, benim ders verdiği çocuklar arasında en büyüğü olmamla alay etmesiydi.

Belki de sessizliğimi korursam, Blake soyunma odasından çıktığımı fark etmezdi. Eşyalarımı bir şezlonga bırakır ve giydiğime pişman olmaya başladığım bikiyimle beni göremeden havuza atlayabilirdim.

Fakat her zaman olduğu gibi planım başarısız oldu.

Blake arkasını döndüğünde daha verandaya üç adım bile atmamıştım.

“Hazırım,” dedim boğulur gibi. Bir elimi çekinerek belime koydum ve normal görünmeye çalıştım. Diğer elimi de tuttuğum tişört ve şortuma öldürmek istercesine sarmıştım. Çaresiz bir şekilde, kıyafetlerimin elimde değil üstümde olmasını diliyordum. Bana mı öyle geliyordu yoksa deli gibi terlemeye mi başlamıştım?

“Tam zamanında,” diye mırıldandı Blake. Ayağının dibindeki kırmızı tahtayı almak için eğildiğinde, kollarındaki kaslar gerildi. Onu süzdüğümü fark ettiği an, bakışlarımı Blake’in hiç

kuşkusuz güzel görünen kol kaslarından yüzüne çevirdim. Bakışlarımız buluşurken, tüm suratımın alev aldığını hissedebiliyordum. Blake, neredeyse gözümünden kaçacak kadar hızlı bir şekilde bakışlarını bikinimi incelemek için aşağı indirdi. Şimdiyse tüm bedenim alev almış gibi hissediyordum. *Teşekkürler, Hamilton.*

“Yeni bir bikiinin var,” dedi Blake. Bir soru sormaktan çok, var olan bir gerçeği belirtiyordu. Fakat yine de tam emin olmamıştım.

“Evet, aynen. Nereden anladın?”

Blake’in dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Çünkü,” dedi ve bana doğru birkaç adım attı. O kadar yakındı ki sol kaşının üzerindeki küçük yara izini görebiliyordum. Sahildeki hayali girdap dalgamdan beni kurtardığı andan beri hiç bu kadar yakın olmamıştık. Ne yapıyordu? Neden bu kadar yakındı?

Ben ne olduğunu anlayamadan, Blake’in eli belime uzandı. Nefesim boğazımda takılı kaldı.

“Etiketi koparmayı unutmuşsun.”

Kolunu uzatıp tek bir hızlı hareketle bikini üstümden sarkan küçük plastik etiketi kopardı. Etiket, küçük bir *pat* sesiyle ellerindeydi.

“Ah,” dedim. Bakışlarım Blake’in elinde uzattığı etikete indi. “Teşekkürler. Aslında bu Alissa’nın. Kitapçıda bir ton eşyası var. Yani, ciddiğim, şekerleme zulasıyla muhtemelen bir hafta hayatta kalabilirsin. Tabii bunu çalmadım. Bikiniyi yani. Aslında ondan istemedim de ama Lena sorun olmayacağını söyledi.”

Neden Blake’in yanında hep böyle yapıyordum? Böyle gereksiz konuşuyordum?

Gözlerimi kapatıp başka bir yerde olmayı diledim. *Herhangi* bir yerde. Blake’in çenemi kapatamıyor olmama karşı iğneleyici bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı.

Gözümü açtığım an, Blake'in yüzünde kocaman, keyifli bir gülümseme görünce içim eridi. Kendimi bir kâse sıcak *nachol*u peynirli dip sos gibi hissedecek kadar erimiştim. Hemen diğer gözümü de açtım çünkü karşımdaki bu görüntüyü tamamen incelemek istiyordum. Bunu sonsuza kadar hatırlamak istiyordum. Gözlerindeki keyifli parıltıyı, burnuna yayılan çilleri ve bir anda beliren küçük gamzelerini hatırlamak istiyordum.

Güzeldi. *Blake* güzeldi.

"Her zaman bu kadar çok mu konuşursun?" diye sordu.

Bu tam da beni sahil partisine götürürken sorduğu soruydu. Hatta bana söylediği ilk şeydi. Fakat şu an somurtmak yerine bana keyifle gülümsüyordu. Sanki şakalaşıyormuşuz gibi. Sanki arkadaşmışız gibi. Sanki beni tamamen bir yer israfı olarak görmüyormuş gibi.

Bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi yaptım.

"Sona kalan çürük yumurta!"

Havuzun sığ olan tarafına doğru hızla atladım.

Ciğerlerimin izin verdiği kadar uzun süre suyun altında kalmaya çalıştım ki, hayatım boyunca ya annem mutfakta yeni bir tarif denerken ya da yolculuğumuzda bir hayvan leşiyle karşılaştığımız zaman nefesimi tuttuğumu ve o anların da birkaç saniyeden uzun sürmediğini düşünürsek, bu süre çok da uzun sayılmazdı.

Tekrar yüzeye çıktığımda Blake'e bakmadım. Bunun yerine arkama yaslanarak suyun üzerinde yüzmeye odaklandım. Öncekinden daha iyiydim ama batacağımı anladığımda hâlâ bacaklarım deli gibi seğiriyordu. Bir anda üzerimde çok küçük lacivert ve beyaz çizgili bir bikini olduğunu, üstelik Blake Hamilton'ın hâlâ havuzun tepesinde dikildiğini hatırlayınca bu odaklanmama çok da yardımcı olmadı. Bedenimin açıkta kalan her bir santimini inceleme özgürlüğüne sahipti.

Ama belki de bakmıyordu.

Eminim Alissa'nın göğüsleri daha simetrikti.

Bu düşünce bile ne yaptığımı unutacak kadar konsantrasyonumu bozmaya yetti. Bir kaya parçası gibi battım. Yüzüme aniden su çarpınca o kadar şaşırdım ki ağzımı açıp bir ağız dolusu klorlu havuz suyunu yuttum. Ciğerlerimdeki yanma hissi beni neredeyse hareketsiz bırakmıştı.

Sonra bir şey bileğime sarıldı ve tekrar yüzeye çıktım.

“Benim hatam...”

Daha fazlasını söyleyebilirdim ama boğazıma dolan su, ne kadar şaşırdığımı ifade etmeme engel oldu.

“Nefes al,” dedi derin bir ses yanımdan.

Gözlerim bir anda açıldı.

Blake havuzda yanımdaydı ve yüzme tahtası da arkasında suyun yüzeyindeydi. Göğsü ıslak bir şekilde parlarken, kocaman eli belime sarılmıştı. Benim sağlığım için mi endişeleniyordu yoksa bir metrelik suda boğulmak üzere olduğum için kızmış mıydı anlayamıyordum.

“Belli ki son dersimizi tekrar etmemiz gerekiyor.”

Tamam. Kesinlikle kızmıştı.

“Ben iyi-”

Blake, iki büklüm olup şiddetle öksürmemi izliyordu. Sonunda ciğerlerimdeki suyu çıkarabildiğimde tüm bedenim hafifçe titremeye başladı.

“İyi misin?” Sesinde birazcık bile alay yoktu.

Zayıf bir şekilde başparmağımı kaldırarak iyi olduğumu gösterdim. Ben öğürürken havuzun diğer tarafına sürüklenen yüzme tahtasını almak için ilerlemeye başladı.

Blake, benim su üzerinde durabilme becerim konusunda garip bir şekilde endişeliydi. Yani evet, cankurtaran olduğunu biliyordum, bu onun *işiydi*. Fakat bu, onun için içgüdüsel bir tepki gibi görünüyordu. Bunun annesiyle ilgili olduğuna dair içimde kötü bir his vardı. Blake bunu açıkça söylememişti ama ikiye ikiye toplayacak kadar akıllıydım. Annesi boğulmuştu. Şimdiyse

öncekinden daha fazla soru sormak istiyordum. Ama bu patavatsızlık olurdu. Gidip öylece birine ölen ebeveynleriyle ilgili soru soramazdınız.

Blake elindeki yüzme tahtasıyla bana doğru yüzüyordu.

“Al. Birkaç tur at.”

Kaşlarımı çattım. “Tur mu?”

“Evet. Ellerini bunun önüne koy.”

Tahtanın ucunu tuttum.

“*Diğer* ucuna.”

Oflayarak tahtayı çevirdim. “Nereden bilebilirim ki?”

“Şimdi dizlerini bük, it ve çırpmaya başla.”

Tahta benim boyumun yarısına gelecek kişiler için yapılmıştı. Bu, benim kendi kendime söylediğim bir bahaneydi çünkü havuzun dibinden kendimi ittiğim an tahtanın ucu batarak anında klorlu suyun burnuma dolmasına sebep olmuştu.

Bu konuda çok kötüydüm. Bu şaşırtıcı olmamalıydı, sonuçta bir şeylerde hep *kötü* ve *makul derecede ortalama* olurdum. Yine de dünyanın diğer tarafına seyahat etmenin bir şeyleri düzelteceğini umut etmiştim. *Beni* düzelteceğini.

Sığ taraftaki duvardan kendimi iterek arkamı döndüm ve tekrar ittim. Küçük bir sonsuzluk gibiydi ve küçük düşürücüydü. Debelenmek. Bacaklarım suya vurunca çıkan çarpma sesi. Arkamda oluşan yan yana devasa dalgalar ve havuzda salyangoz kadar yavaş hareket ediyor olmam. Sonunda başladığım noktaya döndüğümde, Blake’in sudan çıkıp şezlonglardan birinin ucuna oturduğunu gördüm, yüzü telefonunun ışığıyla parlıyordu.

Durduğumu fark ettiğinde başını telefondan kaldırıp bana baktı.

“Bir dakika oldu. Yorulmuş olman mümkün değil.”

Ona su sıçratma isteğim çok güçlüydü.

“Kesinlikle yorulmadım. Sadece böyle nasıl yüzmeyi öğreneceğimi anlamıyorum. Sırada ne varsa ona geçebilir miyiz?”

“Önce duruşları öğrenmelisin. Darmadağınık duruyorsun. Bedenini dik tut ve omuzlarını o şekilde eğme.”

Yüzme tahtasını sudan çıkarıp verandaya attım. “Bu hoşuma gitmedi.”

Bunda iyi değilim.

“Şu an sinir krizi mi geçiriyorsun?”

“Biliyor musun, düşündüğün kadar havalı falan değilsin,” diye patladım.

“Bu da ne demek?” diye sordu. Ses tonu fazla sıradan ve kayıtsızdı. Bam teline basmıştım. Fakat basmamışım gibi davranmaya çalışıyordu.

“Yüzemediğim için bana çocukmuşum gibi davranıyorsun ama sürekli üvey annenle bağışıp duruyorsun. Ayrıca bir erkek birliğinde olmak için eğitilmiş gibi duran herifin tekiyle seni *aldatan* eski sevgilinin peşinde koşuyorsun. Yani aramızda çocuksu olan birisi varsa, o kesinlikle ben değilim.”

Hızla azalan gün ışığının altında Blake’in yüzü kızarmıştı.

“Bitti mi?” diye sordu, sesi hâlâ monotondur.

Hayır. Bitirmemiştim. “Senin için burada olmak *gereksiz* bir işmiş gibi davranıyorsun ama ne var biliyor musun? Bunu ben istemedim. Yardım edeceğin kişi olmayı istemedim.”

Blake bir anda şezlongundan kalktı. “Tamam. O zaman bırakıyorum.”

Ardından tişörtünü aldı ve havuz binasına doğru yürümeye başladı.

“Bırakamazsın,” dedim öfkeyle.

Durmadı. Havuzun kenarına tutunarak peşine düştüm. Üst bedenimde neredeyse hiç gücüm kalmamıştı ama bu ani adrenalin, kendimi sudan çıkartacak kadar güç bulmamı sağladı. Havuz kenarındaki fayanslara çıkıp yerimden kalktım ve öfkeden kuduran yüzme hocamın peşinden koşmaya başladım.

Öfkemin ve hayal kırıklığımın sonuçları ortadaydı. Jesse ve Lena’yı ve belki birkaç gün belki de birkaç hafta sonra onlara

yüzme bildiğim konusunda nasıl yalan söylediğimi açıklama-
mın ne kadar utanç verici olacağını düşündüm.

Çaresizliğim sesimi yükseltmememe sebep oldu: “Lütfen.”

İşte gururum da gitmişti.

Blake yürümeyi bırakıp arkasını döndüğünde kollarını göğ-
sünde kavuşturdu. Sanırım sert görünmek istiyordu. Ancak ben
onu incittiğimi biliyordum. Bazı yaraları dürttüğümü biliyor-
dum.

“Lütfen,” dedim tekrar daha yumuşak bir şekilde. “Üzgü-
nüm. Öyle söylemek istemedim, sadece bazen öylece ağzımdan
kaçıyor. Nedenini bilmiyorum. Bir şeylerde kötü olmaktan bı-
kı-
tım. *Her şeyde* kötüyüm. Bu, sürekli hayal kırıklıklarıyla dolu bir
geçitten geçiyormuşum gibi hissettirdi, tamam mı?”

Blake hiçbir şey söylemedi, bir kez burnunu çekti.

“Yüzme derslerine ihtiyacım var,” diye itiraf ettim. “Yüzme
dersi almak *istiyorum*.”

Blake uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi:
“Tamam.”

O kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. Hemen ardından
havuz binasının ışığı altında, ıslak bikinim dışında üzerimde
hiçbir şey olmadığını ve Blake Hamilton’ın tam karşısında ol-
duğumu fark ettim. Yanaklarım kızardı.

“Belki derslere dönmeliyizdir?”

Gözlerimiz buluştuğunda anında bakışlarımı kaçırmak iste-
dim. Fakat yoğun bakışları, tüm vücudumun kaskatı kesilme-
sine sebep oldu. Bakışlarımı kaçıramıyordum ve kaçırmadım da.
Blake de kaçırmadı.

Sonra bir çınlama sesi yükseldi ve aramızdaki gerginlik bö-
lündü.

İkimiz de bakışlarımızı aşağıya çevirirken, Blake mayosunun
cebine uzanarak telefonunu çıkardı. Cevap vermeden önce ek-
rana baktı ardından telefonunu yüzüne yaklaştırdı.

“Chloe?” diye sordu Blake, sesi boğuktu. Boğazını temizledi ve ekledi: “Ne oldu?”

Bir yandan ayaklarıma bakarken diğer yandan telefonun diğer ucundaki Chloe Hamilton’ın boğuk sesini dinliyordum. Ne söylediğini anlayamıyordum ama her ne söylüyorsa, bir soru soruyor gibiydi.

“Bir arkadaşımıyım,” dedi Blake, telefona doğru.

Arkadaş. Ne kadar da harika bir kelimeydi ama durumumuz için son derece yanlış geliyordu.

“Bu hiç adil değil,” diye karşı çıktı Blake. “Ya yarın akşam için planlarım varsa? Hayır, ama bir şeyler çıkabilir. Neden ona bakmak zorundayım ki? Geçen gece de ona baktım. Evet, baktım. Babamla birlikte akşam yemeğine gittiğinizde. Bir hafta önceyse ne olmuş?”

Hattın diğer ucundaki Chloe’nin sesi tiz geliyordu.

“Bırak da babamla konuşayım,” dedi Blake.

Chloe’nin ne söylediğini anlayamadım ama her ne söylediye, Blake’i susturdu. Elini kaldırıp gözlerini ovuştururken, bir anda gözlerime yorgun göründü. Kolunu tekrar yan tarafına indirdiğinde mavi gözleri etrafta gezindi ve ardından hâlâ karşısında duran bana çevrildi. Bakışları altında yanaklarım kızarıyordu. Dikkat çekmemeye çalışarak uzanıp bikini üstümü düzeltmeye çalıştım. Blake’in dudağının kenarı neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Tamam,” diye mırıldandı telefona. “İyi. Tamam. Biliyorum.”

Dikkatle onu izliyordum.

“Görüşürüz,” dedi. Telefonu kapatıp mayosunun cebine geri koyarken gülümsüyordu. Şüpheyle gözlerimi kısıp ona baktım. Bu ani ruh hâli değişimi de neydi? Ve neden yüzündeki o ürkütücü gülümsemeyle bana bakıyordu?

“Ne istedi?” diye sordum dikkatle.

“Yarın akşam Isabel’e bakmamı istiyor.”

Cuma gecesini küçük bir çocukla geçirmek mi? “Çok boktan.”

“Aslında değil.” Blake’in gülümsemesinde şeytani bir şeyler vardı.

“Neden?” diye sordum gözlerimi kısarak.

“Bu derslerin karşılığını bana nasıl ödeyeceğini buldum.” Ben karşı çıkamadan ekledi: “Sana yüzmeyi öğretmemi istiyorsun, değil mi?”

Hafifçe başımı salladım.

“Ben de bana bunun karşılığını vermenin adil olacağını düşünüyorum. Bunu da nasıl yapacağını biliyorum. Daha önce bebek bakıcılığı yaptığını söylemiştin, değil mi? Şu saçını yakan Alaskalı ikizler vardı?”

Hikâyeyi hatırlıyordu. “Yani, evet...”

“Harika. Yarın gece benim için Isabel’e bakıcılık yapacaksın.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım.

“Hayır dersin giderim.”

Ofladım. Blake tam olarak zafer kazanmış gibi görünüyordu. Beni köşeye sıkıştırmıştı.

“Tamam,” diye homurdandım. “Anlaştık.”

Blake sırtıırken, hâlinden memnun gibiydi. Yine yaklaşmıştı. Burnundaki çilleri sayabileceğim ve sol kaşının üstündeki soluk yara izini görebileceğim kadar yakındı. Bu yara izinin nasıl olduğunu merak ediyordum. İstemsizce kolum havalandı. Parmaklarım seğiriyor, alnındaki o küçük yara izine dokunmak istiyorlardı. Eğer Blake beni bölmüş olmasaydı, muhtemelen dokunurdum da.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

“Ha?”

“Sen...” Gözlerini kıstı ve başını iki yana salladı. “Boş ver. Müsaade et de havuzu kapatayım, sonra eve doğru yürürüz.”

Sanki bu bebek bakıcılığı anlaşmasında kandırılmış gibi hissediyordum. Hoşuma gitmemişti. Cuma akşamı için Rachel resim çizerken onu izleme ve abur cubur dolabını patlatma planlarım suya batmıştı.

Bu düşüncem Blake tarafından bölündü. Daha doğrusu, bir anda yüzümün yanında beliren Blake'in eli tarafından. Parmakları yüzüme düşen bir parça ıslak ve karışık saça uzanırken donakaldım. Bakışları bir an için parmaklarına doladığı saçıma odaklanırken, hemen ardından saçlarımı geriye itti. Ağzını açtığında bir yanımda nazik ve duygusal bir şey duymayı bekliyordu.

Bunun yerine, Blake şöyle söyledi: "Her yere su damlatıyorsun."

Bölüm 9

Rachel'in bu *bebek bakıcılığı* anlaştmasından kurtulmama yardım etmesini umuyordum ama kahvaltıda bu fikri ona çıtlattığım an, rahatsız edici derecede olumlu karşılamıştı.

"Benim küçük, serbest çalışan girişimcim sağdan soldan yaz işleri alıyor demek!" diye cıvıldayarak kahve fincanına sarılmıştı. "Ah, aslında bu harika bir zamanlama. Duvar resminin bir parçasıyla uğraşmayı düşünüyordum ve bunun çok vakit alacağını *biliyorum*. Daha fazla boya almak için mağazaya gitmem gerekiyor ki bu da, benimki mahvolmasın diye yine Margie'nin kardeşinin kamyonetini ödünç almam anlamına geliyor. Bu gece geç saate kadar çalışmam senin için sorun olur mu, Waverly? Bana ihtiyacın olmayacaktır, değil mi?"

Bana ihtiyacın olmayacaktır, değil mi? Tamamen yabancı ve yanlış cevaplamamaya kararlı olduğum bir soruydu. Zahmet vermek ya da yük olmak istemiyordum.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedim. İçinin kısmen boşaldığı mısır gevreği kâsemi ve tamamen boş fincanımı aldım. "Gidip işe hazırlanacağım."

"Ben de Margie'nin kardeşini arayacağım. Ah şey, seni kitapçıya bırakmamı ister misin?"

"Sorun değil," dedim hızlıca. "Yürüyerek gidebilirim."

Blake kitapçıdan eve dönerken beni yine yoldan almıştı. Bunu iyi kalpliliğinden yapmıyordu, sadece anlaştığımızdan çekilmeyeceğinden emin olmaya çalışıyordu. Yine de Lena, hâlâ Marlin

Körfezi'ne yapacağım uydurma yolculuk için biraz şüpheli göründüğünden, Blake kitapçıya girmediği için şükreliyordum. Lena, halamla akşam yemeğimin nasıl geçtiğini sormuştu ve tam altı saniye boyunca küçük yalanımızı unutmuştum.

Rachel'in pratik yapmakla ilgili teorisi doğruysa, yaz sonuna kadar fevkalade bir yalancı olacaktım.

Blake, babasının gümüş rengi sedanını direkt Rachel'in Volkswagen'inin arkasına kaldırıma doğru yanaştırdığında tüm Holden ay ışığıyla aydınlanıyordu. Parmaklarımı deri araba koltuğuna sarmış hayatım pahasına tutunurken, elimi çektiğim an iki yaşındaki Isabel'e bakıcılık yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bunların hepsi aptal Blake Hamilton'ın bana şantaj yapması yüzündendi.

Sürücü koltuğunun kapısını açtığında nemli hava arabaya doldu. Koltuğuma daha da gömüldüm ve çıplak bacaklarıma değen soğuk derinin verdiği hissin tadını çıkardım. Eğer bu klimalı arabada sonsuza kadar oturabilecek olsaydım, huzurla ölerdim.

Blake kafasını arabaya sokarak huzur dolu ânımı böldü.

“Hadi,” diye ısrar etti.

Kımıldamadım.

Blake'in arkasından Hamiltonların ön kapısı açıldı. Chloe, bembeyaz kıyafetler içinde, kollarındaki Isabel'le birlikte verandaya çıktı. Önce Blake'i fark etti. Ardından beni bir rehine gibi ön koltukta otururken gördü.

“Siz ikiniz... selam,” diye konuşmaya başladı. Belli ki bize bakarken kafası karışmış gibi görünmek yerine sesini neşeli tutmaya çalışıyordu. Kaşları daha da çatıldı. “Blake, tatlım, saat dokuz. Babanın yeni eve dönme saatimizle ilgili seninle konuştuğunu sanıyordum...”

“Waverly'yi eve bırakmam gerekti. Aslında vardiyamdan dönerken onu yakalamam bir nevi şansına oldu.” Bir kez daha üvey annesine soğukkanlı bir şekilde yalan söyleyerek beni

şaşkına çevirdi. “Bu gece Isabel’e bakmak için gönüllü oldu. Çocuklara bayılıyor. Bir türlü doyamıyor.”

Gönüllü oldu, hadi oradan.

“Gerçekten mi?” diye sordu Chloe. Gülümsemesi gergindi.

“Sorun değil, Bayan Hamilton,” dedim.

Tam olarak emin olmasam da Blake’in irkildiğini gördüğümü sandım. Benim sahte neşeli tavrım yüzünden mi yoksa üvey annesinin soyadını kullanmam yüzünden mi irkilmişti, emin değildim. Ne olursa olsun, onun kıvrandığını izlemek güzeldi. Bu yüzden bıktırırçasına tatlı tavrıma devam ederek arabadan indim. Resmen verandaya koşup basamakları çiftler çiftler çıkmıştım.

Ön kapıya ulaştığımda Chloe gülüyordu.

“Bak, Issie,” dedi kollarındaki bebeğine. “Bu Waverly. Bizim arkadaşımız.”

Isabel başını eğdiğinde, beyaza çalan ince telli sarı bukleleri başının etrafında zıpladı.

“Wave-ree,” diye tekrar etti Isabel, ismimi söylemeye çalışarak.

Yaklaşmıştı.

“Biraz utangaç,” dedi Chloe. Bir an için, benden mi yoksa Isabel’den mi bahsediyor emin olamadım. Bakışları omuzlarımdan üzerine çevrildiğinde, gülümsemesi kayboldu. “Onu bir dakika tutar mısın, Waverly? Blake’le konuşmam lazım.”

Karşı çıkmak için belli belirsiz bir ses çıkardım ama Chloe fark etmedi bile. Avuçlarını beyaz kot pantolonuna silerek verandanın basamaklarından inmeye başladı. Isabel keyifli bir şekilde ciyaklayarak, hızlıca karmakarışık saçlarımı küçük yumruğuna doladı.

Çimenliğin ön kısmındaki Chloe ve Blake karşılıklı konuşuyordu.

“Wave-ree,” diye tekrarlardı Isabel.

“Ne oldu, ufaklık?”

Küçücük ellerine doladığı saçlarımı çekiştirdi. Minik seyircimin önünde uygunsuz bir kelime etmemek için dilimi ısırıp yüzümü buruşturdum.

“Blake, ciddiym. Hemen.” Chloe’nin hayal kırıklığına uğramış sesi bana kadar geldi.

Garaj yoluna bakmak için kafamı çevirdiğimde, Blake ve Chloe’nin gergin, hararetli bir tartışmanın ortasında olduğunu fark ettim. Çok çabuk kızışmıştı. Birkaç dakika önce çok sakin görünüyorlardı. Şimdiyse Blake, kaskatı kesilmiş kıpkırmızı suratıyla, karşısında yanakları kızaran ve elini kendisine doğrultan Chloe’ye bakıyordu. Blake’in öfkeyle araba anahtarlarını Chloe’nin avucuna çarpmasını izledim.

Isabel kıkırdadı.

“Abin,” dedim iç çekerek, “akıllanmaz.”

“Kötü çocuk,” diye onayladı Isabel.

Kahkahama engel olmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu yüzden alaylı gülüşüm, burnumdan hırıltılı bir şekilde çıktı. Neyse ki ne Blake ne de Chloe bunu duymadı. Benim anlayamayacağım kadar sessiz son bir şey daha konuştuktan sonra, Chloe arkasını dönüp verandaya geri geldi. Bana parlak bir şekilde gülümsedi fakat bu, sahte bir gülümsemeydi. Hepsi gösteriş içindi.

“Gidip George’u alacağım ve çıkacağız,” dedi bana. “Eğer senin için sorun olmayacaksa, bir gözünü de bu gece Blake’ten ayırmasan olur mu, Waverly? Evden çıkmamasını tercih ederim. Eğer çıkarsa beni ara, tamam mı?”

Harika. Şimdi de *iki* çocuğa bakıcılık yapıyordum.

“Tabii ki, Bayan Hamilton,” dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

Ardından evin içinde gözden kayboldu. Veranda boşalınca Blake yanımıza geldi.

“Anne kızdı,” diye mırıldandı Isabel kollarımda.

Blake, yanımızdan fırtına gibi geçip kapıdan içeri gitti.

“Blake de kızdı,” diyerek gözlem yaptı Isabel.

“Burada yeni bir şey yok. Hadi, ufaklık,” dedim.

Eve adım attığım an, oturma odasının diğer tarafındaki geniş merdivenden iki çift adım sesi duydum. Küçük holde durup Chloe ve George’un son basamağa inmelerini izledim. İkisi de beyaz ve spor giyinmişlerdi ve kaşları aynı şekilde çatıktı. Oturma odası boyunca yürürken, öfkeli bir şekilde birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Beni küçük holde beklerken gördüklerinde ikisi de duraksadı.

“Waverly?” diye sordu George. İfadesinden şaşkınlığı anlaşıyordu.

“Merhaba, Bay Hamilton!” dedim neşeyle. Evinde yaşanan aile dramasına şahit olmamışım gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum. Hatta ona tuhaf bir şekilde tek elimi bile sallamıştım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu George. Hâlâ beni gördüğüne şaşkıındı.

“Bebek bakıcılığı,” diye cevap verdim. Sanki kanıtımı sunar gibi sıradan bir şekilde Isabel’i işaret ettim.

“Sanmıştım ki...” diye söze başladı.

“Oğlun çok kurnaz, hakkını vermem lazım,” diye homurdandı Chloe. “Her nasılsa bu zavallı kızı Isabel’e bakıcılık yapması için ikna etmiş.”

“Chloe,” dedi George, derin bir iç çekerek. Gözlerini kapattı ve eliyle burnunu sıktı. O an Blake’e ne kadar benzediğini fark ettim. Tabii ki daha yaşlıydı ve göbeği daha büyüktü ama aynı şekilde çok sık çatılan kara kaşlara sahiplerdi.

“Araba anahtarlarını aldım, George ama bu gece kaçmanın bir yolunu bulacak, biliyorsun,” dedi Chloe. “Geçen sefer Ethan denen çocukla sahilde yumruk yumruğa kavgaya girişmişti, kim bilir sırada ne var. Eminim bunu diğer ebeveynlerden rahatlıkla duyabiliriz. Sen de Holden’daki herkesin *bok* gibi bir iş çıkardığımı düşüneceklerini biliyorsun...” Chloe kendini durdurarak

derin, odaklanmak istercesine bir nefes aldı. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu daha yumuşaktı. “Benden zaten nefret ediyor, George. Bu sefer disipline etme sırası *senin*. Kötü üvey anne rolünü oynamaktan bıktım.”

Ardından Chloe arkasını dönüp yanımdan geçti.

Verandanın basamaklarından inerken dolgu topuklarının bıraktığı sesi dinledim. George bana hafifçe gülümsedi.

“İstersen eve gidebilirsin, Waverly,” dedi. Sol bileğindeki gümüş saatle oynuyordu. “Blake’in sana ne dediğini bilmiyorum ama birkaç arama yapıp bu gece birisi gelebilir mi diye...”

“Hayır, Bay Hamilton. Sorun değil. Ben hallederim.”

“Teşekkür ederim,” dedi George ağır bir nefes vererek. “Gerçekten minnettarım. Chloe de öyle. Onun adına özür dilerim, o sadece, bilirsin işte... Blake’le zor zamanlar geçiriyor...”

“Anlıyorum.”

George verandanın basamaklarını inip çimlerin diğer tarafına geçti ve gümüş rengi sedanının sürücü koltuğuna yerleşti. Chloe yolcu koltuğundaydı ve sık sık gözlerini silip parmak uçlarına makyaj bulaşmış mı diye kontrol ediyordu. Garip de olsa Isabel’i diğer koluma alıp boştaki elimle garaj yolundan uzaklaştıkları sırada onlara el salladım.

Araba görüş açısından uzaklaştığında derin bir nefes verdim.

“Tamam, ufaklık,” dedim Isabel’e ve ayağımla ön kapıyı kapattım. “Tur zamanı.”

Hamiltonların evi tam olarak Rachel’in evi gibi inşa edilmişti. Oturma odaları aynı büyüklükteydi ve merdiven de aynı köşeye yerleştirilmişti; görünüşe göre mutfak da Rachel’inkiyle aynı yerdeydi. Fakat Rachel’in evi, farklı tarzları derleyen bir sanatçıya ait gibi dururken, Hamiltonlarm evi bir dekorasyon dergisinden çıkmış gibiydi.

İçlerinden en az biri sağlam bir şef olmalıydı çünkü beyaz mermerden tezgâhın üzerinde stantlı mikserler, şarap şişeleri ve titiz bir şekilde dizilen baharat rafları vardı.

Buzdolabının çift kanatlı kapaklarının üzerindeki programlar, okul kâğıtları, pastel boya çizimleri ve alışveriş listeleriyle dolu katman o kadar kalındı ki, altındaki paslanmaz çelik yüzeyi zor görüyordum. Buzdolabının kapağında beni şaşırtan birkaç şey vardı. İlk olarak Isabel'in pastel boyalarla çizdiği Blake, George ve Chloe tasvirleri ortadaydı. Bir zamanlar Blake'in mayıs ayında girdiği bir tarih sınavına ait olan kâğıdı birinin bantlamış olduğundan bahsetmiyordum bile. Blake'in kusursuz el yazısı mı yoksa tarih öğretmeni tarafından kâğıdın üst tarafına yazılan büyük koyu A harfi mi beni daha çok şaşırtmıştı, bilmiyordum.

Etrafa göz atma işimden memnun bir şekilde oturma odasına döndüm. Isabel onu koltuğa bırakıp televizyonu açmamı istedi. Ebeveynlerim beni *National Geographic* kanalı ve doğa belgeselleriyle büyütmüştü ama olduğum hâlime bakınca, Isabel'i *Kâşif Dora*'yla şımartmaya karar verdim.

Isabel benden meyve suyu istedi. Tek kelimeyle söylemişti ve anlamak için iki kez tekrar etmesini istemiştim. Mutfağa gittiğimde geniş buzdolabındaki meyve suyu seçenekleri beni şaşkına çevirdi ama sonunda elmada karar kıldım.

Oturma odasına yaklaştığım an olduğum yerde dondum.

Blake koltuğun kolçağına çıkmadan, mümkün olduğunca Isabel'in uzağına oturmuştu. Sırtı kaskatıydı ve gergin görünüyordu. Sanki üvey kardeşine bu kadar yakın oturmak onu rahatsız ediyormuş gibiydi.

Isabel'se, Blake'in kendisine eşlik etmesinden memnun gibiydi.

"Bak!" Isabel, endişeyle televizyon ekranını işaret etti. "Arakçı!"

"Biliyorum, ufaklık. Görüyorum. İyi olacaklar."

Isabel abisine birkaç santim daha yaklaştı ve ellerinin üzerinde oturup ona gülümsedi. Bacakları o kadar kısaydı ki sadece ayakları minder ucundan sarkıyordu.

"Meyve suyu getirdim," diye seslendim.

“Bu kadar geç saatte şeker tüketmemeli,” dedi Blake ama çok geçti. Isabel tombul elleriyle çoktan damlatmaz bardağa yapışmıştı.

“Hay aksi,” dedim.

“Hay aksi,” diye tekrarladı Isabel.

“Ona korkunç bir örnek oluyorsun,” dedi Blake.

Isabel, “Wave-ree güzel,” diyerek karşı çıktı. Sanki bu beni daha iyi bir rol model yaparmış gibi söylemişti.

Gülmeye başladım ama Blake’in gözlerine baktığımda, sanki tüm hava ciğerlerimden çekilmiş gibi hissettim. Bana garip bir şekilde bakıyordu. Gözlemliyordu. Yüzümü incelerken sanki Isabel’in söylediğini ciddi bir şekilde tartıyormuş gibiydi.

Kalbim acı verecek kadar sertçe göğüs kafesime çarpmaya başladı.

Blake Hamilton güzel olduğumu mu düşünüyordu?

Bir anlık sessizliğin ardından Blake’in dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı ve bakışlarını televizyon ekranına çevirdi. Aceleyle mutfağa geri döndüm.

Tamam, Blake Hamilton güzel olduğumu *düşünmüyordu*.

Ama bunu zaten bilmiyor muydum?

Sırtımı buzdolabına yaslayarak derin bir nefes verdim. Orada ne kadar kaldım bilmiyordum ama bir elime neredeyse yarısı boşalan su bardağını alıp diğer elimle doğrulmak için buzdolabından destek aldım. Kısa bir süre sonra bana doğru gelen ağır adım seslerini duydum.

Anında doğrulup buzdolabından uzaklaştım.

Blake içeri girdiğinde kollarını sıkıca göğsüne bağlamış, mükemmel beyaz tişörtünü kırıstırıyordu. Hızla mutfağa göz atarken, muhtemelen herhangi bir hasara yol açıp açmadığımı kontrol etmişti. Ardından bakışları beni buldu.

“Hâlâ buradasın,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Bu da ne demek? Burada yaşıyorum.”

“Chloe gizlice kaçacağını söylemişti.” Boylarımız arasındaki farkı kapatmak için dikkat çekmeden parmak uçlarımda durmaya çalıştım. İşe yaramadı.

“Ama kaçmadım,” dedi Blake. Kollarını kaldırıp kendini işaret ettiğinde, hâlâ açıkça evde olduğunu ve çılgınca bir ergen partisine *gitmediğini* gösteriyordu. Kaşlarımı çatıp neden evden gitmeyi denemediğini anlamaya çalıştım.

“Niye?” diye sordum.

Blake ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Homurdanarak parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirdiğinde, zaten dağınık olan saçları darmadağınık bir hâl aldı.

“Yani...” diye başladı Blake ama sözünü yarıda kesti.

“Neden kaçmadın?” diye tekrarlardım. “Büyük plan buydu, değil mi? Yoksa neden burada olmama ihtiyaç duyasın ki?”

“Çünkü bu sayede, Chloe’yle etkileşim kurmam gerekmiyor.”

Sebepler gerçekten bu muydu? Yoksa burada olmamı istediği için mi buradaydım? Bu çok bencilce bir düşünceydi. Aklımdan atamadım.

Göz kırpmama yarışımızı Blake’in titreyen telefonu böldü. Bir eliyle gitmemi işaret ederken, diğer elini cebine attı. Telefona cevap verirken, kulak misafiri olmamam için benden uzaklaştığından emin oldu. Arkasından dil çıkardım ve bakıcılık görevlerimi yerine getirmek için oturma odasına döndüm.

Kısa bir süre sonra Blake, mutfakla oturma odasının arasındaki boşluğa çıktı.

“Lena’yı aramayı denedin mi?” diye telefondakine soru sorarken, sesi telaşlıydı.

“Lena’ya ne oldu?” diye sordum.

“Bekle.” Blake telefonu göğsüne bastırdı. “Waverly, meyve suyunu onda verme.” Isabel’in elma suyu damlıyordu. Damlatan bardağı elinden aldım. Blake oflayarak telefonu tekrar kulağına

götürdü. “Jesse? Evet, buradayım... Hayır, hiç kimse... Isabel’in bakıcısı.”

Doğal olarak Blake, Jesse’ye evinde olduğumu söylemek istemiyordu. Alınmamaya çalıştım. Zaten ben de Jesse’nin burada olduğumu bilmesini istemiyordum.

Blake aceleyle odadan çıktı.

Onu takip etmek için yerimden kalktım. Kulak misafiri olmak için can atıyordum. Fakat Blake tekrar kapıda belirdiğinde ben de neredeyse kapı eşiğine varmak üzereydim. Asık yüzünde korkunç bir ifade ve elinde de bir kapüşonlu vardı.

“...görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattı.

İşte o zaman anladım. Dışarı kaçıyordu.

“Ah, hadi ama,” diye tersledim, parmağımı ona doğrultarak. “Bana üvey anneni *arattırma*.”

“Ciddi misin?” diye sordu Blake. Göğsüne bastırdığım parmağıma baktıktan sonra ofladı. “Buna vaktim yok.”

“Ciddiyim. Chloe’yi arayacağım.”

“Hayır, aramayacaksın...”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım.

“Çünkü sen de benimle geliyorsun.”

“*Nereye* geliyorum?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Ethan’ın partisine. Jesse bizi davet etti.”

Bu yalan olmalıydı. Öncelikle Jesse, benim Blake’in evinde olduğumu bilmiyordu. Yani ikimizi de davet etmiş olması mümkün değildi. Blake’in de *biraz eğlenmeye gidiyormuş* gibi görünmediğinden bahsetmek dahi istemiyordum. Çok gergin görünüyordu. Sanki kavga etmeye hazır gibiydi. Ve Ethan’ın partisine gittiği düşünülünce, bu pek de sürpriz olmazdı. Ethan’dan nefret ediyordu.

“Saçmalık,” dedim.

“Tamam.” Blake ofladı. “Ethan evinde bir parti veriyor. Arayan Jesse’ydi ve Alissa’nın yürüyemeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi. Onu eve götürmek için yardıma ihtiyacı var. Lena

da tabii ki bunu tek başına halledebileceğini düşünüyor ama... Bak, bunun için vaktim yok. Sonra konuşuruz.”

Aslında durumu bana anlatıp beni konuya dâhil etmesini beklemiyordum. Hiçbir zaman bu konuların içinde olmamıştım.

“Alissa’nın başı dertte mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Blake sıkıdığı dişlerinin arasından. “Şimdi *lütfe* n gidebilir miyiz?”

Normalde bu beyaz atlı prens olayının sevimli olduğunu düşünbilirdim ama Blake’in hâlâ Alissa’yı, yani kendisini aldatan eski sevgilisini umursuyor olması midemi bulandırmıştı. Bunun sebebinin, Blake’in o tür bir ilgiyi *bana* göstermesini istediğimden olduğunu itiraf etmeyi de reddediyordum.

“Burada kalmam gerekmiyor mu?” diye sordum. Başımı kaçınılmaz bir belaya sokmaktan kurtarmak için çaresizce elimden geleni yapmaya çalışıyordum. “Biliyorsun işte, Isabel’e bakmak için. Ölmediğinden ve herhangi bir sorun falan yaşamadığından emin olmak için.”

Blake bana imalı bir bakış attı.

“Senin de gelmen gerekiyor,” dedi. Kapüşonlusunu omuzlarından geçirdi. Kafası kapüşonlusunun içinden çıktığında neredeyse kahkaha atacaktım. Koyu renk saçları darmadağınikti ve tuhaf açılarla havaya dikilmişti. Uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmemek için ellerimi Rachel’in şortunun ceplerine soktum.

“Neden?” diye ciyakladım çaresizce.

“Fark etmediysen diye söylüyorum, bu gece arabam yok,” dedi Blake. Cep telefonunu şortunun cebine atıp kapüşonlusunun kenarlarını düzeltti.

“Yani?” Tek kaşımı kaldırdım. “Benim de yok.”

Blake bana bakarken dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Senin araban olmadığını biliyorum,” dedi, “ama halanın var.”

Bölüm 10

Florida beni suçlu birine dönüştürmüştü. Kendimi nasıl halamın *ödünç alınmış* (çalınmış) arabasının arkasında bulunduğumu açıklamamın başka bir yolu yoktu. Isabel Hamilton arabada yanımda oturuyordu ve ayaklarımın dibinde de bebek çantası denilen bir şey vardı. Blake Hamilton ise sürücü koltuğunda, Ethan'ın birbiriyle aynı evlerden oluşan sokağında bir park yeri bulmaya çalışırken kendi kendine mırıldanıyordu.

“Şunu yapmayı bırakır mısın?”

Blake'in sesi yerimden sıçramama neden oldu. Bir elimle emniyet kemerimi, diğer elimle de Isabel'in pijamayla örtülü minik ayağını tutuyordum.

“Neyi yapmayı?”

“Bacağını sallamayı. Tüm arabayı sallıyorsun. Sakin ol. Kimsenin başı belaya girmeyecek.”

Çoktan sabıka fotoğraflarımızı gözümde canlandırmıştım bile.

“Söz veriyorum,” diye devam etti Blake, “en fazla on dakika sürecektir. Yapmamız gereken tek şey Alissa'yı bulup onu arabaya bindirmek ve eve bırakmak. Sonra geri dönüp araba anahtarlarını bulduğumuz yere, Rachel'in mutfak tezgâhına bırakacağız ve sen de huzur içinde bebek bakmaya dönebileceksin.”

“Ama ya...” diye söze başladım.

“Babam ve Chloe iki saat daha eve dönmezler. Sen de halanı az önce aradın. Marlin Körfezi'nde yaptığı duvar resmi için geç saate kadar çalışacak. Ne kadar sürer sence? Fırçalarını

temizlemesi yarım saat sürse? Asistanlarından birini eve bırakması yirmi dakika sürse? Arabasını ödünç aldığımızı asla bilmeyecek.”

Bacağım tekrar sallanmaya başladı.

“Ama...” diye tekrar söze başladım.

“Eğer bir şey olursa, Rachel’a gerçekleri ben anlatacağım.”

“Gerçekleri mi?” diye tekrarladım. Gösterge panelinden yansıyan mavimsi soluk ışık Blake’in sert çene hattını ortaya çıkarıyordu. Benim için suçu üstüne mi alacaktı? Gerçekten mi?

Konuyu kapattım ve Blake, Holden sokaklarında ilerlerken sol bacağıma sabit tutmaya odaklanmaya çalıştım. Kırmızı ışıkta durduğumuzda, bir anda yolun titrediğini hissettim. Bir an için deprem olduğunu düşündüm. Ardından yoldaki ritmik gürleme sesinin, bir Katy Perry şarkısıyla inanılmaz uyumlu bir şekilde hareket ettiğini fark ettim.

Mantıklıydı. Ethan, partilerinde Katy Perry *çalabilecek* biriydi.

Blake’in arabayı çok kalabalık olan sokağa çekebilmesi bir ya da iki dakika sürdü. Kaldırıma park eden anormal araba sayısı beni şaşırtmıştı. Hemen sonra, sadece Ethan’ın evi olabileceğini tahmin edebildiğim belli belirsiz Akdeniz mimarisi ve Amerikan yatkınlığının müthiş şekilde harmanlandığı kocaman evi gördüm.

“Bu mu?” diye sordum. Yanlış yere gelmiş olmamızı ve bu evin aslında Holden’da yaşayan ve devasa bir parti veren profesyonel bir basketbol oyuncusuna ait olması için dua ediyordum.

Blake arabayı park etti ve hızlıca indi. Arabanın camını indirerek arkasından bağırdım.

“Ben ve Isabel burada bekleyebiliriz!” Rachel’ın arabasının dışına hafifçe vurmak için kolumu pencereden çıkardığımda, kırmızı kaldırıma yasadışı bir şekilde park ettiğimizi gördüm. Harika. Bu gece çiğnediğim yasaklar listesine ekleyebilirdim.

“Tamam,” dedi Blake. “Telefonun yanında mı?”

Ah, yüce Tanrım.

“Waverly?”

“Ben... Telefonum yok.”

Blake gözlerini kırptı. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Hayır. Alaska’da bıraktım.”

Bilinçli olarak tabii, fakat tüm bunları konuşmak için vakitimiz yoktu.

“O zaman benimle içeri gelmen gerek. Seni kız kardeşimle birlikte telefonsuz bırakamam.”

“Ama partiye bebek getiremem.”

Blake sabırsızca elini uzattı. “Bebek çantasını bana uzat.”

İnsanların motorlu testere ya da ağır makineleri kullanırken taktıklarına benzer bir kulaklık çıkartırken, Chloe’nin, Isabel’i bir aralar beyzbol maçlarına götürdüğünden bahsetti. Ne kadar farklı olabilirdi ki? Ardından Blake üstü açık, kaliteli bir sırt çantasına benzeyen bir kanguru açtı. Isabel’i kürek kemiklerimin arasına yerleştirdim ve Blake’le birlikte kaosa doğru ilerlemeye başladık.

Ethan’ın evi, fazla süslü bir yılbaşı ağacı gibi parlıyordu. Yükarıdaki kapkara gökyüzüyle ve bloktaki diğer evlerle tam bir tezat içerisindeydi. Yüksek pop müzik de göz önüne alındığında, diğer evlerde belli ki gürültüde uyuyabilmek gibi harika bir yeteneğe sahip insanlar oturuyor olmalıydı.

“Telefonun olmadığı için sanırım bunu Orta Çağ’dakiler gibi halledeceğiz,” dedi Blake ön basamakları çıkarken.

“O zamanlarda birilerinin eski sarhoş sevgililerini kurtarmak için vahşi ergen partilerine gitmek gibi amaçları olmadığına eminim.”

Blake alayla güldükten sonra güldüğü için sinirlenmiş gibi göründü.

Ethan’ın girişteki holünün tavanı iki kat yüksekliğindeydi ve tepede ağır avizeler asılıydı. Altındaki odaysa terli, bikinili, deniz şortlu ve Ethan’ın ses sisteminden yükselen Justin Bieber

şarkısıyla birlikte ritimle zıplayan insanlarla doluydu. Birisi müziği bastırarak solumdan gürültülü bir şekilde geçirdi ve evi saran kokuya ağır bir alkol kokusu ekledi. Burası sadece gürültülü ve kokmuş durumda değil, aynı zamanda sıkış tepişti. Sanki bir fırına adım atmışım gibi hissediyordum.

Cehennem gibiydi.

“Hayır!” diye bağırdım müziği bastırarak. “Hayır, gidiyoruz.”

Kapıya döndüm. Isabel, isyan edercesine küçük bir çığlık atarak, “Pa-tiiii!” dedi. *Parti*.

Daha önce hiç ev partisine gitmemiştim. Huntington Hazırlık’takilerin çoğu hafta sonu gezilerine, spor turnuvaları için yatılı seyahatlere, müzakere yarışmalarına ve performans sanatları festivallerine gün saymıyorsak parti yapmazdı. Alkol ve gürültülü müzik tam olarak üniversite başvurumuza ekleyeceğimiz türden bir şey değildi. Fakat sırtıma bağlı olan küçük bebek bile, bunun özel bir fırsat olduğunun farkına varmıştı.

Belki de bu, partilere giden türde bir kız olma şansımdı.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Blake beklenmedik bir şekilde elimi tuttu ve beni kalabalığın arasına çekti. Dans eden gençlerden oluşan kalabalığı geçtiğimiz sırada; bazı gençlerin, sahip olduğum her şeyden daha pahalıymış gibi görünen şık, deri kanepede zıpladığını gördüm. Birkaç kişi bize bakmak için durdu. Bir anda, ilgi odağı olduğumuzu fark etmeden hemen önce sosyal kaygım artmaya başladı.

“Bebek!” dedi birisi keyifle.

“Aman Tanrım, *çok* tatlı.”

“Şu. Yanaklara. Bakın.”

Mutfğa vardığımızda, Blake hâlâ beni peşinden sürüklüyordu. İlginin tadını çıkaran Isabel’se, kendini fark eden herkese aralık dişleriyle gülümsüyordu. Mutfak şükürler olsun ki daha boştu ama bir çift kol boynuma dolanıp bana sıkıca sarılana kadar, temiz havanın tadını çıkarmaya vaktim olmamıştı.

“Lena!” dedim rahatlayarak.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu, kollarını çekerken. Bana bakabilmek için omuzlarıma uzandı. “Ve Isabel’in senin yanında ne işi var?”

“Belli ki içki arkadaşım o.”

“Pa-tiii,” dedi Isabel tekrar.

Lena şaşkın bir kahkaha attı. “İkinizi de Blake mi peşinden sürükledi?”

Sanki çağırmışız gibi, Blake arkasında Jesse’yle yanımda belirdi.

“Selam, Waverly!” dedi Jesse. “Ve misafiri.”

Isabel omzumun üzerinden ona doğru uzandı.

“İkinizden biri Alissa’yı gördü mü?” diye sordu Blake ikizlere.

Fletcherlar birbirlerine baktı. Bir an için, telepatik şekilde iletişim kurduklarını düşünüp aynı şeyi yapabileceğim bir ikizim olmadığı için kışkırdım. Fakat sonra ikisi de konuşmak için ağzını açtı.

Lena, “Hayır,” derken, aynı anda Jesse de, “Ethan’la,” diye cevap verdi.

İkiz telepatisi buraya kadardı.

“*Ethan’la* mı?” diye tekrar etti Blake. Gözleri anında çılgınca irileşmişti.

“Ama belki o...” Lena hasarı kontrol altında tutmaya çalışsa da çok geçti. Blake, çoktan Jesse’nin kısa kollu gömleğinin yakasından tutmuş ve onu peşinden dans eden insanlarla dolu oturma odasına sürüklemeye başlamıştı.

“Sanırım iyi gitti,” dedim. “Alissa’nın neyi var?”

Lena iç çekerek Isabel’in küçük, tombul, çoraplı ayağıyla oynamaya başladı. “Her zamanki tiyatral tavırlarının dışında mı? Ethan’a ilişkilerinin birtigini söylemeye gelmişti.”

“Ama o zaman neden...”

“Şu an Ethan’la mı? Çünkü sarhoş. Tanrı’ya yemin ederim ki ona bir anlığına arkamı döndüm ve sonra bir baktım, deli gibi kıkırdarak oturma odasındaki Louis Vuitton kanepede zıplamaya başlamış.”

“Louis Vuitton kanepesi mi?” diye tekrarladım.

“Ethan’ın babasının bir deniz ürünleri restoran zinciri var,” diye açıkladı Lena. “Her neyse, Blake seni bu işe dâhil olman için nasıl kandırdı?”

Ezilmiş gazoz kutuları, yarısı boş patates cipsi poşetleri ve yenmemiş pizza kenarlarıyla dolu bir dağ hâline gelen mermer tezgâha yaslandı. Lavabonun yanında, özenli bir işçilikle dizilmiş, mimari açıdan etkileyici plastik kırmızı bardaklardan bir yığın vardı.

“Arabaya ihtiyacı vardı,” diye itiraf ettim. “Bu yüzden Rachel’inkini almak zorunda kaldık.”

Lena’nın ağzı açık kaldı. “Halanın arabasını mı *çaldınız*?”

“Aynen, biliyorum.” Yüzümü buruşturarak Isabel’in yumruğuna doladığı saçımı açmak için omzuma uzandım. “Ben bittim. Ne düşünüyordum bilmiyorum bile...”

“Seni *asi*. Kahretsin. Allisa’yı *evine*, Rachel’in arabasıyla mı *bırakacaksınız*? Ya kusarsa, ne olacak?” diye sordu Lena. Rachel’in arabasının içinin, dünyanın en kötü resmiyle boyandığını hayal ederken yüzünü buruşturdu.

“O zaman döşeme temizliğinin faturasını Blake’e gönderirim.”

Lena kahkaha attı. “Hadi,” dedi, kolumu tutarken hâlâ gülüyordu. “İddiaya varım Alissa’yı çocuklardan önce buluruz.”

Lena’yla birlikte mutfaktan çıktık ve hararetli oynaşmaların ortasında olan birkaç çiftle dolu koridordan geçtik. Bu sırada görmemesi için Isabel’i diğer tarafa çevirmiştım. Koridorun sonuna ulaştığımızda kendimizi devasa bir oyun odasında dikilirken bulduk. Zümrüt yeşili duvarların önüne nostaljik duran

pinball makineleri dizilmişti ve kapısında durduğumuz odanın ortasında bordo renginde üç büyük bardo masası vardı.

Tüm oda, *'bu ailenin çok parası var'* diye bağırıyordu.

"Bu ev ne kadar büyük?" diye sordum. Lena'nın, Isabel'in de ritmiyle bacaklarını salladığı bu müzikte beni duyamadığını bildiğim için bu soruyu daha çok kendime sormuştum.

Lena parmak uçlarında kalkarak boynunu uzattı ve Alissa odada olabilir mi diye etrafa bakındı. Tekrar ayaklarının üzerinde durduğunda kaşları çatıktı.

"Hadi üst katı deneyelim," dedi.

Kolunu tutarak bizi başka bir koridora soktum, bu öncekinden daha kısaydı ve tekrar oturma odasına çıkıyordu. Kalabalık, Isabel için tıpkı Kızıl Deniz'in Musa için açıldığı gibi açıldı. Tabii Isabel'in sakalı yoktu ve denizi değil, bir oda dolusu sarhoş ergeni iki yana ayırıyordu.

"Bebek geri gelmiş! Bakın, size bebek olduğunu söylemiştim!" diye bağırdı birisi.

Büyük merdivene adım atarak ikinci kata çıktığımızda, burası da evin geri kalanı kadar kalabalıktı. Lena'yla merdivenlerin başında durmuştuk ve karşımızda iki seçenek vardı: Önümüzdeki hol ikiye ayrılıyordu, bir tarafı sola dönüyor diğer tarafı sağa doğru kıvrılıyordu.

Lena, sol taraftaki koridoru işaret ederek, "Siz ikiniz o taraftan gidin," dedi. "Ben de diğer taraftan gideceğim. Üç dakika sonra burada buluşalım. Eğer Alissa'yı bulursan bir yere ayrılma, böylece ben de gelip sizi bulmam gerektiğini anlamış olurum. Eğer ben gelmemiş olursam da Alissa bu tarafta demektir, o zaman da sen gelip beni bul."

Ardından Lena sağa ben sola döndüm.

"Alissa?" diye seslendim.

Koridor uzundu ve duvarlar soluk krem rengine boyanmıştı. Duvarlarda birer metre aralıklarla profesyonel duran aile fotoğrafları vardı. Bazıları küçük portrelerden oluşuyordu ama çoğu,

on ya da on bir kişilik büyük grup fotoğraflarıydı. Eğer Alissa'yı bulmam gerekmeseydi, durup fotoğraflardaki çocuklardan hangisinin Ethan olduğunu anlamaya çalışırdım.

Fakat endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Koridor, saçma derecede uzun olmasının yanı sıra aynı zamanda bir sürü de odayı barındırıyordu. Kapıların çoğunun ardında yiyişen çiftler vardı. Gerçi bir banyonun yanından da geçmiştim ve durup porselen klozete sarılıp öğürmek için sıra bekleyen esmerler arasında Alissa var mı diye kontrol etmem gerekmişti.

Hayır, burada değildi.

İnleyerek yürümeye devam ettim.

"Hadi, Alissa!" diye seslendim. "Neredeysen dışarı çık!"

"Dışarı çık, dışarı çık!" diye ekleyerek Isabel de yardımcı oldu.

Koridorun ilerisindeki kapılardan biri açıldığında uzun, bakır-kızıl saçları olan kısa boylu bir kız çıktı. Bir anlığına bana bakıp bol şortumu ve kollarımdaki bebeği inceledi.

"Partiye bir *bebek* mi getirdin?" diye sordu emrederce.

Isabel tek başına gelip bana rastlamış olamayacağına göre, bu farazi bir soruydu.

"Alissa Hastings'i gördün mü?" diye sordum.

"Lissa'yı mı?" Kızıl saçlı kız tek kaşını kaldırdı ve geçen seneki yılbaşı hediyelerimden birinden kurtardığım lastikle belime sabitlediğim Rachel'in şortuna baktı. "Arkadaşı mısın?"

"Evet. Yani, sayılır. Birbirimizi tanıyoruz."

"Az önce aşağıya indi, iki dakika önce falan," dedi kızıl kız. "Cidden soruyorum, bebek politik bir ifade falan mı?"

Duymam gerekeni duymuştum. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Arkamı dönüp aceleyle merdivenlerin başına ilerledim. Tırabzanların arkasından oturma odasındaki kalabalığı incelerken, Alissa'ya dair bir işaret arıyordum. Ardından az önce durduğum

koridordan yükselen gürültülü adım seslerini duydum. Tam zamanında dönüp birkaç iri, üstsüz çocuğun kahkahalar atıp, yollarına çıkmakla onları tehdit eden herkese tuvalet kâğıdı atarak ilerlediklerini gördüm. Onlardan kurtulup tam zamanında kendimi yere attım ve vücudumla Isabel'in küçük bedenine siper oldum fakat tuvalet kâğıdı fırtınasından kaçmayı başaramamıştım.

“Şerefsizler!” diye bağırdım. Koridorda ilerlemelerini izlerken başımdaki tuvalet kâğıtlarını çekiştirdim.

“Şerep-sizler,” diye tekrarladı Isabel. Elbette ki kulaklıklarına rağmen bu kelimeyi duymuştu.

“Hayır, hayır, hayır. Öyle söyleme... Ah, bu daha da kötüleşiyor.”

Sonra Lena'yı gördüm. Benim gibi o da tuvalet kâğıtlarıyla kaplıydı.

“Bu birlik çocuklarından, özentili şerefsizlerden nefret ediyorum...” diye başladı Lena.

“Çocuğun önünde küfretme. *Her şeyi* kapıyor. Bu arada bir kıza rastladım ve bana birkaç dakika önce Alissa'yı merdivenlerden inerken gördüğünü söyledi.”

“Harika!” diye inledi Lena.

“Dışarı çık, dışarı çık!” diye destekledi Isabel.

Oturma odası, Lena'yla yukarı çıktığımız kısa süre içinde daha da kalabalıklaşmış gibiydi. Artık kalabalık o kadar sıkışık bir hâl almıştı ki Isabel'i korumak ve ezilmesine engel olmak için köşeden ilerlemeye karar verdim.

“Lena!” diye bağırdım müziği bastırmaya çalışarak. “Bu hiç hoşuma gitmiyor!”

Yüzündeki ifadeden onun da buradan çıkmak istediğini anlayabiliyordum. Kalabalığın etrafından dolanıp mutfığa ilerlemeye başladığımızda müzik değişti. Bir anlığına Taylor Swift'in *Fearless* döneminden sevimli, aşırı tatlı, country tarzı bir pop

müzik etrafta yankılandı. Ardından baslar matkap misali gürlemeye başladı.

Taylor Swift şarkısına bir tekno remiks yapma fikrini yalnızca Ethan akıl edebilirdi.

Parmak uçlarımda ilerlerken kalabalığı incelemeye çalışıyordum. Odadaki neredeyse her kızdan daha uzundum ama kalabalık çok yoğundu. Odada loş bir ışıklandırma vardı ve sahil birlikte takılan gençlerle doluydu.

Sahilde takılan gençlerden bahsetmişken, Blake neredeydi?

“Blake ve Jesse nerede?” diye sordum.

Lena omzunun üzerinden bana dönüp kaşlarını çattı ve kulağını işaret etti. Beni duyamıyordu. Derin bir nefes alıp bağırma hazırlandım.

Ancak tam o anda müzik durdu.

Rahat bir nefes aldım. Sonra Sünger Bob desenli mayosu olan, iri yarı sarışın bir çocuk Louis Vuitton kanepeye çıktı. Neredeyse iki metre boyundaydı ve muhtemelen ağırlığı en az benim iki katımdı. İri elleriyle oturma odasının diğer tarafındaki çemberi işaret ettiğinde herkes dönüp çocuğa baktı.

“Kavga!” diye bağırdı.

Sonra kıyamet koptu.

Etrafımda duran çocuklar artık müzik bir anda durduğu için üzgün değillerdi, hızlıca kavganın olduğu alana koştular.

“Kıçını tekmele, Ethan!” diye bağırdı bir çocuk neşeyle.

“Bu adil değil! Deplasmandayız!” diye karşı çıktı bir diğeri.

“Patlamış mısır getiren var mı?”

Isabel'i sırtımdan alıp daha iyi koruyabilmek için ön tarafıma bağladım. Bakışlarım histerik bir şekilde Lena'ya kilitlenmişti. İkimiz de hemen sessiz, ortaklaşa bir anlaşma yaptık ve birlikte dönüp merdivenlerde yüksek bir alan aramaya koyulduk.

Lena'yla birlikte merdivene çıktığımızda, kalabalığın arasında homurdanıp birbirine saldıran iki erkeği görmeden önce

bile kimlerin kavga ettiğini biliyordum. Gerçekçi olalım, kimin Ethan'la kavga başlatmaya yönelik bir geçmişi vardı? Ayrıca kim Ethan'ın partisinde kavga çıkarmaya en müsait kişiydi?

Tabii ki, Ethan'ın ezeli düşmanı.

Ve sanki kaderin cilvesiymiş gibi, beni eve götürecek kişi de ta kendisiydi.

Alın size *déjà vu*.

Blake ve Ethan'ın etrafında çember oluşturan kalabalığı iterek araya girmeye çalıştığım sırada, işler daha da korkunç olması mümkün olmayan bir hâle gelmeye başlamıştı.

Fakat tabii ki evren benden pek hazzetmiyordu.

İlk yumruğu kimin attığını tam olarak bilmiyordum. Hatta kimin başlattığı umurumda bile değildi. Ancak kalabalıktan birisi, o an öfkesini yanında duran zavallı sarhoş bir çocuktan çıkarmaya karar vermişti. İlk yumruk atıldığı an bağırışlar başladı. Bağırışların hemen ardından da yumruklar arttı.

Çok geçmeden, Ethan'ın oturma odasındaki herkes kavgaya tutuşmuştu.

“Buradan çıkmamız lazım,” dedi Lena.

“Isabel'i taşıyabilir misin?” diye sordum. “Bu kemerler yüzünden kollarım uyuştı.” Kanguruyu açıp Isabel'i yerinden aldım.

Lena'nın gözleri belirgin bir şekilde telaşla irileşmişti. “Waverly, benim çocuklarla aram pek de iyi değil...”

“İşte Lena Teyze!” dedim Isabel'i kollarına uzatırken.

“Şerep-sizler!” diye bağırdı Isabel, yeni favori kelimesini tekrar ederek.

“Tamam, galiba bu biraz havalı bir çocuk,” dedi Lena. Isabel'i, sanki bir poşet çürük limonu tutar gibi gergince tutuyordu. “Hadi seni buradan çıkaralım, bebeğim.”

Tam oturma odasından çıkmak üzereyken bir şey uçarak yüzüme çarptı.

Aslında düşününce, birinin dirseğinin yanağıma çarpmasını hak etmiştim. Gerçekten hak etmiştim. Sadece Blake Hamilton'ın beni baş düşmanının partisine gitmenin iyi bir fikir olacağına ikna etmesine izin vererek değil, aynı zamanda halamın arabasını çalıp iki yaşındaki bir çocuğu da kaçırdığım için. Tüm gün bir aptal gibi davranmışım ve karmanın dönüp intikamını benden almak gibi bir alışkanlığı olduğu için bunun gerçekleşeceğini tahmin etmeliydim.

Bir an için bunu düşünmüştüm de.

Ama sonra olan oldu.

Darbenin nasıl hissettirdiğini hatırlamıyordum çünkü farkına vardığım ilk şey; Ethan'ın oturma odasının zemininde çok da zarif olmayan bir şekilde yatıyor olmam ve benim kadar şaşkın bir hâlde başımda duran Lena'yla, kahkaha atmaya cüret edebilen Isabel'e baktığımdı.

“Aman Tanrım! Waverly! İyi misin?” diye bağırdı Lena.

İyi olup olmadığımdan emin değildim. Hâlâ ayak parmaklarımı kıpırdatabiliyordum ki bu her zaman iyiye işaretti ama başımın arkasında pek de iyiye işaret olmayan can sıkıcı bir zonklama vardı. Lena uzanıp bir elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

Başımdaki zonklama daha da kötüleşmişti.

“Waverly?” diye seslendi Lena. Yüzümün hemen önünde parmaklarını şıklatıyordu.

“Ben iyiyim!” diye karşı çıktım.

Lena dudaklarını büzerek elini kaldırdı.

“Kaç parmağım havada?” diye sordu.

“Üç!” diye cevapladı Isabel.

Ben de, “Üç,” diye tekrarladım.

“Hile yaptın,” dedi Lena oflayarak.

“Buna vaktimiz yok,” diye ısrar ettim. “Blake ve Jesse’yi bulmalıyız. Bizim... Gitmemiz lazım. Muhtemelen çocuğun yatma saatinin üzerinden yıllar geçti.”

Lena kısa bir süreliğine gözlerini kıstı. Aklımdan yalnızca, bana düzgün bir muayene yapmak ya da pes edip kardeşiyle arkadaşını bulmama yardım etmek arasında gidip geldiğini varsayabilirdim.

“Pa-tiii bitti,” dedi Isabel.

“Tamam,” diyerek iç çekti Lena. “Parti bitti. Hadi gidelim.”

Arkamızı dönüp birkaç adım attıktan sonra, kalabalığın arasındaki koyu renk bukleler gözüme çarptı. Lena’nın omzunu tuttum ve dikkatini gösterdiğim yere çektikten sonra ona da gösterdim. Lena, Isabel’i kalçasına doğru yasladı ve birlikte odanın diğer ucuna doğru ilerlemeye başladık.

Yaklaştığımızda bukleli çocuk arkasını döndü.

Bu çocuğun Jesse Fletcher’ın ta kendisi olduğunu gördüğüme memnundum.

Fakat niye her şeyden bu kadar habersiz görünüyordu ki?

Yani, gerçekten *habersizdi*. Ama genelde yüzünde kocaman, aptalca bir sırıtış olurdu. Bakışları gergin bir şekilde kalabalıkta gezinirken birini arıyordu. Lena’yla sonunda kalabalıktan kurtulduğumuzda, Jesse’nin neden bu kadar gergin göründüğünü anladık.

Kollarında bir kız vardı.

Ve bu kız, kesinlikle Alissa Hastings’ti. Kendinden geçmişti ve üzerinde minicik neon turuncu bir bikini vardı.

“Bebegi nereden buldun?” diye sordu Jesse.

“Kızı nereden buldun?” diye karşılık verdi Lena.

“Ev sinemasındaydı,” dedi Jesse. Sesi normalden birkaç oktav daha yüksekti ve Alissa’nın başı geriye düşüp onun boynuna yaslanırken yanakları kızardı. “Blake ve ben, onu bir film açmaya çalışırken bulduk. Sanırım patlamış mısır makinesine kışmış. Tabii ki Blake, tüm bunların Ethan’ın hatası olduğuna kendini ikna etti ve ben de onu sakinleştirebilmek için önce Lissa’yı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buradan çıkarmaya karar verdim ama işte...” Jesse’nin sözü havada kaldı, söyleyecek bir

şeyi olmadığı için başıyla Ethan'ın oturma odasında sebep olduğu kaosu işaret etti.

“Evet.” Lena başını salladı. “Hadi onu verandaya çıkaralım.”

Üçümüz, Isabel'i sayarsak dört hatta bilinçsiz bir hâlde horlayan Alissa'yı da sayarsak beşimiz kalabalığın arasından ilerlemeye başladık. Sonunda Ethan'ın verandasına çıktığımızda hepimiz üzerimizden hortum geçmiş gibi görünüyorduk. Jesse'nin tişörtü yamulmuştu ve kafasının bir tarafındaki bukleleri sönmüştü. Lena'nın topuzundan her yöne doğru fişkırان küçük bukleler vardı. Alissa hiç kendinde değildi ama buna rağmen, düz siyah saçları Jesse'nin omzuna değil de diğer tarafa doğru dağılmıştı.

Isabel sanki kısa hayatının en güzel gecesini geçirmiş gibi gülümsüyordu ve yanakları kızarmıştı.

“Arabayı getirdin mi?” diye sordu Lena ikizine.

“Evet,” diye cevap verdi Jesse. “Köşeye park ettim.”

Lena düşünceli bir şekilde parmaklarını dudağına bastırdı.

“Tamam, sen gidip Waverly'yi Blake'lere bırak, sonra da Alissa'yı eve götür,” dedi Jesse'ye. Isabel'i uzatmak için çoktan bana doğru dönmüştü.

“Wave-ree,” diyerek Isabel beni selamladı.

“Selam, ufaklık.” İç çektim.

“Peki ya sen?” Jesse kaşlarını çatmış kız kardeşine bakıyordu.

“Yarım saate falan gelip beni alırsın,” dedi.

“Lena.” Jesse iç çekti. “Kavgaya karışmanı gerçekten istemiyorum.”

“Karışmayacağımı!” diye karşı çıktı Lena. “İlk yardım sertifikam var, Jesse! İçeri gidip o sarhoş, yaralı ahmaklara yardım etmek benim görevim. Ayrıca hâlâ bir kişi eksikiz.”

Jesse'nin kaşları çatıldı.

“Kim?” diye sordu verandaya bakarak.

“Blake!” diye inledi Lena. “Başka kim olabilir, seni-”

“Bebek dinliyor,” diyerek araya girdim.

“...hıyar!” diye bitirdi Lena cümlesini öfkeyle.

Jesse tek kaşını kaldırdı. Lena onunla kavga etmeye hazır görünüyordu.

“Neden içeri dönüp Rahibe Teresa’lık yapmıyorsun?” diye önerdim, Lena’nın omzuna hafifçe dokunarak.

Lena iç çekerek arkasını döndü. Omzunun üzerinden Jesse’ye son bir ters bakış attıktan sonra, Ethan’ın oturma odasını saran kaosa geri döndü.

Arabayı tam olarak nereye park ettiğini sormak için Jesse’ye doğru döndüm. Fakat sorumu soramadan önce, gördüğüm şey kelimelerin boğazıma dizilmesine neden oldu.

Jesse, kendi bedenine kıyasla küçücük görünen, tek koluyla tuttuğu Alissa’nın duruşunu düzeltti. Boştaki eliyle Alissa’nın yüzüne düşen uzun, dağınık siyah saçlarını çekip ona sanki hayatındaki en güzel kızmış gibi baktı. Onu izlediğimi fark ettiğindeyse donup kaldı. Parmakları hâlâ Alissa’nın yanağının üzerindeydi.

Bir süre birbirimize baktık. Benim ağzım açık kalmış, onun da gözleri irileşmiş ve tüm yüzüne hafif bir pembelik yayılmıştı.

“Waverly, öyle değil...” diye konuşmaya başladı Jesse. Sesi çatladı.

Tam o an, bir şeyin farkına vardım. Jesse’yle dondurma dükkânında ilk tanıştığımızda, Alissa’nın Blake tarafından terk edilmiş olmasına üzüldüğünü görünce fazla öfkelenmişti. Sanki zaten Alissa’nın, Blake’i terk etmesini istiyormuş gibiydi. Bense sinir bozucu olduğu için Alissa’nın ayrılık ağlamalarına katlanmadığını düşünmüştüm.

Fakat şimdi her şey yerine oturmuştu.

“Aman Tanrım!” diye bağırdım. “Ona âşıksın!”

Jesse öne atılıp eliyle ağzımı kapattı.

Isabel kıkırdadı.

“Sesini alçalt!” dedi Jesse. “Kimsenin bilmesini istemiyorum!”

“Ama doğru mu?” dedim Jesse’nin avucuna doğru.

Jesse gördüğüm en az tehditkâr bakışlarla gözlerini kısarak bana baktı. Tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda iç çekerek pes etti. Jesse’nin, kardeşiyle kıyaslandığında ancak bir köpek yavrusu kadar tehditkâr olacağını bilmesi gerekirdi.

“Bunu arabada falan konuşabilir miyiz?” diye sordu süklüm püklüm bir hâlde.

“Tamam,” derken elini ağzımdan ittim.

Jesse dönüp verandanın basamaklarından inmeye başladı.

Onu takip ettim ve birlikte sessizce sokakta yürümeye başladık. Jesse benden birkaç adım öndeydi ama ara ara durup kaldırıma düşmesin diye kollarındaki Alissa’yı düzeltiyordu. Sokağın köşesini dönüp yürümeye devam ettik. Ethan’ın evinden yükselen müzik sesi, uzaklaştıkça azalmaya başlamıştı.

Sonunda Jesse’nin göçük çamurluğu ve soyulmaya başlamış soluk orman yeşili rengindeki kapı tutacakları olan külüstür Jeep’ine ulaştık. Jesse’nin her şeye karşı genel ilgisizliğini düşününce, zavallı arabanın çok şey çektiğini tahmin edebiliyordum. Fletcher ikizlerinin ön koltukta koyu renk bukleleriyle oturup didişirken, uzun bacaklarını uzattıkları görüntü kafamda belirdi. Gülmekten kendimi alamadım.

Jesse, Alissa’yı arka koltuğa yatırıp sürücü koltuğuna yerleştirdi.

“Biniyor musun?” diye sordu, hâlâ kaldırımda durduğumu fark edince.

“Bebeğin araba koltuğu yanımda değil,” dedim Isabel’i işaret ederek, “halamın arabasında. Anahtarlar da Blake’te.”

“Gerçekten çok yavaş sürebilirim,” diye önerdi Jesse. “Blake’in evine iki kilometre falan uzaktayız ve gecenin bu saatinde trafik olmaz. Bunun yasal olmadığını biliyorum. Güvenli de değil. Ama seni eve bırakmalıyım.”

Ayrıca Blake’in ebeveynlerinden önce gitmeliydim. Eve gelip Isabel’in olmadığını fark ederlerse, ne kadar endişeleneceklerini hayal dahi edemiyordum.

Gergin bir şekilde yolcu koltuğuna oturup Isabel'i kucağıma yerleştirdim. Emniyet kemerini takarken ayaklarını dizlerime vuruyordu.

"Aşırı yavaş, tamam mı?" diye ısrar ettim. "Ciddiyim. Büyükanne yavaşlığında."

Jesse başını sallayıp özenle kaldırımdan uzaklaştı ve arabadan inip yürüyebileceğim kadar yavaş bir tempoyla ilerlemeye başladı. Arabanın tekerlerinin alçak sesli gürültüsü, Isabel'in otuz saniye içinde uykuya dalmasını sağlamıştı.

Ethan'ın evinden birkaç sokak uzaklaştığımızda Jesse'ye döndüm.

"Pekâlâ" diye konuşmayı başlattım.

"Ne?" diye sordu Jesse, tedbirli bir şekilde.

"Ne zamandır ona âşıksın?" diye sordum hafifçe sırıtarak.

"O kelimeyi *kullanmasan* olur mu, lütfen?" diye mırıldandı Jesse. Hafifçe koltuğuna gömüldü.

Kaşlarımı çattım. "Hangi kelimeyi?"

Jesse bir ton daha kızardı.

"Aşk," derken, sanki bunu söylemek acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Tamam. Ne kadar süredir ona karşı *bu* durumdasın?"

Jesse derin bir iç çekti.

"Üç yıl, yedi ay, sekiz gün," dedi. Sesi hüzünlüydü.

Jesse, Alissa Hastings'ten sadece hoşlanmıyordu. Hayır, ona ciddi ciddi ve kontrol edilemez bir şekilde âşıktı. Bir erkek, bir kızın kendini tepe taklak ettiği günleri sayıyorsa, ciddi olduğunu anlardınız. Fakat ben Jesse'nin birkaç haftalık bir zaman dilimi söylemesini bekliyordum. Üç buçuk yıl değil.

"Bir saniye," dedim. "Blake'le ne zaman çıkmaya başladılar?"

Jesse omuz silkti. "Geçen senenin başında."

Direksiyona doğru eğilmişti ama Alissa'yı kontrol etmek için sürekli dikiz aynasından arkaya bakıyordu. Uyanıp

konuştuklarımızı duyacak diye mi yoksa arabasının her yerine kusacak diye mi endişeleniyordu, emin değildim.

Belki de sadece ona bakmak hoşuna gidiyordu.

“Peki, Blake’e ondan hoşlandığını hiç söylemedin mi?” diye sordum. “Eğer senin ona âşık olduğunu biliyorsa, neden onunla çıkmaya başladı ki...”

“Bilmiyordu,” dedi Jesse acınası bir şekilde.

“Ona hiç söylemedin mi?”

“Her zaman Alissa’yla uğraşmaya takıntılıydı. Bilirsin işte, ona lakap takıyor ve sürekli ilgi beklediği için onunla dalga geçiyordu. Ondan hoşlandığımı söyleyemezdim. Benimle de dalga geçerdi.”

Dudaklarımı büzdüm. “Neden fikrini değiştirdi?”

“Bilmiyorum,” dedi Jesse iç çekerek. “Bana hiç söylemedi.”

Bunun pek yardımı olmamıştı. Şimdi kafamda bir milyon soru daha vardı ve Jesse hiçbirine cevap veremeyecek gibi görünüyordu. Blake ve Alissa’nın birbirlerine ilk âşık oldukları zamana dair birkaç farklı senaryoyu düşünürken midem alt üst oldu. Belki de okyanusa olan aşkları onları birbirlerine bağlamıştı. Birlikte yüzdüklerini, gülümsediklerini, kahkaha attıklarını, birbirlerine su sıçrattıklarını düşündüm.

“Blake’in evine ne kadar kaldı?” Sesim garip ve boğuluyormuş gibi çıkmıştı.

“Birkaç blok,” dedi Jesse.

Bakışları bana döndüğünde, bir anlığına Jesse ne düşündüğümü anladıysa diye endişelendim. Ağlamak üzere olduğumu anlamış mıydı? En yakın arkadaşına karşı büyük ve utanç verici bir aşka tutulduğumu anlayabilir miydi?

“Gözlerini yoldan ayırma,” diye tersledim.

“Tamam, tamam!” dedi Jesse. Kendi kendine mırıldandıktan önce yola döndü. “Tanrım, sanki ikinci bir Lena’m varmış gibi.”

Bu kadar acınası bir hâlde olmasam gülebilirdim.

Rachel'in günbatımı turuncusu rengindeki evi görüş açımıza girdiğinde, boş garaj yolunu görmek sadece rahat bir nefes vermemi sağladı. Hamiltonların garaj yolu da boştu ve soluk yeşil renkteki evden gelen tek ışık, oturma odasından geliyordu. Jesse arabayı evin önündeki kaldırıma park ettiği an, Hamiltonların evinin anahtarının bende olmadığını farkına vardım.

Jesse'ye döndüm.

"Acaba sende Blake'lerin..."

Jesse'nin uzattığı gümüş rengi anahtarı ve yüzündeki hafif gülümsemeyi fark ettiğimde sorum yarıda kesildi. Elimi uzattığım an anahtarı avucuma bıraktı.

"Teşekkürler, Jesse," dedim. "Tam bir cankurtaransın."

"Önemli değil," diye cevap verdi Jesse, sonra ince parmaklarını uzatıp ensesindeki bukleleri kaşıdı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii. Ne olursa," dedim emniyet kemerimi çözüp kapıyı açmaya hazırlanırken.

"Lena'ya şeyden bahsetmesen... bilirsin işte." Jesse, başıyla Alissa'nın duyulur şekilde horlamaya başladığı arka koltuğu işaret etti. Kız zarafetin resmi gibiydi. Jesse'nin Jeep'inin arka koltuğunda, küçük neon turuncu bikinisiyle ve tuhaf açılarda duran kıvrılmış bronz kolları ve bacaklarıyla kendinden geçmişti. Böyle durumdaki birinin *Vogue* kapağına çıkmış bir model gibi görünmesi adil değildi.

"Söz veriyorum, tek kelime etmeyeceğim," dedim.

"Teşekkürler. Ciddiyim, Waverly. Sana borçlandım."

Elimden geldiğince nazik bir şekilde arabadan inerken Isabel'i hareket ettirmemeye çalıştım. Şükürler olsun ki bu akşam yaptığımız her şey onu fazlasıyla yormuştu. Çocuk kütük gibi uyuyordu.

Başparmağımla arka koltuğu işaret ederek, "Uyuyan güzelinle sana iyi şanslar," dedim.

Jesse alayla güldü. "Sana da."

Başımı hafifçe iki yana sallayıp arkamı döndüm ve Hamiltonların yeni sulanmış çimenlerinin üzerinde yürümeye başladım.

İlk basamağa adımımı attığım an, arkamdan bir korna sesi duydum.

Kıpırdamamış olsa bile elimle Isabel'in kulağını kapattım. George ve Chloe Hamilton'ın gümüş rengi sedanla garaj yoluna park ettiklerinden korkarak arkamı döndüm. Fakat karşımda, kafasını sürücü koltuğunun camından uzatan ve yüzünü buruşturan Jesse vardı.

"Üzgünüm," diye seslendi. "Sadece onun da senden hoşlandığını bilmelisin diye düşündüm."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Blake de senden hoşlanıyor."

Ardından Jesse sürücü koltuğuna yaslanarak arabayı kaldırımdan çekti. Külüstür Jeep'inin sarsılıp zıplayarak köşede kaybolmasını izledim.

Hamiltonların ön basamaklarında yalnız kalmıştım ve az önce ne olduğundan emin değildim. Holden, Florida'da sessiz bir geceydi; gün ışığının altında tüm gün kavrulan yoldan sıcaklık yükselse de, Atlantik Okyanusu'ndan gelen serin bir esinti de vardı. Bir süre sonra Isabel'i kollarımda düzelterek verandanın basamaklarını çıktım.

Her ne kadar Jesse'nin her zamanki sersem hâllerini düşünerek az önce söylediğini unutmak istesem de, ne gülümsememi ne de içimde kabaran hissi bastıramıyordum.

Bu bana korkunç derecede bir umut aşlamıştı.

Bölüm 11

Isabel horluyordu. Bu o küçük, neredeyse kedi yavrusundan çıkmış gibi görünen şirin mırıltılardan değildi. Hayır, Isabel'inki daha çok *Home Depot*'ta satılan ağır çim biçme makinelerinin sesine benziyordu. Hatta bozuk bir çim biçme makinesi. Bu kadar küçük bir çocuğun böyle ses çıkarmasına inanmak zordu.

Çıkardığı korkunç çim biçme makinesi sesine rağmen Isabel, yatağına bıraktığımda melek gibi görünüyordu. Küçük bukleleri bir hâle gibiydi.

Bebegi güvenli şekilde yerine yatırdıktan sonra alt kattaki oturma odasına indim ve kendimi koltuğa bıraktım. Sonunda yalnız olduğum için başımın arkasında geçmeyen ve zonklayan acının hâlâ devam ettiğini fark ettim. Kimliği bilinmeyen dirseğin çarptığı yanağımın da fazlasıyla hassaslaştığından bahsetmiyordum bile.

Gözlerimi kapatıp yorgun bir nefes verdim.

“Yani,” dedim sesli bir şekilde, “tam da tahmin ettiğim gibi geçti.”

Bir daha asla Blake Hamilton'ın gülünç planlarına uymayacaktım.

Ondan bahsetmişken, neredeydi bu?

Bacaklarımı koltuktan uzatıp yerimden kalktım ve odanın diğer tarafındaki pencereye ilerledim. Hamiltonların ön bahçesi ve sokağın karşısındaki evler pencereden görünüyordu. Ellerimi cama dayadım ve Rachel'in neon yeşili Volkswagen'i evin önüne

park edilmiş mi diye görebilmek için oturma odasının yansımasını kapatmaya çalıştım.

Gelmemişti.

Kahrolası Blake Hamilton. Gereğinden fazla sorun çıkarıyordu.

Odanın karşı tarafına dönerek mutfağa geçtim. Midem gerginlikten düğümleniyordu. Aç olmadığımı ve bir şeyler yemeye ihtiyaç duymadığımı biliyordum ama yine de Hamiltonların dolaplarını karıştırmaya başladım ve sonunda büyük bir *Ritz Kraker* kutusu buldum. Büyük boy kutuyu kolumun altına sıkıştırarak pencereden gözcülük yaptığım yerime dönmek için oturma odasına ilerledim. Fakat ben daha koltuğa oturamadan, ön kapıya çarpan bir anahtar şingirtisi duydum.

Eve birisi gelmişti.

Bir an Chloe ve George'un döndüğünü düşündüm. Oğullarının henüz evde olmadığı ve bildiğim kadarıyla hâlâ Ethan'la uğraştığı düşünülünce bu hiç iyi değildi. Ön kapı açılırken sanki beni koruyabilirmiş gibi kollarımı kraker kutusuna sardım. Karşımda Blake Hamilton vardı ve tam olarak bir otobüs çarpmış gibi görünüyordu.

"Lanet olsun," dedim. "Yüzüne ne oldu?"

Çenesinin sağ tarafında koyu renk bir leke, sağ kaşında ise kıpkırmızı bir çizik vardı. Belki bana öyle geliyordu ama yanığında da kurumuş kan gördüğümü sandım.

"*Senin* yüzüne ne oldu?" diye karşılık verdi.

Söylenecek onca şeyin arasında bunu söylemişti.

"Ciddiyim," dedim. Duygusal destek aldığım *Ritz* kutumu koltuğa bıraktım.

"Ben de öyle." Blake kapıyı çarparak kapattı ve oturma odasında yanıma gelip başını eğdi. Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Ne oldu? Duvara falan mı çarptın?"

Şimdi gerçekten aklım karışmıştı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Blake oturma odasına baktı. Ardından bir anda bana yaklaşıp tişörtümün ucundan tuttu ve beni duvara monte edilmiş altın işlemeli aynanın karşısına geçirdi.

Hamilton haklıydı. Yanağım, bir duvarla çarpışmış gibi görünüyordu.

“Ah, olamaz,” diye fısıldadım. Parmaklarımı kaldırıp hafifçe gözümün hemen altındaki mor lekeye bastırdım. Burası tam da Ethan’ın partisinde dirsek yediğim yerdirdi. “Ah, bu çok kötü.”

“Ne yaptın sen?” diye sordu Blake. “Kahretsin. Isabel iyi mi?”

“O iyi.” Tekrar Blake’e döndüm. Ne ara bana bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim ama elim neredeyse göğsüne çarpıyordu. “Ayrıca ben hiçbir şey yapmadım. Şerefsizin tekinin sert dirseklerinin olması benim suçum değil.”

Blake’in kaşları çatıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Aptalın teki bana dirseğiyle...”

“Kim?” diye emretti Blake. Sesi ölümcül bir şekilde alçaktı. “Bunu sana kim yaptı?”

“Yüzünü göremedim. Ve görseydim bile, bu kasabada ismini bildiğim yedi kişi falan var.”

Blake tekrar ağzını açtı. Gözleri yoğun bir öfkeyle parlarırken, tek bir kelime dahi edemeyecek gibi görünüyordu. Bir elini zaten dağınık olan koyu renk saçlarında gezdirdi. Parmaklarının bu kadar büyük ve bronz olduğunu nasıl hiç fark etmemiştim? Parmaklarının benimkilere dolandığında nasıl görüneceğini merak ettim.

Kafama çarpan dirsekten bahsetmeye devam edeceğimizi umdum.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedi Blake sonunda. Kesinlikle olanı söylüyordu.

“Teşekkürler.”

“Öyle söylemek isteme-” Cümlesinin yarısında durarak öfkeyle tekrar homurdandı. Gözlerini kapatıp burnunun kemerini

sıktıktan sonra derin bir nefes verdi ve tekrar bana baktı. “Buraya nasıl geri döndün?”

“Jesse bizi arabayla bıraktı.”

Blake’in gözleri kısıldı.

“Jesse mi?” diye tekrarladı.

“Evet.”

“Neden gelip beni bulmadın? Seni eve bırakabilirdim. Ve Isabel’i. Kahretsin, araba koltuğu bendeydi...”

“Yavaş geldik,” dedim. “Ve sen de birazcık meşguldün.”

Beni eve geri getiren kişi Blake olmalıydı. Plan buydu. Fakat o sırada Blake, Ethan’ın kışını tekmelemek için savaş sanatları uygularken kıyameti koparıyordu. Hem de neden? O ikisi onun için kavga ederken, saçma erkek kavgasının büyük bir kısmında Jesse’nin arabasının arka koltuğunda bilinçsizce yatan Alissa Hastings yüzünden.

“Seni eve bırakabilirdim,” dedi Blake tekrar.

Sesi daha dizginlenmiş gibiydi. Belki biraz da pişmandı. İşte o zaman, Isabel’i saymazsak evde yalnız olduğumuzun farkına vardım. Ancak Isabel’in gök gürültüsüne benzeyen horultusunu az da olsa duyuyordum, bu yüzden hiçbir şeyi bölemeyeceğinin farkındaydım. Blake’le orada, aramızda neredeyse elli santimlik bir mesafeyle yalnız duruyorduk.

“Waverly?” dedi Blake. Sesi alçak olsa da sessiz oturma odasında gürültülü çıkmıştı.

“Evet?” diye sordum. Boğazım bir anda kurumuştı.

Sonra eli bana uzandı ve bir an için Blake’in havuzda ıslak saçına dokunduğu zamanı hatırladım. Bakışlarımı Blake’in yüzüne odaklamıştım ve onun gözleri dışında hiçbir yere bakmıyordum. Parmaklarının hafifçe omzumun üzerini okşadığını hissettim.

“Neden üzerinde tuvalet kâğıdı var?”

Blake elini geri çektiğinde parmaklarının arasında tuvalet kâğıdı vardı.

Yanaklarım kızardı.

“Lanet olası üstü çıplak, etrafa tuvalet kâğıdı fırlatan çocuklar yüzünden,” diye mırıldandım. Blake’in elindeki parçayı alıp hızlıca bol şortumun cebine soktum. Ardından Blake’in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek koltuğa yaklaştım ve *Ritz* kutusunu aldım. Sonrasında kendimi koltuğa bırakıp kumandaya uzandım ve televizyonu açtım.

Ben kanalları gezdiğim sırada Blake mutfakta kaybolmuştu. Fayans zeminde ileri geri hareket ediyordu, bir kez buzdolabının kapağını açtı sonra oturma odasına geri döndü. Ona bakmak için dönmedim çünkü yanaklarım hâlâ biraz kızarıktı ve isteyeceğim son şey, ona neden kızardığımı açıklamaktı.

Blake koltuğun diğer ucuna oturdu.

“Al,” diye mırıldandı.

Kafamı çevirdiğimde Blake’in bir şey uzattığını gördüm. Bir süre elindeki garip, yuvarlak koyu mavi nesneye kaşlarımı çatarak baktıktan sonra onun bir buz torbası olduğunu fark ettim ve almak için uzandım. Başımı yana yatırarak yüzümün yan tarafına soğuk kompres uyguladım. Temas eden soğukluk karşısında yüzümü buruşturdum.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Önemli değil,” diye cevap verdi Blake.

Açıktaki gözümün ucuyla ona baktım.

Blake de benim gibi koltuğa yayılmış ve aynı mavi buz torbasından yüzünün sağ tarafına bastırıyordu. Mavi gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Yine sol kaşının üzerindeki küçük, zar zor fark edilen yara izini görebileceğim kadar yakındık.

Hafifçe kaşlarımı çattım.

“O nasıl oldu?” diye sordum. Elimle soluk beyaz yarayı işaret ettim.

“Tekne kazası,” diye mırıldandı Blake.

Aniden öne doğru eğilerek boğazını temizledi. Ardından sanki kendine kızıyormuş gibi başını iki yana salladı. Koltukta

aramızda bıraktığım kumandaya uzandı. O kanalları gezerken, bir süre profilini izlemek için kendime izin verdim. Omuzları gergindi ve buz torbası hâlâ yüzündeydi.

İkimiz de uzunca bir süre konuşmadık.

“Üzgünüm,” dedi Blake, sonunda sessizliği bozarak.

“Ne için?” Neredeyse fısıldıyordum.

“Seni o partiye sürüklediğim için,” diye açıkladı. “Birinin sana dirseğiyle vurması benim suçum.”

Bunu reddedemezdim bu yüzden cevap olarak hiçbir şey söylemedim.

“Ve tuvalet kâğıdıyla sarılman,” diye ekledi Blake. “O pisliklerin böyle bir şey yaptığına inanamıyorum.”

“O kısmı gerçekten eğlenceli bulmuş olmam çok mu utanç verici?”

Blake’in buzla örtülü olmayan dudağının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Dikkatimizi tekrar televizyon ekranına verdik. Gerçi ikimizin de akşam haberlerini izlediğinden şüpheliydim. Ben bu haftaki hava durumunun nasıl olduğunu zaten biliyordum. *Kahretsin çok sıcak* denecek kadar sıcaktı.

“Ethan’ın kıcını tekmeledin mi?” diye sordum sıradan bir şekilde.

“Tabii ki,” dedi Blake. Göğsü biraz kabarmıştı. Ben de karşılık olarak gözümü devirdim.

“Eğer sormamda sakınca yoksa,” dedim. Durup buz torbamı çevirdim ve soğuk tarafını yanağıma yasladım. “Neden birbirinizin canını okumaya karar verdiniz ki? Gerçekten sorunlarını çözmenin anahtarının fiziksel şiddet olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ethan’la hiç arkadaş olmadık,” diye mırıldandı Blake.

“Nasıl yani?”

Meraklanmaktan kendimi alamadım. Sanki herkes geçmişteki dramalardan bana birer kırıntı veriyor ama kimse oturup bana istediğim cevapları anlatmıyormuş gibi hissediyordum.

“Uzun hikâye,” dedi Blake kaygı verici şekilde.

“Biliyorsun, tüm yaz buradayım.”

Blake cevap vermedi.

Şık koltuğun garip bir şekilde yumuşak olan yastıklarına gömüldüm. Başımın arkasında hâlâ keskin bir acı vardı, elim ve yüzümün yarısı ise soğuk buz torbasından uyuşmuştu. Ayağımı sehpaye uzatıp gözlerimi kapattım ve başımdaki zonklamanın geçmeyeceğini fark ettiğimde hafifçe inledim.

“Waverly?” dedi Blake.

Gönülsüzce homurdandım.

“İyi olduğundan emin misin?”

“Sadece yorgunum,” dedim. Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar yorgundum.

Blake tuhaf bir şekilde uzun süre sessiz kaldı. “Sana ne kadar sert vuruldu?”

“O kadar da değil.” Başımı salladım ve bunu yapar yapmaz pişman oldum. Yüzümü buruşturup acı dolu bir mırıltıyla ekledim: “Doğruyu söylemem gerekirse, canımı asıl acıtan yerdı.”

Blake koltukta kıpırdandı. “Kaç parmağım havada?”

Blake’in yüzüme doğrulttuğu bronz parmaklarına bakmak için bir gözümü açtım. Parmaklarının hareketi anında midemi bulandırmıştı. Bu yüzden gözlerimi tekrar sıkıca kapatıp başımı arkaya yasladım ve midemi sakinleştirmeye çalıştım.

“Tekrar olmaz,” diye homurdandım. “Lena bunu zaten denedi. Üç.”

“Aslında iki.”

“Ben de öyle demedim mi işte?”

“Waverly, sanırım beyin sarsıntı geçirmiş olabilirsin.”

“Asıl senin yüzün sarsılmış hâlde.”

İtiraf etmem gerekirse daha iyi bir cevap bulabilirdim ama başımın arkasındaki zonklayan acı, düzgün düşünemeyeceğim kadar işimi zorlaştırıyordu. Chloe ve George'un eve gelip bizi Blake'le koltukta, buz torbalarıyla otururken ve muhtemelen birimiz sarsıntı geçirirken bulduklarında ne düşünebileceklerini hayal ettim. Başımız çok fena belaya girecekti. Havalı davranmaya karar verdiğim tek gecede kafama darbe almıştım.

"Kalk," dedi Blake.

Sağlam gözümle onun koltuktan kalkışını izledim. Buz torbasını sehpaye attı ve sonra dönüp beklentiyle bana baktı.

"Hadi," dedi ikna etmeye çalışarak. "Kalk."

Dudak büktüm. "Ben çocuk değilim."

"Waverly, bir saniyeliğine kalk. Lütfen."

Bir elim hâlâ yüzümdeki buz torbasını tutarken koltuktan kalktım ve içimden saymaya başladım ama sonra yumuşak minderlere düştüm. Ayaklarımı sehpaye uzatarak, alayla Blake'e gülümsedim.

"Al," dedim. "Bir saniyeliğine kalktım."

"Kimse ukalaları sevmez," dedi Blake.

"Tamam." Tekrar koltuktan kalktım. Sadece birkaç santim de olsa aniden yüksekliğimin değişmesi, başımın çarkıfelek gibi dönmesine sebep oldu. Homurdanırken kusmamaya çalışıyordum. Ayakta durabilmek için koltuğun arkasına tutundum.

"Orada bekle," dedi Blake. Tereddüt ederek geriye birkaç adım attı. "Bir dakikaya geliyorum. Oturma ve ne yaparsan yap ama uyuma."

"Nedenmiş?" diye sordum.

"Çünkü beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin ve şu an yapabileceğin en kötü şey, uyuyup o küçük kafanın daha da şişmesine izin vermen olur. Chloe'yle babam geldiğinde komaya girmemiş olmanı tercih ederim. Nasılsa beni sonsuza kadar cezalandıracaklar."

"Beynim küçük değil."

“Sadece orada bekle, tamam mı?” diye yalvardı Blake. Çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

“Sen ne...”

Çoktan gitmişti. Yumuşacık koltuk beni çağırıyordu ama Blake’in tavsiyesini dikkate almaya karar verdim. Ne de olsa o bir cankurtarandı, küçük tıbbi acil durumlara karşı eğitilmişti. Ayrıca komaya girmem ne kadar utanç verici olurdu? Hamiltonların koltuğuna salyalarımı akıtabilirdim. Tam bir rezilet olurdu.

Blake bir dakika sonra merdivenlerden inerken, elinde büyük dikdörtgen bir kutu vardı. Aşağı inip kutuyu yanımdaki küçük beyaz sehpa bırakmasını izledim. Bunun bir kutu oyunu olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

Tek kaşımı kaldırdım. “O da ne?”

“*Scrabble*⁸.”

“Ve onu getirdin çünkü?”

“Oynayacağız.”

Sonra Blake koltuğun diğer tarafındaki tekli koltuğa yerleşti. İleri geri kımıldanarak minderlere yerleşti ve oyunun kapağını açmak için eğildi. Blake, üzerine altın rengi harflerle *Scrabble* kelimesi işlenen koyu renk harf torbasını çıkartıp bana attı. Şaşkınlıkla bağırıp elimdeki buz torbamı düşürdüm ve sonra ellerimi uzattım. Bir şekilde torba yere düşmeden önce ucunu tutmayı başarmıştım.

“Yedi harf seç,” dedi Blake. Fevkalade ve zarif yakalama becerilerimi göz ardı ederek oyunu masaya açmıştı.

“*Scrabble* oynamak istemiyorum.”

“Bak,” dedi Blake, “uykuya dalmana engel olmaya çalışıyorum. Eğer oturup televizyon falan izlersen, en fazla beş dakika içinde uyuya kalırsın.”

Televizyon izlememe izin vermiyordu ama oturup muhtemelen icat edilen en yavaş ve en sıkıcı kutu oyununu oynamamı mı istiyordu?

“*Scrabble* beni uyutmayacak mı?” diye sordum ağır ağır.

“Zihinsel olarak uyarıcı,” dedi Blake. Uzun bronz koluyla ellerimdeki harf torbasına uzandı, sonra da kendi küçük ahşap ıstakasına dizmeye başladı.

Fazla dramatik bir şekilde inleyerek kendimi koltuğa bıraktım.

“Torbayı ver,” diye homurdandım, elimi Blake’e uzatarak.

Harf torbasını bana atarken yüzünde aptalca ve kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Gözlerimi kısıp elimi torbaya soktum. Blake’le harflerimizi dizip ilk hareketlerimizi planlarken bir süre sessiz kaldık. Önce ben başlamaya karar verdim.

Uyum.

Sadece altı puandı ama elimden gelen sadece buydu. Blake tek kaşını kaldırsa da hiçbir şey söylemedi. Kendi harflerinden birkaçını alıp benimkilere dikey olacak şekilde oyuna dizmesini izledim.

Yumruk.

“Bu çok utanç verici,” diye homurdandım.

“*Canlandırıcı*,” diye düzeltti Blake. Puan tablosuna notlarımızı yazmak için kalemi eline aldı. “Ayrıca yirmi üç puan aldığım için kızdın. Senin sıran, Lyons.”

“Ne?” Şaşkınlıkla puan tablosuna eğildim. “Bunu nasıl yaptın?”

“Çift puanlı harf.”

“Önemli değil.” Omuz silktim. “Her türlü ben kazanacağım.”

Blake Hamilton’a *Scrabble*’da kaybetmem mümkün değildi. Dahi olmadığım ortadaydı. Hayal dünyamda yaşamıyordum. Fakat kavga etmeden iki gün dayanamayan bipolar bir cankurtarandan daha zeki olduğumu düşünmek istiyordum.

“Eğer kazanacağından bu kadar eminsen,” dedi Blake, dudaklarının kenarı şeytani bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “O zaman neden oyunu biraz daha ilginçleştirmiyoruz?”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Nasıl yani?” diye sordum. Şüpheli değil de umursamaz gibi davranmaya çalışıyordum.

“Kazanan, kaybedene üç soru soracak,” diye teklif etti Blake. Dirseklerini dizlerine dayayarak parmak uçlarını birleştirdi. “Kaybeden de, yani sen Waverly, ikisine tamamen doğru cevap vermek zorunda kalacaksın. Kaybeden tek bir soruyu atlayabilir.”

Cevaplar.

Bu Blake’ten istediğim tek şeydi. Aklımda zaten ona sormak istediğim bir milyon soru vardı. Alissa’ya en başında nasıl âşık olmuştu? Annesine ne olmuştu? Benim onun çekici olduğunu düşündüğüm gibi, o da benim çekici olduğumu düşünüyor muydu? Tamam, belki onu çekici bulduğumu söylemezdim. Yine de sonsuz ihtimal vardı ve iki soruma dürüstçe cevap verecekti.

“Anlaştık,” dedim elimi uzatarak.

Blake sağ elini benimkine uzattı ve tokalaştık.

Sadece parmaklarımız birbirine sarılmıştı ve şimdiden, eğer *Blake* kazanırsa *bana* ne sorar diye merak ediyordum. Jesse’nin özellikle Alissa’nın etrafında neden bu kadar tuhaf davrandığını mı sorardı? Ebeveynlerimle ilgili mevzulara girmeye cesaret eder miydi? Peki, Fairbanks’teki başarısız sosyal hayatımdan? Belki de bu teklifi kabul ederek fevri davranmıştım. Ya gerçekten çok korkunç bir soruya cevap vermek zorunda kalırsam?

Ona bu şansı veremezdim.

Kazanmak zorundaydım.

Blake’le birlikte harflerimize bakmak için istakalarımıza eğildik. Sonraki hamlelerimizi planlarken, birbirimize *seni yeneceğim* dercesine göz korkutucu bakışlar atıyorduk. Gerçi sıra

bendeydi, bu yüzden harflerime o kadar uzun bakmaya son vermem gerekiyordu.

Vet.

On puandı, gerçi üç harf için oldukça iyiydi. Blake kısık sesle bir şey mırıldandı. Bulduğum kelimemin ne kadar kısa olduğunu eleştirdiğinden şüpheleniyordum. Onu duymazdan gelip torbadan iki yeni harf çektim.

Tropik.

Blake, benimkinden iki kat fazla harf kullanıp on sekiz puan yaptı. Yine çift puanlı harf kullanmıştı.

Penis.

Üçlük harf sayesinde, yirmi iki puan. Bu benim ilk düzgün hamlemdi. Blake'in kaşları havalandığında boğazından garip bir ses çıktı. Fakat kendini hızla toplayarak bana sitemli bir bakış attı.

"Ciddi misin?" diye sordu. "Bu bir çocuk oyunu, Waverly."

"Sözlükte var," diye karşı çıktım. "Ayrıca sana yetiştığım için kızdın."

Blake skor tablosuna bakarken gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Ben övünmeden harflerine eğilip ıstakasında düzeltti ve hamle yapmaya hazırlandı. Konu artık eğlence ve oyun değildi. Büyük oynuyorduk.

Kuzey.

On üç puan.

Hamster.

Çift puanlı harf sayesinde otuz iki puan olmuştu. Blake yüzünü buruşturarak puanımı istemeye istemeye de olsa puan tablosunun sonuna yazdı. Öndeydim. Fakat bu uzun sürmedi çünkü Blake'in sonraki hamlesi iyiydi.

Arktik.

Oyun bir süre böyle devam etti.

Koş.

Ukulele.

Yumru.

Harf torbasına uzandığımda kadife dışında elime hiçbir şey gelmemesi çok uzun sürmedi. Oyun tahtasını neredeyse doldurmuştuk ve hamleler için çok az yer kalmıştı. Blake'in beş harfi, benimse iki harfim vardı. Biri Z'ydi ki bu, kullanması en zor harfti. Blake'in beş harfini birden kaldırıp yerleştirmesini izledim.

Gıdık.

Ve hemen ardından yirmi puan öne geçti.

Blake çiçekli koltuğa yaslanırken avuçlarım terliyordu. Dudaklarının kenarı kendisiyle gurur duyarak kıvrıldı. Yüzünü buruşturup gülümsemesinin canını yaktığını net bir şekilde göstermiş ve çenesinin sağındaki morluğa hafif bir şekilde dokunmuş olmasa, küçük kendini beğenmiş gülümsemesi sinirlenmeme sebep olabilirdi. Bir anda *Scrabble*'ı ve harfleri sehpadan itip, masanın üstünden uzanıp dudaklarımı Blake'inkilere kapatma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Kafamı iki yana salladım ve kendimi içgüdüsel olarak sehpanın üzerinden karşımdaki çocuğa atmamak için tuttum.

Bir dahaki *Scrabble* oynayışımnda daha az çekici bir rakibe ihtiyacım olacaktı.

Bakışlarım harflerle oyun tahtası arasında gidip gelmeye başladı.

"Acele et," diye homurdandı Blake sabırsızca.

"Düşünüyorum!" diye tersledim.

"Bırak da kazanayım," diye inledi Blake.

Tam o anda dikkatimi çekti.

Harika hamle. Gerçek olamayacak kadar muhteşemdi. Tıpkı yılın en önemli sınavı varken, okulun kar yüzünden tatile girmesi ya da birinin size iki bedava *See's Candies*⁹ numunesi

9 Amerikalı bir şeker ve çikolata üreticisi. -çn.

vermesi gibiydi. Heyecandan titreyerek Z ve O'dan oluşan iki harfimi, kaldırdım ve oyun tahtasına yerleştirdim.

Zor.

Üçlük harf puanı.

“Al sana, Hamilton!” diye bağırdım, koltuktan kalkıp yumruklarımı havaya sallarken.

Neredeyse başımdaki zonklamayı hissetmiyordum. Neredeyse.

Blake'in sırtışı anında düştü.

Mavi gözleri irileşirken oyun tahtasına doğru eğildi ve harflerimin ikisini kontrol etmek için aldı. Az önce *Scrabble*'da Blake'in kışını tekmelemiştim. Bana bakıp sihirli kelimeleri söylemesini beklerken zaferle sırtıyıyordum. Sonunda, gerçekten ondan daha fazla puan kazandığımı hesapladığında, isteksiz bir şekilde tekli koltuktan kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi. Bir süre yüzüme bakmayı reddetti.

Yüzümdeki aptalca gülümsemeyi gördüğünde sonunda gözünün kenarı seğirdi.

“Tamam.” İç çekti. “Sen kazandın, Alaska.”

“Ne dedin?” diye sordum elimi kulağıma götürerek. Pislik yaptığımın farkındaydım. Biliyordum. Fakat sehpanın üzerine doğru hafifçe eğilip bunu söylemekten kendimi alıkoyamadım: “Sanırım seni duyamadım. Tekrar edebilir misin?”

Blake alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

“Dedim ki, sen kazandın. Beni yendin.”

“Aynen öyle!”

Hiç utanmadan ya da düşünmeden küçük bir zafer dansı yaptım. Aslında pek de dans sayılmazdı çünkü daha çok uzuvlarımı oynatıp küçük bir çember çiziyor ve *hop-hop* diye kendime bir ritim tutturuyordum. Sonunda dönmeyi bıraktığımda, Blake'in hâlâ kolları göğsünde kavuşmuş bir şekilde dururken gülümsemesini bastırmaya çalıştığını fark ettim.

“Ne?” diye sordum masumca.

“Çok tuhafsın.” Başını iki yana salladı.

“Ama bunu seviyorsun,” diyerek onu kışkırttım.

Bunu söylerken bir şey kastetmemiştim. Daha çok refleks gibi bir cevaptı. En yakın arkadaşınız ne kadar tuhaf ya da utanç verici olduğunuzu söylediğinde vereceğiniz gibi bir tepkiydi. Ancak Blake’in mavi gözleri tanımlayamadığım bir hisle parladı ve bir ton koyulaştı. Bir anlığına arkadaş olduğumuzu ima ederek ya da en azından arkadaşça ona takılarak onu rahatsız ettiğimden endişelendim.

Bir an sonra ise bana daha da yaklaştığını hissettim.

Belki de yaklaşan bendim. Belki de ikimiz aynı anda yaklaşıyorduk. Anlaması zordu çünkü elimden gelen tek şey, Blake’in yüzüne odaklanmaktı. Burnunun kemerine yayılan açık renk çillere, gözlerine, kaşının üstündeki küçük beyaz yara izine ve sonunda dudaklarına. Hepsi yaklaşmaya devam ediyordu.

Gerçekmiş gibi gelmiyordu. Düşündüğüm şey gerçekleşiyor olamazdı.

Öpüşmek üzere miydik?

Bu düşünce beni telaşlandırdı. Kafamı hangi tarafa eğmem gerekiyordu? Sabah kahvaltısından beri dişlerimi fırçalamamıştım, Blake anlar mıydı? Onu doğru mu anlıyordum, yoksa bu da mayomun etiketini kopardığı ya da ıslak saçım ile ilgili yorum yaptığı anlardan biri miydi?

Endişelerim ayaklanınca fiziksel bir tepki verdi: *İrkildim*.

Blake bunu fark etti, tabii ki fark edecekti. Hareketsiz kalırken bakışları endişeyle doldu.

Fakat ben durumu düzeltip tekrar yaklaşıp ve onu kesinlikle öpmek istediğimi gösterene kadar o an ellerimden kaydı ve verandadan gelen iki çift adım sesi duydum. Biri kesinlikle topuklu giyiyordu. Blake de sesi benimle aynı anda duymuş olacak ki gözleri irileşti ve anında benden bir adım uzaklaşarak kolunu indirdi. Elini kaldırdığını fark etmemiştim bile. Tanrım,

çenemi mi kavrayacaktı? Yanağımı mı okşayacaktı? Parmaklarını saçlarımda mı gezdirecekti?

Bunların hepsini sindirmeye zamanım olmadı.

Hamiltonların ön kapısı açılırken, Chloe ve George oturma odasına adım attılar. Blake'le duymadığımız bir şakaya kahkaha atıyorlardı. Sehpadaki *Scrabble*'ı gördüklerinde gülümsemeye devam ettiler. Sehpanın üzerinde, garip bir şekilde eğik durduğumu fark ettiklerinde gülümsemeleri biraz düştü. Ardından benim moraran gözümü ve Blake'in harap olmuş yüzünü gördükleri an gülümsemeleri tamamen soldu.

"Size ne oldu böyle?" diye dehşet içinde sordu Chloe.

"Ah..." Blake'in sözü havada kaldı. İlham almak için odaya bakıyordu.

Sehpaya baktım. "*Scrabble!*"

Chloe ve George inanamıyorlarmış gibi bana baktılar. Gözümün ucuyla Blake'in eliyle yüzünü kapattığını gördüm.

"*Scrabble* mı?" diye tekrarladı George. Tek kaşını kaldırmış kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Blake'in yüzündeki koyu renk morluklara ve çizige baktıktan sonra George'a döndüm ve korkunç blöfüme kendimi tamamen kaptırarak hızla başımı salladım.

"*Sahiden* rekabetçi bir hâl aldı."

Bölüm 12

Ertesi gün öğle vaktinde kapı çalındı. Rachel'la oturma odasının karşı uçlarında oturuyorduk, ikimiz de henüz duş almamış ve pijamalarımızdaydık. Tüm sabah Rachel'in ara sıra iç çekmesi ve bana doğru endişeli bakışlar atması dışında birbirimizi görmezden gelme konusunda iyi bir iş başarmıştık. Fakat evin sessizliği beni yiyip bitiriyordu. Dürüst olmam gerekirse, sırf sessizliği bölmek için şarkı söylemeyi bile düşünmüştüm ama tam o sırada kapı çaldı.

"Ben bakarım," dedim. Oturduğum tekli koltuktan kalkmak için doğruldum.

"Hayır," diye tersledi Rachel. "*Ben* bakarım. *Sen* orada otur."

Koltuktan resmen fırladı. Oturma odasından çıkarken tüylü mavi terliklerinin tabanları sertçe parkelere çarpıyordu. Tekrar koltuğuma çöküp çaresiz bir şekilde yüzümü ellerime gömdüm. Tek gecede verdiğim bir kötü kararla, Rachel'in bana karşı oluşmaya başlayan tüm güvenini kaybetmeyi başarmıştım. Blake Hamilton'ın peşinden bir partiye gitmiştim. Bir çocuğu kaçırmıştım. Teknik olarak halamın arabasını çalmıştım. Özgürlüğün ve her gecesini yatak odasında ödev yığınlarıyla birlikte geçirmeyen çocuklardan biri olma şansının küçük bir zerresini elde etmiş ve sonucunda bir canavara dönüşmüştüm.

Rachel kapıyı açtı. Ben de Rachel'in evine kim uğramış olabilir diye merakla kapıyı dinledim.

"Lena," dedi Rachel.

"Merhaba, Bayan Lyons." Lena'nın sesi neşeli geliyordu ama aynı zamanda biraz da kurnazlık vardı. Ellerimi kucağıma

indirdiğimde Lena'nın kapının önünde durduğunu gördüm. Buklelerini topuz yapmıştı ve koyu renk gözleri parlıyordu; iyi dinlenmiş gibiydi. En azından *birimiz* dün gece biraz uyuyabilmişti.

"Bu kadar erken saatte hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordu Rachel esneyerek.

"Saat neredeyse üç değil mi?"

"Ah." Rachel, sanki az önce '*dünya aslında karedir*' demiş gibi Lena'ya bakıyordu.

Fakat Rachel'ı suçlayamazdım. Uzun bir gece geçirmişti ve bu büyük çoğunlukla benim suçumdu.

Rachel, Margie Kim'in kardeşinin kamyonetiyle resim malzemelerini almış ve sonra da Marlin Körfezi'ne gidip orada art arda on bir saatten fazla resim çizmişti. Sonunda eve döndüğünde üzeri boya lekeleriyle kaplıydı ve düşüp bayılmamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyordu. Eminim moraran gözümü ve beni görmeyi aklından bile geçirmemişti.

Sonraki üç saat, ne halter yediğimi çözmeye ve uyumadan önce yapmamız gereken bir şey olup olmadığına karar vermeye çalışmıştı. Ardından bilgisayarına geçip tıbbi sitelerde *sarsıntı* kelimesini aratmıştı. Fakat beş dakikalık okumanın ardından, bana tetanos enfeksiyonu bulaştığına -ki bunun ancak Akapulko limanı açıklarındaki sularda bulaşabileceğini belirtmeliyim- ve yavaş, acılı bir ölümüm olacağına ikna olmuştu. Bu sonuçlar ona bilgisayarı kapattırıp, Marlin Körfezi'ndeki nazik bir hemşireyi aratmış ve bu geceyi kesinlikle atlatabileceğimi açıklamasını sağlamıştı.

Rachel'in gecesini bu kadar uzattığım için özür dilemediğimi fark ettiğimde merdivenlerin yarısını çıkmıştım. Fakat ben merdivenlerin tepesinden arkamı dönerek dudaklarımdan zayıf bir *özür dilerim*le yanına gittiğimde, dekoratif yastıklar yerlere dağılmış ve Rachel da çoktan koltukta uyuya kalmıştı.

İç çekerek zorlukla yatağıma yürümüştüm.

Ancak yumuşak yorganlarımın ve kabarık yastıklarımın arasında bile uykuya dalmakta zorlanmıştım. Gözlerimi ne zaman kapatsam, görebildiğim tek şey Blake Hamilton'ın yüzünün bana yaklaşmaya devam etmesi oluyordu ama yüzü bir türlü benimkine değmiyordu. Jesse'nin gecenin erken saatlerinde bana söylediği o cümle kafamda yankılanıyordu.

Blake de senden hoşlanıyor.

Bu düşünce göğsümde garip bir his bırakıyordu. Harika ve canlandırıcı bir histi, neredeyse bedava yemek tabelası gördüğüm anlardaki gibi hissettiriyordu.

Blake Hamilton beni öpmek istemişti.

Sonuç olarak, dün gece çok fazla uyuyamadığımı söylememe gerek yoktu.

“O zaman seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Rachel gözlerini ovuşturarak.

“Uğrayıp Waverly'nin hayatta olduğundan emin olmak istedim,” diye açıkladı Lena. Ona elimden gelen en iyi *seninle konuşmam gerek* bakışımı attım ve Lena da kafasını salladı.

“O iyi,” dedi Rachel, parmağıyla arkasını işaret ederek. “Sadece sarsıntı geçirdi.”

“Ben de bundan şüphelenmiştim.” Lena iç çekti. “İçeri girmem sorun olur mu? Bugün dışarısı biraz nemli ve saçlarım...”

Rachel'ın içinde ciddi bir tartışma yaşadığı yüzünden belli oluyordu. Belli ki daha önce hiçbir çocuğa ceza vermemişti. Bu yüzden arkadaş ziyaretleri hakkında uygun olan davranışın ne olduğu konusunda bir fikri yoktu. Aslında ben de daha önce hiç ceza almamıştım, bu yüzden kitapçada muhtemelen kaçır-mamam gereken bir vardiyam olduğunu söylemek dışında pek yardımcı olamamıştım.

Benim yaşımdaki herkesin sahtekârlık ve ev hapsiyle sonuçlanan anlatacak vahşi hikâyeleri varmış gibi görünüyordu ama ben ebeveynlerimi, daha açıklaması güç konularda hayal kırıklığına uğratiyordum. Kötü kararlardan oluşan sebeplerden ziyade,

hep aynı vasatlığı sergiliyordum. Voleybol maçlarımda tamamında kenarda kalıyordum. Okuldaki müzikalin ortasında konuşmam gereken bir kısmı atlamıştım. Veli toplantısında verilen rapor kartlarım çok kötü gelmiyordu ama kesinlikle buzdolabına asılacak kadar da iyi değildi.

Rachel en sert ve ebeveynlere özgü olan o *saçmalıklarına katlanamam* bakışıyla bana cezalı olduğumu söylediğinde, ikimin de beklemediği bir şey yapmıştım: Ona teşekkür etmiştim.

“Kurallar şöyle,” dedi sonunda Rachel. “Waverly evden çıkmıyor. Siz ikiniz oturma odasında ya da mutfakta konuşabilirsiniz ama üst kata çıkmak yasak. Kimsenin ikinci katın pencerelerinden kaçmaya çalışmasını istemiyorum. Onun,” dedi parmağıyla beni işaret ederek, “geçmiş performansına bakarsak, iki kolunu da kırar. Ayrıca bugün izinli günüm, bu yüzden onu Marlin Körfezi’ne hastaneye götürmek zorunda kalmayı *gerçekten* istemiyorum. Anladınız mı?”

“Anladık.” Lena’yla aynı anda başımızı salladık.

Rachel bizi dikkatle süzdükten sonra kenara çekildi ve Lena’nın içeri girmesine izin verdi.

“Teşekkürler, Bayan Lyons,” dedi Lena. Halamın arkasından bana sinsî bir şekilde göz kırpana kadar bir nezaket timsali gibi görünüyordu.

Gülmemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

“Sana içecek bir şey getireyim mi, Lena?” diye sordu Rachel, oturma odasına dönerken. Tüylü terliklerinin tabanları parke zeminde sürünüyordu.

“Su harika olur,” dedi Lena.

Rachel başını sallayarak odanın diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı. Lena’yla birlikte halamın koltuğun yanından geçmesini izlerken nefeslerimizi tuttuk. Mutfakta gözden kaybolduğu an Lena üzerime atılıp omuzlarımı kavradı.

“Gözüne bak, Waverly,” diye ciyaktı. Beni kendine çevirip dikkatlice moraran kısmı incelemeye başladı. “Kahretsin, bir aksiyon filmindeymişsin gibi görünüyorsun.”

“Birimizin bunun tadını çıkarabilmesine sevindim.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Lena. Omuzlarımı bırakıp kendini koltuğa attı. “Çok havalı görünüyor. Neyse, dün gece Jesse seni eve sağ salım bıraktı mı? Yine dur levhalarını ezmedi, değil mi?”

Yine mi? Ne kadar kötü bir sürücüydü ki?

“Hayır, hiçbir şeyi ezmedi. Isabel için yavaş sürmesi gerekti.”

“Ne kadar süre cezalısn?”

“İki gün,” diye cevapladı Rachel benden önce.

Lena’yla birlikte mutfaktan gelen ve elinde bir bardak su olan Rachel’a baktık. Bardağı, çekingen bir teşekkür mırıldanan Lena’ya uzattı. “Ayrıca siz, iki günün az olduğunu söylemeden önce Waverly’nin sadece iki aylığına burada olduğunu hatırlatayım. Eğer bu iki ay, on sekiz yıl olsaydı sekiz ay ceza verirdim. Siz ne dersiniz bilemem ama ben buna katı ebeveynlik diyorum.”

Lena kahkaha attı. “Mantığınıza bayıldım, Bayan Lyons.”

Rachel başını salladı. Her ne kadar yüzünü ciddi tutmaya çalışsa da dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Muhtemelen ilk kez birisi onun ebeveynlik becerilerine iltifat ediyordu. Rachel, Lena’yla ikimizin onun gülümsemesini fark ettiğimizi görmüş olacak ki, boğazını temizleyerek aceleyle mutfığa döndü.

Rachel’ın bizi duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduğumda Lena’ya döndüm.

“Güzel,” diye fısıldadım minnettar bir şekilde. “Denedim işte,” dedi Lena sırtarak. “Ama biliyorsun ki bu iyi bir haber. Jesse’nin yarınki voleybol turnuvasını kaçıracaksın ama en azından haftanın geri kalanında bizimle sahile gelebileceksin.”

“Sahile mi? Blake de geliyor mu?”

Soru ben kendime engel olamadan dudaklarımdan döküldü.

“Biliyordum.” Lena sırttı.

“Neyi biliyordun?”

Yanaklarım alev almıştı. Nasıl bilebilirdi ki? Küçücük bir sorudan nasıl Blake Hamilton’a âşık olduğumu anlayabilirdi? Gerçekten o kadar belli mi ediyordum? Ah. Gelecekteki potansiyel işler listemden profesyonel oyunculuğun üstünü çizdim.

“Daha öncesinde tahmin etmeliydim,” dedi Lena sıradan bir şekilde.

“Ah Tanrım,” diye inledim. Dirseklerimi dizlerime yaslamak için öne doğru eğilip yüzümü ellerime gömdüm. “Lütfen Alissa’ya söyleme.”

“Neden Alissa’ya söylememeliymişim?” Lena’nın kaşları çatıldı.

Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

Bu kadar akıllı birine göre Lena, gerçekten de aptal gibi davranıyordu.

“Çünkü muhtemelen gözlerimi oyar da ondan!” dedim inleyerek. “Hayal edebiliyor musun? ‘Selam Alissa, kasabaya yeni geldiğimi ve tanışalı daha iki hafta falan olduğunu biliyorum ama sanırım eski sevgiline âşık oldum!’ Böyle bir şey yaparsam beni canlı canlı-”

Aklımdakini söylemek için fırsatım olmadı.

“Blake’e *âşık* mısın?” diye sordu Lena. Ela rengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Az önce ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlamam tam anlamıyla iki saniyemi aldı.

“Hayır,” dedim zorlukla. “Yani belli ki biraz abarttım ama ben... ondan sadece hoşlanıyorum. Bunu zaten biliyordun. Değil mi? Bildiğini söyledin.”

“Sahilde yaşanan o girdap dalgası olayından sonra, Jesse’nin voleybol turnuvasını kaçıracağın için üzgün olmayacağını bildiğimi kastetmiştim! Çünkü hayal kırıklığına uğramış gibi

görünmeyi *denememiştin* bile... Neyse, bu hiç önemli değil. Konuyu değiştirmeye çalışma. Sen *ciddi* misin?” Sesi bir fısıltı kadar alçalırken bana doğru eğildi. “Gerçekten Blake’e âşık mısın?”

Blake Hamilton’a âşık olmam mümkün değildi. Onunla iki haftadan kısa bir süre önce tanışmıştım. Çocuğun en sevdiği rengi bile bilmiyordum. Hakkında bu kadar az şey bildiğim birine nasıl *âşık* olabilirdim ki? *Aşk* kelimesini kullanmamın sebebi, *anormal derecede büyük ve inanılmaz utanç verici hayranlık* şeklinde ifade etmekten daha kısa olmasıydı.

“Sadece biraz hoşlanıyorum,” dedim kendimi sıkarak.

Yalanlarım. Artık kahrolası Teksas’tan daha büyüktü.

“Vay be,” dedi Lena sandalyesine yaslanırken. “Yani, ondan nefret ettiğini sanıyordum. Tamamen *yanlış* yoldaymışım.”

“Lütfen Alissa’ya söyleme,” dedim. “Yemin ederim ki yaz boyunca sizden uzak olacağım. Blake’e elli metre bile yaklaşmayacağım. Tabii evlerimizde olduğumuz zamanlarda bir şey yapmam. Ama bunun dışında hiç...”

Lena’nın kaşları çatıldı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Lütfen bana kızma,” dedim yalvararak. Tırnaklarımı oturduğum koltuğun kumaşına geçiriyordum. “Kimsenin yoluna çıkmak istemiyorum.”

Ah Tanrım. Bunu görebiliyordum. Tüm yazım parmakları-mın arasından kayıp gidiyordu.

“Sana kızmak mı?” diye, kafası karışmış bir hâlde tekrarladı Lena. Yüzü anlayışla aydınlanmadan önce bir süre somurttu. “*Sana* kızgın değilim, Waverly. Kendime kızgıyım.”

Bir anlığına ona baktım, aklım tamamen karışmıştı.

“Bunu daha önceden fark etmediğim için kızdım,” diye açıkladı.

Sonra bir anda farkına vardım.

Lena bana kızgın değildi. Benden nefret etmiyordu, harika yaz tatiline bulaşan bir tür parazit olduğumu düşünmüyordu.

Halamın evinden aceleyle çıkıp bir daha beni asla görmek istemediğini söylemeyecekti. Bir rahatlama dalgası beni sarstığında, bir anda koltuktan fırlayıp Lena'ya sımsıkı sarılmak istedim.

Fakat benim şansıma, bu durum muhtemelen ikimizin de yaralanmasıyla biterdi. Bu yüzden küçük, tiz bir kahkaha attım.

Muhtemelen kişilik bozukluğu olan histerik birisi gibi görünüyordum ama Lena ürktüğünü göstermeyecek kadar nazikti.

“Yani Alissa'ya söylemeyecek misin?” diye sordum tekrar.

“Tabii ki söylemeyeceğim.” Alayla güldü. “Aptal değilim ve ölmek gibi bir arzum da yok.”

“Teşekkür ederim!” İç çektim.

“Bana henüz teşekkür etme,” dedi Lena. Çatlamış dudaklarının kenarı şeytani bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini ellerine yaslayıp garip bir tavırla kirpiklerinin altından bakmaya başladı.

Bir şeyin peşindeydi.

“O bakış da ne?” diye sordum.

“Ne bakışı?”

“Şu an yüzünde, bir cinayet planlıyormuşsun gibi görünen o bakış.”

“*Cinayet* planlamıyorum!” diye karşı çıktı.

“Hayır ama *kurguluyorsun*,” diyerek ısrar ettim.

“Tamam, öyle olsun,” diye itiraf etti Lena gözlerini devirerek. “Beni suçlayabilir misin? Bu, tıpkı televizyondaki bir dizide favori olan iki karakterin birbirlerine âşık oldukları o harika an gibi! Şimdi ikinizin ihtiyacı olan tek şey, biraz yönlendirme ve...”

“Lena.”

“...çıkmaya başlarsınız ve ardından...”

“Lena.”

“...ben de baş nedime olurum...”

“Lena!”

Anında durdu.

“Ne?”

“Bak,” dedim koltuğun koluna doğru yaslanarak. Gözümün ucuyla mutfağın kapısına bakarak Rachel halamın bizi duyabileceği bir mesafede olup olmadığından emin oldum. “Başka kimse öğrenemez, tamam mı? Halam da, Bay ve Bayan Hamilton da ve kesinlikle Alissa *da*.”

Lena kafasını salladı. “Jesse’ye de söylemeyeceğim.”

“Ah,” dedim dün geceyi düşünerek. “O sorun olmaz.”

“Nedenmiş?”

“Çoktan öğrendi. Yani şeyi işte, Blake’ten hoşlandığımı.”

Lena’nın ağzı açık kaldı, bir an için şoka girdiğini düşündüm. Ardından yüzünü buruşturdu.

“*Jesse* biliyor muydu?” dedi öfkeyle. “*Bana* söylemeden önce *ona* mı söyledin?”

“Ona hiçbir şey söylemedim! Kendisi fark etti...”

“*Fark mı etti?*” diye tekrarladı Lena. Kendini bir anda sırt üstü koltuğa bırakarak bacaklarını kaldırdığında, neredeyse koltuğun kenarına yerleştirdiği ayağını yüzüme çarpacaktı. Ardından süslü turuncu yastığı eline aldı. Yüzünü yastığa gömerek, “Ben bir *aptalım!*” diye inledi.

Rachel, elinde içinde muhtemelen kahve olan buharı tüten fincanla oturma odasına dönmek için tam da o ânı seçmişti.

“Lena, hayatım, o güzel yastıklarım olmaz,” dedi halam azarlayarak. Ardından içeceğinden bir yudum aldı.

“Üzgünüm, Bayan Lyons,” diye homurdandı Lena. Doğrulup yastığı yerine koydu.

Rachel da diğer tekli koltuğa yerleşti.

“Evet,” dedi sehpadaki kumandayı alırken, “ne izliyoruz?”

Bir öneride bulunmak için ağzımı açtım ama zil sesiyle sözüm yarıda kaldı.

“Kim geldi?” diye sordu Lena.

“Dur da kristal küremden bir bakayım,” dedim alayla.

Lena bana *saçmalıklarından gerçekten bıktım* dercesine bir bakış attı.

“Ben bakarım,” dedi Rachel ama hemen hareket etmedi. Önce kahve fincanını tuttuğu sol eline, sonra da kumandaya sarılı olan sağ eline baktı. Kapıya bakabilmek için hangi nesneyi sehpaye bırakacağına dair bir iç savaş verdiğini söyleyebilirdim. Fakat Rachel kafein ve reality televizyon programları arasında seçim yapamadığından, kumandayı sol kolunun altına sıkıştırıp yavaşça koltuktan kalktı. Bakışları kahvesine odaklanmıştı. Tek bir damla bile dökmeden kalkmayı başardı. Ona tezahüratta bulunmayı düşündüm ama muhtemelen sersem bir ukala olduğumu düşünürdü.

“Beş dolara bahse varım, gelen Blake,” diye fısıldadı Lena, Rachel kapıya doğru gidiyordu.

Kalbim yine o komik şeyi yaptı. Sanki hız trenindeymişim gibi sıkıştı. Blake Hamilton’ın kapıda olmasının düşüncesi bile içime bir adrenalin dalgası yayılmasını sağlıyordu.

“Beş dolara bahse varım, o değil,” diyerek cevapladım. Sesim garip derecede tiz geliyordu.

Rachel kahvesini dökmemek için kapıyı yavaşça açtı.

Kapının önünde duran kişi Chloe Hamilton’dı. Üzerinde kısa, sarı renkte yazlık bir elbise ve kolunda da beyaz bir tasarım çanta vardı.

“Lanet olsun,” dedi Lena.

Kahkaha atarken biraz rahatlamış biraz da hayal kırıklığına uğramıştım.

“Bana beş dolar borçlusun.”

Lena inleyerek koltuğa biraz daha gömüldü.

Rachel, “Selam, Chloe!” diyerek onu karşıladığında, Chloe’nin kusursuz sevimli kıyafetine karşı, Rachel’in tüylü sabahlığı, terlikleri ve darmadağınık topuzuyla yüzünde arkadaş canlısı bir gülümseme vardı. “İçeri gelmek ister misin?”

“Olur, teşekkürler,” dedi Chloe eve adım atarak. Dolgu topuklarına rağmen Rachel’dan neredeyse on santim daha kısaydı.

“Ne var ne yok?” diye sordu Rachel ön kapıyı kapatırken.

“Yeğenin nasıl olduğuna bakmaya geldim,” dedi Chloe. Koyu renk gözleri beni bulmadan önce bir saniyeliğine oturma odasına baktı. Kendini toparlayamadan önce yüzünü birkaç saniyeliğine buruşturmuştu. “Waverly!” dedi. “Sen daha... iyi görünüyorsun.”

Lena alayla güldü.

“Daha iyi hissediyorum,” diye cevap verdim.

Gözümdeki zonklayan ağrı hariç.

“Ben, ah, senin için bir şey getirdim,” dedi Chloe. Mükemmel manikürlü elini beyaz çantasına uzattı. Bir süre karıştırdıktan sonra, arkasında benim isminin yazılı olduğu küçük, mavi bir zarf çıkardı. “Bu, Blake’ten.”

Koltuktan kalkıp aceleyle oturma odasının karşısına ilerlerken, Lena’nın arkamdan sırtıttığını resmen hissedebiliyordum. Bir anda yanaklarım alev almış gibi hissetmiştim ve neredeyse dengemi kaybedip sehpanın altındaki halıya takılıyordum.

Chloe’nin minik elinden mektubu alırken, “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

“Mektubu ona ben yazdırdım,” diye itiraf etti Chloe. Platin sarısı saçlarından bir bukleyi kulağının arkasına iterken, utangaç bir şekilde gülümsüyordu. “Bir özür notu.”

“Ah,” dedim. Yanaklarım daha da yanıyordu. “Gerçekten gerek yoktu...”

Chloe, “Vardı,” diyerek sözümü kesti.

Onunla tartışacak kadar cesur olmadığım için beceriksizce gülümsemekle yetindim. Rachel, o an bana sanki zarfı yırtıp Blake’in notunu sesli okumam gerekiyormuş gibi bakıyordu. Bu yüzden biraz mahremiyete ihtiyacım olduğuna karar verdim.

“Gidip okuyacağım,” dedim. Vurgulamak için zarfı salladım. “Mutfakta.”

Topuklarımın üzerinde dönüp yürümeye başladım.

Lena, “Ben de geliyorum!” diye bağırarak yuvarlanırcasına koltuktan kalktı.

Mutfak aydınlıktı. Bunun sebebi hem dışarının güneşli olması hem de duvarların inanılmaz derecede ışık yansıtan bir beyaz rengine boyanmış olmasıydı. Üstü sanat dergileriyle, renk seçenekleriyle ve açılmamış yepyeni boya fırçası paketleriyle dolu olan küçük mutfak masasına koştum ve sahile sürüklenen kütüklerden yapılmış parlak turuncu, yeşil ve mavi renkli küçük sevimli sandalyelerden birine yerleştim. Lena da yanımdaki sandalyeye oturdu ve bacaklarımızla omuzlarımızın birbirine değeceği kadar yakınımaya yerleşti.

“Aç, hadi aç!” dedi haykırırcasına.

“Şişşt!” diyerek kızdım. “Dört yaşındaymışsın gibi davranmayı bırak! Bu sadece bir mektup.”

Ama ben de heyecanlıydım. O kadar heyecanlıydım ki kıkırdamak istiyordum.

“Ah, hadi *ama!*” dedi Lena, omzuma hafifçe vurarak. “Bu *çok* romantik!”

“Bu, tam olarak bir *yanlışlıkla gözünü morarttığım için özür dilerim* notu, Lena.”

“Ama...”

“Yazması için *üvey annesi* onu zorlamış.”

“Depresif olmayı bırakıp şu lanet olası mektubu açar mısın?”

İç çekerek zarfa baktım.

İsmim, yani Waverly, kalın mavi bir boya kalemiyle zarfın üzerine yazılmıştı. Buna kahkaha atmadan edemedim. Blake, muhtemelen Isabel’in kalemlerinden birini falan ödünç almıştı. Bir anda Blake’in, Isabel’in en sevdiği boya kalemini kutudan aldığı sahne gözümde canlandı. Tuhaf derecede sevimliydi.

Zarfı çevirdim ve yırtarak açtım.

İçinde ikinci sınıfta arkadaşlarımla hepsine verdiğim o dörde katlanmış doğum günü kartlarına benzer, küçük standart boyda bir kâğıt vardı ve ön tarafında yine mavi boya kalemle büyük bir şekilde 'ÖZÜR DİLERİM' yazıyordu. Hemen yanında da mor sırt çantasıyla Kâşif Dora'nın çıkartması vardı.

"Bu hayatımda gördüğüm en sevimli şey," dedi Lena dudaklarını büzerek. "Evlendiğinizde davetiyemde bir *Kâşif Dora* çıkartması görmeyi bekleyeceğim."

Lena'ya ölümcül bir bakış attım.

Ardından saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve çok belirgin bir şekilde kızarmamak için dua ettim.

Mektubu açtım:

Sevgili Waverly,

Seni kendimle partiye sürüklediğim ve o kavgayı başlattığım için gerçekten çok üzgünüm. Ayrıca partideki o çocuğun sert bir dirseği olduğu ve onun yanında durmana sebep olduğum için de üzgünüm. Sana Scrabble oynattığım için de üzgünüm. Ceza almana (bana Chloe söyledi) ve halanın muhtemelen sana Andy Warhol belgeselleri izletmesine sebep olduğum için de üzgünüm. Yine.

"Kahrolası bir kalp krizi geçireceğim," dedi Lena. Mektubu ellerimden alıp şortunun cebine uzandı. "Ama önce bunu Instagram'da paylaşmalıyım."

Telefonunu nota doğru çevirdi.

"Hayır!" diye bağırarak mektubu geri aldım. Lena telefonun kamerası bir saniye geç çekince karşı çıkarcasına bir ses çıkarttı. Elinde sadece mutfak masasının bulanık bir fotoğrafı vardı. "Bunu kimse görmeyecek, tamam mı?"

"Waverly!" diyerek inledi. "Bu saçmalığın daniskası! Öylece sakla- Hey, o da ne?"

İnce kaşları çatıldı ve ardından ela gözlerini kısarak öne doğru eğildi ve mektuba baktı.

“Ne ne?” Kaşlarımı çattım.

“Bir saniye,” diye mırıldandı başını yana eğerek, “kâğıdı aç-sana.”

“Kâğıdı mı açayım?” diye tekrarladım.

Not kâğıdı, dediğim gibi dörde katlanmıştı. Ucundan tutup tamamen açtım. Sayfanın tam ortasında birkaç cümle daha vardı. Bu cümleler daha dağınıktı, belli ki aceleyle yazılmıştı.

Ayrıca Scrabble’i kazandıktan sonra yapmaya çalıştığım şey için de özür dilerim. Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağım, söz veriyorum. Lütfen beni affet. Pazartesi sahilde görüşürüz.

“Neyden bahsediyor o?” diye sordu Lena. Sesi alçak ve aceleciydi. “Sen Scrabble’i kazandıktan sonra ne yapmaya çalıştı?”

Cevap vermek için ağzımı açmaya çalıştım ama dudaklarım aniden kurumuştı. Boğazımda garip bir yanma hissi vardı. Sanki nefes alamıyor gibiydim. Bakışlarım tekrar notta gezindi. Bu sefer tek bir cümleye odaklanmıştım. Bana midem bulanıyormuş gibi hissettiren o cümleye. Bana saçımın ne kadar kabarık, tenimin ne kadar solgun ve ne kadar tuhaf ve tutarsız olduğumu hatırlatan o cümleye. Holden’dan olmadığımı hatırlatan o cümleye.

Bana, Blake Hamilton’ın benden, benim ondan hoşlandığımı şekilde hoşlanmadığını söyleyen o cümleye.

Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağım, söz veriyorum.

“Önemli değil,” dedim boğuk bir sesle.

Bölüm 13

Nefret ettiğim iki uyandırılma şekli vardı. İlki, yalandan yemek vaadiydi çünkü biraz omlet ve patatesli soğanlı mücver için uyanıp annenizin yalan söylediğini, yemekler yerine buz örnekleri almaya gideceğinizi fark etmek kadar kötü bir şey yoktu. İkincisi de pazartesi sabahlarıydı çünkü kasabadaki kitapçıda çalışmaya başladığımdan beri pazartesileri izinli günümdü ve konu öğlene kadar uyumak olunca bu kutsal bir olaydı.

Fakat belli ki Lena Fletcher'ın inançlarıma saygısı yoktu.

“Uyan bakalım, günüşiği!” diye bağırdı.

Perdeleri açıp güçlü Florida güneşinin direkt yüzüme çarpmasına sebep olmadan önce gözlerimi zar zor açabilmişim.

“Lena! Yakıyor!” diye inledim acı içinde. Bir yastık, battaniye ya da herhangi bir şey bulup yüzüme siper etmek için çaba sarf ederken yatakta debeleniyordum.

“Bu kadar dramatik olma,” diye azarladı beni Lena.

Gözlerim sımsıkı kapalı olduğu için onu göremiyordum ama yine de sırtıttığını biliyordum.

“Sen kötülüğün vücut bulmuş hâlisin,” diye homurdanıırken, son bir gayretle yastığıma tutundum.

“Waverly, bu kadar-”

Bir yastık kafama çarptığında son kelimelerim dünyanın kalanıyla birlikte boğuk bir hâl aldı. Ne yazık ki *dünyaya* oksijen de dâhildi ki benim de buna ihtiyacım vardı. Biraz olsun nefes alabilmek için yastığı ittiğimde, kendimi kocaman açılmış ela gözlerin birkaç santim ötesinde dururken buldum.

Neredeyse insan dışı sayılabilecek bir şekilde tepki vererek yatağın yan tarafından sırt üstü yere düştüğümde, bacaklarım bir *tak* sesiyle halıyla kaplı zemine çarptı. Yatağın diğer tarafından Lena'nın nefesinin kesildiğini ve ardından kahkahalara boğulduğunu duydum.

“Sen... Ben... Üzgünüm, Waverly!”

“Tabii, tabii,” diye homurdandım. Yumruğumu yatak çarşafıma dolayarak ayağa kalkmak için güç aldım. Doğrulduğumda pijama takımımın şortunu düzelttim ve Lena'ya baktım.

Kahkahasını bastırmaya çalışırken dudakları titriyordu.

“Günaydın?” diye seslendi masumca.

“Arkanı kolla, Fletcher.”

Arkamı dönüp tuvalete doğru ilerledim ve her zamanki gibi çamaşır sepetinin yanında duran havlumu da yerden aldım. Kapıyı arkamdan kapattığım an Lena'nın tekrar kahkahalara boğulduğunu duydum.

“Komik değil!” diye bağırdım kapının arkasından.

“Bikinilerini giy, Lyons!” diye bağırarak cevap verdi Lena.

Ayak seslerinin odamdan çıktığını ve merdivenlere doğru yöneldiğini duyduğumda, Rachel'ın buzdolabını yağmalamak için mutfığa gittiğini anladım.

Üzerimde beyaz bir tişört, Rachel'ın kot şortu ve içimde Lena'nın isteği üzerine beyaz çizgili bikinimle kırk beş dakika sonra sonunda oturma odasına inmiştim. Okyanusta yüzeceğimizi çoktan tahmin etmiştim. Yoksa Lena bana neden bikini giydirecekti ki? Bikini izlerimi düzeltmeye ihtiyacım falan yoktu sonuçta. Eğer sığ sularda kalırsam sorun olmazdı. On beş santimlik suda boğulacak hâlîm yoktu. Değil mi?

Lena'yı mutfakta, kendine büyük bir kâse şekerli gevrek doldurup bir yandan da bir granola barını mideye indirirken buldum. Rachel sabahın erken saatlerinde Marlin Körfezi'ne gitmişti ve etrafın dağınıklığına bakılırsa, uyuyakaldığı için aceleyle çıkmıştı. Kahve fincanı mutfak tezgâhının köşesindeydi

ve en sevdiği çilekli SPF dudak nemlendiricisini renk skalası ve fırça koleksiyonuyla birlikte masada bırakmıştı.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Lena. Ağzı yiyeceklerle doluydu.

“Hemen hemen.” Başımı salladım. “Ama yine de arkanı kollamalısın.”

Lena tehdidim karşısında gözlerini devirdiğinde, gülümsemekten kendimi alamadım.

İkimiz de bir kavgada beni yenebileceğini biliyorduk.

Lena’nın mısır gevreği kâsesini yalayıp yutması üç dakikasını aldı. İkinci granola barını bitirirken Jesse’ye eve uğrayıp bizi alması için mesaj attı. Geçen gece gelen mektup dışında hiçbir şeyi düşünemeyecek kadar midemdeki kelebeklere odaklanmış durumdaydım. Blake, beni bugün sahilde görmek istediğini söylemişti, hatta bunu boya kalemiyle yazmıştı. Bu da Fletcher ikizleri, Alissa ve benimle takılmak için evden kaçacağı anlamına geliyordu.

Heyecanlanmalı mıydım yoksa altıma mı kaçırmalıydım, bilmiyordum.

Cezalı olduğum iki gün boyunca, Blake’in şirin küçük notunu tekrar tekrar okumak ve her bir detayını incelemek için bir sürü vaktim olmuştu. Neredeyse her şeyi hafızama kazımıştım. Yine de unutmak istememe rağmen sürekli aklıma gelip duran bir cümle vardı: *Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağım, söz veriyorum.*

“Sen iyi misin?” diye sordu Lena. Mutfağın karşı tarafından bana bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. “Her an dişlerini gıcırdatabilir gibi duruyorsun.”

Ancak o zaman çenemi sıktığımı fark ettim.

“Pekâlâ, Jesse ne zaman geliyor?” diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak. Uzanıp parmaklarımı saçımdan geçirdim. Saçımı kurutmakla uğraşmadığım gibi taramakla da

uğraşmamıştım, bu yüzden parmaklarım anormal derecede büyük bir düğüme takıldı.

“Söylediğine göre...” Lena cümleye başlasa da dışarıdan gelen korna sesi sözünü böldü.

“Sanırım gelen o?” diye sorduktan sonra parmaklarımı saçımdaki kuş yuvasından çektim.

Lena başını sallayıp boş kâsesini lavaboya bıraktı ve ardından ellerini açık mavi rengindeki atletine sildi. Telefonunu tezgâhın üzerinden aldı ve ikimiz de profesyonel koşucular gibi hızla oturma odasından çıktık. Aslına bakılırsa Lena koşucu gibiydi. Bense arkasından dört nala koşmaya çalışan üç bacaklı bir köpek gibiydim.

Kapıdan dışarıdaki verandaya adım attığım an tuhaf bir şeyler olduğunu fark ettim.

Dışarısı yanmıyordu.

Yani, ağustos ayında en fazla otuz iki derece olan kendi şehrimle kıyasla yine sıcaktı ama anında yapış yapış ter içinde boğulmuyor ya da ciğerlerime yapışan nemi hissetmiyordum. Tenime çarpan tek şey rüzgârdı. Üstelik üzerinden su damlayan ıslak saçlarımı yüzümden itecek ve arkada daha fazla karışmasına sebep olacak kadar güçlüydü.

Lena bunun farkında değil gibiydi. Ön taraftaki çimenliği geçerken parmak arası terliklerinin ayaklarına çarpmasını ve Jesse’nin külüstür Jeep’ine binmesini izledim.

“Ön koltuk benim!” diye bağırdı Lena.

Jesse sürücü koltuğundan uzanarak bana el salladı. Ben de aptal gibi verandada dikilmeyi bırakıp bir kez olsun Holden’da dışarıda devasa, beyaz ve eriyen bir dondurma gibi hissetmeden gezebileceğime karar verdim.

Jesse beni, “Selam, Waverly!” diyerek selamladığında, arabanın kapısını yeni açmıştım. Lena’yla ikisi her zamanki gibi bugün de uyumlu giyinmişlerdi. Bebek mavisi kıyafetleri, güzel ten

renklerinin parlamasını sağlıyordu. Jesse'nin bukleleri rüzgârda hafifçe salınıyordu. "Arkadaki dağınıklığın kusuruna bakma."

Jeep'in arkasında üç koltuktan oluşan uzun, deri bir oturma alanı vardı ki Alissa, Ethan'ın partisinde sarhoş olup dik duramayacak kadar bilincini kaybettiğinde işe yaramıştı. En köşedeki koltuk, siyah kumaştan büyük bir kutu ve Blake'in son yüzme dersimizde bana kullandırttığı yüzme tahtasına benzeyen iki köpük tahtayla kaplıydı.

"Bunlar ne?" diye sordum. Lena'nın arkasındaki yere geçip kapıyı kapattım. Uzanıp parmaklarımı yan koltuktaki kutunun köşesinden sarkan koyu renk kumaşın üzerinde gezdirdim. Dokununca kalın ve yumuşak hissettirmişti.

"Onlar dalış kıyafetleri," diye açıkladı Jesse. Dikiz aynasından kumaşa dokunmamı izliyordu, "O büyük şeyler de yarım sörf tahtaları."

"Yarım sörf tahtası mı?"

"Evet. Lena rüzgârda bagajdan uçacaklarından endişelendiği için arka koltuğa koymak zorunda kaldık. Gerçi kullanacağımızı sanmıyorum. O kadar rüzgâr var ki muhtemelen dalgalar iki metreyi buluyordur."

Söyledikleri bir anda beynimde yankılansa da, beynim nasıl idrak edebileceğine bir türlü emin olamadı.

"Ah, işte Blake!" dedi Lena. Yolcu koltuğunun penceresinden dışarıyı işaret ediyordu.

Kalbim göğsümde hıçkırır gibi zıpladı.

Lena'nın parmağını takip ederek başımı çevirdiğimde, Blake Hamilton gerçekten de evinin arka tarafından çıkmış üzerindeki siyah mayosu ve ön tarafında ne olduğunu bilmediğim bir logosu olan beyaz tişörtüyle hızla yürüyordu. Saçları dağınıktı ve yanakları da kızarmıştı. Chloe'ye ya da George'a yakalanmak için ikinci kattaki penceresinden gizlice çıkıp evin arka tarafından koşmuş olabileceğini fark etmem biraz zaman aldı. James Bond filmlerini her zaman seven ve Jason Bourne'dan

bahsedildiğinde ciyaklayıp duran yanım, Blake'in bu küçük kaçışının ve mavi gözlerindeki haylaz parıltının gördüğüm en ateşli şey olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Waverly, biraz yana kayman gerekebilir," dedi Lena.

"Ha?" diye mırıldandım.

Lena'nın haklı olduğunu anlayamayacak kadar Blake'e bakmakla meşguldüm. Son sürat arabaya doğru koşuyordu. Daha doğrusu arabanın arka kapısına doğru. Lena'nın söylediği şeyi çok geç kavradığım için Blake, kapıyı açıp içeriği rüzgârla doldurarak boşaltmaya çalıştığım koltuğa kendini attığında, sadece iki santim kayabilmişim.

Bu da tabii ki ezilmeme sebep olmuştu.

Arkasından arabanın kapısını kapatıp bizi sardalyalar gibi sıkıştırdığında, "Kabasin," diye bağırdım boğularak. Blake, resmen ağır bir bebek gibi kucağımda oturuyordu ve bacaklarımız garip bir açıyla birbirine dolanmıştı. Biraz geriye yaslandığında, kürek kemiğiyle burnumu kırmasın diye kafamı çevirmek zorunda kaldım.

"Sür!" diye emretti Blake. Beni insandan bir pankeke dönüştürdüğü gerçeğini görmezden geliyordu.

Jesse, aceleyle başını sallayıp ayağını gaz pedalına uzattı.

Jeep aniden öne doğru atıldı ve hep birlikte yola çıktık.

"Acaba çekilmeyi düşünür müsün?" diye cırladım.

"Ah," dedi Blake. Altından sesimi duyduğunda şaşırmış ve biraz da telaşlanmış gibiydi. "Benim hatam, Waverly."

Vücudunu mümkün olduğunca arabanın kapısına yasladı. Altından çekilerek kendimi ortadaki koltuğa doğru ittim. Blake'le elimizden geldiğince birbirimizden uzak oturmaya çalışsak da yine de sığamıyorduk. Blake'in sağ omzu arabanın camına dayanmıştı ve sol omzu da çene kemiğime tehlikeli derecede yakındı.

"Aferin sana, dâhi," diye tersledim.

Kaburgalarına dirseğimi geçirebilirdim ama iki kolumu da oynatamıyordum. Kolumun biri Blake'in arkasına sıkışmış, diğeri de dalış kıyafetleriyle dolu kutuya yaslanmıştı.

"Benim suçum değil," dedi Blake ters bir şekilde.

"Senin suçun değil mi?" diye tekrarladım.

Ağzının payını vermek için başımı kaldırdığımda, Jesse'nin arabasının arka koltuğunda ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğim için sessiz kaldım. Söylemeyi planladığım kelimeler boğazıma dizildi ve ağzım açık bir şekilde parlak mavi gözlere baka kaldım. Çenesinin sağ tarafında hâlâ morluk vardı. Mor ve sarı bir leke gibiydi. Garip bir çiçeğe benziyordu. Sağ kaşının üstündeki çizik de morarmaya başlamıştı ama o kadar da kötü görünmüyordu. Neredeyse sol kaşının üstündeki ince beyaz yara iziyle aynıydı.

"Evet," diye cevap verdi Blake. Ağzım açık bir hâlde ona baktığımın farkında değildi. "Tüm bu saçma şeyleri koltuğa koyan kişinin suçu." Dalış kıyafetleriyle dolu kutuyu işaret etti. "Yani burada neden..."

Aniden sustu.

"Jesse?" diye sordu, kısık bir sesle. "Arkadaki bu dalış kıyafetlerinin olayı ne?"

Jesse, sanki Blake'in sorusu ona aptalca gelmiş gibi kahkaha attı. Lena da alayla gülerek ikimize sırtlamak için koltuğundan başını çevirdi.

"Çıplak mı sörf yapmak istiyorsunuz?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Aniden iki şey oldu:

İlk olarak, Blake Hamilton'ın sahildeki beyaz kumların üzerinde çırıl çıplak durduğu görüntü zihnimde belirdi. Boğazımın arkasından boğulduğu için irkilen bir kediymişim gibi bir ses çıktı ve anında yanaklarım yanmaya başladı... Ve bir daha hiç bahsetmek istemediğim başka yerler de.

İkinci olarak, *sörf* kelimesi zihnimde alarm çanlarının çalmasına sebep oldu. Bu *korkunç* bir fikirdi. Henüz suda düz bile duramıyordum. Bir litre klorlu su yutmadan, Holden Halka Açık Havuzu'nun sığ köşesinde takılmayı bile beceremiyordum. Bu insanlar nasıl oluyordu da kendimi trajik bir kazada *öldürmeden* sörf tahtasına çıkmamı bekliyorlardı ki?

Ah, doğru. Bu arabadaki diğer üç kişiden ikisinin yüzemediğime dair hiçbir fikri yoktu.

Bugün hava durumunda yüzde otuz yağmur yağma ve yüzde doksan dokuz ölme ihtimalim vardı.

“Sahile gideceğimizi sanıyordum,” diye karşı çıktı Blake. Blake’le koltuğu arasında sıkışan elim uyuşmaya başlamıştı. Kıpırdandığımda kolumu arkasından kurtarabileyim diye öne eğildi. “Yani, normal sahile. Bilirsin işte, takılıp voleybol oynamak için. Bu plana ne oldu?”

Blake tekrar arkasına yaslandığında kürek kemiği göğsüme saplandı.

“Ahh!” dedim dişlerimin arasından. Göğsüme uzanma isteğimi bastırıyordum.

“Ha?” diye sordu Jesse ön koltuktan.

“Sen değil,” diye homurdandım.

Blake, “Üzgünüm!” derken, yüzünü buruşturarak tekrar öne doğru kaydı.

Omzunun üzerinden baktığında gözlerimiz buluştu.

“Hım,” dedi kaşları çatılırken, “üstte olmak ister misin?”

Evet, lütfen, diye yanıtladı kafamda konuşup duran hormonal ses.

Blake, söylediği şeyin yanlış tarafa çekilebileceğini fark ettiği an elmacık kemikleri hafifçe pembeleşti. Çabucak söylediğini düzeltti.

“Yani, ön tarafta olmak ister misin?”

Eğer başka birisi istemeden böyle bir cinsel imada bulunmuş olsaydı, kahkahalara boğulurdum. Fakat o an başım dönmüştü.

“Yani, omzundan bahsediyorum,” diye ekledi Blake. Sonunda olayı daha da garipleştirdiğini fark ederek elini uzattı ve beni deri koltuğa yaslanacağım şekilde öne çekti. Elini geri çektiğinde omzum onunkine çarptı. Omzunun ön kısmına.

Bu çok daha fazla şey hissettirmişti.

“Ah,” dedim tekrar, tam bir aptal gibi konuşarak.

Blake sırtımın hemen arkasında duran kolunu kaldırarak koyabileceği daha rahat bir yer bulmaya çalıştı. Kolunu koltuğumun arka tarafına attığında, bana dokunmayacak kadar uzaktı ama vücudundan yayılan sıcaklığı ensemden hissedebileceğim kadar da yakındaydı.

Başımı kaldırdığımda Lena’nın dikiz aynasındaki bakışlarıyla karşılaştım. Göz kırptı.

“Jesse’yle düşündük ve sahilde takılmak yerine sörf yapmaya karar verdik,” diye açıkladı. Manyak gibi görünen sırıtışını gizlemeye çalışmıyordu bile. Yanındaki koltuktan Jesse, kırmızı ışığa yaklaşırken gözlerini kısmış, savaşa hazırlanıyormuş gibi bakıyordu. Jesse’nin meşhur şoförlük becerisi göz önüne alınca, muhtemelen gerçekten savaşa hazırlanıyordu.

“Neden?” diye sordum. Çıldırıldığını sesime yansıtmamaya çalıştım.

Neden beni öldürebilecek *tek* etkinliği yapmak zorundaydık ki?

“Önümüzdeki birkaç gün için fırtına gelecek, Marlin Koyu’ndaki dalgaların iki buçuk metreyi bulacağını duydum.” Lena omuz silkti. “Bunu nasıl kaçırabiliriz ki?”

Kırmızı ışığa yaklaştığımızda Jeep aniden durdu.

Jesse, öne uzanarak paneldeki düğmelerden birine tıkladı.

Bir saniyelik sessizliğin ardından radyo çalışarak arabayı tanımadığım bir şarkıcının sesi ve yüksek bas sesiyle doldurdu.

“Önerisi olan var mı?” diye sordu Jesse, radyoyu karıştırırken.

“Evet, müsaade et,” dedi Lena ve radyo kanalını seçebilmek için Jesse’nin elini kenara itti.

Jesse, kısık sesle *baskıcı kardeşlerle* ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra kavşakta ilerlemeden önce yolun iki tarafına da baktı.

“Marlin Koyu ne kadar uzakta?” diye sordum.

Bu soruyla aslında, *burada Blake Hamilton’a yapışmış şekilde ne kadar süre oturmam ve hislerimi ne kadar süre daha bozulmadan korumam gerekiyor*, diye sormuştum.

“Eh, yirmi dakika falan,” dedi Lena. Onay almak için Jesse’ye baktı.

“Evet,” dedi Jesse başını sallayarak. “Yirmi dakika. Tabii trafiğe yakalanmazsak.”

Aman. Tanrım.

Bir ömür gibi geçecek yirmi dakika.

Blake Hamilton’la en son bu kadar yakın olduğumuzda beni öpmek üzere olduğu gerçeğini göz ardı etmem mi gerekiyordu? Blake’le odanın ortasındaki fili görmezden mi gelecektik? Oda-
nın değil de arabanın demek daha mantıklı olurdu. Çünkü arka koltukta kesinlikle bir file yer yoktu.

“Daha önce hiç sörf yaptın mı, Waverly?” diye sordu Lena.

Yüzüne kahkahalarla gülme isteğimi bastırdım.

“Hım, hayır,” diye cevap verdim. Zorlukla yutkunarak bir tutam ıslak saçımı sağ kulağımın arkasına ittim. “Denemeye hiç fırsatım olmadı.”

Blake’in yanımda kıpırdandığını hissettim.

“Neyse, hızlı öğrenen birine benziyorsun,” dedi Lena. Buklelerini başının üzerinde bir topuz yaptı. “Jesse geçen yaz boyunca sörf dersleri vermişti. Sana öğretebilir.”

Jesse başını sallayıp dikiz aynasından bana gülümsedi.

“Teşekkürler,” dedim karşılığında ona gülümseyerek.

Blake boğazını temizledi.

“Alissa da bizimle koyda buluşacak mı?” diye sordu. Kalın ve az da olsa sert gelen sesini, sağ kolumun kaburgalarına dayandığı noktadan başlayarak tüm bedenimde hissettim. Bu beni rahatlatmıştı. *Başka bir şey söyle*, diye yalvardım sessizce. *Ama bu sefer eski sevgilinden bahsetme*.

“Evet, sörf tahtalarını alıp bizimle buluşacağını söyledi,” diye cevap verdi Lena.

Başka bir kırmızı ışıktaki durduk. Jesse gösterge paneline eğilip radyoyu ayarlamak için uğraşmaya başladı. Lena, kendi seçtiği müzik bir anda kesildiğinde isyan edencesine homurdandı. Önce geleneksel bir İspanyol müziği çaldı, ardından hareketsiz bir şarkı; onun da ardından bir gitar nakaratı ve sonra yine hareketsiz bir şarkı.

“Kes şunu!” dedi Lena, Jesse’nin elini itmeye çalışırken. “O şarkıyı dinliyordum!”

“Hayır dinlemiyordun,” diyerek karşı çıktı Jesse.

Birinin eli ses düğmesine çarptığında, bir anda *country* tarzı bir şarkıcı kamyonetini ne kadar çok sevdiğiyle ilgili bağırmaya başladı. Blake de ben de irkilerek yerimizden sıçradık. Sonra deri koltuğa yaslandım ve ellerimle kulaklarımı kapattım. Bir yandan da Blake’in kolunun, koltuğumun arka kısmından uzanıp omuzlarımin üzerinde durduğu gerçeğini dikkate almamaya çalışıyordum.

Jesse ve Lena aynı anda, “Senin yüzünden oldu!” diye bağırdı. İkisi de suçlayıcı bir şekilde parmaklarını birbirlerine doğrultmuştu.

“Kapatın şunu!” diye bağırdı Blake, müziği bastırarak.

Lena öne doğru uzanıp düğmeyi çevirdi. Kulaklarım çınılıyordu.

“Pisliğin tekisin, biliyorsun değil mi?” Lena kaşlarını çatmış kardeşine bakıyordu.

“Asıl pislik senin yüzünden akıyor!” diye karşılık verdi Jesse.

Fletcher ikizleri ön tarafta ağız dalaşına devam ederken, Blake dudakları kulağımdan birkaç santim ötede olacak şekilde başını eğdi.

“Notu aldın mı?” diye sordu. Sesi alçaktı ve sıcak nefesi direkt kulağımla çene kemiğimin birleştiği yere çarpıyordu. Tekrar böyle bir şey yaparsa bayılacağımdan korktuğumdan, başımı geriye çektim ve gözlerine baktım.

“Evet.” Başımı salladım. Blake’in boya kalemikle karaladığı el yazısını düşünürken dudaklarımın kenarı kıvrıldı. “Bu arada *Kâşif Dora* çıkartması hoş bir ekleme olmuş.”

“Hoşuna gideceğini düşündüm.”

Ve bu an, yanlış anladığıma inanmam için yeterliydi. Belki de notunu yanlış anlamış ya da yanlış yorumlamıştım. Belki de ‘*Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağım, söz veriyorum,*’ cümlesi, aslında ‘*Bu tekrar yaşanacak, o yüzden seni bir daha görene kadar sakız çiğneyip biraz dudak nemlendiricisi sür,*’ anlamına geliyordu.

Blake Hamilton’ın beni neredeyse öptüğüne pişman olmadığına inanmak kolaydı.

“Blake?” diye seslendim, bir anda midemde kıpırdanmaya başlayan kelekleri göz ardı ederek. “Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum...”

Blake başını iki yana sallayarak cümlemin ortasında sözümü böldü.

Kalbim tekledi.

O zaman bu bir reddediş miydi?

“Bu konuda konuşmak zorunda değiliz,” dedi Blake. Yüzü bir anda sertleşti. Çenesi kilitlenmiş, dudakları gergin bir çizgi hâlini almıştı. Pencereden dışarı baktı ve sonra tekrar bana döndü. Daha doğrusu başımın hemen üzerinde bir noktaya bakıyordu. “Tekrar olmayacak.”

Sesinde özür diler gibi bir ton vardı. Ne söylemeye çalıştığını anlamam biraz vaktimi aldı.

Beni hayal kırıklığına uğratmadan reddetmeye çalışıyordu.

“Tamam,” diye mırıldandım. Dönüp bir anda dalış kıyafetlerinin kumaşlarıyla çok ilgileniyormuşum gibi davranmaya başlamadan önce başımı salladım. Gözlerim yaşla dolmuştu ve ağlamama engel olmak için dans eden bir grup muzı hayal etmeye başladım. Bu, gerçekten işe yarayan bir taktikti. Annem ve babam sonunda beni bir köşeye çekip ayrılacaklarını söylediklerinde, dilimi ısırıp yemek masasındaki meyve kâsesine bakmıştım. Meyvelerin canlanıp, küçük kollarını ve bacaklarını uzattıklarını, yüzlerinin belirginleştiğini ve sonra da sadece bana özel bir dans koreografisi yaptıklarını hayal etmiştim.

Ağlamamıştım. Tek bir damla gözyaşı bile dökmemiştim.

Ama en azından ebeveynlerim boşanacaklarını duyurduğunda odama koşup kendimi bir Harry Potter kitabına gömebilmişim. Bu sefer, bedenimin bir tarafı tamamen kalbimi kıran kişiye yaslı bir şekilde bir arabaya hapsolmuş hâldeydim.

Bu durumun üstesinden gelebilirdim. Bunu *atlatabilirdim*.

Oturduğum yerde doğrulurken öz güvenli hissetmeye çalıştım. Yeni mantram şuydu: *Gözü karayım, bağımsızım, ben Beyoncé'yim*. Göz ucuyla ters ters Blake Hamilton'a baktım. Dirseği hâlâ arabanın camına dayalıydı ve alnını cama yaslamıştı. Genelde fazlasıyla mavi ve sıcak görünen gözleri şu an gri gibi görünüyordu.

Kahretsin. Onu asla atlatamayacaktım.

Sonraki otuz beş dakika yavaş çekimde geçmiş gibiydi.

Blake'e bir kez daha bakma riskini göze alamamıştım. Hatta onun varlığını tamamen görmezden gelmeye çalışmıştım. Dizi sürekli benimkine çarpıp durduğu için ve düzenli kalp atışlarını kolumda hissettiğim için bunu yapmak zordu.

İşin aslı, Blake Hamilton'ın varlığının hiç *bu kadar* farkında olmamıştım.

Lena, radyoyu tekeline almayı başardığı için art arda pop şarkıları açıyordu. Çıkan şarkıların her birinin sözlerini biliyor

ve sırf Jesse'yi gıcık etmek için ritme eşlik ediyordu. Anın tadını çıkardığı için mutluydum ama asıl mutlu olduğum şey, arka koltuktaki gergin sessizliğin farkında olmamasıydı. Blake de ben de o sohbet girişimimizden sonra tek bir kelime dahi etmemiştik.

"Ah, bakın," dedi Jesse.

"Ne var?" diye sordu Lena. Jesse'yi duyabilmemiz için radyonun sesini kısımıştı. "Nerede? Ne var?"

"Bulutlar toplanıyor."

Dalış kıyafetlerinin olduğu kutunun üzerinden eğilip pencereden dışarı baktım. Atlantik Okyanusu'nu gören uçurumların sağ tarafında, virajlı bir yoldan ilerliyorduk. Gökyüzünün suyla buluştuğu o uzak noktaya bakınca, devasa ve göz korkutucu bir grilik gördük. Güneşli masmavi gökyüzüne hiç uygun görünmüyordu.

"Sizce bugün yağacak mı?" diye sordum ortaya.

Belki yağmur yağarsa suya girmeme gerek kalmazdı.

"Hayır," dedi Lena başını iki yana sallayarak. "Bugün yağmaz. Çarşambaya kadar fırtına Holden'a gelmeyecekmiş. Bulutların koya ulaşması eminim bir iki günü bulur."

"Bu da bugün sörf yapmak için harika bir hava olduğu anlamına geliyor!" dedi Jesse.

Tüm bedenim gerilerek buz kesti. Jesse'nin Jeep'inin yeterince sıcak ve rüzgârdan korunmuş hâlde olduğu göz önüne alındığında, bu durum garipti. Koltuğuma tekrar yaslandım ama bakışlarım okyanustan ayrılmıyordu. Devasaydı. Devasa, güçlü ve yıkıcıydı. Üstelik beni koruyacak büyük bir tahta ve dalış kıyafeti dışında hiçbir şey olmadan içine atlayacaktım.

Jesse ve Lena'ya sırrımı söyleyip söylememeyi düşünüyordum.

Bir anda '*ben aslında yüzemiyorum,*' desem en kötü ne olabilirdi ki?

Fletcher ikizlerinin yüzleri tiksinti ve ihanetle çarpılmış bir görüntüsü zihnimde belirdi. Koltuğuma daha da gömülürken

anında arabanın midemi bulandırmaya başladığını hissettim. Gözlerimi sıkıca yumdum. Okyanusun görüntüsünü bile kaldıramıyordum. Blake'in herhangi bir şey söylemesini umdum. İyi olup olmadığımı sormasına bile gerek yoktu. Bir şaka yapsa, bir soru sorsa ya da *bir şey* yapsa yeterdi! Sessizlik boğucuydu.

Konuş, diye bağırdım içimden. Telepati yeteneğimi deniyordum.

Blake hiçbir şey söylemedi. Demek ki süper güçlerim hâlâ deneme aşamasındaydı.

Gözlerimi tekrar açıp Blake'in kucağına doğru baktım. Sapık bir şekilde değil, dışarısı dışında bir yere bakma isteğimdendi. Bacağı benimkine yapışmıştı ve solgun beyaz bacağımın yanında onun bacağı neredeyse siyahtı. Sol eli, bacağının ortasında avcu aşağı bakacak şekilde duruyordu. Tanrım, parmakları çok *uzundu*. Uzun, bronz ve gerçekten ama gerçekten erkek-siydi. Daha çekici elleri olan birini hiç görmemiştim.

“Ne kadar daha var?” diye sordum titrek bir nefes alarak.

“Beş dakika falan,” dedi Lena. Cevabının yüzümdeki tüm kanın çekilmesine neden olduğunu fark edemeyecek kadar telefonuna odaklanmıştı. Beş dakika. Kendimi yaklaşan ölümüne hazırlamak için beş dakikam vardı. Tekrar pencereden dışarıya baktım. Yol, aşağı doğru eğimli bir hâle gelmişti ve Marlin Koyu'nun detaylarını görebiliyordum. Kayalık bir sahil, sert sular ve kocaman dalgalar. Felaketin mükemmel tarifi.

Yutkunup bakışlarımı ellerime indirdim.

Neredeyse şiddetli denebilecek bir şekilde titriyorlardı. Parmaklarımı kıvrıp sıkıca yumruk yapmaya çalıştım ama faydası olmadı. Midem daha fazla bulanmaya başlamış, artık olimpiyatlardan altın madalyayı hak edecek bir hâl almıştı. Okyanusun dibine batmanın nasıl bir şey olduğunu, çalkalanan suyun uzuvlarımı nasıl çekip ittiğini hatırladım. Burnumun ve boğazımın tuzla dolduğunu. Üstümdeki güneş ışıklarının solduğunu.

Blake suya ilk adım attığımda beni kurtarmıştı ama ya bu sefer kurtaramazsa ne olacaktı?

Başımı iki yana salladım.

Bu saçmalıktı. Kendimi kurtarabilirdim. Yüzme derslerini bunun için almıştım. Sadece sakinleşmem, kendimi toparlamam ve bir şivava gibi titremeye son vermem gerekiyordu. Ben büyük bir kızdım ve birkaç dalgayla baş edebilirdim. Ayrıca sörf tahtaları su üstünde durmuyor muydu zaten? Tüm amaç bu değil miydi?

Göz ucuyla Blake'e baktım. Hiç kıpırdamadan ileriye doğru, direkt Lena'nın başını yasladığı koltuğun üst kısmına bakıyordu. Neden o da benim gibi aklını kaçırmıyordu? Yani vücudumdaki tüm kemikleri kırmak üzere olmam *hiç mi* umurunda değildi? Beni umursamıyor muydu?

Lütfen elimi tut.

Kelimeler beni dudaklarımdan dökülmekle tehdit etse de, bu isteği bastırabildiğim için rahatlardım. Zihnimde tekrar ederken bile kulağa acınası geliyordu. Neydim ben, parlak beyaz deniz şortuyla şövalyemin beni kurtarmaya gelmesini bekleyen, yardıma muhtaç bir kız mıydım? Jeep'in gösterge paneline bakarken mantramı zihnimde tekrarlamaya başladım.

Gözü karayım, bağımsızım, ben Beyoncé'yim.

Gözü karayım, bağımsızım, ben Beyoncé'yim.

Gözü karayım, bağımsızım, ben... Kahretsin, Jay-Z'ne ihtiyacım var.

Derin, titrek bir nefes aldım.

Fakat ben Blake'e dönüp acınası bir hâlde, '*Lütfen elimi tutar mısın? O kadar kırılgan ve zayıf hissediyorum ki, yıllardır devam eden kadın hakları hareketlerini bile kenara atmaya hazırım,*' diyemeden bronz, uzun parmaklı bir el boşluktan çıkarcasına uzanıp titreyen sağ yumruğuma kapandı.

O an kalbimin durmuş olması çok muhtemeldi.

“Hey,” diye fısıldadı Blake yavaşça. Kırarcasına sıkıttığım parmaklarımı kendi parmaklarıyla araladı. Ona baktığımda, kaşlarını sanki endişelenmiş gibi çatıttığı için yaralarının daha kötü görüldüğünü fark ettim. Ses tonu kısık, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Ne olduğunu bilmediğim saçma sapan bir şarkı çalarken, Lena’nın bir de bu şarkıya eşlik ediyor olması sayesinde Jesse ve Lena’nın bizi duymayacağından emindim. “Bunu yapmaya devam edersen parmakların kopacak.”

Zorla güldüğünde, çıplak koluma çarpan nefesi sıcacıktı.

“Üzgünüm,” diye cevap verdim. Sesim umduğumdan daha zayıf çıkmıştı.

Blake hiçbir şey söylemedi ama elini, elimin üzerinde tutmaya devam etti. Bu tam olarak el ele tutuşmak sayılmazdı ama yine de kabulümdü. Zihnimde dakikada bir milyon kilometre hızla düşünceler akıyordu ama garip olan şuydu ki, artık hiçbirisi sörfle ilgili değildi. Aksine kendimi, Blake’e sorabileceğim üç soruyu düşünürken bulmuştum. Scrabble anlaşılmamız oldukça basitti: Üç soru sorma hakkım vardı ve Blake, bu sorulardan birini pas geçebilirdi ama diğer ikisine dürüstçe cevap vermek zorundaydı.

Hangisini sormalıydım?

Annesini mi? Alissa’yı mı?

Kendimi mi?

Jeep bir anda durarak planlarımı bozdu. Ön koltukların arasındaki boşluğa doğru fırladığım an, gösterge paneline yüz üstü yapışmamak için kenara tutundum.

İşte çocuklar, tam da bu yüzden her zaman emniyet kemeri takmak gerekiyordu.

“Geldik!” diye bağırdı Lena.

Bölüm 14

Marlin Koyu'nun kenarındaki otoparktan sahile doğru baktım. Lena ve Jesse, dalış kıyafetleriyle dolu kutuyu kumlu yokuşun yarısına kadar indirmişlerdi ve şimdi de tişörtlerini çıkarıyorlardı. Blake biraz ötede bekliyordu. Ellerini siyah şortunun ceplerine sokmuş okyanusa bakıyordu. Hippinin teki gibiydi. Ufka bakıp hayatını düşünmek dışında yapacak hiçbir şeyi yok muydu? Mesela yağmur dansımda bana yardım etmek için esnemeye başlamak gibi.

"Hey, Waverly!" diye seslendi Lena.

Elimi güneşe siper ederek gözlerimi kısıtım ve ona baktım.

"Dalış kıyafetini al!"

Lanet olsun.

Kimsenin henüz kuma ayak basmadığımı fark etmemesini umut ediyordum.

"Geliyorum," diye seslendim.

Sesimin heyecanlı çıkmasını sağlamaya çalışmıştım. Gerçekten çabalamıştım.

"Blake!" diye seslendi Jesse. O sırada ben ikizlerin dalış kıyafeti kutusunu bıraktıkları yere doğru güçlkle ilerliyordum. "Hadi adamım!"

Dalgaların gürleyişi resmen Jesse'nin sesini boğuyordu. Okyanus karşımızda mavi gri bir halı gibi uzanırken, bugün bir hayli göz korkutucu görünüyordu. Su dalgalı ve köpükle doluydu. Dalgalarsa daha önce hiç görmediğim kadar yüksekti.

"Waverly, bedenin *small* mu yoksa *medium* mu?"

Lena'nın neşeli sesi, beni nasıl öleceğime dair kurduğum düşünceler silsilesinden çekip çıkardı.

"Ah." Sanki üstümde büyük bir *S* ya da *M* harfi olmasını bekliyormuşum gibi kendime baktım. Eğer bedenimin *small* olduğunu söylersem ve kıyafetin içine sığamazsam o zaman iyimser bir tombiş gibi gözükecektim. Eğer *medium* dersem ve o da çok büyük olursa, o zaman da etrafta üzerime büyük olan bir dalış kıyafetiyle gezecektim. Yine de kilolu gibi gözükmekten daha iyi bir seçenektir. "Muhtemelen *medium*."

Lena dalış kıyafetlerinden birini bana attı.

Kumaşı bir süre evirip çevirdim. Beklediğimden daha ağırdı. Astarı kalın ve çift dikişliydi. Fakat birkaç dakika kıyafeti inceledikten sonra, bunu nasıl giyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

"Şey Lena, bunu nasıl..."

Başımı kaldırdığımda Lena'nın çoktan şortunu çıkarıp bacaklarını ıslak dalış kıyafetine soktuğunu gördüm.

Onu izleyerek ilerlemeye karar verdim.

Şortumu çıkarıp parmak arası terliklerimi kenara attım. Bacaklarımı dalış kıyafetinin dar kumaşına geçirdiğim sırada rüzgâr saçlarımı yüzüme vuruyordu. Lena zorlandığımı fark ederek bana bir toka uzatınca, saçlarımı başımın üzerinde küçük bir topuz yaptım ve kıyafeti belime kadar kaldırdım. Bu şeyi nasıl giyeceğime dair bilgim buraya kadardı.

Sanki beceriksizliğimi ortaya sermem için yapılmış gibi duran kıyafetin ön tarafının her yerinde bağcıklar ve fermuarlar vardı. Lena'ya bakıp sessizce yardım için yalvardım.

Blake, verdiğim mücadeleden habersiz bir şekilde yanıma yaklaştı ve kutudan bir dalış kıyafeti aldı. Kendi kıyafetimin köşesindeki lastiklerden birini ayarlıyormuşum gibi yaparak, göz ucuyla Blake'in tişörtünü çıkarmasını izledim. Eğer bugün boğulacaksam, hafızama Blake Hamilton'ın üstsüz görüntüsü kazınmış şekilde boğulmak istiyordum.

Bir araba kornası beni röntgencilik ânımdan kurtardı.

Jesse, Lena, Blake ve ben aynı anda otoparka baktık. Üstüne birkaç sörf tahtası bağlanmış olan büyük, beyaz bir Range Rover park etmişti. Ön cam karartmalı olsa da Alissa Hastings'i seçebilmişim. Saçları kusursuz bir biçimde kıvrılmıştı ve burunun hemen üzerinde güneş gözlüğü vardı.

"Ben gidip sörf tahtalarına yardım edeyim!" dedi Jesse.

Sanırım kumlu yokuştan çıkmaya başlamadan önce omzunun üzerinden attığı utangaç bakışı bir tek ben fark etmişim. Lena'ysa onun peşine takılırken, ayağına tekrar bir sörf tahtası düşürmemesiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Kendime engel olmadı Jesse'nin bu âşık hâline gülümseyip kıkırdadım.

Blake'in yüzünü asmış bana baktığını fark ettiğimde mutluluğum uzun sürmedi.

"Ne?" diye sordum, yüzümdeki gülümseme kaybolurken.

Blake'in bakışları dalış kıyafetime indi. Kıyafet hâlâ tam belimin üstünde duruyordu ve üst kısmı rüzgârdan sallanıyordu. Yüzündeki somurtma arttı.

"Onu giymeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Düşünüyorum," diyerek ofladım.

Kıyafetin kollarına uzanıp yukarı doğru çektim ama kıvrılmışlardı. Blake'in boş bir ifadeyle beni izlediği sırada, olduğum yerde bir daire çizip kıyafeti nasıl düzelteceğimi çözmeye çalışıyordum. Sonunda yaklaşıp kollarımı tutacak ve beni olduğum yere sabitleyecek kadar sıkılmıştı.

"Bırak ben yapayım," dedi.

"Tamam," diyerek nefes aldım.

Blake'in ısrarı üzerine kollarımı iki yanıma uzattım. O da etrafımda dönüp resmen düğüm yaptığım kıyafetin kollarından beni kurtarıyordu. Dalış kıyafetinin arka kısmını omuzlarıma doğru çekip sağ elimi tuttu ve kıyafeti sağ koluma soktu. O tarafı giydiğimde diğer elimi tutup sol kolumu da soktu. Dalış

kıyafetinin kumaşı ağır ve lastik gibi olsa da tenimi pamuk misali sarmıştı.

“İşte oldu,” dedi Blake. Yüz yüze durmamız için önüme geldi. Mavi gözleri zafer kazanmış gibi parlıyordu. “Şimdi yapman gereken tek şey fermuarı çekmek ve... Elastığe ne yaptın sen?”

Bakışlarını takip ettim.

Kıyafeti nasıl giyeceğimi biliyormuşum gibi davranmaya çalışırken bağladığım lastik bağcık, yan tarafımdan büyük ilmekler hâlinde sarkıyordu.

“Bilmem,” diye mırıldandım.

“Bana bir iyilik yap,” dedi Blake. “Hiçbir şeye dokunma.”

Tek dizinin üstüne çöktü ve düğümü çözmek için elastığe uzandı. Parmakları belimin yanında hareket ederken, ben de otoparka doğru bakıyordum. Lena kafasının üzerinde iki sörf tahtası taşıyarak sahile doğru inmeye başlamıştı. Alissa arabasının yanında durmuş, kahkahasını bastırmaya çalışırken elleriyle ağzını kapatıyordu. Jesse’yse bir kolunu sörf tahtasının arka kısmına dolamış, neşeyle ona bakıyordu.

Aferin sana, Jesse.

Yan tarafımdan sertçe çekildiğimde cırladım.

“Üzgünüm,” dedi Blake. Sesi hiç de üzgünmüş gibi gelmiyordu.

Elastığı düzeltip yerinden kalkacağını düşündüm ama o ellerini belimin diğer tarafına uzatıp başka bir lastik bağcığı çekirtmeye başladı.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Bu çok gevşek,” dedi Blake. Sözümlü keserek belimi saran kumaşın lastiğini sıkmaya başlamıştı. “Vücuda tam oturması lazım. Bu dalış kıyafeti hangi beden bu arada?”

“Medium.”

Blake’in dudakları kıvrıldı.

“Evet, galiba *small* beden için fazla uzunsun,” dedi. “Lena’da bir yerlerde ekstra uzun bir tane var diye hatırlıyorum. Bir dahaki sefere onu denersin.”

“Bir dahaki sefere mi?” dedim alayla gülerek. “Ne o, beni dalış kıyafetiyle gömmeyi mi düşünüyorsun?”

Blake, lastikle oynamayı bırakıp yerinden kalktığı anda direkt çenesinin hizasına bakıyordum.

“Boğulmayacaksın,” dedi.

Gözlerine baktım. Yumuşak ve rahatlatıcıydılar.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Ses tonumun küçümseyici ya da alay eder gibi çıkmasını sağlamaya çalışmıştım ama bunun yerine boğuk ve fazlasıyla kısık çıkmıştı. Sesim bana göre bile acınası geliyordu. Blake de sesimdeki korkuyu duymuş olacak ki, uzanıp çenemi başparmağı ve işaret parmağının arasına aldı.

Bir saniyeliğine nefes almayı bıraktım.

“Bana güven,” dedi. Sesi parmaklarından titreşerek kemiklerime kadar yayıldı. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Derin bir nefes aldım.

“Söz mü?”

“Söz,” diye cevap verdi.

Yüzüme bir sıcaklığın yayıldığını hissettim. Acaba parmakları sayesinde o da bu sıcaklığı hissediyor mu diye merak ettim.

“Çünkü eğer ölürsem, o ıslak mezarımdan kalkıp sana musallat olacağımı biliyorsun, değil mi?” diyerek üstüne giderken, aramızdaki o görünmez gerginliği kırmaya çalışıyordum.

“Bunu yapacağını fark ettim,” dedi. Çenemi bırakırken, parmağıyla bir kez burnumun ucuna dokundu. Canımı acıtacak kadar sevecen bir hareketti.

“Blake!”

Alissa Hastings’in tiz sesi o ânı parçalara böldü. Blake’le aynı anda dönüp sahile adım atan can sıkıcı kıza baktık. Askılı tişörtü rüzgârla dalgalanırken, bronz teni gün ışığında parlıyordu.

Çok güzeldi. Bu hiç adil değildi.

“Selam,” diye cevap verdi Blake.

Blake ve Alissa’nın konuşmalarına şahit olmak istemediğimden, Lena’ya bakmak için arkamı döndüm. Elimi miksera sokup bir yamyam içeceği hazırlamayı tercih ederdim.

“Uzun zamandır görüşemiyoruz, ha?” dedi Alissa takılarak. “Ethan’ın evindeki gösteriyi çaldığımı duydum.”

Kendisiyle dalga geçmesini beklemiyordum. Daha da şaşırdığım şeyse, kaşlarının hareketi ve dudağının kıvrılışına bakılırsa Alissa’nın, onu partiden kurtarmak zorunda kalmamızdan utanmasıydı.

“Bilmem,” dedi Blake. “Kafama birkaç yumruk yedim. Pek hatırlamıyorum.”

Ses tonu... içtendi. Flörtöz ya da âşık gibi değildi. Eski bir arkadaşıyla konuşur gibiydi.

“İyiyim, iyiyim.” Alissa, başını salladıktan sonra elini Blake’in koluna yaslayıp ardından tekrar indirdi. “Nasılsın?”

“İyi,” diye cevap verdi Blake anında. Bana doğru bakıyordu. Bu fırsatı değerlendirip yüzümü buruşturdum ve dilimi çıkardım. Daha etkili olması için gözlerimi bile şaşı yapmıştım. Blake’in dudaklarının kenarları sanki kahkahasını bastırıyormuş gibi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve Alissa’ya döndü.

“Sahiden mi?” diye sordu Alissa, kaşları havalanmıştı.

“Aslında harika,” diyerek Blake kendini düzeltti. “Harika-yım.”

Alissa gülümsedi. “Güzel. Sevindim.”

Sesi gerçekten de çok sevinmiş gibi geliyordu. Bu da çok önemli bir, *artık birbirimizi aştık* ânının ortasındaymışım gibi hissetmeme sebep oldu. Tam bir aptal gibi gülümseme isteğimi bastırmaya çalışarak Lena’yı aramaya geri döndüm. Jesse ve Alissa, Jesse gibi bir şapşalın başarabileceği herhangi bir romantik ilişkiyi yaşayabilirlerdi. Ayrıca Blake ve benim de... Ne yapacaktık ki?

Blake'in bana bıraktığı notu düşündüm.

Ayrıca Scrabble'i kazandıktan sonra yapmaya çalıştığım şey için de özür dilerim. Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışmayacağım, söz veriyorum.

Beni neredeyse öpecek olmasına pişman olmuştu. Bu düşünce, kalbimde bir delik açılmasına ve tepetaklak olmama sebep oldu. Blake'in artık bekâr olması, bu yazın başına kıyasla onunla daha çok şansım olduğu anlamına gelmiyordu.

Ben hâlâ Alaskalı, tuhaf ve soluk tenli kızdım.

Muhtemelen sadece arkadaş olmak istiyordu. Ama hey, bu hiç yoktan iyiydi, değil mi?

"Ah, selam Waverly!" dedi Alissa, sanki varlığımın yeni farkına varmış gibi. "Sörf yapabildiğini bilmiyordum!"

"Yapamıyorum," diye cevap verdim.

Blake, "Ben ona öğretiyorum," diye araya girmişti.

"Ne hoş bir hareket!" dedi Alissa neşeyle.

İşte o zaman, o flörtöz tavrın Alissa Hastings'in doğasında var olduğunu, Blake'i geri kazanmaya çalışmadığını ve onun dikkatini çekmek için benimle yarışmadığını anladım. Kırpikleri doğal bir şekilde titriyor, sesi öyle olduğu için tiz çıkıyordu. Şimdi düşününce, muhtemelen ona âşık olan bir sürü erkek olmasının sebebi de buydu.

Buna bizim uzun boylu sersem de dâhildi.

Jesse bir anda yanımda belirdiğinde, üstündeki kumları silkeliyor ve otuz iki diş sırtıyordu. Sıska kolunu omzuma atıp topuzuma hafif bir fiske vurdu.

"Heyecanlı mısın, Waves?" diye sordu.

Waves? Yeni lakabım bu muydu? Ah, ironiye bakın, lakabım ölümüm olacaktı¹⁰.

"Feci derecede," diye yalan söyledim, gönülsüzce yumruğumu havaya kaldırırken.

10 "Waves" lakabının hem "Waverly" isminin kısaltması hem de İngilizcede "dalgalı" anlamına gelmesine atıfta bulunuluyor. -çn

Blake gözlerini kısıtı.

“Neden siz önden gidip suya girmiyorsunuz,” dedi Blake, Alissa ve Jesse’yi işaret ederek. “Waverly’ye tüm gün dalgalarda savrulmasın diye öğretmem gereken birkaç temel şey var.”

Jesse, omzumu sıkıp bana şans diledikten sonra kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi Alissa’nın peşine takıldı. İkisinin çoktan suyun kenarında bekleyen Lena’nın yanma gitmesini ve tahtalarını almalarını izledim.

Derin bir nefes alıp Blake’e döndüm.

“Onları ekip hamburger yemeye falan gitsek sence fark ederler mi?” diye sordum umutla.

“Boğulmana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Dudaklarımı büzerek düşünüyormuşum gibi yaptım.

“Ah, hadi ama,” diye homurdandı Blake. Koluma öyle yavaş bir şekilde vurdu ki neredeyse hissedemeyecektim. “Bana biraz güven.”

“Ama ya bir şey olursa...”

“Hayır.”

“Ama bilemezsin ki...”

“Kes şunu.”

“Ama...”

“Waverly,” dedi Blake. “Kapa çenenin.”

Ağzımı kapatıp dişlerimi sıktım. Gergin kelimelerimi dizginlemeye çalışıyordum. Blake’in etrafındayken neden hep bu kadar çok konuşuyordum? Derste hiç elini kaldırmayan insanlardandım. O zaman nasıl oluyordu da, bir anda fazlasıyla çekici bulduğum birine her şeyi söyleyebiliyordum?

“Üzgünüm,” diye mırıldandım.

“Sorun yok. Elbette gergin olabilirsin. Gidip bir sörf tahatası al.”

“Ne? Neden?” dedim dehşet içinde.

“Sakin ol,” diyerek somurttu. Beni belimin yanındaki lastik bağcıktan tutarak sahilde sürüklemeye başladı. “Hemen suya yaklaşmana izin vermeyeceğim. Temel şeyleri karada öğreneceğiz.”

Peşinden sendeleyerek ilerlerken, kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu.

Blake iki sörf tahtası alıp kuru kumlara doğru çekiştirdi. Kollarındaki kasların kasılmasını izlemekle, çoktan büyük ve şiddetli dalgaların olduğu kargaşa içindeki okyanusa dalan Lena, Jesse, Alissa’yı izlemek arasında gidip geliyordum.

“Hey, hayalperest,” diye seslendi Blake. “Buraya gel.”

Yerimden sıçradım ve arkamı döndüğümde, Blake’i birkaç metre ötede ellerindeki kumu silkelirken buldum. Ona yetişmek için aceleyle yokuşu çıkmaya başladım.

“Hangisi benim?” diye sordum, tahtaları işaret ederek.

“Küçük olan,” dedi Blake. Bahsi geçen tahtaya ayağının kenarıyla vurdu. “Yaklaş ve üstüne otur.”

Bir ucuna oturduğumda, dalış kıyafetimin lastiğe benzer kumaşı tahtada bir gıcırtı çıkardı. Harika. Ne kadar *da* çekici. Bir tahtanın üstüne bacaklarımı açarak oturmuşum gibi berbat görünmemek için -ki tam olarak öyleydim- oturuşumu düzeltmek istedim ama Blake, önümde eğildi ve tahtanın ucuna bağlı olan ince siyah ipi kurcalamaya başladı.

“O ne?” diye sordum.

“Bu senin yuların,” diye açıkladı Blake. Cırt cırtlı ucu olan bandı havaya kaldırmıştı. “Bu kısım bileğine geçiyor ve böylece sörf tahtanla birbirinize bağlanmış oluyorsunuz.”

“Güzel,” dedim.

Evet, bağlanmak güzeldi.

Lütfen Atlantik Okyanusu’nda beni kendi başımın çaresine bakmam için suya atmadan önce, beni su üstünde tutacak bir şeye bağla.

“Evet, sol ayağını uzat,” dedi Blake.

Parmakları çoktan bileğime sarılmış ve ayağımı birkaç santim havaya kaldırmıştı. Cırt cırtlı bandajı bileğime bağlayıp sıktı ve sağlamlığından emin oldu. Ardından sol ayağımı bıraktı.

“Çıkmayacağından emin misin?” diye sordum bandajı çekştirerek.

“Son derece.” Blake elimi ayak bileğimden uzaklaştırdı. “Şimdi dön ve karın üstü uzan.”

Döndüm ve karaya vurmuş bir balinanın zarafetiyle, kendimi ellerim ve dizlerimin üstünde tahtaya bıraktım. Tabii ki bu canımı acıtıyordu. Özellikle de sörf tahtasını icat eden kişinin göğüslerinin olmadığı göz önüne alınınca...

“Bu çok aptalca,” diye mırıldandım. “İnsanlar bunu neden yapıyor ki?”

“*Eğlenceli,*” diye karşı çıktı Blake.

“Güzel,” dedim, ona bakabilmek için dirseklerimin üzerinde doğrularak. “Siz eğlenmek için tırnaklarınızı da söküyorsunuzdur, değil mi? Açıkçası bir grup sadist olduğunuza göre...”

“Sadece kürek çek.”

Kollarımı uzattım ve ikisini de kuma sürtmeye başladım.

“Öyle değil,” diye çıkıştı Blake. “Kar meleği yapıyormuşsun gibi değil de kulaç atıyormuşsun gibi. Hadi ama kulaç atarak yüzen ya da köpek yüzüşü yapan kimseyi görmediğini söyleme.”

“O da *ne demek?*”

“Lütfen işkenceme son ver.”

“Üzgünüm, tamam mı?” diye inledim. “Ben bir aptalım, oldu mu? Bir aptala anlatır gibi anlat.”

Blake yüzünü buruşturup ağzını açtığı anda, sanki aptal olmadığımı dair bana karşı çıkacakmış gibiydi. Fakat bir nefes alıp sakince cevap verdi: “Sırayla kulaç atmalısın. Kollarını tek tek çekeceksin, aynı anda değil. Biri öndeyken diğeri arkada olacak.”

Dediğini yaparak kollarımı birbiri ardına çektim. Kendimi bir yel değirmeni gibi hissediyordum. Tırnaklarının altına kum

dolan bir yel değirmeni gibi. Fakat Blake başını sallayarak, “İşte oldu,” gibi şeyler mırıldanıyordu ve sadece düşündüğüm kadar aptal gibi görünmediğimi umuyordum.

“Böyle mi?” diye sordum.

“Aynen. Şimdi sıra eğlenceli kısımda.”

“Ah, olamaz.” *Eğlence* tanımımızın aynı olduğundan şüpheliydim.

Blake, kendi kendine gülümsedikten sonra doğrulup yanımdaki sörf tahtasına yaklaştı. Tahtayı benimkine yaklaştıtırken biraz kum sıçratmıştı. Sonra uzun tahtada şınav pozisyonuna geçti ve aşağıya eğildi. Ağzımın açık kalmaması için yüzümü asmak zorunda kalmıştım. Aptal erkekler, aptal atletizmleri, aptal kol kasları ve aptal dağınık saçları.

Blake, “Suya çıktığında,” diye konuşmaya başladı, hâlâ rahat bir pozisyon bulmak için tahtasında kımıldanıyordu, “doğru dalgayı beklemen gerekecek.”

Dirseği benimkine çarptı.

“Bunu nasıl anlayacağım...”

“Bu süre boyunca yanında olacağım, yani iyi bir dalga görür görmez sana haber vereceğim.”

Tekrar okyanusa doğru baktım. Lena sörf tahtasında ayağa kalkmış, bacaklarımı aralayarak dizlerini kırmış ve kendinden daha uzun bir dalganın üzerinden geçiyordu.

Lena’yı işaret ederek, “Öyle mi yapmam gerekiyor?” diye cırladım.

“Hayır.” Blake, tam da Lena’nın tahtasından kayıp suya düştüğünü görebileceği anda dirsekleri üzerinde doğruldu. “Tabii ki hayır. Dört ayak üzerinde yapabileceklerin dışında bir şey yapmana izin vermem.”

Başımı salladım. Bu kulağa çok da korkutucu gelmiyordu.

“Ama tahtanda ayağa kalkman gerekecek,” diye ekledi, dönüp bana azimli bir bakış atarken.

Ah, sikerler.

“Sadece kulaç atsam olmaz mı?” diye sordum, kirpiklerimin altından ona baktığım sırada.

Sadece onu ikna edecek kadar kıskırtmak istiyordum. Ama Blake’in mavi gözleri bir anda irileşti, kollarındaki kaslar gerilirken sörf tahtasını tutan parmakları kasılmıştı. Ardından sertçe yutkundu ve gözlerini kırıştıtırarak bakışlarını tekrar önümüzdeki okyanusa çevirdi.

“Korkaklık etme,” diye mırıldandı, sesi sertti.

Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuşuyordu, bilmiyordum.

Onun okyanusa baktığı benim de tırnaklarımın arasındaki kumları çıkarttığım bir dakikalık sessizliğin ardından, “Tamam,” diye ofladım. “Hadi şu işi bitirelim o zaman.”

Blake sersem ruh hâinden çıktı. Boğazını temizledi. “Güzel bir dalga yakaladığın an fırlamalısın.”

“Fırlamalı mıyım?” Kaşlarımı çattım.

“İşte, ayağa kalkmalısın.”

“Tamam.”

“Tahtanın iki yanını tut,” dedi, ona yakın olan elimin tersine dokunarak.

Parmaklarımı göğüs hizamda tahtaya sardım ve diğer elimle de aynısını yaptım.

“Sonrasında ne var?” diye sordum.

“Sonra, kollarınla kendini yukarı itmelişin ama aynı anda, tamam mı?” kollarını dümdüz kaldırdığında dizleri bükük bir şekilde tahtanın üzerinde duruyordu. “Ardından ayaklarını altına doğru çekeceksin.”

Tek bir hareketle bacaklarını altına doğru çekti ve elleri hâlâ sörf tahtasının iki yanına sarılıyken, çömelir pozisyonda durdu. Soğukkanlı bir şekilde gülümserken, sanki sıradan bir James Bond hareketi yapmamış gibi davranıyordu.

“Bunu yapamam,” dedim.

“Evet, yapabilirsin,” diye ısrar etti. Hâlâ gülümsüyordu.

“Bacağımı kıracağım.”

“Fazla dramatik davranıyorsun.”

“İkisi de.”

“Pekâlâ, o zaman Marlin Körfezi hastanesinin üç dakikalık mesafede olması güzel bir şey, değil mi?”

Gözlerimi kısarak ona baktığımda o da alayla gözlerini kısıtı. Ancak birkaç saniye sonra dudakları kıvrıldı ve bir aptal gibi sırtımaya başladı.

“Sen akıllanmazsın,” diyerek ofladım. Sörf tahtama bakıp cilalı yüzeyindeki şekilleri parmağımla takip ettim. Keşke saçlarımı toplamasaydım. Arkasına saklanacağım karışık bir perde olmadan, engel olamadığım gülümsememi saklamam daha da zorlaşmıştı.

“Hadi,” dedi Blake neşeyle. Dirseğini benimkine vurdu. “Şimdi senin sıran.”

Ellerimi tekrar tahtanın iki yanına yerleştirip elimden geldiğince güç kullanarak kendimi yukarı ittim ve bacaklarımı altına çektim. Sol dizim biraz kaymıştı ama en azından yere düşüp kumları yutmadan durabilmişim.

Blake kahkaha attı.

“Ne?” dedim, dişlerimin arasından. Bu zayıf hareketimle ilgili en ufak bir yorum yapması için ona meydan okuyordum.

“Yok bir şey.” Blake başını iki yana sallarken hâlâ kahkaha atıyordu. Bir tutam koyu renk saç alına düşmüştü. “Neden tekrar denemiyorsun? Hatta belki birkaç kez daha denersin. Pratik olsun diye.”

Sonraki birkaç dakika acı vericiydi. Özellikle de tahtanın üzerine sürtünüp duran dizlerim için. Birkaç kez düşmeyi başarmıştım ve sonunda Blake bana fırlama konusunda bir uzman olduğumu söylediğinde, saçlarımda ve dalış kıyafetimin her yerinde kum vardı.

“Bu bir işkence,” diye homurdandım. “Sörften nefret ediyorum.”

“Bir konuda hemen iyi olmadığında neden hep bu kadar sinirleniyorsun?” diye sordu Blake. Ayağa kalkıp bacaklarındaki

kumları silkeledi. “Sence birisi her konuda nasıl iyi olabilir? Öylece bir şeyde iyi olamazsın. Başarısız olma hakkın var. Daha suya bile girmeden nasıl oluyor da sörfte nefret ettiğine karar verebiliyorsun?”

Kelimeleri yüzüme inen bir tokat gibiydi. Belki bu sözlerle ihtiyacım vardı ama yine de canım yanmıştı.

“Doğru,” dedim alayla. Onunla birlikte yerimden kalktım. “Eminim tuzlu suyu yutarken daha eğlenceli olacaktır.”

Blake’in ifadesi alay doluydu ama hafifçe sıkıldığı çenesine bakılırsa, yaklaşan ölümünden bahsetmemi komik bulmamıştı. Derslerimizi ve suya battığımda beni ne kadar hızlı bir şekilde yüzeye çektiğini düşündüm. Sadece birkaç saniye fazla suyun altında kaldığımda ve boş havuzun kontrollü ortamında bile hep hassastı. Sürekli tetikteydi. Benden pek hoşlanmadığı zaman bile beni kurtarmak için Atlantik Okyanusu’na dalmıştı.

Bu konuyla ilgili bir şey vardı. Bunun sadece benimle ilgili olduğunu düşünecek kadar bencil değildim çünkü annesinden bahsettiğini hatırlıyordum.

Annesi boğulmuştu. Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyordum ama boğulmuştu.

Belki de ona sormam gereken üç sorudan biri bu olmalıydı.

“Son şans,” diye fısıldadım. “Hâlâ gidip hamburger yiyebiliriz.”

Blake kahkaha atsa da gergindi. Bir anlığına söylediğim şeyi düşünüyormuş gibi göründü.

“Waverly!”

Lena’nın bağıışı, sahilin öteki tarafından tıpkı bir megafondan yükseliyormuş gibi yayıldı. Suyu doğru baktığımda, onu dalgaların üzerinde sörf tahtasına oturmuş hâlde buldum. Alissa ve Jesse daha uzakta, yaklaşan birkaç büyük dalgayı atlatmaya çalışıyorlardı.

“Suya gir artık!” diye bağırdı Lena.

Gergin bir kahkaha attım.

“Geliyorum!” diye bağıarak cevap verdim.

Blake ellerini omuzlarıma yerleştirip beni kendine çevirdi. Bir anlığına burnundaki belli belirsiz çillere baktıktan sonra, gözlerine bakmak için kendime müsaade ettim. Gözlerinde biraz endişe vardı.

“İyi olacaksın,” dedi bana.

“Şimdi de medyum mu oldun?” diyerek homurdandım.

“Hep yanı başında olacağım.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kendimi odaklanmaya zorladım. Eğer orada ölecek olursam, en azından bu ânı hatırlamak istiyordum. Rüzgârın yüzüme çarptığı, ayak parmaklarımla arasında kumların olduğu ve Blake’in ellerinin ağırlığını omuzlarımda hissettiğim bu ânı.

“Tamam,” diye fısıldadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Blake yüzünde komik bir ifadeyle bana bakıyordu. Yanaklarım yanıyordu ama korkaklık edip havayla ilgili bir şeyler saçmalamaya başlamadan önce kendime engel oldum.

“Waverly?” dedi Blake. Kaşları çatılmış, dudakları ciddi bir çizgi hâlini almıştı. Gözlerime odaklanan bakışları bir anlığına dudaklarıma doğru kaydı.

“Hı-hı?” Kalbim davul çalan bir şempanzeyi taklit edercesine atmaya başladı.

Öp beni.

Lütfen.

Sana parasını veririm.

“Acele edin!” diye bağırarak Jesse, aramızda oluşan o küçük bakışmanın heyecanını bölmüştü. “Tanrım. Bir de *bana* yavaş dersiniz!”

Blake, ellerini sanki yanıyormuş gibi omuzlarımdan çektikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve sörf tahtasının ucunu kaldırdı. Sırtındaki kasların gerilmesini izlerken, onu kaybettiğimi biliyordum. Ne diyecekse ya da ne *yapacaksa*, unutulup gitmişti.

Ve ben de bir çocuk tarafından hiç öpülmeden ölecektim.

Bölüm 15

Atlantik Okyanusu, geniş gri bir halı gibi önümde uzanıyordu. Kumlar ayağımın altına yapışana ve attığım her adımda şı-pırdama sesleri yükselene kadar ilerledim. Islak kumun sıcaklığından bile okyanusun dondurucu soğuklukta olduğunu anlayabiliyordum. Suyun kenarına geldiğimde yürümeyi bıraktım ve ayak parmaklarımı kıyıdaki köpükten çizgiye hizaladım.

Jesse'nin tiz çığlığını duyabiliyordum. Bu sesi bir sıçrama sesi ve Lena'nın gürültülü, delirmiş gibi sayılabilecek kahkahası takip etti. Belki arkamı dönüp kolumun altındaki sörf tahtasını bıraksam ve otoparka doğru koşsam beni görmezlerdi.

Büyük, sıcak bir el belime uzandı.

Blake yanımda duruyordu ve gözlerindeki bakışla, *aklından bile geçirme*, diyordu. Belimdeki elinin kaçmama engel olduğunu söylememe gerek bile yoktu.

"Devam et," dedi, beni ileriye doğru iterek.

Sendeleyerek suya bir adım attım. Köpüklü, buz gibi bir dalga çıplak ayaklarıma çarptığında irkildim.

"Hayır!" diye inledim ve topuklarımın üzerinde dönüp karaya doğru bir adım attım. "Hayır, hayır, hayır!"

Fakat Blake benden daha hızlıydı.

Kolunu uzatıp karnıma sardı ve bir an sonra bildiğim tek şey, onun peşinden sürüklendiğimdi. Üstelik Atlantik Okyanusu'na arkam dönük, topuklarımın ikisi ve sörf tahtamın ucu kumda sürüklenerek ilerliyordum.

"Bebeklik etmeyi bırak," dedi, sesi keyifli geliyordu.

Asıl onun yüzünün bebek gibi olduğuna dair saçma bir şey söylemek için ağzımı açtım ama tam o an, bacaklarımın arkasına tuzlu bir su dalgası çarptı. Dalış kıyafetinin kalın kumaşına rağmen soğuğu hissedebiliyordum. Gerçi yine de etkisi biraz azalıyordu.

“Hay anasını satayım!” diye bağırdım.

Blake, “Soğuğu sevdiğini sanıyordum,” diyerek Alaska’dan geldiğimin imasında bulundu. Omzumu tuttu ve beni çevirebilmek için karnımdaki kolunu çekti. Dizimize kadar okyanusun içindeydik.

“Aramın kötü olduğu şey soğuk değil,” diye tersledim, “su.”

“İşte *bu* yüzden,” dedi Blake, “sürekli yanında olacağım. Şimdi tahtanı yerleştir ve gidelim. Eğer acele etmezsek Lena boynlarımızı birbirine bağlayacak.”

Haklı olduğunu biliyordum.

Blake, su bacaklarını örtene kadar birkaç adım daha attı ve tahtasını yerleştirdi. Tahta suyun yüzeyinde dururken, her bir dalgayla yukarı aşağı doğru hareket ediyordu. Bir bacağına tahtanın üzerine oturur şekilde atmasını ve sonra karın üstü uzanmasını izledim. Omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını çattı.

“Gelmiyor musun yoksa?”

Sörf tahtamı suya bırakıp onun yaptıklarını tekrarladım. Etrafta direnç gösteren bir şeyler olduğunda, kulaç atmanın çok daha yorucu olduğu ortaya çıkmıştı. Blake, güçlü yüzücü kaslarıyla birkaç kez durmuş ve nefes nefese ona yetişmemi beklemek zorunda kalmıştı. Kollarımı suda hareket ettirirken parmaklarım her yumuşak deniz yosununa değdiğinde yüzümü buruşturuyordum.

“Daha çok egzersiz yapmalısın,” dedi Blake.

“Biliyorum,” diyerek kabul ettim.

“Cidden, suyun üstünde duramamana şaşmamalı.”

“Tamam, anladım.”

Blake, birlikte okyanusta kulaç attığımız sonraki bir buçuk dakika boyunca çenesini kapalı tuttu. Kulaç atmaya bırakıp tekrar oturduğunda rahatlamıştım. Kol kaslarım isyan edersine zonkluyordu. Çenemi tahtaya dayadım ve yorgun uzuvlarımı suda serbest bıraktım. Okyanus zemininin benden ne kadar uzakta olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

“Lena buraya geliyor,” dedi Blake bir anda.

Başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Tabii ki bahsi geçen Fletcher ikizi bize doğru geliyordu ve atkuyruğundan fırlamış olan ıslak bukleleri yüzünü çevrelemişti. Tahtanın üzerinde oturmam için büyük bir çaba sarf etmem gerekmişti. Hatta o kadar sendelemiştim ki, Blake sörf tahtamda alabora olmamam için doğrulmamı yardım etmişti. Ardından dönüp Lena’ya gülümsedim.

“Selam!” diye seslendim yaklaştığı sırada.

“Pekâlâ.” Gülümseyerek bana baktı. “Su nasılmış?”

Yüzümü buruşturmadığımı umuyordum.

“Harika!” dedim tiz bir sesle.

“Gördün mü bak! Sana eğlenceli olacağını söylemiştim!” dedi Lena.

Kolunu kaldırdı ve ben daha kendimi hazırlayamadan arkadaşça olduğunu düşündüğüm bir şekilde sırtıma indirdi. Fakat Lena muhtemelen yaşayan bir boz ayıyla güreşebiliyor olacak ki, sırtıma hafifçe vurduğunda öne doğru savrulmama sebep oldu.

Sörf tahtam eğildi.

Boğazımın gerisinden sıkıntılı bir ses yükselirken, mucizevi bir şekilde suya düşmekten kendimi kurtarabilirmişim gibi elimi uzattım.

Başarmıştım.

En azından bir anlığına başardığımı sanmıştım. Sonra bunu mucizevi bir şekilde yapmadığımı, aslında Blake Hamilton’ın uzanıp tek eliyle tahtamı tuttuğunu ve diğer kolunu belime sarıldığını fark etmiştim.

Sörf tahtasını sabitlerken, “Dikkatli ol,” diyerek kıkırdadı.

Rahatlayarak cansız bir kahkaha attım.

“Upps,” dedi Lena, tahtamın arkasını tutup tekrar oturabilmem için sabit tutarken. “Özür dilerim. Jesse’yle sörf yapmaya alışığım. Göründüğünden daha dengelidir.”

Lena’nın gözleri bir anda kısıldı.

Blake’in belime sarılan kolu, bir anda beni tahtamda dengede tutmaktan uzaklaşmış ve ellerimiz birbirini bulmuştu. Boynumdan saç diplerime kadar bir sıcaklık yayılırken anında elimi Blake’ten çektim. Fakat çok geçti. Lena resmen el ele tuttuğumuzu görmüştü ve dudaklarındaki ukala ifade, onu susturmamın imkânsız olacağını söylüyordu.

“Öyle mi?” Boğazımı temizledim. Bir anda sersemlemiş ve kızarmıştım. “Jesse’nin hep şey olduğunu, ne bileyim... düzensiz olduğunu düşünmüştüm.”

Lena’nın sırtışı büyürken benimle dalga geçmeye karar vermişti.

“Aslında eskiden bir jimnastikçiydi. Galiba annemde hâlâ altıncı sınıftaki fotoğrafları duruyor. O aptal taytlardan giyiyordu-”

“Lena! Kes sesini!” diye bağırdı Jesse suyun diğer tarafından.

“Tamam, tamam!” diyerek karşılık verdi Lena. Sonra bana dönüp fısıldayarak ekledi: “Sana sonra gösteririm. Akşam yemeği için bir ara bize uğramalısın. Annem seninle tanışmak istiyor ve babam da barbekü için bahane çıktığında her zaman mutlu olur. Fena et yapmaz.”

Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki?

“Ben varım,” dedim.

“Sen de davetlisin, Hamilton,” diye ekledi Lena. “Olayı bir etkinliğe dönüştürüp arka bahçede büyük bir aile yemeği yapabiliriz.”

Bu ânı Blake’e bakmak için bahane olarak kullandım.

Çenesinin sağ tarafındaki Ethan'ın ev partisinden kalma morluk soluk sarı bir renge dönüşmeye başlamıştı. Dirsek yediğim yanağımın da o kadar berbat görünüp görünmediğini merak ettim. Ancak Blake'in gülümsemesi, çenesinde olabilecek tüm çirkin yara izlerini zihnimden siliyordu.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Blake. "Ben de varım."

Ani bir rüzgâr suyun yüzeyinden eserek Blake'in saçlarını dağıttı ve direkt yüzüme çarptı. Yüzümü buruşturup başımı çevirdim ve gözlerimdeki tuzlu hissiyatı kırıştırtarak silmeye çalıştım.

Birkaç metre ötede Jesse ve Alissa sörf tahtalarına oturmuş sohbet ediyorlardı. Jesse, bir elini Alissa'nın kendisinininkine çapaladığı tahtasına koymuştu. Biraz uyumsuz bir çift gibi duruyorlardı ama buna rağmen bu gördüğüm en sevimli ve romantik şeydi.

Blake'in eli de hâlâ ondan uzaklaşıp gitmeyeyim diye benim tahtamın ucundaydı.

"Şey," dedim, midemde garip bir his hissetmeye başlamıştım, "ben acıktım. Birazdan buradan çıkıp hamburger falan yer miyiz?"

"O kadar çabuk değil," dedi Blake azarlıcasına. Kışkırtırcasına otoriter bir tavırla çenesini eğdi. "Daha sörf yapmadın."

Neden bu konuyu açmıştı ki?

Pislik.

"Ama ben..."

Lena da, "Hadi, Waverly!" diyerek konuşmaya atladı. Koluma elinden geldiğince yavaş bir şekilde vursa da muhtemelen vurduğu yer moraracaktı. "Alıştıktan sonra çok kolay. En azından *denemen* lazım."

"Ben gerçekten..."

"Halledeceksin," dedi Blake. Elini sörf tahtamdan dizime doğru getirdi. Dalış kıyafetinin kumaşına rağmen teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Sadece bir dalgayı aşacaksın, ardından

seni Marlin Körfezi'ndeki en iyi restorana götüreceğim. Anlaştık mı?"

Acıkmıştım.

"Anlaştık," dedim gönülsüzce.

Lena, neşeyle kıkırdayıp okyanusta açılmaya başladı. Jesse ve Alissa'nın oturduğu, daha büyük dalgaların olduğu yere doğru ilerliyordu. Başta yalnız başıma başarısız olabilmem için gittiğine memnundum ama tekrar baktığımda, sırtarak belli ki izlemeleri için Alissa ve Jesse'ye benim olduğum tarafı işaret ettiğini fark ettim.

Artık seyircilerim vardı.

"Ah, Tanrım," diye inledim kısık sesle.

"Sorun ne?" diye sordu Blake.

"İzliyorlar," diye fısıldayarak başımla onları işaret ettim. Blake omzumun üzerinden o tarafa doğru bakıp ofladı.

"Halledeceksin," dedi.

"Bu lanet sörf tahtasından düşeceğim ve ardından ıslak mezarıma gömüleceğim. Sonra kendimi Dennis Jones'un dola-bında bulacağım."

"Davy Jones¹¹ olmasın?"

"Evet, o işte." Blake'in dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ne oldu?" diye ciyakladım.

"Bir şey yok," dedi başını iki yana sallayarak. "Hadi sana bir dalga bulalım."

Blake dönüp ilerlemeye başlasa da onu takip ettiğimden ve kıyıya çıkmaya çalışmadığımdan emin olmak için omzunun üzerinden dönüp bana bakıyordu. Sanki *gerçekten* de sahile koşup Jesse'nin Jeep'ine atlayacakmışım ve sırf sörf yapmamak için düz kontak yapıp buradan kaçacakmışım gibi...

İnanılmazdı gerçekten. Nasıl düz kontak yapıldığını bilmiyordum bile.

11 *Karayip Korsanları* serisindeki "Uçan Hollandalı" isimli geminin yüzünde dokunaçları olan kaptanıdır. -çn.

“Bana yetiş!” diye seslendi Blake.

Kollarımı tekrar okyanus sularına uzatıp elimden geldiğince güçlü bir şekilde kulaç atmaya başlamadan önce yüksek sesle iç çektim. Blake, bir anlığına hareket etmeyi bırakıp sörf tahtamın onunkine yaklaşmasını beklemiş, ardından kulaç atmaya devam ederek benim tempoma ayak uydurmuştu.

“Neden bana bunu yaptırıyorsun?” diye homurdandım.

“Çünkü,” dedi Blake, “onca yolu beş dakika tahtanda oturup gitmek için gelmiş olsan garip görünürdü. Kimse senden iyi bir sörfçü olmanı beklemiyor, Waverly...”

“Hadi ya, *sağ ol.*”

“Ama *denemeni* bekliyorlar.”

Her zaman haklı noktalara parmak basmasına sinir oluyordum.

Gözlerimi kısıp önümde uzanan okyanusun sonsuzluğuna baktım. Dalgalar, Florida’da gördüklerimden çok daha büyüktü. Yaklaşan fırtınanın birkaç günü daha vardı ama rüzgâr çoktan gelgitlerin güçlenmesine yetmişti. Bir dalganın metrelerce yükseldikten sonra bir köpük yığını hâlinde suya çarpmasını izledim. Birkaç saniye sonra dalganın kalıntıları sörf tahtamı hareket ettirerek bir parça yosunun ayak bileğime yapışmasına neden oldu.

“Ay, ıyy.” Yüzümü buruşturdum ve suyun altındaki bacağımı hızla salladım.

“Hadi ama,” dedi Blake. Bacağımı sallamamı göz ardı ederek tahtamı bıraktı. “Bu işi bitirelim.”

Suda ileriye doğru açılmaya başladı. Kendimi biraz fazla hızlı bir şekilde sörf tahtama bıraktığım için tuzlu su direkt yüzüme çarptı ama aceleyle Blake’in peşine takıldım.

Kimse size söz konusu sörf olduğunda, yıllarca pratik yapmış birinin bile okyanusa yüz üstü çakılabileceğini söylemezdi. Blake Hamilton’ın dalış kıyafetinin arkasına değil, karşımdaki okyanusa doğru bakarken kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Sonra bir an için Alissa ve Lena'nın, Jesse'nin ismini seslendiklerini duydum. Neler olduğunu görmek için başımı çevirdiğimde, Jesse'nin tahtasında dik durduğunu ve hemen ardından tahtanın yana yatıp Jesse'nin suya devrildiğini zar zor görebildim.

Çıglık atmaya çalışsam da içimden bambaşka bir ses çıkmıştı.

Blake omzunun üzerinden bana bakarken, muhtemelen bir anda suyun akustığını kullanarak siren şeklinde şarkı söylemeye çalıştığımı düşünmüştü.

“O da neydi?” diye sordu kaşları çatılırken.

“Jesse... Jesse düştü! O... Aman Tanrım, Jesse düştü!” diye bağırdım.

Blake'in bakışları önce arka tarafa, sonra tekrar bana döndü.

“Sörfçüler hep düşer, Waverly.”

Boğazımdaki yumruya rağmen yutkundum.

Eğer Jesse bile düşebiliyorsa, o zaman ben *kesinlikle* düşecektim.

“Birisi ilk yardım ekiplerini arayıp uyardı mı?” diye sordum. Blake'e yetişmeye çalışırken kollarımı suyun içinde hareket ettiriyordum. “Çünkü burada birilerinin boğulmak üzere olduğunu bilmeleri gerekiyor. Yoksa ilk yardım ekiplerini atlayıp direkt mezarlığı arayarak, onlara mezar taşımda ne yazmasını istediğimi mi söyledin?”

“Waverly.”

Blake'in ses tonu sert ve uyarıcı nitelikteydi.

“Bana kalırsa o klasik ‘huzur içinde uyusun’ kısmını geçip daha farklı bir şey kullanılabilir. Bilirsin işte, ‘yalnızca bir kere yaşarsın’ gibi.”

Blake kulaç atmayı bırakıp tahtasında oturdu.

“Sana boğulmana izin vermeyeceğimi söyledim,” dedi. Omzunun üzerinden dönüp bana ters bir bakış attı. “Şimdi ukalalık etmeyi bırak ve acele et. Sadece bir tane iyi dalgaya ihtiyacımız

var, ardından Lena'ya ikimizin de açlıktan ölmek üzere olduğunu söyleyeceğim."

İkimizin mi?

Blake beni öğle yemeğine mi çıkaracaktı? Sadece beni? Eğer sosisli sandviçlerin işlevsel beyinleri olsaydı, demokrasi yanlısı olurlar mıydı olmazlar mıydı gibi aptalca sorularla araya giren Jesse olmadan; kemikli dirseklerini masaya geçirip olaya müdahale ederek Jesse'ye ahmak olduğunu söyleyen Lena olmadan ve ben, paslanmış eski bir madeni parayken, kenarda altın misali parlayarak oturan Alissa Hastings olmadan mı?

Kalp krizi geçirecektim.

"Hadi!" diye seslendi Blake.

Yaşadığım muhtemel ani kalp durmasını atlattığımda, Blake Hamilton'ı birkaç metre ötemde buldum. Küfredip kollarımı tekrar suya daldırdım ve ona yetişmek için deli gibi uğraştım. Fakat başardığım tek şey, buz gibi soğuk deniz suyunu her yanıma sıçratmaktı.

Bir süre sonra durduk.

Sahilden ne kadar uzaklaştığımızı gördüğümde yutkundum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Sırf ellerimle bir şey yapmış olmak için parmaklarımı çıtlattım. Eğer *bir şey* yapmazsam, titremeye başlayacağımdan endişeleniyordum. Sinirlerim iyice bozulmuştu.

"Güzel bir dalga bekleyeceğiz," dedi Blake, gözlerini kısıp karşımızdaki okyanusu incelemeye başlarken. "Bulduğumda sana söyleyeceğim. Sadece bir süre karın üstü durman ve sana fırlamanı söylediğim an fırlaman lazım. Sadece tamamen ayakta durmamaya çalış."

"Neden?" Kaşlarımı çattım.

"Çok uzunsun," dedi Blake.

Ah. Bu, mideme yumruk yemiş gibi hissettirmişti. Sanki Alissa gibi küçük ve kırılgan birinin yanında devasa durduğumun

farkında değilmışım gibi, Blake de bu konuyu benim için netleştirmişti.

Çok yer kaplıyorsun, diye hatırlattım kendime.

Düz bir sesle, “Evet, biliyorum,” diye cevap verdim.

Blake, bana tuhaf bir bakış attı.

“Söylemeye çalıştığım şey şu; ağırlık merkezini tahtaya alçak tutmalısın ki düşmen kolay olmasın,” dedi. “Yani yanlış anladın...”

Öksürmesine bakılırsa bu cümleyi tamamlayamayacaktı.

Bu durum yeterince tuhaftı. Sahile doğru dönüp kendimi güneşten uzaklaştırırken, Blake’in beni kahrolası bir domates gibi kızarmış hâlde görmemesini umuyordum.

“Hey, bir dakika,” dedi Blake. Sörf tahtamın arkasını tuttu ve beni, direkt o masmavi gözlerine bakacağım şekilde döndürdü. Bir an ağzını açıp aptalca bir şey söylemesini bekledim. Hani sadece kötü romantik filmlerde duyabileceğiniz türden bir şey. *Boyun tam doğru ölçüde,* falan gibi. Fakat bunun yerine, “Bu dalga güzel görünüyor,” dedi.

Midem neredeyse takla atacaktı.

“Bir dakika, düşündüm de...” İtiraz etmeye başlamıştım ama Blake çoktan karın üstü uzanmıştı. Uzanıp kürek kemiklerimin arasına elini bastırdı ve kendi tahtamda pozisyon alıp ona katılmamı sağladı.

“Aşağıda kal, tamam mı?”

Eğer bir kez olsun hız trenine bindiyseniz, dik bir yokuştan düşmeden önce beklerken hissettiğiniz o hissi bilirsiniz. Dalga altımızda yükselip sörf tahtalarımızı ileri doğru kaldırırken, nasıl bir düşüş yaşayacağımı ben de biliyordum. Bu, kalbinizin tüm vücudunuzda atmasına ve boğazınızdan bir çığlık kopmasına neden olan türde bir düşüştü. Sadece çok su sıçramamasını umuyordum.

“Fırla!”

Kulağımdaki uğultu yüzünden, Blake'in söylediği şeyi zar zor duyabilmişim.

Resmen ellerim kendiliğinden altımdaki tahtaya uzanıp omuzlarımı yukarıya itti. Bacaklarımı altıma gelecek şekilde çekip doğruldum, kollarım bedenimi dengelemek için uzanmıştı.

Bir anlığına uçuyordum.

Ve sonra düşüş geldi.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, muhtemelen anlatmayı denesem bile anlatamazdım. Bildiğim tek şey, öne doğru sendelerken kollarım ve bacaklarım açık bir hâlde, zarafetten uzak bir şekilde düşüp alnımı sörf tahtama vurduğumda aşırı komik görünüyor olabileceğimdi.

Kollarım ve bacaklarım dört yana açılmış ve kıvrılarak beni suda tutmak için çaresizce altımdaki tahtaya sarılmışlardı.

Bir dalga sırtıma çarptı.

O an suya battım. Karanlık, buz gibi soğuk ve sessiz bir boşlukta esir kalmıştım ve yapabildiğim tek şey, sörf tahtama sarılmaktı. Ben dakikalar geçmiş gibi hissetsem de muhtemelen saniyeler sonra tekrar yüzeye çıkmıştım. Yavaş ve sabit bir şekilde sahilin kenarına yaklaştığım sırada, Lena'nın içten kahkahası kulaklarımda çınladı.

Kollarımı ölümüne sarıldığım tahtamdan ayırdım ve oturacak şekilde doğruldum. Bacaklarımı birkaç santim uzattığım an ayak parmaklarımda altındaki kumu hissettim.

"İyi denemeydi, Waverly!" diye bağırdı Lena.

Omzumun üzerinden döndüm.

Alissa'yla ikisi kahkaha atsa da, Jesse benim için tezahürat yapıp alkış tutuyordu. Onlara zayıfça el salladım fakat nasıl hayatta kaldığımdan hâlâ tam olarak emin değildim. Yan tarafımdan su sesi duyunca, Blake'in diz hizasındaki suda sörf tahtasını peşinden sürükleyerek yürüdüğünü gördüm. Dudaklarında attığı kahkahanın izleri vardı. Gözleri parlak, yüzündeki ifade muzipti.

“İtiraf etmeliyim,” dedi, “sörf tekniklerin biraz alışılmadık ama hayatta olduğun için mutluyum.”

Yüzümü buruşturdum.

“On üzerinden değerlendirecek olursan, ne kadar zarıftım?” diye sordum. Bir anda Blake’in bir seksenden fazla olan boyuyla ayakta durduğunu ve benim de yerden birkaç santim yukarıda olan tahtamda oturduğumu fark ettim. Aşağıdan ona bakarken gözlerimi kıstım.

“Sağlam bir eksi yedi,” diye cevap verdi Blake tereddütsüz şekilde.

“Güzel. Peki ne zaman profesyonel olabilirim?”

“Hemen Dünya Sörf Ligi’ni arayacağım.”

Bir süre birbirimize baktık ve o ânın gereğinden fazla tadını çıkardım. Ardından Blake gülümseyip elini uzattı.

“Gördün mü?” diye sordu parmaklarımı onunkilere doladığım sırada. “Sana boğulmana izin vermeyeceğimi söylemiştim.”

Uzun boylu birisi olarak insanların beni kaldıramamasına alışkındım. Aynı şekilde Blake’in de kalın kolları ve yüzücü omuzlarına rağmen beni birçok insanın yapamayacağı şekilde omzuna atabileceğini düşünmemiştim.

Bu yüzden rahatça davrandım.

Blake elimi tutup çekerken ayağımı kuma bastırıp kendimi yukarı doğru ittim. Hem yer tamamen düz olmadığı için hem de hâlâ damarlarımdaki adrenalin patlamasının etkisinde olduğum için, dengemi sağlayamamıştım. Bu yüzden hızla ileri doğru atıldım. Göğsüm Blake’inkine çarptı ve dalış kıyafetlerimiz, iki sıırıslıklam *Pop-Tarts*¹² misali birbirine yapıştı.

“Üzgünüm,” diye ciyakladım.

Ellerimi omuzlarına koydum ve çaresizce kendimi doğrulturken sebep olduğum bu garip durumdan kaçmaya çalıştım. Ayağım, hâlâ sığ suda arkamda duran sörf tahtamın ucuna

12 *Nestlé* markasına ait dolgulu bisküvi. -çn.

takıldı ve geriye doğru sendeledim. Blake beni yakalamak için kollarını uzatsa da yeterince hızlı değildi.

Sert bir şekilde kığımın üstüne düşerek sörf tahtamın sudan havaya doğru fırlamasına sebep oldum.

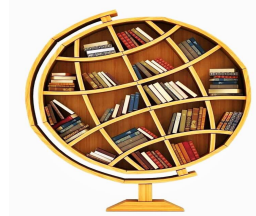
Lena'nın kahkahasını aramızdaki mesafeye rağmen duyabiliyordum.

Blake, "İyi misin?" diye sordu.

Kahkahasını bastırmaya çalışırken dudakları titriyordu.

Lena hâlâ uzaktan kıkırdamaya devam ediyordu.

"Ne var biliyor musun?" diye ofladım ellerimdeki ıslak kumu silkelerken. "Bence o hamburger için hazırım."

Bölüm 16

Blake'le birlikte, Jesse'nin külüstür Jeep'inin ön koltuklarına o kadar çok kum dökmüştük ki araba yürüyen bir adaya dönüşmüştü. Sebep olduğumuz bu dağınıklık yüzünden kendimi kötü hissetsem de Blake, bana Jesse'nin eldiven kutusundaki boş sakız ambalajı ve kullanılmış kürdan koleksiyonunu hatırlattı. Yani Jesse yerde biraz kum olmasından şikâyet etmezdi. Yine de dizlerimin arkasından küçük tanecikler dökülürken, kendimi onaylı bir pislik gibi hissetmeden edemedim.

"Nereye gidiyoruz demiştin?" diye sordum, Blake arabayı sahilin otoparkından çıkartırken.

"Marlin Körfezi'ndeki en iyi restorana," diye cevap verdi. Radyoda çalan pop şarkısının yavaş ritmiyle birlikte direksiyona parmağını vuruyordu. Otoparkın köşesinde durduğumuzda bana sırtıarak baktı ve sonra gaza basıp uçuşumun kenarındaki yola doğru hızla döndü.

"Hamburgerleri var mı?" diye sordum.

Blake başını sallarken hâlâ gülümsüyordu. "*Milkshakeleri* de var."

"Daha hızlı sür, lütfen."

Koltuğumun aşınmış deri döşemesine gömülüp gözlerimi kapattım ve Blake'in içten gelen güçlü kahkahasının tadını çıkardım. Ben dalış kıyafetimden kurtulurken, Blake de diğerlerine yemeğe gideceğimizi söylemek için denize açılmıştı. O sırada bir anlığına Blake'le arabada yalnız olacağımız ve küçük bir alandaki havayı soluyacağımız için endişelenmişim.

En son böyle yan yana oturduğumuzda köşe bucak her yerimde kum yoktu ve saçlarım tuzlu sudan keçe gibi olmamıştı. Muhtemelen o sırada yosun gibi de kokmuyordum. Fakat leş gibi okyanus koksam bile Blake'in umurundaymış gibi görünmüyordu.

Belki de umurundaydı ama söylemeyecek kadar nazik davranıyordu.

İki dakikalık yolculuğun ardından, ahşaptan yapılmış pastel mavi ve yeşil renklerindeki büyük bir tabelanın yanından geçtik. Şık, beyaz bir yazıyla MARLIN KÖRFEZİ yazıyordu.

Blake Hamilton'la ilgili güzel olan şeylerden biri de, aradaki sessizliği anlamsız sohbetlerle doldurmaya çalışmıyor olmasıydı. Ben, yanından geçtiğimiz küçük sahil kasabasını izlerken o da ellerini direksiyonda, çenesini de kapalı tutmaktan gayet hoşnuttu. İyi giyimli küçük bir kilise grubunun sabah vaazı için önünde toplandığı küçük beyaz bir şapelin önünden ve 50'lerden kalma bir film den fırlamış gibi görünen bir benzin istasyonunun yanından geçtik.

Blake bir kavşaktan dönerek dükkânlarla dolu olan bir sokakta ilerlemeye başladı. Marlin Körfezi, Holden'dan çok farklıydı. Kasaba daha eskiydi ve evlerin kırmızı tuğladan dış hatları, ikinci kat balkonlarındaki siyah dövme demirlerle çok daha sofistike duruyordu. Holden, turistler ve zengin tatilciler içindi. Marlin Körfezi'yse yalnızca yerlilerin ve tarihten hoşlanan kişilerin görmek isteyeceği tarzda bir yerdi.

"Nerede bu restoran?" diye sordum. Gözlerim yanlarından geçtiğimiz dükkânlarda geziniyordu. Tanıdığım bir yer bile yoktu. Hepsi yerel ailelere aitti. Bir tane bile *McDonald's* tabelası yoktu.

"Sağdaki son mekân," diye cevap verdi Blake.

Blokun hemen köşesinde, okyanusu gören uçurumun kenarında sıralanan küçük park alanının olduğu sokağın karşısında, 50'lerden kalma küçük, orta batı mekânına benzeyen bir

restoran vardı. Dış duvarları tuğladandı ve ön kapının üstündeki tente çizgili beyaz ve soluk mavi renklerindeydi. Tentelerden birinde, altlarından turuncu boyayla geçilmiş bir şekilde el yazısıyla *Bayside Burgers* yazıyordu. Tam olarak Rachel halamın iki saniye içinde Pinterest panosuna ekleyeceği garip ama hoş bir yerdi.

Blake, Jeep'i sokağın karşısındaki boş alana çektiğinde, Atlantik Okyanusu'yla aramızda sadece pek de güvenilir görünmeyen ahşap korkuluklar ve yaklaşık on beş metre mesafe olduğunu fark ettiğim an kalbim küçük bir takla attı.

"Buraya park etmek güvenli mi?" diye sordum tedirgin bir şekilde.

"Buraya en az bin kez park etmişimdir," diyerek cevap verdi Blake. Anahtarları kontaktan çıkardı. "Bir kez olsun döndüğümde arabam kaybolmamıştı."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye homurdandım.

Emniyet kemerimi açıp beyaz tişörtümü düzelttim ve kapımı açtım. Rüzgâr tüm şiddetiyle yüzüme çarptı. Blake kendi tarafından inerken, ağzıma giren saçlarımı üfleyerek çıkarıyordum.

"Bir dakika bekle," diye seslendi Jeep'in bagajına ilerlerken. "Sanırım Jesse'nin burada birkaç kapüşonlusu vardı."

Blake arabanın arkasına geçip bir koluna kapüşonluları sıktırırken, ben hâlâ kafama bağlı olan saçlarımın dudaklarımda ne işi olduğunu çözmeye çalışıyordum. İlk olarak lacivert bisiklet yaka kapüşonlu kazağı bana uzatıp merakla yüzüme baktı.

"Bu iş görür mü?" diye sordu.

Kapüşonlu kazağı alıp kafamdan geçirdim. Kolları bileklere göre birkaç santim kısaydı ve bel kısmı da bende göbeği açık olacak kadar kısa duruyordu.

"Biraz küçük." Blake alayla güldü.

Ters bir bakış atsam da bana öyle sırttırırken, ona kızmam mümkün değildi. İç çekip bisiklet yaka kazağı başımdan

çıkardım. Saçlarımın muhtemelen vahşi yaşamdaymışım gibi görünmeye başladığını fark ettiğim an utandım. Ben çocuklar için *medium* beden olan kazağı ona geri uzatırken, Blake görünüşümle ilgili yorum yapmayacak kadar akıllıydı.

“Jesse’nin gerçekten arabasını temizlemesi gerekiyor,” dedi. “Bu kazağın Lena’nın sekiz yaşında falanken giydiği kazaklardan biri olduğuna eminim. Al. Bunu dene.”

Blake bu kez bana soluk koyu gri bir kapüşonlu uzattı. Kapüşonu rüzgârda dağılıp devasa bir düğüm olan saçlarımı örtmeye yetecek kadar büyüktü ve kazağın ipleri oldukça yıpranmıştı. Kolları biraz uzundu ve bel kısmı da neredeyse Rachel’in şortunun bittiği noktaya kadar geliyordu. Başka bir açıdan bakıldığında altıma hiçbir şey giymemişim gibi göründüğümünden emindim. Ancak kapüşonlu kalın ve sıcaktı. Üstelik bisiklet yaka kayla kıyaslanınca gayet iyi olmuştu.

“İş görür,” dedi Blake. Ses tonu garipti.

“Sence bu kime ait?” diye sordum kapüşonlunun ön cebine vurarak. İşte tam o zaman, sol göğsümün üzerindeki beyaz logoyu fark ettim. Cankurtaran logosu olduğuna şüphe yoktu.

Lanet olsun. Tamamen *kurgulanmış* gibi bir an yaşıyordum. “Benimdi,” dedi Blake.

Başımı kaldırırsam da görebildiğim tek şey, Blake’in arabanın bagajına doğru ilerleyip kapüşonluların kalanını aldığı yere atarken tişörtle örtülü geniş sırtıydı. Koyu yeşil bir bisiklet yaka kazağı başından geçirdi ve zaten rüzgârda dağılmış olan saçlarını daha çok dağıttıktan sonra bagajı kapattı. Ardından bana dönüp gülümsedi.

“Hayatının en iyi burgerini yemeye hazır mısınız?” diye sordu.

Blake Hamilton’ın bu kadar mutlu görünmesine hazırlıksız yakalanmıştım. Eski kapüşonlusunu giymemi istemeyince benimle görülmek istemediğini düşünüp endişelenmiştim. Holden’daki ilk birkaç günümde Blake, benimle görülmek

istemediğini çok net ifade etmişti. Ancak belki de, bir ihtimal artık arkadaş olabileceğimizi düşünüyordu.

“Gönder bakalım,” dedim buz gibi soğuk avuçlarımı birbirine sürterken.

Blake topukları üzerinde dönüp küçük park alanından karşı kaldırıma doğru yöneldi. Ben de hemen bir adım arkasından onu takip ediyordum. Bu yüzden gelen araba var mı diye bakmak için bir anda durduğunda, ayağının arka tarafına basıp sağ omzumla sırtına çarptım.

“Üzgünüm,” diye mırıldandım, yüzümü buruşturarak.

İşleri batırmadan *beş dakika* geçirebilir miydim? Tabii Blake, şimdiye kadar parmak uçlarında durarak bale yapmaya çalışan bir zürafanın dengesine sahip olduğumun çoktan farkına vardığı için, bu noktadan dönüş yoktu.

Blake kıkırdadı, bu ses göğsünün derinlerinden yükselmişti. Ona o kadar yakın duruyordum ki sırtına yayılan sıcak titreşimi hissedebiliyordum. Fakat sonra sokağa doğru adım attı ve arkasında bıraktığı boşluk serin havayla doldu. Blake, sanki elimi tutmaya yeltenecekmiş gibi elini bana doğru uzattı ama hemen ardından sırtını dikleştirerek iki elini de kapüşonlusunun cebine soktu.

Ürperdim ve aceleyle peşinden ilerledim.

Bayside Burgers, eski siyah beyaz filmlerde görebileceğiniz dondurma dükkânlarına benziyordu. İçeride restoranın çoğunu kaplayan L şeklinde bir bar vardı ve barın arkasındaysa beyaz mermerli tezgâhlar vardı. Tavandan sarkan levhalara büyük menüler yerleştirilmişti. Mutfaktaki koşuşturmacayı görebiliyordum. Dükkânın iç dizaynı sıcaktı ve çikolata sosuyla hamburger köftesinin karşıma olan büyümlü bir koku etrafı sarmıştı. İki aile ve bir grup yaşlı kadın pencerelerin yanındaki masalarda oturuyorlardı. Birkaç kişi de barın etrafındaydı.

Blake, garson masasının olduğu yere doğru ilerlerken elleri hâlâ ceplerindeydi. Masada duran kadın altmışlarının sonlarında

gibi görünüyordu. Parlayan gözleri, gençliğinin yansımasını taşıyor gibiydi. Blake'i gördüğünde, tıpkı en sevdiği torununu karşılayan bir büyükanne gibi gülümsedi.

"Ah, gelene bakın!"

"Selam, Carol." Blake de ona gülümsedi.

Önlüğündeki altın rengi isim etiketine ve Blake'in hitabına bakarak isminin Carol olduğunu öğrendiğim kadın, masanın arkasından çıktı. Blake'i baştan aşağı süzerken, Blake de ellerini ceplerinden çıkarmıştı. Kadın bir tutam soluk gri saçım kulağının arkasına ittiğinde, kulağında inci bir küpe olduğunu fark ettim.

"Çok zayıfsın," dedi kadın azarlarcasına. Blake'in kapüşonlusunun örttüğü karnını dürtmek için uzandı. "Beni yeterince ziyaret etmezsen olacak olan bu işte."

"Daha geçen hafta sonu buradaydım."

"Ve tatlı sipariş etmedin," dedi Carol. Ellerini beline yerleştirip Blake'in gözlerinin içine bakacak şekilde başını kaldırdı. Blake bir seksenden uzundu. Diğer taraftan kadınsa, en fazla bir elliymiş gibi görünüyordu.

"O kadar aç değildim," dedi Blake.

"Bir deri bir kemik kalacaksın," diye azarladı Carol. "Sakin o zayıf, küçük hippilerden birine dönüşeyim deme, duydun mu beni?"

Blake kahkaha attı. "Söz veriyorum, bugün o canavar gibi meyveli dondurmandan söyleyeceğiz."

Kullandığı zamirin ardından Carol'ın bakışları dönüp beni buldu. Doğrulup elimden gelen en güzel gülümsememi göstermeye çalışsam da, birkaç ay önceki ileri seviye Biyoloji sınavımda olduğumdan daha gergin hissediyordum. Üstelik Biyoloji dersinde gerçekten *berbattım*.

Bir an için, erkek arkadaşının ebeveynleriyle tanışmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Kes sesini, diye azarladım kendimi. *Bu bir randevu değil.*

“Merhaba,” derken, sesim normale göre biraz daha tiz çıkmıştı.

“Ah, bu arkadaşım Waverly,” dedi Blake, Carol’a. Birkaç adım attı ve omuzlarımızın birbirine çarpmasına sebep olacak kadar yaklaştı. “Yaz tatili için geldi. Halası Rachel Lyons.”

“Hastanenin oradaki duvar resmini yapan sanatçı mı?”

“Evet, o.” Başımı salladım.

Carol bana bakıp bir süre beni inceledi ve ardından tekrar Blake’e döndü. Bakışları bir süre de onun yüzünde gezindikten sonra tekrar bana döndü ama ondan önce, aralarından hava bile geçmeyecek şekilde birbirine değen omuzlarımıza bakmıştı.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

“Seninle tanıştığıma fazlasıyla memnun oldum, Waverly.”

Uzattığı elini tutup sıktım. Tanrı’ya şükürler olsun ki elim terli falan değildi.

“Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Carol,” diyerek karşılık verdim.

Carol gülümseyerek bana baktı. Ardından o masanın arkasına geçerken, Blake de kapüşonlu kazağının kollarını çekiştirerek yanıma geldi. Çok geçmeden Carol, kolunun altına sıkıştırdığı iki menüyle birlikte yanımıza döndü.

“Masa mı, koltuk mu, bar mı?” diye sordu.

“Koltuk lütfen,” diye cevap verdi Blake anında.

Carol, restoranın içinde ilerlerken kısa topukluları hafifçe zeminin siyah beyaz fayanslarına çarpıyordu. Blake başını eğip kadını takip etmemi işaret ettikten sonra peşime takıldı. Müsaitmiş gibi görünen birkaç harika masanın yanından geçsek de Carol, *Bayside Burgers*’ın en uzak köşesindeki koltuklu masaya gelene kadar durmadı. Menüleri masaya bırakıp bize döndüğünde, annesiyle babasının yatak odasının duvarına pastel boyalarıyla bir şaheser çizmişçesine gururlu olan bir çocuk gibi gülümsüyordu.

“Teşekkürler Carol,” diye mırıldandı Blake.

Ardından Carol, aceleyle Blake'in yanından geçip barda boş kahve fincanını kaldıran adamla ilgilenmek için yürümeye başladığında, Blake'in dudakları sanki kahkahasını bastırıyormuş gibi ince bir çizgi hâlindeydi.

Jesse'nin tehlikeli bir şekilde park hâlinde duran Jeep'ini daha iyi görebileceğim koltuğu seçip yerleştim. Fakat Blake Hamilton karşımdaki koltuğa geçtiği an, çıplak dizleri masanın altından benimkilere değdi. O andan itibaren dışarıdaki araba devasa bir alev topuna dönüşse ve yanarken üzerinden kara dumanlar çıksa bile farkına varmayacağımdan emindim.

Tanrım, Blake kocamandı. Omuzları genişti, bacakları özellikle benim fazla uzun bacaklarım da aynı yeri kapladığı için masanın altına sığmıyordu ve Carol'ın bizim için bıraktığı menülerden birine uzanırken elleri devasa görünüyordu.

Blake'in varlığı, fiziksel olarak etkileyiciydi.

Kendi menümü aldım ve kalp atışlarımın aptal bir kuş gibi çırpmasını engellemeye çalıştım. Gergin olmam için hiçbir sebep yoktu. Blake artık arkadaşımdı. Bunu Carol'a kendisi söylemişti. Bunun bir randevu *olmadığını*, Blake'in böyle bir şeyle *ilgilenmediğini* ve yakın zamanda herhangi bir aksiyon *yaşamayacağımı* kabul edersem, işin sonunda daha iyi bir hâlde olurum.

Kendimle dalga geçercesine iç çektim.

Blake menüsünün üzerinden bakıp tek kaşını kaldırdı. Onunla bir arada olmaya zorlandığımız o sahil partisindeki ilk ânı ve aynı şekilde tek kaşını kaldırarak bana baktığını düşünmekten kendimi alamadım. Aslında o zamanki ifadesi, başka bir sürücünün, hız limitinin yirmi mil altına düşene kadar gazdan ayağınızı çekmenize sebep olacak şekilde yolunuzu kestiğinde yapacağınız türde bir ifadeydi. *Benimle dalga geçiyor olmalısın*, dedikten sonra bir de *defol git*, diyeceğiniz türden.

Fakat şimdiki nazikti. Tanıdıktı. Muzipti.

Birkaç hafta içinde bu kadar derinlemesine ne değişmiş olabildi ki?

Kapüşonlunun kollarını çekiştirip dudaklarımı büzerken, sonraki kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım.

“Hey, Blake?” dedim neredeyse fısıldayarak.

Masanın üzerinden hafifçe eğildi.

“Evet?” diye fısıldadı.

“İlk sorumu sorabilir miyim?”

Blake’in sırtı dikleşirken dirseklerini masadan çekti. Karşı tarafımdaki koltuğuna yaslandığı sırada, sanırım benden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyordu. Tedbirli bir şekilde beni süzdü. Nasıl meraklı, art niyetli sorular sorabileceğimi çözmeye çalışırken, birkaç saniye boyunca kaşlarını çatmaya devam etti.

“Hak ettin,” dedi.

Carol, iki elinde tuttuğu buz gibi birer bardak suyla gelmek için tam zamanını seçmişti. Bardakları bıraktığı an Blake kendi bardağına uzanıp yudumlamaya başladı. Carol bana döndü.

“İkinize içecek başka bir şey getirmemi ister misiniz?” diye sordu.

“Su yeterli,” dedim.

“Sipariş vermeye hazır mısınız?”

“Sanırım benim seçmek için bir dakikaya daha ihtiyacım var,” diye itiraf ettim, mahcup bir şekilde gülümserken. Daha menüye bakmaya başlamamıştım bile.

“Tabii ki, hayatım.” Carol başını salladı.

Blake, içindeki buzların birbirine çarptığı bardağını bırakmak için, Carol’ın restoranın diğer yarısına kadar gitmesini beklemişti.

“İyi misin?” diye sordum.

Tamam, muhtemelen sesimin daha az keyifli çıkması gerekiyordu. Zavallı çocuk muhtemelen aşırı özel ya da inanılmaz utanç verici bir şey soracağımı düşünüyordu.

“Harikayım.” Başını salladı. “Evet, soru neydi?”

Zihnindeki cümleyi gözden geçirmek için kısa bir an bekledim. Sonra başımı sallayıp birleştirdiğim ellerimi masaya yerleştirdim. Sanki yeni arkadaşım olarak idari bir pozisyona yükselen Blake’le bir mülakat yapacak gibi görünüyordum.

“Neden ilk tanıştığımızda benden nefret ettin?”

Blake bir anlığına bana baktıktan sonra yüzünü buruşturdu.

“Senden nefret etmedim.”

“Evet, ettin.”

Tekrar buzlu suyuna uzandı. Elimi uzattım ve sorumdan kaçmak için bunu bir bahane olarak kullanmasın diye bardağını ondan önce aldım.

“Gerçekten etmedim,” diye ısrar etti Blake. Dirseklerini tekrar masaya yaslariken iç çekti. “Yani, biraz pislik gibi davrandığının farkındayım...”

“Fazlasıyla,” diye düzelttim kısık sesle.

Blake yüzünü buruşturdu.

“Tamam, *fazlasıyla*. Gerçekten tam bir pisliktim. Ama senden nefret etmiyordum.”

Temkinli bir şekilde onu süzme sırası bendeydi.

“Ama sen...”

Tam Blake’in söylediği şeyin yanlış olduğunu söylemek üzereyken, Carol bir anda masanın yanında belirdi. Yaşlı garson gülümseyerek bize bakarken, resmen masaya doğru eğilip fısıltıyla konuşmamızdan keyif alıyor gibiydi.

“Sipariş vermeye hazır mısınız?” diye sordu.

Hazırdık. Carol siparişlerimizi not alırken kendi kendine gülümsüyordu. Ardından tam menülerimize uzanmışken Blake, ortaya tatlı olarak adı beluga balinası olan bir dondurma sipariş ettiğinde kadın sesli bir kahkaha attı.

“On dakikaya hazır olur,” dedi.

Blake tekrar bana dönmeden önce kadının gitmesini bekledi.

“Ne diyordun?” diye sordu ve ben ona engel olamadan masanın üzerinden su bardağına uzandı.

“*Diyordum* ki,” tekrar işe koyulduğum için koltukta öne doğru kaydım, “sahil partisinde benden nefret ediyormuşsun gibi davrandın. Eve dönüş yolunda da öyleydin ama fazlasıyla sarhoş olduğun için o kısmını hatırladığını sanmıyorum.”

“Hatırlamıyorum,” diye itiraf etti Blake.

“Bu çok kötü çünkü birilerinin harika araba sürme becerilerine şahit olabilmesini umuyordum.”

“Eminim ki sende NASCAR¹³ kumaşı vardır.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Gülmemek için çok zor duruyordum. “Dikkatimi dağıtma. Benden nefret ediyordun ve bunun farkındayım. Ters ters bakmadan benimle göz göze bile gelemiyordun. Ve ben de nerede yanlış yaptığımı merak edip duruyordum.”

Blake tekrar masaya dönüp parmaklarıyla yapay ahşabın çizgilerini takip etti.

“Hiçbir şey yapmadın,” diye mırıldandı.

“Bak işte, arabada da *aynı* şeyi söyledin.”

O kısmı çok net hatırlıyordum. Gecesini nasıl mahvettiğimi söylerken, birkaç gereksiz kelime daha kullanmıştı ve ben de ona düşmanlığını hak edecek hiçbir şey yapmadığımı söylemiştim. Cevabı fazlasıyla netti.

Aynen öyle.

Sanki bu durum ergen erkeklerin dünyasındaki mantığa inanılmaz bir şekilde uyuyormuş gibiydi.

Blake masanın diğer tarafında kıpırdandığında, aşağıda dizleri benimkilere çarptı. Koca restoranda bizi en küçük masaya oturtma işini Carol’a bırakmak gerekti gerçekten. Teninin sıcaklığını tenimde hissetmeden de varlığı yeterince gerilmeme sebep oluyordu zaten.

13 “Ulusal Yarış Arabaları Birliği”nin İngilizce kısaltması. -çn.

“Ben, gördüğün her şeyi sahil partisinde anlatacağını düşünmüştüm. Bilirsin işte, Chloe’nin bana bağırmasını falan.”

Kelimeleri ürpermeme sebep oldu.

Söylediklerini idrak edebilmem için bir süre beklemem gerekti.

“Seni azarlayıp telefonunu almasını mı?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Blake yüzünü buruşturdu.

“Evet, onları,” diye mırıldandı. “İnsanlarla konuşup kaynaşmak için elinde bir kozunun olmasını istediğini düşünmüştüm. Gidip, *Blake denen çocuğu tanıyor musunuz? Az önce bir elli boyunda sarışın bir hatun tarafından kışının eline verilmesini izledim, falan diyeceğini sandım.*”

“Gerçekten bir elli mi?”

Blake bana inanamıyormuş gibi baktı.

“Üzgünüm, tamam,” dedim. Koltuğumda doğrularak su bardağıma uzandım ama içmek için kaldırmadım. Sadece ellerimi meşgul edecek bir şey arıyordum. “Tanrım, gerçekten sana öyle bir şey yapacağımı mı düşündün? Sen ve ailenle ilgili saçma sapan konuşacağımı?”

Blake omuz silkti.

Başını yatırışında ve omuzlarının çöküşünde bir yenilgi ifadesi vardı. Bu beni öfkeliendirdi.

“Hangi kahrolası insan böyle bir şey *yapar ki?*” dedim dişlerinin arasından.

Blake öfkemin ona karşı olduğunu düşünmüş olacak ki bir anda omuzlarını dikleştirip gözlerimin içine baktı.

“Ben üzgünüm, gerçekten,” dedi. “Lena’yla konuştuğunu gördüğümde fark etmişim... Yani sanırım tam olarak o an, öyle bir şey yapmayacağının farkına vardım. Yapmazsın. Ama o sırada çoktan birkaç şey içmişim ve Chloe’yle olan olaydan dolayı da zaten sinirliydim. Ayrıca sana bir pislik gibi davrandığım için kendime de kızgındım ve bir de üstüne Ethan geldi. Ethan’ı zaten biliyorsun.”

Başımı salladım. “Ben ayık olduğum hâlde ona yumruk atmak istiyorum,” dedim.

“Sarhoş olduğunda bu istek daha da artıyor,” diye cevap verdi Blake. “Gerçi ona kafayı takmamam gerekiyordu. Diğer her şeyden çok kendime kızgındım. O da sadece *oradaydı*.”

“Alissa’yla takıldığı için değil miydi?” diye sordum.

Yaraya tuz bas aferin, diyerek ağzımdan çıkan kelimeler yüzünden kendimi azarladım.

Blake omuz silkerek suyuna uzandı.

“Onu zaten biliyordum,” diye itiraf etti, sonra bardağını kaldırıp büyük bir yudum aldı.

Carol kollarının üst kısmında dengelediği iki büyük, beyaz porselen tabakla yanımıza gelmişti. Minnettar bir şekilde gülümseyip gerektiği kadar teşekkür etmeye odaklandım ama aklım hâlâ Blake’in itirafındaydı. Alissa ve Ethan’ın arkasından iş çevirip birlikte olduklarını zaten biliyordu ve bu onu hiç üzmemiş gibi görünüyordu. Kalp kırıklığının acısını çeken, eski günlere dalıp uzaklara bakan, Ethan’ın burnuna bir yumruk indirmeyi hayal ederek yumruklarını sıkkan çocuk neredeydi?

Blake, eski sevgilisinin ihanetinden bahseden birine göre oldukça soğukkanlı görünüyordu. Hatta Carol’a teşekkür edip dikkatini karşısındaki tabakta duran kocaman hamburge verirken, oldukça heyecanlı gibiydi.

Ağızına bir patates kızartması atmasını izledim.

Sanki az önce bana Rus mafyasıyla yarı zamanlı çalıştığını söylemiş gibi ona şaşkınlıkla bakıyordum. Blake gözlerime baktığında kaşları çatıldı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Benden hiç nefret etmedin mi?” diye sordum tekrar emin olmak için.

“Hayır, hem de hiç.”

Bunu çok emin bir şekilde söylediği için ona inanmak zorundaydım. Blake’in bana karşı olan ilk tavrı sonunda yerine

oturduğuna göre, dikkatimi daha önemli konulara verebilirdim. Mesela önümdeki muhteşem hamburgerin nasıl koktuğu gibi.

Sonraki birkaç dakika, Marlin Körfezi'ne yaptığımız yolculukla aynı huzurlu ve rahat sessizlikle doluydu. Blake ve ben, sessiz iletişim kurma sanatında bir hayli iyiydik. Hamburgerinin üst ekmeğini kaldırdığında ben çoktan ketçabı alıp ona uzatmıştım. Bir parça hardalın alt dudağımdan çeneme doğru kaymak üzere olduğunu hissettiğimde, Blake çoktan bir peçete uzatmıştı. Gözlerinin ne kadar güzel olduğuna, gülümsemesinin başımı döndürüp midemde bir şeyleri harekete geçirdiğine değil de bir arkadaşım olmasının ne kadar güzel hissettirdiğine odaklanmaya çalıştım.

Beni en yakındaki duvara itip, romantik kitap yazarlarının bile kızarmasına sebep olacak kadar sertçe öpmesini istediğim bir arkadaşım olmasının... Zihnimin yoldan çıkmaması için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Yirmi beş dakika sonra Blake, tabağındaki garnitürler de dâhil her şeyi silip süpürmüştü. Hevesli bakışlarına dayanamayıp patateslerimin bir kısmını vermeyi teklif ettim. Carol ikisi de boş olan tabaklarımızı almaya geldiğinde, hâlinden memnun bir şekilde başını sallayıp hemen beluga balinası dondurmasından getireceğini söyledi.

“Daha fazla yiyebileceğimi sanmıyorum,” diye itiraf ettim.

“Tamam.” Blake omuz silkti. “O zaman bana daha çok kalır.”

Fakat dondurma geldiğinde kendimi kaşığa uzanmış, harika lokmamı almayı hesaplarken bulmuştum. Hayatımda gördüğüm en devasa dondurmaydı. Çikolata dağı ve vanilya toplarının kenarında en az üç tane çikolata parçacıklı kurabiye vardı ve eğer yanılmıyorsam, dondurmanın servis edildiği büyük tabağın dibinde de devasa görünen akışkan bir brownie vardı.

Üç dakikanın ardından tabak boşalmıştı ve yarısını yemediğimi söylersem yalan olurdu.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” diye inledim, alnımı masaya yaslarken. Blake, ızdırap içindeki hâlimi anlayamayacak kadar kaşığındaki sıcak akışkan sosu yalamakla meşguldü. “Bizimle gurur duyuyorum. Ama galiba biraz kestirmeye ihtiyacım var.”

“Arabada uyuyabilirsin.”

Pencereden dışarı bakmak için başımı eğdim. Jesse’nin kü-lüstür Jeep’i biz yemeğimizi yerken uçurumdan yuvarlanmamıştı ama şu an durduğum yerden çok uzak görünüyordu.

“Seni taşımayacağım,” dedi Blake sanki aklımı okumuş gibi.

Doğrulup masanın üzerinden omzuna vurdum ama Blake, sadece bu çabama gülmekle yetindi. Kahkahası bulaşıcıydı çünkü Carol hesapla masamıza gelirken, Blake de ben de beş yaşındaki çocuklar gibi kıs kıs gülüyorduk.

“Alın bakalım,” dedi Carol.

Blake cüzdanına uzanana kadar üstümde hiç para olmadığını fark etmemiştim bile.

“Sana borcumu sonra vereceğim,” dedim, Blake birkaç kırışık parayı çıkarıp siyah hesap defterinin arasına sıkıştırırken.

Kafasını iki yana salladı. “Hayır, vermeyeceksin.”

“Evet, vereceğim. Yemin ederim ki unutmamak için bunu bir yere not alacağım...”

“Hayır, yani sana müsaade etmem.”

Blake hesap defterini masaya bıraktıktan sonra, Carol defteri aldı.

“Teşekkürler,” dedi Blake ona, “her zamanki gibi lezizdi.”

“O zaman haftaya tekrar gelip beni ziyaret edecek misin?” Carol gülümseyerek bana doğru baktığında sanki ‘*Sen de gelecek misin?*’ der gibi görünüyordu.

“Perşembe izin günüm,” dedi Blake.

“Randevu ayarlandı!”

Seçtiği kelimeyle birlikte yanaklarımın kızardığını hissettim. *Hiç yardımcı olmuyorsun, Carol.*

“Tanrı aşkına, evlat, umarım o cankurtaranlık işinden istifa edersin,” diyerek devam etti Carol, boş dondurma tabağımızı alırken. “Çok meşgulsün ve çok da tehlikeli. O Holden sahilleri hiç hoşuma gitmiyor.”

“Ben her zaman dikkatliyim, Carol,” diye ısrar etti Blake.

Carol bir an duraksayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Uzun zamandır hiç kimsede görmediğim anaç bir endişeyle Blake’e bakıyordu. Buruşuk elini uzatıp Blake’in sol kaşının üzerindeki solgun beyaz yara izini başparmağıyla okşadı. Kadının bakışları ulaşılamaz bir üzüntüyle parlıyordu. Kendini toparlamak için gözlerini kırptıtırırken, ifadesindeki o acının yerini muzip bir parıltı aldı.

“Bana bir iyilik yap da perşembe gününden önce saçlarını kestir,” diyerek Blake’i azarlarken, alnına düşen koyu renk bukleleri kenara itti. Ardından yanımızdan ayrıldı.

Bayside Burger’tan çıkıp biz yemeğimizi yerken daha da güçlenen rüzgâra adım attığımızda, Blake hâlâ gülümsüyor olsa da yüz ifadesi biraz üzgün ve bakışları da bulanık gibiydi. Karşıya geçip Jesse’nin Jeep’ine doğru ilerlerken, Blake’in yanında yürüyordum. Diğer yandan zihnim, bir araya gelmeye başlayan ikinci sorum üzerine çalışıyordu.

Mavi gözlerinin George’un gözlerine benzememesi.

Kaşının üstündeki küçük, beyaz yara izi.

Geçen hafta bir metrelik havuzda boğulacağımı düşündüğü an tamamen telaşlanması ve o büyük sırdan bahsetmesi.

Her şey ortadaydı. Ama yine de bunu ondan duymak istiyordum.

Blake, Jesse’nin arabasının sürücü koltuğunda bana doğru döndüğünde, hâlimden memnun bir şekilde gülümseyip eliyle hafifçe karnına vurdu. “Hayatında yediğin en iyi hamburger olacağını söylememiş miydin?” diye sorduğu an, benim de dudaklarımdan bir soru döküldü: “Annen nasıl boğuldu?”

Waverly Lyons, Patavatsızlıklar Kraliçesi. Diz çökün.

Bölüm 17

Bu dünyadaki herkesin özel bir yeteneği olduğuna gerçekten inanıyordum.

Bazı insanların doğuştan sporda yeteneği olurdu. Bazıları performans sanatlarında, resimde ya da klasik müzik bes-telemeye iyi olurdu. Bir keresinde pi sayısının elli bin hanesini tek tek söyleyen bir adamla ilgili makale okumuştum. Adamın bunu yapması tam üç gün sürmüştü. Guinness Dünya Rekorları çalışanları, adamın sayıları iç çamaşırına yazmış olma ihtimali yüzünden tek başına tuvalete gitmesine bile izin vermemişti. Bense bazen ebeveynlerimin telefon numaralarını bile hatırlayamıyordum, bu yüzden buna benzer bir yetenekle doğmuş olmayı dilerdim.

Ama hayır, benim özel yeteneğim çok daha az işe yarar bir şeydi. Beynimin, tam olarak karşımdaki duruma en az uygun olacak kelimeleri bir araya getirmek gibi eşsiz bir yeteneği vardı.

Kısacası, pot kırmakta gerçekten iyiydim.

Blake sürücü koltuğundan yüzünü tamamen bana çevirirken, ona soracağım sorudan tamamen habersiz olduğu için gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Fakat şimdi biraz yüzünü buruşturmuş gibi görünüyordu. Hayatımda ortadan kaybolmayı daha önce hiç bu kadar istememiştim. Jeep'in kapısını açıp kendimi arabadan atmak ve en yakın uçurumdan yuvarlanmak istiyordum.

Ki o en yakındaki uçurum da birkaç adım ötedeydi.

Blake'in boğazından nefessiz kalmış gibi bir ses çıkana kadar aradan kısa bir ömür geçmiş gibi hissetmiştim. Bir anda

oturduğu yerde doğruldu, önüne döndü ve dudakları ince, ifadesiz bir çizgi hâlini aldı. Ardından kontaktaki anahtarı çevirip dikkatini direksiyona verdi.

Otoparktan çıkarken bana tekrar bakmadı.

Sokakta ilerlemeye başlarken de bakmamıştı.

Kırmızı ışıktaki arabayı durdurduğunda hâlâ bana bakmıyordu.

“İkinci sorun bu mu?”

Monoton bir şekilde sorduğu sorudaki kelimeleri yavaş, temkinli ve hatta dikkatliydi. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kaşlarını çatıldığını gördüğümü sanmıştım ama yan profilden bakarken bunu anlamak zordu.

Lütfen böyle yapma, diye yalvardım içimden. *Beni dışarıda bırakma.*

Restoranda bana karşı çok açıktı, sanki beni içeri almaya hazır gibiydi. Sorduğum son soruda bu kadar patavatsızlık etmiş olmasaydım belki de hâlâ gülümsüyor olurdu. Ellerimi kucagımda birleştirerek kemiklerimi sızlatıp canımı acıtacak kadar sıktım.

Başımı iki yana sallarken nefesim kesilmiş gibi hissediyordum.

“Hayır, hım... Yani, boğulduğunu biliyorum sadece...”

Gözlerimi kapattım. Çaresizce Blake’le aramızda açılan mesafeyi kapatacak bir şey bulmaya çalışıyordum.

“Buraya kendi isteğimle gelmedim,” dedim bir anda.

Kısa bir süre için havada sessizlik asılı kaldı.

“Gelmen için seni zorlamadım.” Blake’in ses tonu aynı anda hem öfkeli hem de biraz sarsılmış gibi gelmişti.

“Hayır, hayır, öyle demek istemedim,” diye inledim. Ellerimle yüzümü örterek koltuğuma gömüldüm. “Yani bu yaz Rachel’ı görmek için Holden’a gelmeyi ben istemedim. Bu benim tercihim değildi. Buraya geldim çünkü ebeveynlerimden ikisi de keşif gezileri sırasında yanlarında olmamı istemiyordu.”

Göz ucuyla bakarken Blake'in direksiyondaki ellerinin gerildiğini görebiliyordum. Fakat artık konuşmaya başlamıştım ve kelimelerim boğazımdan yükselip taşıyordu.

“Ben tam bir ölü ağırlığım. Matematikte, bilimde, yol bulmada veya temel hayatta kalma becerilerinde iyi değilim. Rachel halam gibi sanata dair bir yeteneğim de yok, yani herhangi bir keyfi değere bile sahip değilim. Ben sadece... orada duruyorum. Yeteneğim olmadan. Becerim olmadan. Ortaya koyacak hiçbir şeyim olmadan. Ebeveynlerim sonunda patlayıp beni buraya göndermeye karar verdi çünkü meslektaşlarının önünde beni peşlerine takmaları utanç verici olmaya başlamıştı. İkisi de yazımın nasıl geçtiğini öğrenmek için bir kez bile aramadı. Orada telefon hatlarının çok iyi olmadığını biliyorum, o yüzden haklarını yiyemem evet ama umursadıklarını da düşünmüyorum. Gerçekten. Muhtemelen Atlantik Okyanusu'nda boğulsam onların...”

Araba bir anda durdu.

Pencereden baktığımda Jeep'in ön tekerinin kaldırımından birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim.

Blake kenara çekmişti.

Kahretsin.

Kendimi biraz açarsam bana annesini anlatırken daha rahat olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa dostluklar güvenden oluşurdu. Burada öylece oturup onu sorguya çekemezdim. Fakat kendi hikâyemin fazla derinlerine inip, ona bir şekilde ne kadar acınası olduğumu anlatmıştım.

Acınası, yeteneksiz, işe yaramaz.

Ellerimi kucağımda kavuşturmuş beklerken, pencerem dışında bir yere bakmayı reddediyordum. Nefes alışlarım hızlı ve düzensizdi; genelde oturma odasındaki koltuk ve buzdolabı arasındaki mesafe dışında herhangi bir yerde koşturduğum her seferinde olduğu gibi, arabanın sessizliğinde nefes seslerim

duyuluyordu. Bana çok uzun gelen bir süre boyunca, külüstür Jeep'te sadece benim düzensiz nefeslerimin sesi duyuldu.

Sonunda Blake sürücü koltuğunda kıpırdandı.

Gözlerimi sıkıca kapatırken, Blake'in kapının kilidini açıp bana biraz yürümemi söylemesini bekliyordum.

"Hey," dedi.

Kelimeyi yumuşak bir şekilde söylemişti ama birinin cenazesinde sizi rahatlatmak ister gibi de değildi. Sakindi, dikkatimi çekmek istiyordu. Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım ve Blake'in gözlerine bakmadan önce nefesimi düzenledim. İfade-sinde beklediğim ve korktuğumun aksine, herhangi bir acıma belirtisi yoktu.

Aksine kararlı ve kendinden emin görünüyordu.

Elini kucağıma uzattığında, parmak uçlarının sıkıştığı yumruklarımda gezdiğini hissettim. Neredeyse saniyesinde kaslarımdaki gerginlik gevşemişti. Sağ elimin parmakları, Blake'in parmaklarına sarılmak için diğer elimden ayrıldılar.

Avucu sıcak ve biraz terliydi ama umursamadım.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Parmakları hafifçe elimi daha da sıkarak sessizce benden onay istedi.

Başımınla onayladım.

Blake de başını salladıktan sonra elini benimkinden çekip direksiyona uzandı. Teninin sıcaklığını hâlâ hissediyordum. Jesse'nin Jeep'ini kaldırımdan uzaklaştırdı ve sokakta geri geri gitmeye başladı. Ardından ilk yol ayrımında sola döndü. İki dakika daha ilerledikten sonra büyük, mavi-beyaz bir tabela solumuzda belirdi.

MARLIN KÖRFEZİ TIP MERKEZİ

Hastanenin otoparkına girdiğimizde dilimi ısırardım çünkü beni nereye getirdiğini o kadar merak ediyordum ki bu sırada aptalca bir şey söylemek istemiyordum. *Yine.*

Aklımdaki soruların hepsini bir anda sormak yerine dönüp arabanın camından dışarı baktım. Marlin Körfezi'ndeki hastane ilk açıldığında beyaza boyanmış ama o zamandan beri bu renk solarak kirli bir krem rengine dönüşmüş gibi görünüyordu. Binada güzel olan pek bir şey yoktu. Sadece birbirinin üstünde duran iki dikdörtgen bloktan ibaret gibi duruyordu. Bloklardan altta olan dikdörtgen yatay, üsttekiyse dikeydi. Pencerele rin kenarları maviydi ve ön taraftaki sürme kapıların üzerinde de mavi tente vardı. Farklı bir açıdan bakınca, bina oldukça sakin görünüyordu.

Blake ön tarafta park etmek için durmadı.

Aksine sürmeye devam etti. Binanın yanındaki yoldan inmeye başladığımızda, ön taraftan bakınca tamamen ana binanın arkasında kalan hastanenin kalanını fark ettim. Büyük bir bina daha vardı. İlki gibi krem rengiydi ve cam duvarlardan oluşan tamamen kapalı bir köprüyle ilk binaya bağlıydı.

Blake, Jeep'i Marlin Körfezi hastanesinin iki yarısının da görüldüğü sokağa soktu. Yolun iki tarafında dikey park alanları olsa da, iki arabanın aynaları dahi çarpışmadan aradan geçebileceği kadar da genişti. Önümüzde yükselen iki bina da çok büyük değildi, en fazla beş katlılardı. Ön taraftaki binanın arka kısmına ekilen küçük ağaçlar rüzgârı engelliyor gibiydi.

Blake Jeep'i yavaşlatırken göğsümdeki emniyet kemerine tutundum. Sokaktaki park alanlarının çoğu boş olduğu için birine girmesi zor olmamıştı. Motoru durdurup anahtarı kontak-tan çekti ve bana dönmeden kapısını açtı.

Onu takip etmem gerektiğini anlayarak kendi kapımı açtım ve Jeep'ten indim.

Sonra oradaki şeyi gördüm.

Sokağın karşısındaki kaldırımda duran açık mavi muşambaları ya da duvara dayanan farklı ölçülerdeki merdivenleri şimdiye kadar nasıl fark etmemiştim bilmiyordum. Fakat arkadaki

binanın ön yüzünde devasa, yarısı tamamlanmış duvar resmi karşımda duruyordu.

Rachel'in duvar resmi. Öyle olmalıydı.

Ayaklarım, sanki kendi iradeleri varmış gibi hareket ederken, Jeep'in arkasından dolaşıp bu sanat eserini daha iyi görebilmek için yaklaştım. Tamamen denizdeki vahşi yaşamla dolu olan bir okyanus manzarasıydı. Yunuslar ve kılıçbalıkları. Denizyıldızları ve kaya midyeleri. Canlı renkteki mercanların arasından geçen parlak, gümüş renkte bir grup balık, duvarın henüz tam boyanmamış kısmındaki çizgilerden deniz yosunları ve devasa deniz kaplumbağaları arasından devam eden yollarında kayboluyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Yan tarafa baktığımda Blake'in arabanın arkasından dolanıp yanıma geldiğini fark ettim. Fakat sırtını duvar resmine dönmüş ve bakışları arkamdaki diğer binaya sabitlenmişti.

"Şişşt, Blake," diye fısıldadım tiyatral bir şekilde, "duvar resmi bu tarafta."

Blake bir süre cevap vermedi.

"Üçüncü kat, soldan ikinci pencere," dedi arkamdaki binayı işaret ederek. "Orası benim odamdı."

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı ama zihnim nihayet söylediklerini algıladığında, Jeep'ten uzakta duracak şekilde birkaç adım attım. Bakışlarım binayı bulduğunda üçüncü katın ikinci penceresini bulana kadar saydım. Bir anda neler döndüğünü kavrayacağım o hissin gelmesini bekledim. Fakat öyle bir his gelmeyince Blake'e baktım.

Bakışlarım sol kaşının üzerindeki küçük beyaz yara izine odaklandı.

"Ne oldu?" diye sordum. Ses tonum kısıktı ama yumuşak değildi. Blake Hamilton'ı, ona bir anda yaralı bir yavru gibi davranmaya başlarsam bundan hiç hoşlanmayacağını bilecek kadar tanıyordum.

“Annem rekabetçi bir yüzücüydü,” dedi Blake. Bakışları hâlâ o penceredeydi. “Hatta yirmili yaşlarındayken neredeyse Olimpiyatlara katılacaktı. Ama sonra babamla tanıştı ve bir yere yerleşip aile kurmaya karar verdi. Tabii yüzmeye yine de devam etti. O konuda hâlâ gayet iyiydi. Sadece rekabet etmiyordu.”

Midemde bir düğüm oluşmaya başlamıştı.

“Ben on iki ya da on üç yaşındayken, Karayiplerde Dean Kasırgası¹⁴ yaşandı. Hepimiz Florida’ya uğramayacağını, bu yüzden endişelenmemize gerek olmadığını düşünüyorduk. Annem her zaman yaptığı gibi yine bir sabah yüzmeye gitti ve...”

Beluga balinası dondurmamı kusmak üzereydim. Blake de bir cümle daha edemeyecek gibi görünüyordu. Bir süre yere baktıktan sonra başını iki yana salladı.

“Biz, yani babamla ben, devam eden girdaplı akıntıları öğleden sonra televizyondan duyduk. Dean Kasırgası bize yaklaşmıyacaktı bile, en fazla Körfez’de biraz gelgit olur diye düşünmüştük ama aklımızın ucundan bile geçmemişti... Tanrım, ikimiz de o an birbirimize bakmış ve aynı şeyi düşünmüştük, *annem şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.*”

Titremeye başlamıştım ama hareket etmeye cesaretim yoktu.

“Babam hemen Sahil Güvenliği aradı. Ama ben öylece oturup annemin hayatta olup olmadığı haberini bekleyemezdim. Hemen limana koşup Bay Fletcher’ın, yani Lena ve Jesse’nin babasının teknesine atladım ve denize açıldım. Küçük yelkenli bir teknesi vardı.”

Sonra omuz silkti.

“Bu o zaman mı oldu?” diye sordum tereddüt ederek. Parmagımı kaldırıp kaşının üzerindeki küçük beyaz yara izini okşadım. Blake dokunuşum karşısında titrediğinde ellerimin soğuk olabileceğini fark ettim.

14 2007 yılında Atlantik kasırga mevsimi sırasında gerçekleşen en güçlü tropik kasırga. -çn.

“Kahretsin çok aptalcaydı,” dedi Blake. Gözlerini sıkıca kapatıp acı bir kahkaha attı. “Oradan denize açılıp annemi bulabileceğimi ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Limandan çıkamadım bile. Akıntı beni sahildeki kayalıklara itti. Bay Fletcher’ın teknesi ters döndü ve ben de devrildim.”

Blake başını tekrar iki yana salladı.

“Tamamen aptalca bir hareketti,” diye fısıldadı.

“Aptalca değilmiş,” diye ısrar ettim. “Cesaretliymiş.”

Sırtını mühtemelen kendisine birkaç dikiş atılan hastane binasına verecek şekilde döndü ve bakışlarını duvar resminde gezdirdi. Omuzlarının düşüşünden ve yüzündeki yorgun ifadeden, artık annesiyle ilgili konuşmak istemediğini anlayabiliyordum. Duvar resmine dönerken omzum onunkine sürtündü ve konuyu değiştirdim.

“Harika değil mi?” diye sordum.

Blake hiçbir şey söylemeden başını salladı.

“Yani, Rachel’in iyi bir sanatçı olduğunu zaten biliyordum ama bu... bu harika.”

Zoraki dinleyicim tekrar başını salladı. Holden’a geldiğimden beri bir milyonuncu kez yine o sürekli konuşma isteğini içimde hissediyordum.

“Biliyor musun, gerçekten böyle yetenekli bir gen almak isterdim. Bilimde ve matematikte iyi değilim ama kahrolası bir resim de çizemiyorum. Bazen Rachel’in bu yetenek için şeytanla bir anlaşma yaptığını düşünmeden edemiyorum doğrusu çünkü babam, tanıdığım en az yaratıcı olan insan. Yani iklim bilimcilerin pek *yaratıcı* olma özgürlükleri de yok sanırım...”

Blake’in yumuşak küçük kıkırtısı kulaklarımda çınladı.

“...ama babam çöp adam bile çizemiyor.”

“Waverly.”

“Gerçekten, hatta beyninin sağ tarafı komple gelişmemiş gibi...”

“Waverly.”

Blake'in dirseği bir anda kaburgalarımın çarpıp dengemi bozdu. Sorunun ne olduğunu sormak için ona döndüğümde, resmen ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Blake'in gülümsemesi yıkıcıydı.

Gülüyordu. Gerçekten gülüyordu. Hatta neredeyse kahkaha atacak gibi duruyordu.

"Ne?" diye sordum. Blake Hamilton'ın, sanki hayatında gördüğü en komik şeymişim gibi bana sırtıttığı gerçeğine tamamen hazırlıksız yakalanmışım ve bu nefesimi kesmişti.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce bir kahkaha attı.

"Her zaman bu kadar çok mu konuşursun?" derken, tekrar dirseğiyle kaburgalarımın hafifçe vurdu.

Söyleyeceğim şeyin neden dudaklarımdan döküldüğünü hiçbir zaman bilemeyecektim.

Sanırım Blake'in gizli bir şeyi benimle paylaşması buna neden olmuştu. Çünkü gerçekten de bunu yapmıştı. Bile isteye, sadece birkaç kişinin bildiği bir yanını bana açmıştı. Genç, çaresiz ve cesur olmasına rağmen annesini kurtaramayan yanını. Sanırım Blake bana karşı dürüst olduğu için benim de dürüst olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Sadece senin yanındayken," diye itiraf ettim.

Blake'in gülümsemesi dondu.

Başımı eğip spor ayakkabımın parmak ucunda duran hayali çakıl taşlarına bakmaya başladım. Rüzgârın dağıttığı saçlarımdan, domates gibi kızaran yüzümü gizleyeceğini umuyordum. Gerçekten bunu söylemiş miydim? Sanki beynim, Blake'in tamamen huzursuz hissetmesini sağlayacak ve âni mahvedecek kelime kombinasyonlarını biliyor gibiydi...

İri bronz parmaklar çenemin altına uzanarak başımı kaldırdı. Sonra, Tanrı yardımcım olsun ama Blake Hamilton, göğüslerimiz birbirine değecek kadar bana yaklaştı ve başını benimkine denk gelecek şekilde eğdi.

Dudaklarımız buluştu.

Ve bu *tamamen* kasıtlıydı.

Yani Tanrı aşkına bu, Blake Hamilton'ın beni öptüğü anlamına geliyordu. İsteyerek. Yanağımdaki sağ eli sıcaktı ve diğer eli, nazik bir şekilde desteklercesine belime baskı uyguluyordu. Yüce *Tanrım*, yapabildiğim tek şey kollarında jöleye dönüşmek için dizlerimi kilitlemekti.

Gerçekten öpmek istediğiniz birini öptüğünüzde, bir dakika olsun dudaklarınızı ondan ayırmaktansa nefessizlikten ölmeyi tercih edebileceğinizi kimse size söylemezdi. Ayrıca kimse size, ellerinizle ne yapmanız gerektiğini de söylemezdi; bu yüzden bir anlığına mükemmel bir kalas gibi durup ardından kollarınızı, yüzünüze çarparak burunlarınızı kırmanızdan endişelenecek şekilde öptüğünüz kişinin boynuna dolardınız. Ama o yine de sizi öpmeye devam ederdi. Onun dudaklarının ne kadar yumuşak, ne kadar sıcak olduğuna öyle bir kaptırırdınız ki, etrafınızda dönüp duran dünyayı ve bir hastanenin otoparkında deli gibi öpüşüyor olmanızın ne kadar uygunsuz olduğunu aklınıza getiremezsiniz.

Bunu deneyimlerimden biliyordum.

Blake Hamilton'ın dudaklarında sıcak şekerleme sosunun tadı vardı ve dürüst olmam gerekirse karnı taş gibi sertti. Dizlerimin arkasında bir baskı hissedene kadar ikimizin de geriye doğru gittiğini fark etmemiştim. Blake şaşkın bir nefes aldığını fark ettiği an geri çekildi. Her nasılsa, arkamı dönüp suçlunun Jesse'nin Jeep'i olduğunu fark ettiğimde, kollarımız hâlâ birbirine dolanmış hâldeydi.

Kahretsin. Fletcher ikizleri burada olmadıkları zaman bile ânı mahvetmeyi başarıyorlardı.

“İyi misin?” Blake kahkaha attı. “Üzgünüm, onu fark edemedim.”

“Neyi, Jeep'i mi?” diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

“Biraz meşguldüm,” diye itiraf etti kollarını belime sararak. “Beni affetmek zorundasın.”

Parmak uçlarımda yükselerek burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. Sürekli halka açık alanlarda sevgi gösterileri yapan o çiftlerden birisi gibi görüldüğümüzü tam da o an fark ettim. Fakat şaşırtıcı bir şekilde, bizi kimin gördüğünü ya da kimin gözlerini devirip bizi arabayla ezmeyi düşündüğünü umursamadığının da farkına vardım. Yani, birbirlerini yiyip bitirmekle fazla meşgul olan çiftleri her gördüğümde ben öyle yapmak istiyordum.

Blake Hamilton beni öpmüştü.

Yüzüme yumruk atıp burnumu kanatsanız bile, aptal bir âşık gibi gülümsemeye devam edebilirdim. Yaşadığım o büyük mutluluğu, o an hiçbir şeyin bozamayacağından emindim.

Ta ki Blake kollarımda kaskatı kesilene kadar.

Başımı kaldırıp benim için biraz gevşemesi gerektiğini ve kol kaslarının egosundan daha büyük olduğunu söyleyip ona takılmaya hazırlanıyordum ki, renginin solduğunu ve gözlerinin omzumun üzerinden bir şeye odaklandığını fark ettim. Sonunda kollarının arasında dönebildiğimde onu geren şeyi fark ettim. Marlin Körfezi Hastanesi'nin arasındaki küçük sokaktan, yavaşça bize doğru ilerleyen bir araba vardı.

Büyük, beyaz Range Rover'ı anında tanıdım.

Alissa Hastings'in arabasıydı.

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, berbat espri anlayışım boks maçı spikerinin sesini taklit ediyordu.

Ding, ding, ding.

Mağlubiyet!

Bölüm 18

Alissa'nın aşırı büyük beyaz Range Rover'ı Blake'le önümüzde durdu. Blake'in bir eli hâlâ belimde duruyordu ve işaret parmağı, şortumla kapüşonlumun arasında kalan noktadan hafifçe açıkta kalan çıplak tenimde geziniyordu. *Onun* kapüşonlusu, diye hatırlattım kendime utanarak. Küçük otopark kaçamağımız dışarıdan daha kötü görünemezdi.

"Belden aşağısı felçli kaplumbağa ve Usain Bolt arasında seçim yapsan, ne kadar hızlısındır?" diye sordum ağzımın kenarıyla.

"Ne?" diye cevap verdi Blake, dişlerinin arasından.

"İşte planımız. Üç dediğimde dönüp arabaya bineceğiz. Sen o havalı kaputun üzerinden atlama hareketini yapıp sürücü koltuğuna yerleşeceksin ve ben de..."

"Kaçmıyoruz," dedi Blake ciddi bir tavırla.

Ağırlığımı diğer ayağıma verip Blake'in elinden kurtulmaya çalışırken, içgüdüsel olarak az önce öptüğüm çocuğun eski sevgilisinin tam tersi yönüne koşmaya hazırlanıyordum. Fakat Blake'in parmakları beni öyle sıkı sarıyordu ki sanki, *'Kesinlikle ölmek üzereyiz ama kahretsin, en azından birlikte öleceğiz'* der gibiydi.

Alissa'nın arabasının yolcu tarafındaki camı can sıkıcı dercede bir yavaşlıkla indi. Gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum. Blake'in eski sevgilisiyle bu şekilde yüzleşmeye hazır değildim.

"Dostum, takılmak için garip yerler seçiyorsun."

Komikti. Alissa'nın sesi genç bir oğlana dönüşmüştü.

Gözlerimden birini açtım. Bu Jesse Fletcher'dı ve Range Rover'ın yolcu koltuğundan bana sırtıyordu. Koyu renk buk-
leleri lastik, fuşya rengi bir saç bandının ardına itilmişti. Arka-
sındaki Alissa, sürücü koltuğunda doğrulurken yüzü aşırı büyük
güneş gözlüğünün altında gizlenmişti.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Blake.

Jesse telefonunu kaldırdı. "Konumun açık."

"Lena nerede?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Sorumun ardından arka yolcu tarafındaki cam inmeye baş-
ladı. Lena'nın topuz yaptığı bukleleri, başının üzerinde süslü bir
düğün şapkası gibi görünüyordu. Kollarını göğsünde birleştir-
miş, kısık gözleriyle arabanın arka koltuğundan bize bakıyordu.

Kafam karışmış bir hâlde Jesse'ye döndüm.

"Lena'yı boş ver," dedi. "Öne ben geçtim diye sinirli."

"Çünkü hile yaptın," dedi Lena kardeşinin koltuğunu tek-
melerken.

Jesse öfkeyle inleyip arkasını döndüğünde, kardeşini göre-
bilmek için yüzüne gelen emniyet kemerini kenara itmek zo-
runda kaldı.

"Hile *yapmadım*."

"Ön koltuk kurallarını çiğnedin. Araba daha görünürde de-
ğilken hak talep ettin. Herkes bunun ihlal olduğunu bilir."

"İhlal yapan asıl senin annen."

"Tekrar söylüyorum mankafa, annelerimiz *aynı*."

Alissa'ya tedirgin bir bakış attım. İnanılmaz bir şekilde her
şeyden habersiz olan Fletcher ikizlerinden daha fazlasını görüp
görmediğini merak ediyordum. Fakat yarı zamanlı otel miras-
çısı gibi görünmesini sağlayan o aptal gözlüğünün ardından ifa-
desini okumak imkânsızdı. Range Rover'dan inip bana yumruk
atmak için birinden küpelerini tutmasını rica etmediğine göre,
onun da az önce Blake'le öpüştüğümüzü gördüğünden şüphe et-
meye başlamıştım.

Blake de bunu benimle aynı anda fark etmiş gibiydi. Eli yan tarafıma doğru düşerken boğazını temizledi.

“Plan ne?” diye sordu.

Jesse kendini koruma çabalarını bırakarak bize döndü.

“İşimiz var dostum,” dedi Jesse. “Lissa, Lena ve Waverly’yi eve bırakacak sen de bizi-”

Lena’nın eli havalandı. Parmaklarını Jesse’nin taktığı fuşya rengi saç bandından geçirip yüzünden geriye doğru çekti. Olacakları anladığım için yüzümü buruşturdum.

Lastiğin tene çarpma sesi duyulmayacak gibi değildi.

“*Lena!*” diye gürlledi Jesse. Alnını okşarken arkasına döndü. “Odanın duvarlarındaki bütün posterleri sökeceğim ve annemin sürekli alıp durduğu o aptal protein barlardan en sevdiklerini yiyeceğim, TV kayıtlarını ve tüm programlarını sileceğim...”

Fakat Lena, öyle kahkaha atıyordu ki Jesse’nin tehditlerini duymuyordu.

Blake’e baktım.

Üç saniye boyunca sadece birbirimize baktık. Sonra rahatladım. İlk gülümseyen Blake oldu ve kısık sesle kıkırdadı.

“İşin mi var?” diye sordum.

Blake başını salladı.

“Cankurtaranlık,” dedi.

“Ah,” dedim aptal gibi. “Şey, iyi eğlenceler.”

“Denerim.”

“Sakın boğulayım falan deme.”

“Teşekkürler,” dedi Blake.

“Ciddiyim,” diye ısrar ettim. Sesim biraz fazla ciddi çıkmış olmalıydı çünkü Blake’in gülümsemesi bir anda anlayışlı bir hâl aldı. Sanki elime uzanacakmış gibi kolunu kaldırdı. Fakat Fletcher ikizleri hâlâ birkaç metre ötemizde birbirlerine hakaretler savurup duruyorlardı ve Alissa Hastings de kocaman güneş gözlüğünün ardından bizi izliyordu. Gerçi gözlüğü, başkanlık limuzinlerinin camları kadar koyu renk olduğu için izleyebiliyor

muydu bilmiyorduk. Ne olursa olsun, Blake'le platonik iki arkadaştan öte herhangi bir hareket yapmamızın yeri değildi.

"Pekâlâ," diye konuşmaya başladı Blake, sonra boğazını temizledi. "Fletcherların evinde görüşürüz. Barbekü vardı ya hani?"

Jesse başını ön camdan çıkardı.

"Cumartesi," dedi öksürerek. "On birde. Ebeveynlere, üvey annelere ve vasi halalara da kapımız açık. Fakat kendi ketçabınızı getirmeniz gerek."

"Kendi ketçabımızı mı?" diye tekrarladım.

Daha önce hiç barbeküye gitmediğim için neyin normal olduğunu bilmiyordum.

Lena arka camdan kafasını uzattı.

"Babamın domatese alerjisi var," diye açıkladı, "bu yüzden evimizde domates bulunan hiçbir ürün yok."

Jesse, Lena'nın dikkatinin bir an için dağılmasını fırsat bileerek Alissa'nın Range Rover'ından indi, sıska kolları ve koyu renk bukleleriyle kendini hastanenin otoparkına attı.

"Ve sonunda başardı," diye mırıldandı Blake oflayarak.

Yerden kalkıp şortuna bulaşan tozları silkeleyen Jesse, Blake'e ters bir bakış atıp yolcu koltuğunun kapısını kapattı.

"Al sana," dedi ince parmağını havaya kaldırıp Jeep'ine doğru yaklaşıırken, "önde oturmana izin vermeyeceğim."

"Tamam." Blake omuz silkti. "Şoförüm olabilirsiniz."

Blake, yolcu tarafının kapısını açıp tekerleğin üstündeki girintiye ayağını yerleştirene kadar bir dakika boyunca tartıştılar ve ben de onların birbirleriyle atışmalarını izledim. Ardından Blake durup bana bir bakış daha attı ve onu rahatlatmak için başımı sallayınca arabaya bindi.

Alissa, "Hey," diye seslendi arkamdan.

Bir aptal gibi omzumun üstünden baktığımda, bana seslendiğini fark ettim. Güneş gözlüğünü kafasının üzerine yerleştirmişti ve bakışları üzerimde geziniyordu.

Tabii ki çektiği eyeliner mükemmeldi.

“Seni eve bırakayım,” dedi Alissa.

Ancak benim duyduğum şey şuydu: *Seni eve bırakacakmışım gibi yapacağım ama aslında cesedini okyanusa atacağım, seni gidi eski sevgili hırsızı.*

“Tamam,” dedim yutkunarak. “Olur. Harika. Teşekkürler.”

Bir saniyeliğine orada dikildikten sonra Range Rover’a koştum. Lena’nın yanına arka koltuğa mı oturmalıydım yoksa hayatımı riske atıp ön koltuğa mı geçmeliydim? Alissa uzanıp ön koltuğun kapısını açtığı anda benim yerime karar vermişti.

Çıplak bacaklarıma değen arabanın deri koltukları yumuşak ve serindi ama sanki arafın kızgın derinliklerindeymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Dante’nin saymayı unuttuğu cehennemın onuncu katı, muhtemelen eski sevgiliyle beş dakika önce bir otoparkta öpüştüğünüz göz korkutucu kızın arabasında oturmaktı.

Lena, “Tanrım, çok yoruldum,” diye homurdandı arka koltuktan.

Daha rahat bir pozisyona geçmek için kıpırdandığını duyabiliyordum. Bir anda eğer Lena uyuya kalırsa, Alissa’nın hidde-tini üzerime salacağını farkına vardım.

Uyuya kalma, diye yalvardım Lena’ya içimden. *Sakın uyuyayım deme...*

On saniye sonra Lena, ölmek üzere olan bir balinanın acı dolu iniltisine benzeyen bir sesle horlamaya başladı. Garip bir şekilde durup ikinci kez horladı. Ve tekrarladı. Sözde korumam horluyordu.

Koltuğuma gömüldüm, göğsüm korkuyla kasılıyordu.

Uzun ve yorucu bir dakika boyunca, arabanın içi Lena’nın ritmik çim biçme makinesine benzer horultuları dışında sessizdi. Alissa koltuğunda dimdik otursa da elleri yorgun bir şekilde direksiyondaydı ve bilekleri gevşekti. Gösterge paneline

baktığında bir an için radyoyu açacağını sandım. Fakat bunun yerine dudaklarını araladı.

“Aranızda bir şey olduğunu biliyorum,” dedi Alissa. “Sen ve Blake’in.”

Evet. İşte olmuştu. Range Rover’daki fil ortadaydı.

Vücudumdaki bütün kan hücrelerinin yüzüme akın ettiğini hissettim. Koltuğuma biraz daha gömüldüm. Zihnimde söyleyecek bir şeyler ararken ağzımı birkaç kez açıp kapattım.

“Kızgın değilim, Waverly.”

Böylece zihnimde oluşmaya başlayan bahane suya battı.

“Sen... Ne?” diye sordum beceriksizce. “Sen... Kızgın değil misin? Peki bana? Bana da mı kızgın değilsin?”

Alissa hafifçe iç çekerek kusursuz bir şekilde direksiyonu sola kırdı.

“Biz ayrıldık,” dedi basit bir şekilde. “Bitti. Onun devam etmesi gerekiyor.”

Kaşlarımı şüpheyle çattığımı görmüş olacak ki hızlandı, yanakları hafifçe pembeleşmişti.

“Blake tabii ki benim için önemli. Yani, bir buçuk yıl boyunca birlikteydik. Ama...” Kırmızı ışıktaki durduk. Koltuğundan bana doğru döndü. “Biz birlikte büyüdük sayılır.”

“Onu geri istediğini sanıyordum,” dedim. “Ayrıldığınızda çok üzölmüş gibi görünüyordun, ben de düşündüm ki sen hâlâ...”

“Ona âşık olduğumu mu?” diye bitirdi Alissa cümlemi. Tekrar önüne döndü.

“Yani, evet.”

Alissa derin bir nefes alıp direksiyondaki tutuşunu düzelitti.

“Ona hiç âşık olup olmadığımı bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Sanırım bir açıdan onu sevdim. O benim ilk *gerçek* sevgilim gibiydi. Güzel de bir ilişkiydi ama...”

Alissa yüzünü buruştururken dudağının bir kenarı aşağı doğru kıvrıldı.

“Ama ne?” diye sordum.

Alissa önce bana sonra dikiz aynasına baktı. Lena’nın hâlâ arka koltukta sere serpe uyuduğunu görünce bir nefes verdi.

“Onun annesi ölmüştü, benimki de Milan’da babamın iki katı yaşında bir adamın yatında kafayı buluyordu,” dedi omuz silkererek. “İlişkımız öfke üzerine kuruluydu.”

Uzun bir süre cevap vermedim.

Muhtemelen bir kolejlin yıllık ücretine denk gelen arabasının, rahat deri koltuğunda oturan yanımdaki kız, mükemmellik abidesiydi. Kafasının üzerindeki güneş gözlüklerinin bıraktığı iz dışında, saçları dümdüzdü ve yanık teninin üzerinde koyu renk bir şekilde uzanıyordu. Büyüleyici, varlıklı ve korkunç bir şekilde mutsuzdu.

Midemde bir ağırlık hissettim. *Suçluluk duygusu.*

Onun hakkında hiçbir şey bilmediğim hâlde sırf güzel, varlıklı ve kendini olduğundan daha az akıllı gösterip hoşlandığım çocukla çıktığı için onu kötü kız ilan etmişim.

“Blake’le çıkmaya nasıl başlamıştınız?” diye sordum bir anda.

Alissa’nın direksiyondaki elleri kasıldı ve ardından havalandırma tuşuna uzandı.

“İkinci sınıfta ortak bir dersimiz vardı ve birisi ona üvey annesinin ateşli bir kadın olduğunu söyledi. O da yerinden kalkıp sınıftan çıktı ve bir hafta boyunca onu okulda görmedik. Geri döndüğünde ona notlarımı vermeyi teklif ettim.” Omuz silkti. “Bir süreliğine iyiydi. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Ama ben... Ben galiba sıkıldım. Kulağa *korkunç* geldiğini biliyorum. Ama... Birbirimiz için iyi olduğumuzu sanmıyorum. Belki arkadaş olarak öyleyizdir. Ama ilişkimizde öyle değildi.”

Arabanın camından Marlin Körfezi’ndeki dalgaların yükselip kıyıya çarpmasını izledim. Bizden bir bariyer ve bir kayalık uçurum uzaklığındaydılar.

“Neden Ethan?” diye sordum.

Yani, o kadar insan varken neden *Ethan*'la takılmayı seçmişti ki? Belli ki zaten hayatında yeterince korkunç insan vardı. Gidip listeye neden birini daha eklemek istemişti ki? Kim etrafındaki insanlara bakıp, '*Bilirsiniz işte, moda zevki iki binlerin başındaki müzik kliplerinden kalma, egoist bir aptalı hayatımda istiyorum ve onunla çıkmalıyım,*' diye düşünürdü ki?

Hakkını vermem gerekirse, Alissa yüzünü bile buruşturmamıştı.

"Çünkü ilk takıldığımızda annem bana kızmıştı. Daha doğrusu *bağır*mıştı. Ona hiç güvenmiyordu. Onunla takılmamı da istemiyordu."

"Ergenlik isyanı gibi bir şey miydi?" diye sordum hafifçe gülümseyerek.

"Annem, dört ay sonra benimle ilk kez konuşmuştu."

Alissa güneş gözlüğünü tekrar gözüne indirdiğinde, o camların ardında parçalara ayrıldığını biliyordum ama endişelenmek dışında elimden bir şey gelmiyordu. Öne doğru eğilip radyodan bir country müzik kanalı açtığında rahatladım. Tarzının bu olduğunu düşünmemiştim ama bir süre sonra, direksiyonda ritim tutup mırıldanarak birkaç şarkıya eşlik ettiğini fark ettim.

Alissa'nın Tim McGraw'dan hoşlanacağını kim bilebilirdi ki?

Akustik müzik ve banjo sesi arabada yükselirken, sürekli arka koltuktaki Lena'ya bakıyordum. Yüzünü arabanın camına yaslamış uyuyordu. Yolculuğumuzun bir noktasında Alissa gözlüğünü tekrar başının üzerine tekrar kaldırdığında eyelinerının köşelerden dağıldığını fark etmemişim gibi yaptım.

"Salyaları akmaya başlamış mı?" diye sordu Alissa. Holden'a on beş kilometreden az kaldığını gösteren bir tabelanın yanından geçmiştik.

Boynumu eğdim.

"Hı-hı."

Alissa telefonunu bana uzatırken, dudaklarının kenarı haylaz bir şekilde kıvrılmıştı. “Bana yeni bir ekran fotoğrafı lazım.”

Alissa sonunda arabayı Rachel halamın evinin önündeki kaldırıma çektiğinde; arabada geçen kırk dakikalık yolculuktan, okyanusta bir tahtaya oturup hayatımı riske atma deneyiminden, doğaçlama öğle yemeği randevumdan ve öpücüğümünden (*öpücüğümünden!*) dolayı yorgun düşmüştüm. Saçlarım hâlâ kum ve tuzla doluydu ama en azından Blake’in fazla büyük kapüşonlusu temiz ve yumuşaktı. Alissa telefonunu cebine koyarken çektiğim tüm fotoğrafları bana atacağına söz verdi.

“Bıraktığın için teşekkürler bu arada,” dedim Range Rover’dan inerken.

Hava sabahki kadar rüzgârlıydı ama zaten evsiz gibi görünümüm için yüzüme dağılan saçlar kimin umurundaydı ki?

“Rica ederim,” dedi Alissa mahcup bir gülümsemeyle. “Seni korkuttuysam özür dilerim. Ben... Bak, Blake ve senin için gerçekten mutluyum. Bunu yalan söylüyormuşum gibi görünmeden ifade edemeyeceğimi biliyorum ama gerçekten öyleyim. Birlikte olduğunuz için size kızgın değilim. Hem de hiç. Gerçekten.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Söyleyebileceğim tek şey sanırım buydu. Rahatladığımı bir embesil gibi görünmeden nasıl ifade edebileceğimi bilmiyordum.

Alissa tereddütle kucağına baktı ve bana gergin bir şekilde gülümsedi.

“Dürüst olmam gerekirse, *onunla* olduğun için rahatladım,” dedi. Yanakları tekrar kızarmıştı. “Bir ara Jesse’yle aranızda bir şey olduğunu sanmıştım.”

Hissettiğim o küçük sıkıntı, bahsettiği şeyin aslında Jesse’yle birlikte olmamamız olduğunu fark ettiğim an *kayboldu*. Marlin Koyu’nda nasıl takıldıklarını, birlikte suda oturduklarını ve Jesse’nin onun sörf tahtasını kendisinininkiyle beraber nasıl tuttuğunu hatırladım.

Jesse, seni tatlı dilli pislik.

“Aramızda kesinlikle bir şey yok,” dedim Alissa’ya, kafamı iki yana sallayarak.

“Öyle mi?” Alt dudağını ısırıldı.

Rachel’in evine doğru dönerek yüzümdeki keyifli sırıtışı görmesine engel oldum. Yürümeye başladıktan sonra omzumun üzerinden, “Güven bana,” diye seslendim, “gerçekten sörf yapabilen kızlardan hoşlanıyor!”

Bölüm 19

Kıtapçmın cuma günü öğleden sonra kalabalığı şaşırtıcı derecede azdı. Bu yüzden saat üçte Margie, arka taraftan gelip dükkânın boş olduğunu görünce ellerini beline koyup Lena, Alissa ve bana hepimizin o günlük çıkabileceğimizi söyledi.

“Gidin,” dedi. “Özgür olun. Gençliğinizin tadını çıkarın.”

İkinci kez söylemesine gerek bile kalmamıştı.

Ben vitrini dizme işini bitirirken, Alissa kasanın arkasındaki zulasından bez çantasını alıp içine havlusunu sıkıştırdı ve Lena da güneş gözlüğünü alırken sevinçle bağırdı.

“Kuru üzümüne dönene kadar güneşin altında oturmak istiyorum,” dedi Lena. Üçümüz kaldırıma adım atarken, kapının çanı *görüürüz* dercesine çaldı. “Kulaklıklarımı takıp yeni çalma listemi dinlemek ve *kestirmek* istiyorum. Haftalardır kestirmedim.”

“Belki gidip biraz dondurma alabiliriz,” diye teklif etti Alissa. Çantasını karıştırırken bize bakmıyordu. “Duble çikolatalı dondurma havamdayım.”

Kendime engel olamadan güldüm. Alissa kocaman açtığı gözleriyle bana baktı.

“Eh, *ben* dondurma dükkânına girmeyeceğim,” dedi Lena. “Jesse bu sabah Hindistan cevizli saç şekillendirici kremimi birmiş. Bana yeni bir kavanoz alana kadar onunla konuşmayacağım.”

Alissa dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Uzanıp Alissa’nın havlusunu aldım ve kolumun altına sıkıştırdım. Diğer kolumu da Lena’nın dirseğine doladım. “Neden

sen gidip dondurma almıyorsun Alissa, biz de gidip sahilde oturacak bir yer buluruz. Daha sonra bizi bulursun.”

Alissa bana gülümserken bakışlarıyla sözsüz bir şekilde teşekkür ediyordu. Topuklarının üzerinde dönüp hoşlandığı çocuğa doğru kabul edilir bir hızla ilerlemeye başladı.

“Bu hafta sonu için çok heyecanlıyım,” dedi Lena kolumu sıkarak.

“Barbekü için ne giymek gerekir?” diye sordum.

“Sana ödünç verebileceğim bir elbisem var,” dedi Lena. “Yarın işe gelirken getiririm. Böylece tuvalette bir moda şovu daha sergileyebilirsin.”

Durup ayakkabılarımızı çıkardık ve sıcak kumda yürümeye başladık. Sahil yerlilerle, kalabalık voleybol gruplarıyla, hiç boş yer olmayan birkaç piknik masasıyla, büyük şemsiyeler ve etrafa yayılan havlularla doluydu. Lena’yla kaosun içinde ilerlerken, küçük ellerinde plastik kovalar ve deniz kabukları olan, boyları anca belimize kadar gelen çocukların yanından geçtik. Sonunda kumun ortasında deniz mavisini renginde bir ağaç eve benzeyen, küçük bir verandası ve rampası olan kulübeden çok da uzak olmayan açık bir yere yerleştik.

Bu bir cankurtaran kulesiydi.

Tırabzanlara yaslanmış suya bakan kırmızı şortlu çocuğun esmer değil, sarışın olduğunu fark ettiğimde hızla atan kalbim yavaşladı. Dünden beri (*öpiştüğümüzden* beri) Blake’i görmemiştim, yani onu görme fikri bile, başımın dönmesi için yeterliydi.

“Waverly,” dedi Lena boğazını temizleyerek. “Ayaklarımın tabanı alev almadan havluyu serer misin?”

“Tabii! Evet, üzgünüm.”

Alissa’nın havlusunu serdikten sonra benzer homurtularla kendimizi havlunun üzerine bıraktık.

“Ah bu çok güzel,” dedim yerleşirken. Kumun sıcaklığı altımızdaki havludan bile nüfus ediyordu. “Bu çok ama çok güzel.”

Lena bana katılırcasına iç çekti ve kulaklığının birini kendi kulağına takarken diğerini de bana uzattı.

Kulaklığı alıp taktım ve derin bir nefes verdim.

Bir dakika ya da iki dakika geçmişti. Emin değildim çünkü tenime değen güneşle, bir kulağımdan gelen indie müzik ve diğerinden gelen dalga sesleriyle, yanımda Lena'yla ve dondurmacı dükkânındaki Alissa da Jesse'yleken (muhtemelen o kendilerine has gergin ve tereddütlü şekilde flört ederlerken) inanılmaz huzur içindeydim.

Sonra üzerime bir gölge düştü.

Tek gözümü açtığımda, Blake'in başımda dikildiğini gördüm. Çıplak göğsü ve parlayan kırmızı mayosuyla... *Muhteşimdi*. Kalbim onu gördüğüm an takla attı.

"Güneşimi kapatıyorsun," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

"Farkındayım," dedi Blake kıpırdamadan. "Rica ederim. Lütfen bana, son yarım saat içinde güneş kremi sürdüğünü söyle."

"Geleli daha beş dakika oldu," diye araya girdi Lena. "Ayrıca, eğer flört edeceksen, izin ver de önce müziğin sesini açayım."

Kıpkırmızı oldum.

Lena kulaklığını alıp kulağına taktıktan sonra arkaya doğru uzandı ve duyabileceğim kadar yüksek bir şekilde müziğin sesini açtı.

Blake, "Çok konuşamam," derken, özür dilercesine gülümsedi. "Teknik olarak görevdeyim. Vardiyam on dakika önce başladı. Sadece gelip burada herkes kendini cilt kanserine karşı güzel koruyor mu diye emin olmak istedim."

"Ah." Hayal kırıklığımı gizlemek konusunda pek başarılı değildim.

Şimdi önümüzdeki bir saat boyunca sahilin ötesinden onu özlemle izlemem mi gerekecekti?

“Ama yarın görüşeceğiz,” dedi Blake.

“Barbeküye birlikte gitmek ister misin?”

“Aslında yarın sabah havuzda cankurtaranlık yapmam gerekiyor. Yedide başlıyor.”

“Berbat. Eh, o zaman iyi eğlenceler.”

Bir anlığına, Blake sanki söylemek ya da yapmak istediği başka bir şey varmış gibi duraksadı. Fakat o ayakta dikiliyordu ve ben de yanımda kulaklığından taşan müziğe eşlik eden Lena’yla birlikte Alissa’nın havlusunda oturuyordum. Yani romantizm için uygun bir yer ve zamanda değildik.

Blake, “Vardiyamdan önce seni arayacağım,” dedi ve ardından cankurtaran kulesine doğru yürümeye başladı. “Saat altıda. Halanın telefonundan. Cevap versen iyi olur, Lyons.”

Fletcherların barbeküsünün olduğu sabah, saat 5.55’te kalktım. Aslında *bedava yemek* yiyeceğim için kutlama havasında olmam gereken bir gündü ama korkunç bir saatte uyanmıştım. Hava karanlıktı. Soğuktu. Sekiz buçuk saniye boyunca yataktan çıkmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi düşündüm.

“Kahrolası *sabah insanları*,” diye homurdandım tavana doğru.

Üstümdeki örtüyü kenara itip ayağa kalktım. *Harekete* geçtiğim için çok canlı ve çok mutsuzdum. Yeni doğmuş bir filin sessizliği ve becerikliliğiyle yatak odasının kapısını itip -ki gıcırdadı- parmak uçlarımin üzerinde koridora adım attım. Koridordaki parkeler de *elbette* gıcırdamıştı. Şansıma, nadir rastlanacak bir şekilde Rachel halamın kapısı kapalıydı. Kapısının yanından geçip merdivenlerden indim ve zifiri karanlık olan oturma odasından geçerken kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Mutfak da hâlâ karanlıktı ama neyse ki okyanusa bakan pencerelerden soluk mavi bir ışık yansıyor. Evin telefonunu şarj olduğu yerden alıp fayans zemine oturdum. Bacaklarımı

altımda katlamış, mikrodalga'nın saatine bakıyordum. Beş elli dokuz. Harika.

Başparmağımı *aç* tuşunun yanına yerleştirdim.

Mikrodalga'nın saati altı olduğu an, kucağımdaki telefon da aydınlandı ve Rachel'in zil sesi olarak ayarladığı, Snoop Dogg'un 2004'teki hit şarkısı olan *Drop It Like It's Hot*'ın enstrümental yorumu çalmaya başladı. Müzik yükselmeye başlamadan aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma dayadım.

"Selam," diye homurdandım.

Blake Hamilton'ın kahkahası ahizeden taşıyordu.

"*Güüüüünaydınlar, Holden!*" Beni Florida'nın kuzeyindeki düşük bütçeli haber kanallarındaki sunucuların yalaka seslenişiyle karşılamıştı. "Bugün günlerden 5 Ağustos Cumartesi. Hava güzel görünüyor, aslında şey... çok boktan bir hava var. Muhtemelen yağmur yağacak. Şimdi, Fletcher ailesinin barbeküsüyle ilgili bize özel bilgiler aktarmak için uykusundan yeni uyanan Waverly Lyons'a dönüyoruz. Waverly?"

"Ağzımda tarihi geçmiş yoğurt tadı var."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iğrenç beş şeyden biri."

"*Bunun* için uyandığıma inanamıyorum," dedim.

"Biliyorsun," diyerek ofladı, "son on yıldır herkeste olduğu gibi senin de cep telefonun olsaydı, böyle bir sorunumuz olmayacaktı. Ben de önceki gün yaşanan tüm saçmalıkları sana anlatmak için beklemek zorunda kalmayacaktım. Medeni bir insan gibi sana mesaj atabilecektim. Ve çıkartmalar. Komik bir çıkartmayı *açıklamak* ne kadar zor biliyor musun, Waverly?"

Yüzümü astım. "*Ergenin* önde gidenisin."

"Babam bile artık insanları aramıyor."

"Hey," dedim, alınmış gibi yaparken gülmemeye çalışarak. "George çağının ilerisinde biri. Akımları belirliyor. O bir *ikon*."

"Hawaii tişörtlerinin altına uzun kollu giyiyor."

"Çünkü güneşte yanmak istemiyor! Bu konuda benimle tartışma. Güneşten korkmak nasıl bir şey bilmiyorsun."

“Konu açılmışken,” dedi ağır ağır, “omuzların nasıl?”

“Hımm...”

İki şişe aloe vera sürünce omuzlarım sonunda mordan kırmızıya dönmüş ve sonra kırmızılıklar da soyulup kaşınan kahverengi lekelerle dönmüştü. Parmağımla bir omzuma dokunduktan sonra yüzümü buruşturdum. *Hâlâ hassastır.*

“Aslına bakarsan,” dedim sonunda, “daha kötüler de olmuştu.”

“Bu cidden üzücü.”

“Evet, neyse. Tekrar olmaz. Rachel bir daha asla güneş kremi sürmeden evden çıkmama izin vermez.”

“Güzel,” dedi Blake.

“Bu arada, Fletcherların evi nasıl?” diye sordum çoraplarımdaki ipliği temizlerken. “O evi nedense, *Evde Tek Başına* filmindeki gibi hayal ediyorum. Her yerde koşan birileri olduğunu. Bir sürü bubi tuzağı olduğunu. Çocukların bodrum kata koşup tarantulaları serbest bıraktığını falan.”

“Aslında,” dedi Blake kahkaha atarak, “çok da farklı sayılmaz.”

Konuşmaya başlayalı hem saatler olmuş gibiydi hem de daha birkaç dakika geçmiş gibi geliyordu. Blake bir anda sustuğunda, hattın diğer ucunda ağlayan bir bebeğin iniltisini duydum. Isabel uyanmıştı. Bu da Chloe ve George’un da her an kalkabilecekleri anlamına geliyordu. Ancak o zaman başımı kaldırıp mikrodalgaya baktım ve ne kadar süredir konuştuğumuzu fark ettim.

Saat 6.52’ydi.

“Ah, lanet olsun,” diye fısıldadım. “Geç kalacaksın.”

“Kahretsin. Havuza gitmem lazım.” Hattın diğer ucunda hışırtılar ve anlamsız öfkeli homurtular yükseldi. “*Lanet* ayakka-bılarım nerede? Tamam, düdüğü de burada. Kahretsin. Dişlerimi fırçalamaya bile vaktim yok.”

Burnumu kırıştırdım. “Barbeküden önce fırçalarsın ama, değil mi?”

“Tabii ki. İşim biter bitmez duş alıp dişlerimi fırçalayacağım.”

Duş alacak olmasına karşı çıkmak için ağzımı açtım çünkü Blake’in klor ve güneş ışığı gibi kokması hoşuma gidiyordu. Fakat bunu kulağa korkutucu bir şekilde gelmeden ifade edemeyeceğim için hiçbir şey söylememeye karar verdim.

“Barbeküde görüşürüz,” diye fısıldadım.

“Görüşürüz,” diye fısıldadı Blake. Sonra kapattı.

Bir süre mutfakta oturdum. Evin sessizliğine alışmaya çalışırken telefon ellerimde duruyordu.

Yan evde Isabel beşiğinde bağırırken, Blake’in darmadağın saçları ve kızarmış yanaklarıyla koşturduğunu hayal ettim. Blake hayatının büyük bir bölümünde tek çocuktu. Kucağınıza bırakılan tombul yanaklı bir kardeşinizin olmasının nasıl olacağını düşündüm. Bir yanımda Blake’i kısıkanıyordu. Hep bir kardeşim olmasını hayal etmiştim. Bir suç ortağı. Benim takımımdan birisi. Anne ve babamın ne kadar sinir bozucu ve hayal kırıklığına uğratan insanlar olduğunu anlayacak birisi.

O sabah tekrar yatağa girip, saat on gibi daha makul bir saatte uyanıp duşa girmek üzere odama döndüğümde yalnız kalmaya ve tek başıma olmaya ne kadar alıştığımı fark etmemiştim. Tam o sırada Rachel halam, yatak odamın kapısını kalçasıyla itip kolunun altına sıkıştırdığı çamaşır sepetiyle içeri girdi.

“Benim sevgili küçük kutup ayım, kıyafetlerini katladım... Ah.”

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bir damla güneş kremi, sarhoş bir adamın bale pozu vermesi kadar zarif bir hareketle havaya kaldırdığım bacağımdan yere damladı. Küçük bir çocuğun beyaz, tertemiz bir tuvali darmadağınık şekilde, büyük bir hevesle boyuyormuş gibi 100 SPF’lik şişenin yarısını kollarıma ve bacaklarıma sürmüştüm.

Tabii, altımda pantolon yoktu. Ya da üstümde tişört. İç çamaşırlarım da tamamen uyumsuzdu.

“Naber?” dedim, yarı çıplak ve güneş kremine bulanmış birinin söyleyebileceği en sıradan şekilde.

“Elbiseni katladım,” dedi Rachel, kobalt mavisi katlanmış elbiseyi kaldırırken.

“Ah. Teşekkürler. Ellerim biraz... yapışkan.”

“Yatağına bırakayım,” dedi Rachel. Ne kahkahalara boğulmak ne de kapıyı çalmadan girdiği için özür dilemek gibi bir şey yapmama konusunda iyi iş çıkarıyordu.

“Harika. Mükemmel. Tamam.”

“On beş dakikaya aşağıda olur musun?” diye sordu.

“Kesinlikle. Evet. Tamamdır.”

Odamdan çıktığında ayağımı küçük ıslak bir tak sesiyle halıya indirdim.

Güneş kremimi sürmeyi bitirdikten sonra -ki bu işlem Rachel halam içeri girdiği için on dört dakika sürmüştü- Lena'nın, onun üzerinde kiliseye giden büyükanne boyundaymış gibi görünen ama benim üzerimde aile ortamına zor uyacak boyda olan elbisesini giydim. Eteğini düzelttikten sonra banyoya koşup aynanın önünde etrafımda döndüm. Esecak küçük bir rüzgârın, barbeküyü istemeden düşük bütçeli bir Victoria's Secret şovuna dönüştürmeyeceğinden emin oluyordum.

İyi oturduğuna karar verdiğimde, lavabonun yanındaki çekmecedan maskarayı çıkardım. Her zaman kullandığım 40 SPF'lik 001 tondaki fondötenimi görmezden gelmeye çalışıyordum çünkü yazın başından beri yüzüme uymuyordu. Yıpranmış saç uçlarıma baktım ve güneşin hangi ara saçlarımı parlak altın rengine dönüştürdüğünü merak ettim. Holden'ın beni, hem dıştan *hem de* içten ne kadar değiştirdiğini düşünmek istemiyordum çünkü yaz tatilimin uzatılamayacak bir sonu vardı.

Bir haftam kalmıştı. Ve bunun tadını çıkarmam gerekiyordu.

Alt kata indiğimde, hâlâ bilinçli olarak Lena'nın elbisesinin eteklerini çekiştiriyordum. Rachel, mutfak lavabosunun yanına dayadığı tabureye oturmuştu ve önünde de bir kova solventle lekeli boya fırçaları vardı. Saçlarını, başıboş buklelerinin arasından anlaması zor olsa da Fransız örgüsü denebilecek bir şekilde örmüştü ve *güzel ayakkabılarını* giymişti. Bu da üzerinde sele bant ya da boya lekesi olmayan bir çift bez ayakkabı demekti.

"Ah, şu hâline bir bak!" Mutfğa girdiğimde yüzü aydınlandı. "Demek ki elbise giymek için fırtına çıkmasını bekliyo-muşsun."

"Çok komik," diye ofladım.

"Çok güzel görünüyorsun, Waverly. Çok büyümüşsün."

Rachel yanaklarımın bir anda ısındığım görmesin diye, buzdolabının kapağını açıp arkasına saklandım. Kelimelerini, tekrar kendimden şüphe edersem kullanmak için zihnimin bir köşesine yazmıştım.

Dün gecemi, eyeliner pratiği yaparak ve saçımı ev yapımı saç bakım kremine bulayarak geçirmiştim. Blake'in, Fletcherların barbeküsünü beni Chloe ve Geoerge'a *sevgilisi* olarak tanıştırmak için bir fırsat olarak görebileceğini, çoktan onlara söylemiş olabileceğini ya da ebeveynlerine yan evdeki kızla öpüşüp koklaşmaya başladığını söylemek istemediğine karar vermiş olabileceğini düşünerek çok vakit harcamıştım.

Ne olursa olsun, Blake yılbaşına kadar her türlü cezalıydı.

Fakat her an her şey olabilir diye, Fletcherlara her zamanki bol tişörtüm ve dağınık atkuyruğumla gitmek bir anda korkunç gelmeye başlamıştı. Rachel'in da bir anda nasıl göründüğümü önemsemeye başlamış olmamı fark etmesi, bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Turtayı götürüyoruz, değil mi?" diye sordum.

"Evet, hanımefendi. İkinci rafta, yumurtaların yanında. Ah, arkadan ketçabı da almayı unutma. Gummer'in alerjisi var."

Kaşlarımı çattım.

“Gummer mı?”

“Evet. Lena ve Jesse’nin babası. Gummer.”

“Ailesi ona bu adı mı vermiş?”

Rachel, *aptallık etme* der gibi bana baktı.

“Montgomery’nin kısaltması,” diye açıkladı.

Ailesi ona bu adı mı vermiş, diye sormak istedim tekrar.

Fakat çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Ketçabı kolumun altına sıkıştırdım ve dün gece Rachel halamla art arda üç saat boyunca Meg Ryan filmleri izlediğimiz ve benim kendimi aloe verayla marine ettiğim sırada yaptığı misket limonlu turtaı aldım.

“Tamam, biz yokken bu fırçaları terebentin yağında bırakacağım,” dedi Rachel. Yerinden kalktı ve uzun kollu kot elbisesinin önünü düzeltti. Dolabının arkalarında sakladığı *güzel* kıyafetlerinden biriydi. “Tanrım, çok açım. Sanırım hindili bir hamburger için şu an adam öldürebilirim.”

Parmak arası terliklerimi giydim ve Rachel cinayete meyilli bir hâl almadan kapıdan çıktım.

Daha verandanın yarısındayken, bakışlarım Hamiltonların boş garaj yoluna kaydı. Sokak boyunca esen küçük bir rüzgâr, turtanın üzerindeki folyoyu neredeyse kaldırıyordu. Hiç de hoş olmayan bir şekilde bağırdıktan sonra tam zamanında folyoyu yakaladım.

“Galiba gerçekten fırtına geliyor,” dedi Rachel yanıma gelirken. Anahtarları elindeydi ve başını kasvetli gökyüzüne kaldırmıştı. “Umarım barbekümüzü mahvetmez.”

Rachel’la birlikte neon yeşili Volkswagen’e bindik. Misket limonlu turta güvenli bir şekilde arka koltuğa yerleştirilmişti ve ketçap şişesi de ayağımın dibindeydi. Rachel, bu kadar rüzgâr eserken arabanın camlarını açık bırakmanın fazla serin olacağını düşünmüştü. Radyonun sesini açtık ve daha sonra tıpkı sürekli çalınan hit şarkılar gibi kafama takılacağını bildiğim şarkılara eşlik ettim.

Fletcherlar, Holden Point'in iç kısmından yaklaşık on altı kilometre ileride, palmiye ağaçlarının ve sulak arazilerle uzun otların olduğu bir yerde yaşıyorlardı. Rachel yolu ezbere bilmediği için navigasyondan ona adresi tarif etmem gerekmişti. GPS hedefimizin solda olduğunu gösterdiğinde, başımı kaldırdım. Solumuzda geniş bir yol ve yolun sonunda da önünde devasa bir verandasıyla ahududu kırmızısı bir kapısı olan tek kadı büyük bir ev vardı.

Ön bahçede tek bir meşe ağacı vardı. Ağacın üst dallarından sıra sıra yosunlar sarkıyordu ve altında lastikten yapılma bir salıncakla, Jesse'ninmiş gibi görünen bir çift spor ayakkabı vardı. Ayakkabılar, sanki birisi onları ağacın gövdesine fırlatmış gibi, bağcıkları bağlı bir hâlde öylece duruyordu.

Garaj yolunda Jesse'nin çamura bulanmış Jeep'i ve Hamiltonlarm gümüş rengi sedanı dâhil, dört araba vardı. Rachel, neon Volkswagen'ini arabaların arkasına çekti. Dışarıdaki hava tıpkı, süpermarketin yeşillik bölümü ya da üçüncü sınıf gezimde ziyaret ettiğimi hatırladığım botanik bahçesi gibi nem ve yeşillik kokuyordu.

Kasabanın iç kısımları, okyanustan uzak olduğu için kesinlikle daha sıcaktı. Hatta yaza sadık kalmaya niyetlenseydim, binikilerimle dolaşabileceğim kadar sıcaktı ama gökyüzü yine de kapalı kalmaya karar vermiş gibiydi.

Limonlu turtayı arabanın arka koltuğundan aldım. Rachel, boynumda güneş kremi tam dağıtamadığım bir yeri işaret etti. Yan yana garaj yolunda ilerlerken, Lena'nın kobalt rengi elbisesinin etekleri bacaklarıma değiyordu. Rüzgâr buralarda daha nazikti ama yine de ön bahçede eserken, Rachel halamın kot elbisesinin kollarını çekiştirmesini sağlayacak kadar güçlüydü.

Ön verandanın kirişlerine asılı sekiz farklı rüzgâr çanı vardı. Rachel zili çaldığında, acaba bu gürültüde birileri bizi duyar mı diye merak ediyordum.

Kapıyı açan Lena oldu.

Saçları omuzlarına dökülüyordu ve nem yüzünden buklelerinin her biri farklı yöne bakıyordu. Üstünde o yeni çıkan önlüklerden biri vardı. Çizgi filmlerdekine benzer bir tasvirle, kırmızı *Speedo*¹⁵ giymiş bir adam önlükte resmedilmişti. Yüzü, kızını mezuniyetine yolcu eden bir anne gibi aydınlandı ve ellerini kavuşturmadan önce bana baktı.

“Hiçbir şey söyleme,” diye uyardım.

“*Amma ateşlisin*, bile mi?”

“Evet.”

“Hiç eğlenceli değilsin,” diye isyan etti Lena. Ardından Rachel halam ve ben içeri girebilelim diye kapıdan geri çekildi. Antreden oturma odasını ve kütüphaneye benzeyen kısmı görebiliyordum. Evdeki her şey yeni ve eskinin karışımı gibiydi. Üst kısmına devasa bir düz ekran televizyon yerleştirilen şömine ve onun da karşısında şezlong tipi koltuklar vardı. Küçük Jesse’nin, biri ayağının altında diğeri de kolunda duran futbol topuyla ve küçük Lena’nın aralıklı dişleriyle gülümseyip, belindeki sarı kuşakla birlikte beyaz bir üniforma giydiği fotoğrafların arasında; Miami ve Orlando’nun çerçeveletilmiş resimleri vardı. Dolu, rahat ve sıcak bir evdi. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım. Kendimi yeni bir gezegeni keşfeden astronot gibi hissediyordum, astronot kıyafetim fazla büyüktü ve beni kendi gezegenimdeymişim gibi davranmama izin vermeyecek kadar kısıtlıyordu.

“Merhaba, Bayan Lyons,” dedi Lena arkamdan.

“Merhaba, tatlım,” diyerek Rachel da onu karşıladı. “Ön-lüğe bayıldım.”

Lena kıkırdadı. “Teşekkürler. Babam ızgara görevini Blake’le bana verdi.”

15 Bir mayo markası. -çn.

Aptal kalbim Blake'in ismini duyduğu an takla attı ve biraz hızlıca arkamı döndüm. Bu dayanılmaz derecede acınası bir durumdu.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordum Lena'ya. Rachel halamın turtasını uzatırken sesimi alçak tutmaya çalışıyordum.

Lena tabii ki de aklımdakini anlamıştı.

"Neden bunu ben almıyorum," dedi kollarını uzatıp önlüğü iplerini çözerken, "böylece sen de gidip ızgara görevine geçebilirsin."

Takas yapmıştık. Lena, turtayı alıp aceleyle uzaklaşırken Rachel halam da peşinden gitti. Ben de önlüğü boynumdan geçirip ipleri arkamdan gevşek bir kurdele yaparken birkaç adım arkalarında kalmıştım.

Fletcherların mutfağı devasaydı.

İki adet endüstriyel buzdolabı ve sekiz ya da dokuz adet uyumsuz bar taburesinin takip ettiği bir mermer ada tezgâhları vardı. Her yerde yemekler vardı. Patates salatası, meyve salatası, normal salata ve içinde soğuk çay olduğunu tahmin ettiğim altı litrelik bir sürahi tezgâha yayılmıştı. Her şeyin ortasında, uzun örgüleri olan ve yan profilden neredeyse Lena'yla aynı boyda duran bir kadın duruyordu.

"Patron!" dedi Lena, bizi tören edasıyla takdim ederken.

Annesi başını kaldırıp beni fark ettiğinde ellerini çırpıttı.

"Sen. Waverly. Olmalısın."

"Merhaba, Bayan Fletcher."

Lena'nın annesi, iki avuç limon parçasını çay sürahisine attıktan sonra mutfak adasının etrafından dönüp tam karşımda durdu ve ellerini omuzlarıma yerleştirerek nazik ve sıkıca sıktı. Sadece sahne korkusu olarak adlandırabileceğim bir hisle yüzüm kıpkırmızı oldu. Nasıl olmuştu da hiç tanışmadığım bir kadından böyle samimi bir karşılama almaya hak kazanmıştım? Lena ve Jesse gerçekten de ebeveynlerine benim hakkımda güzel şeyler mi söylemişlerdi?

Bir anda ağlayacakmışım gibi hissettim.

“Seninle tanıştığıma *çok* memnun oldum,” dedi Bayan Fletcher. Sonra geri çekilip tokalaşmak için elini uzattı. “Ben Amanda.”

“Ama hepimiz ona Patron deriz,” dedi Lena, arkamdan neşyle.

Bayan Fletcher-Amanda-Patron, sanki aranızda bir espri varmış gibi hissettirecek şekilde gülümsedi. Yazın başındaki sahil partisindeyken Lena’nın ilk tanıştığımızda bana gösterdiği o cömert sıcaklığın aynısıydı. Korkunç bir kıskançlık içimde sızladı. Sizi evde sarılıp gülererek karşılayan bir annenizin olması nasıl bir duyguydu? Ebeveynlerim bu kadar soğuk olmasaydı daha mutlu bir insan, daha iyi bir arkadaş olur muydum?

“Çok güzel bir eviniz var, Patron,” dedim ciyaklayarak.

Amanda Fletcher kahkaha atıp elini salladı.

“Ah, çok tatlısın,” dedi. “Burası tam bir ahır. Çocuklarımdan hiçbirine arkalarını toplatamıyorum. Büyük olana bile.”

Ne demek istediğini sormak üzereyken hayatımda gördüğüm en uzun boylu adam sağdaki koridordan içeri girdi. Omzuna attığı kocaman buz torbasını taşıyordu.

Amanda Fletcher homurdandı.

“Gummer, parkelerime su damlatıyorsun.”

Montgomery Fletcher oğluna çok benziyordu, tabii onun kafası sıfır numara traşlıydı. Bir de hem gözlük takıyor hem de *New Balance* spor ayakkabılarının içine bilekte çorap giyyordu, bu da kesinlikle Jesse’ye kıyasla daha fazla baba havası veriyordu. Gerçi babasında da Jesse’nin rahat gülümsemesi vardı.

“Paspasımızın olması ne güzel,” dedi Gummer kışkırtırcasına.

“Tişörtün ıslanacak,” dedi Patron.

Gummer omuz silktilti. “Doğanın kliması var. George garajda soğutucuyu yıkıyor. Son kullandığımızda birisi içine kola dökmüş.”

“Bu evde kola içen tek kişi sensin.”

“*Birisi* kola dökmüş dedim. Ben yapmadım demedim.”

Lena boğazını temizledi.

“Baba, bu Waverly. Rachel Lyons’ın yeğeni. Izgara görevine onu geçirdim, yani müsaade edersen biz...” Lena beni önlüğümden tutup arka kapıya doğru çekiştirdi.

“Merhaba, Bay Fletcher,” dedim el sallayarak.

“Sonunda seninle tanıştığıma sevindim, Waverly.”

Lena çoktan beni kapıdan çıkarıyordu bile.

“Ben de sizinle tanıştığıma sevindim...”

Ve çıkmıştık.

“Hadi, çevirecek burgerlerin var,” dedi Lena. Beni arka bahçeye yönlendirirken, kendisiyle fazlasıyla gurur duyuyordu.

Fletcherların arka bahçesi kocamandı. Verandadan bakınca, etrafı düzensiz çimlerle çevrili olan uzun ahşap çitlerin ötesindeki selvi ağaçlarını ve yeşil bulanık suyu görebiliyordum. Bir keresinde Jesse’nin küvetinde timsahlar bulduğuna dair kâbuslar gördüğünden bahsettiğini hatırlıyordum. Bataklıktan yüz metre ötede yaşadıklarını fark etmemiştim.

Büyük taştan avluya doğru ilerlediğimiz sırada, terliklerim ayak parmaklarıma değen çiylerle ıslanıyordu. Avlu, küçük plastik kaydırağı ve atlama tahtası olan fasulye şeklinde bir yüzme havuzunun etrafındaydı.

Her yerde plastik şezlonglar vardı. Birinde Chloe Hamilton uzanmış ve küçük bir çocuğu olan bir anne için fazla temiz görünen, beyaz tek parça bir mayo giyiyordu. Avlunun diğer ucunda birkaç dış mekân koltuğu ve büyük gömme ızgara alanıyla birlikte mini buzdolabı vardı. Fakat kim bilir neyle dolu olabilecek gizemli mini buzdolabının benim üzerimde hiçbir etkisi yoktu çünkü bir metre kadar sağ tarafında Blake Hamilton duruyordu.

Üstsüz.

Izgara yaparken.

Bir futbol maçı esnasında televizyona bağırarak, *The Real Housewives of New York City*'nin kaliteli bir eğlence programı olmadığını söylemek ya da *-nefesinizi tutun-* kayısı gibi kokmak yerine inşaat alanı aromalı duş jeli kokmak daha iyiymiş gibi davranan iğrenç *maskülen* şeylere karşı hep gözlerimi devirirdim.

Ama bilirsiniz işte.

Blake. Üstsüz. Tüm o açıktaki teni. Hoşuma gidiyor gibiydi.

Lena'yla birlikte havuzun etrafından dolandığımız sırada, Blake elinde spatulayla bize döndü ve üzerindeki önlüğü fark ettim.

Kendi önlüğümdeki *Speedo*'lu erkek gövdesine baktım.

"Sanırım bunlar takım, ha?" diye seslendim.

Blake güneşte gözlerini kıstı. Ona doğru yaklaşmamızı izlerken dudağının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı ve boştaki elini önlüğünün ön kısmında, fiziksel olarak mümkün olmayan bir boyutta çizilmiş olan çizgi karakter kadının balon şeklindeki devasa göğüslerinde gezdirdi.

"Önce ben seçtim," dedi Blake. "Değiştirmem."

Lena ofladı.

"Kes şunu," dedi ve ardından önlüğümü bırakıp beni mükemmel derecede yuvarlak ve hâlâ pembe olan sekiz burger köftesinin cızırdadığı ızgaraya yaklaştırdı.

Blake göğsüne baktı.

"Bunlar gerçekten çok ağır olurdu," dedi neşeyle.

Lena elini kaldırıp Blake'in bileğine vurdu.

"Kes şunu, sapık."

"Belki de havayla doludurlar," dedim. "Deniz yatakları ya da plaj topları gibi."

Blake düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Çok yönlü."

"Babanın soğutucuyu temizlemesine yardım edeceğim," dedi Lena.

Blake spatulasını havaya attı ve ardından sapından yakalayıp süslü bir şekilde Lena'yı işaret etti. "Bu iş sende süperstar."

Lena bana döndü. “Dikkat et de köfteleri yakmasın.”

“Ederim.”

Lena eve doğru ilerlemeye başladığında *sonunda*, Blake’le yalnız kalmıştım. Tabii havuzun diğer tarafında uzanan üvey annesini saymazsak. Fakat o da yüz üstü dönmüştü ve başı diğer taraftaydı, ayrıca kulaklıkları da takılıydı.

Elimdekiyle yetinecektim.

“Pekâlâ,” dedim, ızgaraya doğru dönüp ellerimi havalı bir şekilde belime yerleştirirken. “Biz ne-”

Blake, boştaki eliyle beni bileğimden yakalayıp hafifçe kendine doğru çekti ve başını eğerek dudaklarını benimkilere bastırdı.

O kadar şaşırmıştım ki bir an öpücüğüne karşılık vermeyi unuttum.

Beynim tam ne olduğunu idrak etmeye başlamışken geri çekildi. Ben de tam bir aptal gibi homurdanarak parmak uçlarımda onu takip ettim. Bu konuda biraz fazla heyecanlıydım. Sanırım dilim, ön dişlerine değmişti. Blake’in boğazının derinliklerinden bir hırıltı duydum.

Geri çekildim.

“Üzgünüm,” dedim bir anda.

Blake gözlerini kırparak bana bakarken şaşkınlıktan kalakalmıştı.

“Üzgünsün,” diye tekrarladı. “Üzgün müsün?”

Bu bir yarım soru gibiydi.

Ne yapacağımı bilemedim.

“Evet?”

Blake bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

“Tanrım, bana güç ver,” diye mırıldandı. Sonra bir kolunu omuzlarıma atıp beni göğsüne doğru çekti. Dudakları şakaklarımı buldu.

“Seni *hırpalamak* istemedim,” dedim utanarak.

“Beni her zaman hırpalayabilirsin,” dedi.

Kıpkırmızı olurken gergin bir şekilde Chloe'ye baktım.

Müziği son ses dinlemeyi seven biri olmasını umuyordum.

"Onu kafana takma," dedi Blake. Kalçasıyla benimkine vurduktan sonra spatulanın ucuyla birkaç köfteyi düzelitti. "Kendinden geçti. Hem de başını yasladığı an. Isabel bu hafta korunç bir soğuk algınlığı geçirdi, bu yüzden ikisi de son üç günde *belki* dört saat falan uyumuşlardır."

Yorgun anneye anlayışlı bir bakış attım.

"Ona öyle bakma," diye homurdandı Blake. "Son yetmiş iki saatır tam bir cadalozdu."

Hafifçe irkildim.

Blake ve Chloe pek anlaşıyorlardı. Buna şaşırdığımı söyleyemezdim ama kalbim biraz kırılmıştı.

"Isabel nasıl?" diye sordum.

"Çabuk toparladı," dedi Blake. "Jesse, bebek görevini aldı. Buralarda bir yerlerdedir. Galiba Lena'nın eski tekvando kıyafetlerinden birini bulmak için içeri girmişti."

Blake'in sesinde küçük bir sitem olduğu dikkatimden kaçmadı. Köfteyi ızgaradan kazıyıp çevirme şekline bakılırsa, üzgün olduğunu söylemek mümkündü.

"Nasıl oldu da ızgara görevi sana kaldı?" diye sordum.

"Jesse'nin çocuklarla arası iyidir," dedi omuz silkerek. "Bir de bebek görevini bana en son verdiklerinde, muazzam bir şekilde batırmıştım. Hatırlarsın. Sen de oradaydın."

Yüzüme dirsek yediğim ve hayatımın cinsel açıdan en gergin *Scrabble*'ini oynadığım o geceyi unutmuş olmam mümkünmüş gibi hafifçe alnıma vurdu.

"Jesse *de* çocuk," dedim. Açıklamasının ikinci yarısını duymazdan gelmeye karar vermiştim.

Blake alayla güldü.

Yine de burgerlere daha nazik davranmıyordu.

Kalçamı mini buzdolabına dayadıktan sonra arka bahçeye baktım. Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim herhangi bir şey arıyordum.

Eğer tamamen dürüst olmam gerekirse, evet, Blake'le Isabel'in arası harika değildi. Birkaç kez onları birlikte görmüştüm. Blake garip davranıyordu. Çok donuk, çok güvensizdi. Çocuklar genelde böyle şeyleri hissederdi. Fakat Isabel, Blake ne kadar sert ve huysuz olursa olsun ona tapıyordu. Birlikte *Susam Sokağı* izlerken onları görmüştüm. Blake, yani *abisi* orada olduğu için Isabel deliye dönmüştü. Abi ve üvey abi arasındaki farkı anlayamayacak kadar küçüktü.

Ama Blake yeterince büyüktü. Belki de sorun da tam olarak buydu.

Kendime engel olamadan gürültülü bir şekilde esnedim.

"Seni sıkıyor muyum?" diye sordu Blake.

"Hayır. Bu sabah çok erken uyandım. Ahmağın teki sabah altıda sohbet etmenin güzel olacağını düşünmüş."

"Eminim ki modern dünyanın geri kalanı gibi senin de telefonun olsaydı, o kadar erken aramasına gerek kalmazdı."

Ona ters bir bakış attım. Korkusuzca bana gülümsedi.

"Bu tartışmayı tekrar yapmayacağız," diye homurdandım.

Şansıma Lena ve Blake'in babası, devasa bir soğutucuyu taşıyarak tam o anda verandaya adım atmışlardı. Aslında Lena taşıyordu. George arkasından yürüyüp merak ve (tamamen gereksiz) gözleyici tavrıyla onu takip ediyordu.

Lena, soğutucuyu koltukların yanına bırakıp ellerini çırttı. Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. George ellerini beline yerleştirip -Tanrı; hâkî şort, beyaz çorap ve polo yaka tişörtlerden oluşan baba üniformasını kutsasın- tedbirli bir şekilde Lena'ya baktı.

"Göğüs pres mi yapıyorsun?" diye sordu George.

Lena sadece kahkaha atmakla yetindi.

“Ah, Bay Hamilton,” dedi, başını iki yana sallayıp George’un koluna hafifçe vururken. “Gidip anneme soğuk çayı getirmesi için yardım edeyim.”

“Ben de birkaç tane peçete falan alayım,” diye teklif etti George.

Lena’nın eve doğru koştuğu sırada, Rachel ve Gummer’ın dışarı çıkmasını izledim. Gummer’ın iki elinde de birer salata kâsesi vardı ve Rachel’ın kolları da folyoyla kaplı birkaç kapla doluydu. Parti neredeyse başlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Jesse ve Isabel hâlâ evdelerdi ve sanırım Alissa da biraz geç kalacaktı ama sonunda hepimiz, çok beklediğimiz ve çok heyecanlandığımız o öğle yemeğine kavuşacaktık.

George, havuzun etrafından dolanıp karısının yanında duraksadı ve eğilip karısının saçlarını omzundan geriye doğru itti. Sonra nazikçe Chloe’yi dürttü.

Bu o kadar özel bir andı ki, bakışlarımı çevirmek zorunda kaldım.

Blake’e döndüğümde o da yüzünü biraz ekşitmiş bir şekilde babasıyla üvey annesini izliyordu. Yüzündeki ifadeyi çok iyi anlıyordum; acı, suçluluk, kırgınlık. Ailesinin yeni yarısına alışmamak onu yiyip bitiriyordu. Bunu ergenlik kaygılarıyla çok iyi gizliyordu ama artık Blake’i bunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Blake Hamilton büyük, yaralı bir yufka yürekti.

Evet.

Bir şey söyle. Onu neşelendir.

“Biliyor musun,” dedim dirseğimle onu dürterek, “bugün harika bir gün. Çok güneşli değil ama çok soğuk da değil. *Yemek* var. Daha önce hiç gerçek bir aile barbeküsüne katılmamıştım. Aslında...” Lanet olsun ki gerginken fazla konuşma olayım başlamıştı. “Daha önce hiç gerçek arkadaşlarım da olmamıştı. Ailem de asla böyle bir şeye katılmaz. Bu, aslında gerçekten havalı

bir şey. Soğuk çay var, misket limonlu turta ve daha önce denemediğim bir sürü şey...”

Blake boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Waverly,” dedi çok yavaşça.

Gözlerine bakmayı reddettim. Tabii konuşmayı kesmeyi de.

“...ve *harika* olacak. Gerçekten, en güzel günüm. Mükemmel.”

Tam da o an, Jesse arka kapıdan çıkıp veranda basamaklarından indi. Omuzlarında oturan Isabel’in üzerinde, gördüğüm en küçük beyaz tekvando doboku vardı ve küçük kız aralık dişleriyle gülümsüyordu. Jesse’nin koyu renk buklelerini yumruklarına dolamış, sanki bir atın dizginlerini tutar gibi saçlarını çekiyordu.

Ancak Isabel’in atı o kadar da harika görünmüyordu.

Jesse, çimlerin üzerinde hızla adım atarak çıplak ayaklarını çimenlere vurdukça, Isabel’in karnından neşeli bir ciyıklama yükseliyordu. Jesse havuzun yanından geçerken yavaşlayıp dikkatlice yürümeye başladı. Adımlarıyla ritmik olarak dilini şaklattığını ve ağır nefesler alıp atların koşarken çıkardığı seslere benzer bir ses çıkarttığını fark ettim. Ardından Blake’le önümüzde abartılı bir şekilde durdu ve at kişnemesini taklit etti.

Aynı zamanda yorulmuş gibi birden kendini yere bıraktı ve hızla nefes almaya başladı.

“Selam, Secretariat¹⁶,” dedi Blake.

Jesse bir elini kaldırdı.

“Bana bir... dakika ver,” dedi nefes nefese. Sonra ekledi: “Selam... Waverly, gelebilmene... çok sevindim.”

“Naber, Jesse?” diye sordum.

Isabel kıkırdadı.

“At! Git!”

“At gidemez,” diye ofladı Jesse.

16 ABD doğumlu safkan bir yarış atının ismidir. -çn.

“Jesse,” diye seslendi Blake, “Naber?”

Jesse, tekrar doğrulurken elleri hâlâ Isabel’in küçük ayak bileklerindeydi, Dönüp başını Blake’e doğru salladı.

“Alissa burada,” dedi. “Annesiyle...”

Blake burnunu buruşturarak, “Ahh,” diye homurdandı. “Şu *süper model*. Bence biraz diyet gazoz bulabiliriz. Ya da gelirken yemek için bir parça marul getirmiştir...”

Fakat Jesse hâlâ başını iki yana sallıyordu.

“...ve babasıyla,” diye ekledi gergin bir şekilde.

Blake’in elindeki spatula yere düştü.

Bölüm 20

Hastingsler barbeküye üç farklı arabayla gelmişti; her biri, bir özel kolejın yıllık ücretine eş değer olan arabalardı ve bu, işlerin boka soracağının ilk işaretiydi.

Blake, eski sevgilisinin ebeveynlerinin geldiğini duyunca, kendini yeni bikinili kız önlüğünün ipleriyle boğmaya kalkışmıştı. En azından, o şeyi çıkarmak için deli gibi çaba sarf ederken öyle yapıyormuş gibi görünüyordu.

“Sakin ol,” dedim, tırnaklarımla düğümleri çözmeye çalışırken. “*Hareket* etmeyi bırakır mısın? Kendini boğacaksın.”

Telaşlı bir kahkaha attı.

“Harika bir fikir aslında. Hızlıca. Kimse bakmıyorken.”

Oflayarak başının arkasına hafifçe vurdum.

Ahh. Saçları benimkilerden daha yumuşaktı. Bu nasıl adaletti?

“Öyle şakalar yapma,” dedim. “Komik değil. Ayrıca ne kaçırıyorum? Alissa’nın babasının nesi bu kadar kötü?”

“Babasının değil,” dedi Blake, başını iki yana sallayarak. “Asıl olay, annesiyle babasının *birlikte* olması. Onlar...”

Buradaydılar. Arka taraftaki verandada.

İlk uyarıyı kaçırmıştım. İkincisiyse, Alissa’nın annesinin bir Instagram modeli gibi görünmesiydi. Ana sayfanıza düşen ve size yaz tatilinizi koltukta yatarak geçirdiğinizi hatırlattığı için aslında hiç görmek istemediğiniz sponsorlu gönderilerin hayat bulmuş hâliydi, büyük resme bakıldığında da hiç hoş değildi. Saçları koyu renkti ve mükemmel bukleler yapılmıştı; gözüne çektiği *eyeliner*ysa, bir adamın boğazını kesebilecek kadar keskindi.

Gülümsemiyordu, kendi *rosé* şişesini getirmişti ve paylaşacakmış gibi de durmuyordu.

Ardından günün son tehlike işareti de karşımızdaydı. Alissa'nın babası, Hastings Yatları'nın kurucusu ve sahibi, sıradan bir aile barbeküsüne beyaz keten pantolon, beyaz gömlek, timsah derisi ayakkabılar ve neredeyse yumruğumla aynı büyüklükte olan bir *Rolex* saat takarak gelmişti. Yan yana dursak omzuma bile zar zor gelirdi ama LeBron James'in banka hesabına ve egosuna sahipti. Bu yüzden de boyu sanki iki metreymiş gibi duruyordu.

Arka taraftaki verandada, ikisinin arasında duran Alissa'nın yüz ifadesi boş ve '*ben onlardan ayrırım*' der gibi bağıırıyordu.

Jesse ve Lena'nın annesi Patron, hem partiye ev sahipliği yaptığı hem de aile barbeküsündeki cesur anaerkil kişi olduğu için dik dik bakmadan Hastingsleri karşıladı.

"Penelope!" Patron, Alissa'nın annesini bahçedeki herkesin duyabileceği kadar gürültülü bir şekilde selamladı. "Aylar oldu. Her zamanki gibi olağanüstü görünüyorsun. Neler yapıyorsun?"

Penelope, "İş için seyahattemdim," diye cevap verdi kısaca.

"Gelebilmene çok sevindik," dedi Patron. Dikkatini Alissa'nın babasına çevirirken gülümsemesi tereddütsüzdü. "Sen de Santiago olmalısın! Sonunda tanıştığımıza çok sevindim. Seni zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum, kızın senden çok bahsetti."

Santiago Hastings tek kaşını kaldırdı.

"Öyle mi yaptı?" diye sordu ağır ağır.

Blake, artık üzerindeki göğüsleri olan çizgi film karakter önlüğünü çıkarmış ve tüm dikkatini ızgaraya vermiş olsa da yanımda hâlâ çok gergindi.

"Burgerleri yakacaksın," diye fısıldadım.

Belirsiz bir şekilde mırıldandı.

"Blake," diye fısıldadım tekrar, elimi koluna uzatarak.

Omzundaki gerginlik anında çözüldüğünde bu kalbimin titreyip erimesine sebep oldu. Dokunuşuma doğru yaslanarak iç çekti.

“Anne ve babası berbat insanlar,” diye homurdandı.

Yüzümü buruşturdum ama hem tüm tehlikeli uyarıları fark edemeyecek kadar dikkatsiz olduğumdan hem de inanılmaz iyimser olduğumdan Blake’in kolunu sıktım. “*O kadar kötü değillerdir.*”

Uğursuzluğu çağırmıştım.

Patron gelip arka verandadaki boydan boya uzanan iki masaya oturmamız için bizi çağırdı. Holden’ın yarısına yetecek kadar yemek vardı. Hindi dürümler, tavuk kanatları, kabak kızartmaları, turta, çikolata parçacıklı kurabiye, ızgara sebzeler, burgerler, sosisliler ve resmen aklıma gelebilecek her türde salata. Masa, muhtemelen yirmi kişinin rahat rahat sığabileceği büyüklükte ayarlanmıştı. Sadece on üç kişi olduğumuz ve hepimiz rahat bir yemek yemekten tam olarak zıt noktada olduğumuz için bu durum oldukça ironikti.

Blake’le ikimiz et ve ızgara sebzeleri masaya taşımak için iki kez git gel yaptık. Izgaradan masaya dönerken Blake ayağını sürümeye başlamıştı. Ona kaşlarımı kaldırarak *iyi misin* dercesine bir bakış attım. O da sanki kusacakmış gibi yüzünü buruşturarak cevap verdi.

“Yanıma otur,” diye fısıldadı, bunun sosisli mi yoksa hamburger mi yesem tadında değil, ölüm kalım meselesi olduğunu vurgulayan bir tonla. “Lütfen.”

Düşününce yüzüme bir tane çarpmak isteyeceğim şekilde gülüp, kalçamı onunkilere çarptım.

Fakat verandaya döndüğümüzde herkes yerine oturmuş ve kâğıt tabaklarını doldurmaya başlamıştı. Boşta iki sandalye kalmıştı. Sandalyeler iki farklı taraftaydı ve masanın genişliği düşünüldüğünde çok uzak olmasalar bile, *birlikte* de değillerdi. Blake’le yerimize oturmadan önce birbirimize baktık. Biraz hayal

kınlığına uğramıştım. Diğer yandan Blake'se dünyanın sonu gelmiş gibi görünüyordu.

Blake sandalyesine çökerken, gizlice iletişim kurabilmemiz için cep telefonumun olmasını her zamankinden daha fazla dilediğini görebiliyordum. Şu an bir çıkartma atabilecek gibi görünüyordu.

"Herkes yumulsun!" dedi Patron masaya hitap ederek.

Böylece barbekü, çıkartma olmadan ve katılanların çoğu belli bir huzursuzluk içindeyken başladı.

Masanın tam ortasında oturuyordum. Sağımda George ve Rachel halam, pencere çerçevelerinde kullandıkları farklı marka suya dayanıklı dış mekân boyası kullanımlarının artı ve eksilerini tartışıyorlardı. O kadar sıradan bir konuydu ki, tuhaf sessizliği bölmek için akıllarına ilk bunun geldiğine ve öylece konuşmaya başladıklarına emindim. Onların karşısında boya tartışmalarını fazla dikkatlice dinleyen Gummer oturuyordu. Yanında da huzursuz bir şekilde art arda dört bardak soğuk çay içen Blake vardı.

Solumda, bölgedeki okulların puanlarını karşılaştıran Jesse ve Chloe otururken, hâlâ Lena'nın eski tekvando kıyafetini giyen Isebel de ikisinin arasında zıplıyordu. Gelecekteki okul aile birliği yıldızlarının karşısında da Lena ve Patron oturuyordu ve ikisi de harika bir anne kız ritüeliymiş gibi çizburgerlerine patates salatası doldurmakla meşguldü. Hemen karşımda, bir eliyle alınmış kaşlarını güneşten koruyan ve kör edici bir güneş varmış gibi gözlerini kısıyan Alissa oturuyordu. Fakat hava kapalıydı ve her an yağmur yağabilirdi.

Duruşundan *utanç* içinde olduğunu anlayabiliyordum.

Ebeveynleri, belli ki kaliteli aile zamanı geçirmek için barbeküye birlikte gelmemişlerdi. Penelope ve Santiago, masanın iki ayrı ucunda oturmayı seçmişlerdi ve karşı karşıya otursalar da dramatik bir etki yaratmak için plastik çatal bıçaklarını gereksiz

bir güçle masaya bırakıp ara ara birbirlerine ters bakışlar atıyorlardı.

Masadaki herkes bu karşılıklı nefretin sıcaklığını hissetse de, bu konuda ne yapacaklarına dair bir fikirleri yok gibiydi. Patron iki kez bu garip durumu bölmek için masada konu açmaya çalışmıştı. İkisinde de başarısız olmuştu. Sonra Chloe denemişti.

“Elbisene kesinlikle bayıldım, Penelope.”

“Ben de öyle,” diye cevap verdi Alissa’nın annesi. Bakışları kararlı bir şekilde eski kocasının üzerindeydi. Rosé şarabından büyük bir yudum aldı ve başka hiçbir şey söylemedi.

Bu küçük gelişmeden cesaret alan Gummer, Santiago’ya dönüp aynı şekilde küçük bir sohbet açmaya çalıştı.

“Duyduğuma göre tekne işindeymişsiniz,” dedi.

“Yat işi,” diye düzeltti Santiago kaba bir şekilde, sonra ters bakışlarını karısından Gummer’a doğru çevirdi. “Oğlunuzun kızım ile çıktığını duydum.”

Yanımdaki Jesse’nin nefesi kesildi ve sonra öksürüp boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Ona döndüğümde gözleri yaşarmıştı ve elinde suyu çıkmış bir üzüm vardı.

“Sanırım boğazıma kaçtı,” dedikten sonra üzümü temkinli bir şekilde tabağına bıraktı.

“Babacığım...” diye homurdandı Alissa.

“Doğru, değil mi?” diye ısrar etti Santiago.

Gummer, kızarmış olsa da boğazına kaçan üzümü çıkarabilen Jesse’ye baktıktan sonra, masanın diğer ucunda oturan adama döndü.

“Evet, öyle,” dedi, “zannediyorum ki takılıyorlar.”

“Oğlunuz,” dedi Santiago, Jesse’yi yukarıdan aşağı doğru süzerken. “Onun da son senesi diye varsayıyorum. Hangi sporu yapıyor? Herhangi bir burs teklifi aldı mı?”

Masadaki hiç kimse, bu soruyla nasıl başa çıkacağını bilmediği için bir an sessizlik oldu. Ardından parlak ve korkunç bir an için, Alissa Hastings ve benim, aynı türde ebeveynlere sahip

olduğumuzu fark ettim. Onunkiler Amalfi Kıyıları'ndaki bir parfüm reklamından çıkmış gibi görünürken, benimkiler muhtemelen gözlükleri buzlanırken burunlarına kadar parkalarının fermuarını çekmiş gibi görünecek olsalar da birbirlerine benziyorlardı.

“Sörf yapıyor,” dedim. “Ve gerçekten çok iyidir.”

Penelope kahkaha attı. Bu tam da aile barbeküsünde, eski kocası kızının yeni sevgilisine sataşmaya karar veren sarhoş bir kadının atacağı türden bir kahkahaydı.

“Anne, lütfen,” diye inledi Alissa.

“Ben senin tarafındayım, hayatım,” dedi Penelope. “Henüz kendine profesyonel bir sporcu bulmana gerek yok. Gençsin. Tadını çıkar.”

Santiago da zalim bir kahkaha attı.

“Ah, bence tadını *fazlasıyla* çıkarıyor.”

Aynı anda birçok şey oldu.

Rachel, reality şovlarında işler boka sardığında yaptığı gibi irileşen gözleriyle duyulacak bir şekilde nefesini tuttu. Az önce beşinci bardak çayını bitiren Blake, sandalyesini geriye itip *tuvaletle* ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra tel kapıyı arkasından kapatıp evin içinde bir yerlerde kayboldu. Üzümlle boğulmaktan az önce kurtulan Jesse ise az öncekinden daha sıkıntılı bir şekilde onlara baktı.

“Onu rahat bırakın,” dedi Jesse, sesini hiç bu kadar güçlü duymamıştım.

Santiago tek kaşını kaldırdı. “Bu seferki omurgalı, ha? Sonuncusundan sonra küçük bir gelişme var.” Başıyla Blake’in boş sandalyesini işaret etti.

George, “Bay Hastings,” diyerek araya girdiğinde, tüm masa sessizleşti. Sesi çok katıydı. “Sanırım gitme vaktiniz geldi.”

Bu çok tanıdık bir andı; yalandan iltifatlar, ahlaki dışlanmalar ve kişisel başarısızlıklar. Fakat George’un araya girmeyle ilgili bir şeyler, olaya yeni bir açıdan bakıyormuşum gibi

hissetmemi sağladı. Alissa'nın ebeveynleri birer çocuktur. *Benim* ebeveynlerim de birer çocuktur. Büyük, fazla yetişmiş ama anlaşmazlıklarının ve egolarının başkalarını incitmesine engel olmayan birer çocuklardı. Bu ne Alissa'nın ne de benim suçum değildi. Masadaki diğer herkes de onların ne kadar inanılmaz bencil ve yıkıcı olduklarının farkındaydı.

Santiago gözlerini kısıtı. "Affedersiniz?"

Sonrasında olanların büyük bir kısmını sadece göz ucuyla görebildim. Masanın bir ucundaki Penelope, plastik bardağındaki son yudum şarabı kafasına dikip kendine yeni bir kadeh doldurdu ve sonra garip bir şekilde ayağa kalkarak arkasındaki sandalyeyi devirdi. Ardından dolu olan bardağı, Tom Brady'nin dizleri üstüne çöküp gözünden bir damla yaş dökülmesine sebep olacak kadar kendinden emin ve zarif bir şekilde masanın karşısına fırlattı.

Bardak eski kocasının göğsüyle buluştuğu an, içindeki adamın beyaz gömleği ve pantolonuna yayılarak Jackson Pollock¹⁷ misali lekelenmelerine sebep oldu.

Chloe'nin dizinde oturan Isabel kıkırdadı.

"*Anne!*" diye bağırdı Alissa. "Aman Tanrım, *sakin* olur musun?"

Santiago yanağındaki bir damla şarabı sildi.

"Gördün mü, *mija*¹⁸? Dramatik yanlarını işte buradan aldın," dedi Santiago, sakın bir şekilde. Ardından, on ev hanımından dokuzunun tercihi olan içkiye bulunan bir adama göre şaşırtıcı bir gururla masadan kalktı ve hızla eve girdi. Otuz saniye sonra bir araba motorunun çalıştığını duyduk.

"Güzel geçiştirdi," diye mırıldandı Penelope.

Masanın karşı tarafında oturan Alissa'ya baktım. İki elini yüzüne kapatmış, dokunmadığı yemeklerle dolu olan tabağına doğru eğilmişti. Masada, onun yüzündeki acıyı görebilen tek

17 Soyut resimler yapan Amerikan bir ressam. -çn.

18 İspanyolca "kızım" -çn.

kişi bendim. Bu, sadece küçük düşmekten fazlasıydı. Bu, ebeveynleri onu telafi edilemez ve affı olmaz bir şekilde yüz üstü bıraktığında bir evladın hissedeceği türden bir acıydı. Nasıl bir şey olduğunu biliyordum çünkü daha önce ben de hissetmişim. Alissa hızla kalkıp verandanın basamaklarından indi. Çimlere doğru yürümeye başladığında peçetemi masaya bırakıp ben de yerimden kalktım.

Lena beni takip etmek için arkamdan sandalyesini itti.

“İzin ver ben konuşayım,” dedim.

Lena söylediğimi kafasında tartarken düşünceliydi. “Espri yapma. Üzgünken espriden hiç anlamaz. Saçına iltifat et ve ardından ileri seviye biyoloji sınavından beş aldığını hatırlat...”

“Lena,” diyerek araya girdim. “Ben hallederim.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp başını salladı.

Arkamı dönüp verandanın basamaklarını indim. Alissa çoktan bahçenin öteki tarafına geçmiş, fasulye şeklindeki havuzun kenarına oturup ayaklarını suya sokmuştu. Sırtı eve dönüktü. Çimenlerin üzerinde ilerlerken, espri *olmayan* bir açılış cümlesi düşünüyordum. Bu çok zordu çünkü mizah, benim için kurtarıcı bir başa çıkma stratejisiydi.

Alissa, adım seslerimin yaklaştığını fark ettiğinde nefes alıp burnunu çekti. Islak bir süngerin sahip olabileceği bir zarafetle havuz kenarına oturdum ve hemen yanına gelecek şekilde kaydım. Sonra da ayaklarımı suya sokabilmek için parmak arası terliklerimi çıkardım.

Havuz soğuktu. Kapalı hava ve soğuk rüzgâr göz önüne alındığında, keyif alınamayacak kadar soğuk ve rahatsız ediciydi.

“Hava berbat,” dedim bir anda.

Aferin sana, diye düşündüm. Çok etkileyici hareket. Hedefe ulaştın. Herkes evine dönebilir.

Kafamı havuza sokup nefes almaya çalışma isteğime karşı çıktım.

Fakat yanımdaki Alissa kahkaha attı.

“Çok *berbat*,” dedi, ayağını sallayıp havuzun ilerisine doğru su sıçratırken. Ayak tırnakları, gökyüzünün de olması gerektiği gibi camgöbeği rengine boyanmıştı. “Şu tropik fırtına olayına sıçayım. Ağustostayız. Kahrolası güneş nerede?”

“Aynen öyle,” dedim çünkü fazlasıyla coşkulu görünüyordu.

“Tüm yazımı Madrid’de, işe yaramaz sanat tarihi dersleri almak yerine burada geçirmemin sebebi tadını çıkaracak *olmamdı*.” Cümlesini, topuğunu havuzun yüzeyine indirerek, kendi çiçekli tulumunu suyla ıslatıp benim de sol gözüme su sıçratarak noktaladı. Böyle şeyler hep benim başıma gelirdi zaten.

“*Madrid*’e gidebilir miydin?” dedim inleyerek, sesim fazla telaşlı geliyordu çünkü sonuçta gözüme klor kaçmış bir hâlde oturuyordum.

“Evet,” diye homurdandı cevap olarak. “Annem oradaki bir üniversitenin profesörünü tanıyor. Adamla ilişkisi vardı ve sanırım geç kayıt yaptırabilmem için onu tehdit edecekti. Sanırım adamın karısı siyasette falan önemli biriymiş. Neyse işte. Yani evet, yazımı Madrid’de geçirecektim ama sonra... Ethan’la takılmaya başladım ve annem deliye döndü.”

Alissa, sanki bunlar liseye giden herhangi birinin başına gelebilecek şeylermiş gibi omuz silkti.

“Annen havalı biri,” dedim düşünmeden.

Sonra tıpkı ters dönmüş bir çiviye basmışsınız ya da kapıyı kapatıp anahtarlarınızı mutfak masasında unuttuğunuzu fark etmişsiniz gibi anlık bir telaşla; Alissa’nın bana, Ethan’la takılmasının asıl sebebinin annesinin aylar sonra ilk kez onunla konuşacak kadar bu duruma kızmış olmasından dolayı olduğundan bahsettiğini hatırladım.

“Yani,” dedim aceleyle, “*berbat*. Kesinlikle *berbat* biri.”

Alissa iç çekti ve sanki benim patavatsızlıklarıma alışmış ve bu yüzden beni suçlamıyor gibi bana hafifçe gülümsedi.

“O benim annem,” diye cevap verdi omuz silkerek. “Yani sanırım onu seviyorum. Anneni sevmen gerekir, değil mi? Ama... Bazen keşke daha iyi olsaydı diyorum.”

Son kısmını çok kısık bir sesle itiraf etmişti. Sonra boğazını temizleyip uzun, dümdüz saçlarına uzandı ve omzunun üzerinde bir araya getirdi. Sanki var olmayan kırıklarını inceliyor-muş gibi saçlarının uçlarını yüzüne yaklaştırmıştı.

Bahçede dolaşan sert rüzgâr çimenleri okşadı.

Soğuktu. Kutup kadar olmasa da soğuktu.

“Annemle babam boşandı,” dedim bir anda. Havuzun diğer tarafına doğru bakarken elbisemin kumaşını kıvrıyordum. “Aynı üniversitede profesörler. Aynı bölümdeler ama bakış açıları tamamen farklı. İkisi de fazlasıyla zeki, yani gerçekten bu dünyadaki o inek denebilecek tiplerdenler ama yine de evlendikleri için birer *ahmaklar*. Sanırım istedikleri asıl şey meydan okumaktı. Birbirlerinin fikrini değiştirmeye çalışmak işte, anlarsın ya.”

Alissa uzun bir süre sessiz kaldı.

Ardından, “Annem şu an yedinci evliliğine hazırlanıyor,” dedi.

“Sanırım benimki öğrencilerinden biriyle yatıyor,” diye karşılık verdim.

“Annem bana pek çok kez beni doğurduğuna pişman olduğunu çünkü modellik kariyerini mahvettiğimi söyledi.”

“Kimse bana bir ödevimde bile yardım etmedi,” diye itiraf ettim. “Birinci sınıfta fizikten kaldım. Yetişmek için yazın dersi tekrar almam gerekti. Geçen sene de ileri seviye biyolojinin kıçımı nasıl tekmelediğini *bilmek* istemezsin.”

Alissa iç çekip mırıldandı, “Ben beş aldım.”

“Ben iki aldım. Çektiğim eziyet için ders kredisi bile vermediler.”

Kahkaha attı. Ben de güldüm çünkü sorunlarımızı yan yana koyduğumuzda çok daha küçük bir hâl alıyorlardı.

Bir şeyler hakkında konuşmanın o şeyleri değiştirmeyeceğini biliyordum. Ebeveynlerim hâlâ olmalarını istediğim gibi değildi ve muhtemelen asla olmayacaklardı. Beni bekleyen bir dönüş uçuşum olmasına ve şehirden kaçıp bir daha arkama bakmamak için bitirmem gereken son bir lise senem kalmış olmasına rağmen Alaska'ya dönmeye korkuyordum. Hâlâ ileri seviye biyoloji notum ikiye ve pişman olacağım bir şey söylemeden beş dakika dayanamıyordum.

Bunlar gerçektir.

Ama iyi olacaktım. Rachel halam vardı ve ebeveynlerimin aksine o, tüm beceriksizliklerim ve sıradanlıklarımın rağmen beni takdir etmeye çalışıyordu. Tek çocuk olarak büyüyen bana, iyisiyle kötüsüyle kaçırdığım şeyleri gösteren Lena ve Jesse vardı. Nefret ettiğimi sandığım mükemmel saçları ve devasa öz güveni olan Alissa vardı ve mümkün olduğunu düşünemeyeceğim kadar bana benzediğini kanıtlamıştı. Ve Blake vardı. *Sevgilim* vardı. Ben boşboğazlık ederken sabırla bekliyordu ve sosyal olarak aranızdaki tuhaflığı aşır karamsar yakışıklı bakışlarının altına gömdüğü o noktaya ulaştığınızda, aslında komik biriydi. En başından beri, boş kırmızı bir plastik bardağı verecek kadar ona güvenmediğim andan beri hep sırlarımı tutuyordu.

Kendi çevremi bulmuştum.

Ve bir hafta içinde de veda etmek zorundaydım.

“Karın üstü dalma yarışı yapmak ister misin?” diye sordu Alissa, omzuyla benimkini dürterek. Artık kendini daha hafif hissettiğini söylercesine ışıldıyordu. Bir zamanlar aramızda sözsüz bir yarış olduğunu zannediyordum, hem de ödülün, yan evimde yaşayan sevimli cankurtaran olduğunu düşündüğüm bir yarış. Tamamen yanılmıştım.

“Kahretsin, evet varım,” dedim.

İkimiz de ayağa kalkarken annesinin *Grinin Elli Tonu* kitabını ele geçirmiş ve içinde ne olduğuna dair hiçbir fikri olmayan

on iki yaşında iki kız gibi kıkırdıyorduk. Belki de Alissa'ya karşı hissettiğim bu yakınlık, aklımdan geçeni söylememi sağlamıştı.

“Biliyor musun,” dedim, avluda çimlere doğru geri çekilip koşmaya başlamadan önce, “Florida'ya gelmeden önce yüzmeyi bile bilmiyordum. Çılgınca değil mi?”

“Yüzemiyor muydun?”

Bu ses Alissa'nın değildi.

Lena'nındı.

Omzumun üzerinden döndüğümde arka taraftaki veranda ne kadar yaklaştığımızın farkına vardım. Lena ve Jesse, basamaklara oturmuş ikisi de irileşen gözleriyle bana bakıyorlardı. Görünüşe göre diğer herkes de duymuştu ve onlar da beni izliyordu. Rachel, Gummer, Patron, George, Chloe, Penelope (rosé gitse de o gitmemişti) ve hatta Isabel bile. Dürüst olmam gerekirse, yüzmeye bilip bilmemem muhtemelen Isabel'in umurunda bile değildi. Şu an sadece Alissa'yla havuza koşup *büyük atlayışlar* yapacağımızı zannediordu.

Alissa'ya baktım. Sanki büyük bir arzuyla *Grinin Elli Tonu* içerikleri paylaştığım bir Twitter hesabım olduğunu söylemişim gibi kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

İşte oluyordu.

Kâbuslarıma giren şey gerçekleşiyordu.

Biliyorlardı. Artık herkes yüzemediğimi biliyordu ve bana, hep bakmalarından korktuğum şekilde bakıyorlardı. *Yabancı*, diyordu bakışları. *Buraya ait değilsin*. Senin gibi bir tür soluk tenli, uzun kollu, düz saçlı ve orantısız göğüsleri olan bir yara-uk nasıl Alaska'dan uçakla gelip Holden'da fark edilmeyeceğini sanmış olabilirdi ki? Buraya gelip arkadaşımız ve ailemizmiş gibi davranmayı nasıl düşünebilir?

Buraya ait değilsin. Hiçbir yere ait değilsin.

Hissettiğim kaygı o kadar yoğundu ki, neredeyse ayaklarımın yerden kesilmesine sebep olacaktı. Eğer bu yazın başında gerçekleşmiş olsaydı, bunu kafama takmazdım. Hatta

muhtemelen kafamdaki gürültünün beni aşağı çekip boğmasına izin verirdim.

Ama şimdi olmazdı.

Suyun üstünde durmayı öğrenmişken olmazdı.

Pek de hissetmediğim bir sakinlikle omuz silktim; her şeyi kaybedebilirmişim gibi hissetsem de, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birisi gibi gülümsedim.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Ama öğrendim.”

İlk tepki veren Lena oldu.

“Aman Tanrım,” dedi burnunun kemerini sıkıp gözlerini sıkıca kapatırken. “Aman Tanrım, seni *sörf yapmaya* götürdük. *Okyanusa*. Lütfen, Waverly. Lütfen sörf gittiğimizde yüzme bildiğini söyle.” Gözleri açıldıktan sonra benim kızaran yüzümü görüp anında tekrar kapandı. “Aman Tanrım, bilmiyordun. Ah, olamaz.”

“Harika bir pratikti,” dedim. İşaret parmağımdaki tırnağı başparmağıma o kadar sertçe sürtmüştüm ki tenimi soyduğuma emindim.

Tekrar bahçeye baktım.

Çok geç farkına varmıştım. Kimse bana Holden’a gelmiş on yedi yaşında yüzemeyen bir kız olduğumu itiraf ettiğim için bakmıyordu. Bana bakıyorlardı çünkü kendimi ciddi şekilde, acımasız bir bilinçle, inanılmaz bir tehlikeye bile isteye atmıştım.

“Seni aptal!” diye homurdandı Lena.

Evet. Evet, bu adildi.

Tekrar omuz silktim. Bir anda kendimi çok küçük, çocuk gibi hissetmişim.

Lena’nın yüzündeki kuşkulu ifade düştü. Bir süre, sanki yapboz parçalarını birleştirmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana baktı ve sonra başını iki yana salladı. Verandadan kalkıp çimenlerde üç büyük adım atmıştı.

“Seni *aptal*.” İç çekip kollarını boynuma doladı ve hırıltılı bir nefes almama neden olacak kadar sıkıca sarıldı. “Biliyorsun, o zaman da arkadaşın olurdum. Bana söyleseydin bile.”

Yüzümü Lena'nın omzuna gömerken küçük düşmüşüm gibi hissediyordum.

"Utanç vericiydi," dedim sessizce.

Attığı kahkahanın göğsünü titrettiğini hissedebiliyordum. Ben de kollarımı ona sarıp sıkınca, Lena bana biraz daha sertçe sarıldı. Bir anda sarılma yarışmasına katılmakla ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmıştım. Bu tıpkı John Cena¹⁹'yla bilek güreşi yapan bir birinci sınıf gibi hissettirmişti. İşler benim lehime olmazdı.

Lena sonunda beni bırakarak geri çekildi.

"Bize söyleyebilirdin, Waverly," dedi Jesse kardeşinin yanından. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Yani, bu ciddi bir sorun değil ve sonuçta Blake'le ben eğitilmiş cankurtaranlarız. Biz..."

Bir anda duraksadığında ağzı açık kalmıştı.

Ah, hayır.

"Bekle," dedi ağır ağır. Gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Ah, *hayır*.

"Biliyordu. Blake biliyordu," dedi Jesse bir sonuca vararak. Sonra nefesini tutup gülümsedi. "Sana öğretiyordu, değil mi? Bu yüzden evden kaçıp havuza gidip duruyordu! Sana öğretiyordu!"

Blake'in ebeveynleriyle göz teması kurmamaya çalıştım.

Aman Tanrım, oğullarının çıplak göğsüne kaç saat baktığımı bilselerdi...

"O ne yapıyordu?" dedi Chloe bir anda.

Kısa ve korku dolu bir saniye için, tüm öfkesinin bana yöneltildiğini düşündüm.

Ardından Blake, sanki üvey annesinin hiddetinin iradesiyle, kaygılı tuvalet molasının ardından buraya çağrılmış gibi veranda adımı attı. Yaz boyunca neredeyse hep cezalı olduğunu hatırladım.

19 Amerikalı profesyonel güreşçi. -çn.

Eh. Yandık.

Blake, temkinli bir ifadeyle Santiago'nun sandalyesine bakıp, artık boş olduğunu görünce rahatladı. Fakat Chloe'ye bakınca, ebeveynlerin azaplarının henüz bitmediğini fark etti. Çünkü küçük, sarışın üvey annesi sanki aptal bir adamın hakından gelmeye hazırlanan bir Viking tanrıçası gibi ona bakıyordu.

Benim aptal adamım.

"Bayan Hamilton, benim hatamdı!" dedim bir anda. "Ondan ben istedim!"

Fakat Chloe dinlemedi.

"Jesse," dedi ürkütücü bir sakinlikle. "Bebegi tut."

Jesse tökezleyerek veranda basamaklarını çıktıktan sonra Chloe'nin uzattığı Isabel'i kucağına aldı. Isabel, Fletcherların sıradan arka bahçe barbeküsünün bir televizyon melodramını andıracak kıvama gelmesine sebep olan olaylardan dolayı memnundu. Üvey abisine yüzyılın sopası çekilirken, Jesse'nin kollarında deli gibi hareket ediyor ve olanları izliyordu.

"Sadece bana yardım ediyordu!" diye ısrar ettim. "*Benim* hatamdı!"

Blake şaşkınlık dolu gözlerle önce bana sonra üvey annesine baktı. Neyse ki Chloe uzun masanın diğer tarafında duruyordu. Eğer Chloe bir anda masanın üstünden Blake'e saldırmaya karar verirse, masanın üstü ona atabileceği şeylerle dolu olduğu için Blake biraz şanssız sayılırdı.

"Sen *cezalıydın*," dedi Chloe dişlerinin arasından.

Blake'in yüzü düştü.

Evet, Chloe'nin tüm öfkesinin sebebini anlamıştı. Bir anlığına her şeyi yüzünden okudum; mahcubiyetini, korkusunu ve utancını. Ardından bu hisleri bastırarak yerine çok soğuk ve bıkkın bir ifade getirdi.

"Neredeyse on sekiz oldum," dedi Blake, gözlerini devirip kollarını göğsünde bağlarken. "Artık çocuk değilim. Bana ceza verip duramazsın. Bunun bir anlamı yok."

“Eh, hâlâ on yedi yaşındasın,” dedi Chloe. “Ve bir sonraki doğum gününe kadar, *bizim* kurallarımıza uyacaksın. Kardeşini o aptal partiye götürdükten sonra sana ceza veren bendim. Eğer söylediklerime saygı duymazsan o zaman...”

“O zaman *ne?*” diye sordu Blake, sesi gergindi.

İşte o an, ellerini yumruk yapıp koltuk altlarına doğru soktuğunu ve titrediğini fark ettim.

Bu onun en büyük korkusuydu.

Yani, Holden’daki ilk gecemde bana şerefsizin teki gibi davranmıştı çünkü üvey annesinin onu nasıl çiğneyip attığını arkadaşlarına söylememden korkmuştu. Bu yüzden birbirimize düşmanca davranıp saldırarak çok vakit kaybetmiştik. Şimdi de tüm arkadaşlarının önünde aynı şey gerçekleşiyordu.

Bana kalırsa bu, ilk tanıştığımız ânın *déjà vu*suydu.

“O zaman telefona sahip olma ayrıcalığını kaybedersin,” dedi Chloe. Dişlerini sıkıyordu. Masanın üzerinden uzanıp kısık bir sesle, “Uzat telefonunu,” derken, yüzümü buruşturdum.

Blake, Chloe’nin eline baktı. Manikürlü parmakları birer pençe gibi uzanmıştı ama Blake başını iki yana salladı.

“Sana telefonumu falan...”

“Blake,” diye tersledi Chloe. “Telefon. *Hemen.*”

Blake’in bakışları ondan ayrıldı. Verandada gergin ve ciddi bir sessizlik içinde onları izleyen diğer ebeveynlere baktı. Tabii, Penelope bu gruba dâhil değildi, muhtemelen kahrolası bir şişe şarabı tek başına bitiren birinin yapacağı şekilde sessizce kıkırdayıp duruyordu. Ardından Blake çimenlerde duran arkadaşlarına baktı. Bana baktı.

Yüzü kıpkırmızıydı.

Bir anda gözüme çok genç gibi geldi... genç ve güvensiz.

Chloe de pek iyi görünmüyordu. Gözlerinde vahşi bir şey vardı ve bu bana Blake’in, Isabel hastalıkla mücadele ettiği için son yetmiş iki saatte pek uyumadığından bahsettiğini hatırlattı. Chloe muhtemelen yorgun düşmüştü. Annesinin değişmesini

istemeyen ergen bir çocuğu büyütmek konusunda hiçbir fikri olmaması onun suçu değildi.

Çabalıyordu.

Bir şeyler yapmaya çalışıyordu.

Chloe kaşlarını kaldırıp boş eline baktı ve sabırsızca ofladı. Seyirciler olduğu için Blake'in üzerine fazla gittiğinin farkındaydım. Üvey oğlu tarafından ezilip geçen o kadın olmak istemiyordu.

Blake, uzunca bir süre ona baktıktan sonra elini şortunun ön cebine sokup telefonunu çıkardı.

Chloe bir nefes verirken, omuzları üvey oğlunun bakışlarının yoğunluğu altında çökmüştü. Blake telefonu onun açık avcuna bırakırken Chloe, pek de zafer kazanmış gibi görünmüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Chloe.

Blake, sırtına bir ürpertinin yayılmasına sebep olacak kadar soğuk bir bakışla ona baktı.

"Al," dedi. "Artık annemmiş gibi davranmayı bırakabilirsin."

"Blake!" diye bağırdı George. Aceleyle sandalyesinden kalkıp saygılı olması, daha düzgün konuşması ve üvey annesine şerefsizin teki gibi davranmamasıyla ilgili bir şeyler söyledi.

Fakat olan olmuştu.

Chloe, sanki Blake yüzüne tokat atmış gibi irkildi. Elinin gevşeyip de Blake'in telefonunun parmaklarının arasından kaydığı ânı çaresizlik içinde izledim. Telefonu yakalamaya çalıştığını gördüm. İri, koyu renk gözlerindeki paniği ve hatasını düzeltmeye çalışırken kolunun nasıl kasıldığını gördüm. Bunu bilerek yapmamıştı.

Ama artık çok geçti.

Blake'in telefonu soğuk çay sürahisine düştü.

Partinin bittiğini söylemeye gerek yoktu.

Bölüm 27

Rachel’la eve gelmemizin üzerinden beş dakika geçmişti ki Yağmur başladı. Mutfakta, Fletcher ailesinin bize zorla verdiği yiyeceklerle birlikte *Tetris* oynadığımız sırada çatıya hafifçe vuran sesleri duydum, sanki dünyanın en küçük bateri grubuna aitmiş gibiydi.

Keyifli bir şekilde iç çektim, “Yağmur yağıyor!”

Sanki tüm beyin hücrelerim gemiden atlamış ve geride bir tek, Kaptan Her Şey Ortada kalmış gibiydi. Rachel, tekrar kullanılabilir cam kaplardan sonuncusunu buzdolabında kalan birkaç santimlik alana sıkıştırdıktan sonra, geri çekilip yaptığı işe hayranlıkla baktı.

“Evet,” dedi, “barbekünün öyle bitmesi çok kötü oldu...”

Blake ve Chloe’nin ilişkisinin tamamen parçalanması, demeye çalışmıştı.

“...ama şu yemeklere bir bak! Birazını dondurursak, hafta sonuna kadar yetecek yemeğimiz var sanırım.”

Hafta sonu. Holden’daki süremin doluşu.

Bu düşünceyi zihnimden atıp mutfağın karşı tarafına geçtim ve sürgülü cam kapılardan yağmurun yağışını izlemeye başladım. Arkamda Rachel etrafı temizliyordu ve birden...

Bir yeni mesaj geldi.

“Rachel,” diye söze başlayan babamın sesi makineden yükseldi. “Selam. Fairbanks’e az önce geldim. Fazlasıyla kötü bir kar fırtınası yüzünden seyahatimiz yarım kaldı ve haberlerde Florida’ya doğru gelen tropik bir fırtına olduğunu gördüm.”

Kalbim bir umut ışığıyla tekledi. *Daha uzun süre kalabileceğimi söyle*, diye düşündüm. *Lütfen bana daha fazla zaman ver. Birkaç gün bile olsa.*

Bunun yerine babamın sesi devam etti: “Yarın Holden’a bir uçuş ayarladım ve eve dönüş biletlerimizi de salı sabaha aldım. Ne kadar erken dönersem o kadar iyi. Umarım fırtınaya denk gelmeyiz. Bilgileri sana e-posta atacağım. Mümkün olunca beni ara, tamam mı? Pekâlâ. Kendine dikkat et.”

Telesekreter bir klik sesi çıkardı.

Göğsüme fiziksel bir darbe almışım gibi hissettim.

Babam erken geliyordu. Benim erkenden *dönmemi* istiyordu. Arkadaşlarıma nasıl söyleyecektim? *Blake’e* nasıl söyleyecektim? İrileşen gözleri ve endişeli tavrıyla beni izleyen Rachel’a döndüm. İçimde, beni saklamasını söylemem için bir dürtü vardı. Bir kaçak gibi burada, evinde kalmama izin vermesi için. Sonsuza kadar.

“Okuyabileceğim bir kitabın var mı?” diye sordum bir anda.

Bir süre kendimden uzaklaşmam gerekiyordu. Kendi düşüncelerime kapılırsam, hiç şüphesiz Holden’da özleyeceğim rastgele şeylerden oluşan bir liste yapıp, sonra 2000’lerin başındaki müzik kliplerindeki kızlar gibi alnımı yağmurun vurduğu yatak odası pencereme dayayıp oradaki koltukta oturacaktım. O kızlardan olmak istemiyordum.

Bu yüzden bir kitaba balıklama atlamam son derece önemliydi.

“Oturma odasındaki kitaplığa bakabilirsin,” dedi Rachel nazikçe. “İyi birkaç kitabım var.”

Biraz dikkatim dağıldığı için durup Rachel’ın kurgu kitaplarda *iyi* standartlarının ne olabileceğini düşünemedim. Bunun yerine, oturma odasına koşup kitaplığın karşısında beni neyin karşılayacağından habersiz şekilde eğildim.

İki kelime: Romantizm. Romanları.

Çok sayıda erkek gövdesinden bahsediyordum. Çektiğim her kitabın kapağında yarı çıplak adamlar vardı. Boyunlarında stetoskop asılı olan doktorlar. Futbol toplarının gerisinde kasları gerilen profesyonel sporcular. Sübliminal olarak heteroseksüel kadınları cezbetmek için hortum taşıyan itfaiyeciler.

İçlerinden biri bile tişört giymiyordu.

İlk düşüncem, *bunlar çok profesyonellikten uzak değil mi*, oldu.

İkinci şuydu, *aman Tanrım, halam porno okuyor*.

Sırtlarından tutup kitapları çekmeye devam edip sonra yerlerine ittim. Delirmiş gibi aile dostu olabilecek bir kitap arıyordum.

Sonra alt rafta bir kitap buldum. Diğerleri gibi romantik bir kitaptı ve kapağında benzer müstehcenlikte bir erkek model vardı. Fakat bu kitap özellikle gözüme çarpmıştı. Keşke kitabı raftan alıp kolumun altına sıkıştırmamın sebebinin arkasında yazan özetin güzel ve ilgi çekici olması olsaydı. Keşke yazarı tanıdığımı ya da güzel bir olay örgüsü, farklı karakterler ve feminist mesajlar olduğunu söyleyebilseydim.

Hayır. Kapaktaki üstsüz korsan Blake'e çok benziyordu.

Oturma odasından aceleyle çıktım ve merdivenleri tıpkı Amerikan sınırında hareket eden bir lokomotiften altın külçeleri çalmış bir soyguncu gibi aceleyle tırmandım.

Yatak odamın soluk mavi duvarları, beyaz panjurların ardından sızan kısık ışıktaki gri görünüyordu. Kapıyı arkamdan kapayıp aceleyle çekmeceme yaklaştım. Lena'nın elbisesini çıkarıp pijama ve bol bir tişört giymek istiyordum. Bir anlık tereddüttün ardından kapıya koşup kilit hafifçe yerine oturana kadar anah-tarı çevirdim.

Rachel halam harikaydı ve bu *onun* kitabıydı, yani bu kitabı mağazada görmüş ve zorluklarla kazandığı parayla kitabı satın alma kararını bilinçli olarak vermişti ama ne okuduğumu bilmesinin verdiği utancı yaşamama hiç gerek yoktu.

Yatağa kıvrılıp örtümü bacaklarımın üstüne çektim ve yatağa yerleştim.

Kapak gerçekten bir sanat eseriymişti.

Sanırım kapaktaki adamın bir korsan olması gerekiyordu. Bir elinde gemi armasından uzanan halat, diğer elinde de bir kılıç vardı. Arkasında ise masmavi sular uzanıyordu. Verdiği mesaj beni pek ilgilendirmiyordu. Asıl önemli olan, krem rengi gömleğin düğmelerinin açık olması ve esen rüzgârla karın kaslarını ortaya çıkarması, koyu renk saçları ve (montajlı) mavi gözlerinin eğer gözlerinizi kısarsanız Blake'i anımsatmasıydı.

Çarpan Dalgaların Prensi.

Eh, kimin umurunda.

Kapağını kaldırıp ilk birkaç sayfasında hiç yazım hatası ya da kadın düşmanlığını pekiştiren cümle var mı diye baktım. Şükürler olsun ki teftişimi geçmişti.

On sayfa okuduktan sonra, artık halamın misafir odasında hayatımın en güzel yazının bitmesini beklemiyordum. Güya Avrupa'da, kimsenin liseden mezun olmakla ilgili endişesi ya da boşanmış ebeveynlerinin arasında arabuluculuk yapmadığı bir sahil kasabasına demir atmış bir gemideydim. Sadece barlarda bir sürü kavgaya girip bir şeyler çalmayı düşünüyorlardı.

Bir de kahramanımız, Jem Blackheart vardı. İsmi göz devirme isteği uyandırıyor ama zihnimde tam olarak sevgilim gibi görüldüğü için şikâyet etmiyordum. Jem Blackheart'ın acilen bir gemiye ve mürettebata ihtiyacı vardı. Olaylar fazlasıyla zorlamaydı. Fakat üç bölüm içinde onuncu bar kavgasının tam ortasında, pencereme bir şey çarptı. Sağlam bir yağmur damlası ya da çatıdaki oluklardan sızan su birikintisi falan olduğunu düşündüm.

Ama bir dakika kadar sonra sanki birisi etrafı çevrili verandadan çatıya tırmanıyormuş gibi yoğun bir ses duydum ve bu sesi pencereme çarpan ısrarcı ama nazik tıklama sesleri takip etti. Başımı kitabımdan kaldırdım. Yatak odamın penceresini

ıklatabilecek sadece birkaç kişi vardı. Biri de yan evde yaşıyordu.

Örtümün altından fırlayıp pencereme doğru sendeledim ve panjurları açtım. Tabii ki karşımda duran kişi Blake Hamilton'dı, saçları yağmurdan kafasına yapışmıştı ve ellerini pencerenin camına yaslamıştı.

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

“Seni şeref-” diye mırıldandım. Kitabımı omzumun üzerinden fırlatıp panjurları pencerenin altındaki kola uzanabileceğim şekilde aralamaya çalıştım.

Küçük bir tropik balık kadar kas kütlem vardı. Pencereyi açabilmek için bir süre homurdanıp boğuşmam gerekmişti. Sonunda açıldığında başımı dışarı uzattım, yağmur damlaları yüzüme çarparken ters ters bakıyordum.

“Sen ne yapıyorsun?” dedim.

Blake, sanki bu sorabileceğim en aptalca soruymuş gibi gözlerini kırıştırtarak bana baktı. “Çatıdan düşmemeye çalışıyorum.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Çatımda ne işin var?”

“Şey, Waverly, Tanrı'mız ve kurtarıcımız hakkında konuşmak için bir dakikan var mıdır diye...”

Sörf kariyerimin başlayıp aynı gün bittiği, *Bayside Burgers*'taki buluşmamızda da aynı koyu yeşil bisiklet yakayı giyiyordu. Onu kapüşonlusundan tutup pencereden içeri çektim ve bana çarpmaması için kenara çekildim. Yatak odama düşüp parke zeminle buluştu.

“Yüce Tanrım,” diye homurdandı.

Arkasından pencereyi kapattım.

İrkilmeme sebep olacak ağır bir *tak* sesiyle kapanmıştı.

“Sessiz olman gerekiyor,” diye fısıldadım kızarak. Ayaklarının dibinde uzanıyordu.

Blake doğrulurken homurdandı. “Rachel, beni buradan kovacak değil ya. Değil mi?”

Haklı sayılırdı. Tüm bu *vasi* olayına karşı oldukça serbestti. Sadece odama bir erkek aldığı mı bilmesini istemiyordum. Dönüp yağmurda ıslanan Blake'e baktım. Saçları, kapüşonlusu, kot pantolonu, keten ayakkabıları, her şeyi ıslaktı. Zeminde küçük bir göl oluşmasına neden oluyordu.

Odamda bir *erkek* vardı. Olaylar ne kadar da beklenmedik bir şekilde ilerliyordu. Daha önce odama hiç erkek almamıştım. Bu şekilde değil. Abur cubur ve içecek teklif etmem gerekiyor muydu? Masamda parmesan aromalı, yarısı yenmiş bir balık kraker ve banyodaki lavabodan aldığım bir bardak su vardı ama bunlar pek de misafirperver durmuyordu.

"Ayakkabılarını çıkarır mısın lütfen?" diye sordum.

Sırıttı.

"Sonra ne olacak?" diyerek bana sataştı. Bir ayağının topuğundan faydalanıp diğer ayakkabısını çıkarırken, adil olmayacak kadar kalın olan kirpiklerinin ardından bana bakıyordu.

Oflayarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sutyenimi çıkaramayacak kadar kitap okumaya daldığım için içten içe rahattım.

"Sonra onları bir köşeye koy ki her yere çamur bulaşmasın."

"Aklımdaki edepsiz konuşma böyle değildi," diye mırıldandı.

Gülmemek için kendimi zorlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Blake ayağa kalkıp ayakkabılarını pencerenin altındaki duvara doğru bıraktı. Ardından parmaklarını saçlarında gezdirerek perçemlerini alnından geriye doğru itti ve yatağımın ucuna oturdu.

"Yatak olmaz!" diye azarladım. "Tamamen ıslaksın."

Blake'in gülümsemesi utandıracak cinstendi.

"Halan böyle konuştuğunu duyarsa..."

Kapüşonlusunun kolunu tutup çekiştirdim.

"Çıkar şunu."

“Yine, farklı anlaşılabilecek şeyler söylüyorsun.”

Onu ayağa kaldırıp hiçbir eşyayı ıslatmayacağı şekilde odanın ortasına çekmeme izin verdi.

“Böyle daha iyi.” Bunu ondan çok kendime söylemiştim.

“Yani, eğlenceli sayılır. Sadece burada duracağım,” dedi Blake alayla.

Kaşlarımı çatıp hızla çekmeceme yöneldim.

“Sana uyacak bir şeyim var mı bakalım... İşte buldum!”

Bulabildiğim en büyük eşofman altını çekiştirdim. Ceplerinde delikler olan ve lastiği yıpranmış gri bir *Fruit of the Loom*²⁰’du. Rachel’ındı ve *stres atma dönemi* olarak tanımladığı uzak bir ândan kalmaydı.

Blake eşofmanı elimden alıp beline doğru götürdü.

“Sana olur,” diye ısrar ettim. “Lastiğini bağlamazsın.”

Blake omuz silkti. Ardından kot pantolonunun düğmesini açmak için uzandı.

Ellerimi gözlerime örterken, “Ne yapıyorsun sen?” diye ciykladım.

“Yani, pantolonumun *üstüne* giyecek değilim.”

Bir parmağımla banyonun kapısını işaret ettim. “Gidip orada değiştir.”

“Dört saniye falan sürecektir. Gözlerini kapatıver.”

Sesli ve fazlaca dramatik bir şekilde oflayarak ona bu konudan memnun olmadığımı gösterdim ve yüzümü dirseğime gömdüm. Yapmam gereken asıl şey, kulaklarımı da kapatmaktı; böylece fermuarını indirdiğini ya da ıslak kot pantolonunun zemine çarptığını duymamış olurdum.

Odamda bir erkek vardı ve pantolonunu çıkarıyordu.

Rachel halam bilse kalp krizi geçirirdi.

“Tehlike geçti,” dedi Blake.

²⁰ Bir Amerikan giyim markası. -çn.

İç çekerek kollarımı indirdim. Şimdi, gri eşofmanların bir olayı vardı. Nedense biz insanlar, bunu bir olay hâline getirip yanlışlıkla bir erkeğin giyebileceği rastgele en iddiasız ve en her şeyi ortaya koyan kıyafet parçasını üretmiştik. Bakışlarımı tavana kaldırdım, yüzüm yanıyordu.

“Biraz dar,” diye yorum yaptı Blake, bel kısmını düzeltirken. “Hı-hı..”

“Şimdi yatağına oturabilir miyim?”

Bayılacaktım. Eğer Blake beni yakalayamazsa da başımı yere vurup bu yaz ikinci beyin sarsıntımı geçirecektim. Hastanede, ‘*Bu nasıl oldu?*’ diye sorduklarında halama, hemşirelere ve doktorlara sadece sevgilimin eşofmanını işaret etmem gerekecekti.

“Aslında kapüşonlun da ıslak, belki şuraya falan...”

Blake, bisiklet yakayı kapüşonlusunu tutup kürek kemiklerinden yukarıya doğru çekti ve başından çıkardı. Altındaki düz beyaz tişörtü göğsüne kadar sıyrılmıştı.

“Soyunmaya bir son verir misin?” diye tersledim onu.

Blake, ıslak kıyafetlerini ayakkabılarının üstüne bırakıp yatağıma yayılırken sırtıttı.

Ayağı yatağın üzerindeki *Çarpan Dalgaların Prensi*’ne çarptı. Kitap yere düştü.

“Ah: Üzgünüm. Alıyorum...”

Blake yüzüstü yuvarlandı ve kitaba uzanmak için yatağın yanından kolunu uzattı.

Böyle anlarda, (yatağının altında bir yığın *Oreo* saklayan diyetteki birinin hissedeceği türden bir suçluluk duygusuyla, okuduğunuz romantik kitabın kapağındaki üstsüz korsana benzeyen çocuk bahsi geçen kitaba uzanıyorsa) yapılacak tek bir şey vardı. Ne zaman zor bir karar vermem gerekse, hemen annemin dairesinde kasetten İncil dinleyip, sallanan sandalyede saatler geçiren büyükannemi düşünürdüm.

“Waverly,” derdi titrek ve nasıl oluyorsa, *yaşlı* sesiyle. “Kendini kaybolmuş gibi hissetmen için hiçbir sebep yok. Bir yolunu

bulacaksın. Sadece kendine şunu sorman lazım: JC²¹ ne yapardı?”

Tabii ki, İsa'dan bahsediyordu.

Fakat Blake kitabıma uzanırken, benim aklımda başka bir JC belirdi: John Cena.

Birinin dikkatini dağıtmak için üstüne atlamaktan daha iyi ne olabilirdi ki?

21 İngilizce "*Jesus Christ*" yani "Yüce İsa" için kullanılmış bir kısaltma. -çn.

Bölüm 22

Kendimi, sıfır zarafetle ve profesyonel bir güreş şampiyonu gibi güçlü bir şekilde yatağa doğru attım. Blake'in sırtına sertçe çarptım ve bu hiç iyi olmadı çünkü aynı anda romantik korsan kitabım Blake'in elinden düştü ve ben de direkt yatağın yan tarafına çarpmamaya neden olacak şekilde hızla uçtum.

Yere öyle sert bir şekilde düştüm ki duvarlar titredi.

Blake öksürdü, belli ki ikimizin de nefesini kesmiştim. Ardından başını yatağın köşesinden uzatıp yerde iki seksen uzanan bana baktı.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bugün *fazla* mı agresifsin?"

Sonra aynı anda düşen kitabıma döndük. Şansıma kitap kapağı yukarı bakacak şekilde düşmüştü.

"Bir saniye..."

Kitaba uzansam da Blake yataktan takla atarak benden hızlı davranmıştı.

"*Bu* da ne?"

Ayağa kalkarak irileşen gözleri ve şaşkın gülümsemesiyle kapağı incelemeye başladı. Yerimden kalktığımda saçlarım yüzüme düşmüştü ve göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kitabı ondan almak için harekete geçtim. Benim ulaşamayacağım bir yüksekliğe kaldırarak, ağzı keyifle açık kalmış bir hâlde bana baktı.

"Bir şey değil," dedim. "Hiçbir şey değil."

Blake'in dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Şey... Ah, *okuma zamanını* böldüğümün farkında değilim."

Kollarımı göğsümde birleştirirken, utanıyormuş gibi değil de öfkeliymişim gibi görünmeye çalıştım.

“Konusu gerçekten sürükleyici,” dedim.

“Evet,” dedi resmî bir şekilde başını sallayarak. “*Konusu.*”

Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Edebiyat zevkimle alay etmek için mi geldin?”

“Hayır,” dedi Blake. “Üvey annem telefonumu çay sürahesine attığı için geldim ve dürüst olmam gerekirse çok boktan bir öğleden sonra geçirdim. Sadece o gülümseyen yüzünü görmek istedim. Ancak belli ki sen kıcıma tekmeyi basıp, sonra da bu aptalca romantik korsan romanı neyse onu okumak istiyorsun.”

Omuzlarım düştü. “Blake.”

Omzuma çarparak yanımdan geçti ve yatağa çıktı. “Bana öyle bakma.”

Sırtını yastıklarına yaslayacak şekilde yerleşirken onu izledim. Ne kadar rahatmış gibi görünse de kaşlarını çatıp dudaklarını aşağı doğru kıvrırmıştı. Elindeki *Çarpan Dalgaların Prensi*’ne bakıp arka kapağı incelemeye başladı sonra da kitabı kucağına bıraktı.

“Bu konuyu konuşmak ister misin?” diye sordum.

Blake başını iki yana salladı.

“Emin misin?”

Göğsü bir nefesle inip kalktı. “Öyle söylememeliydim. Yani annem gibi davranmasıyla ilgili olan şeyi. Şerefsizce bir hareket olduğunun farkındayım. Sanki söyleyen ben değilmişim gibi bir anda ağızımdan kaçtı.”

Ucuna oturduğum yatağım, ağırlığının altında çöktü.

Blake, bir elini uzatıp parmak uçlarını pijamamda gezdirmeye başladı.

“Bana *çocukmuşum* gibi davranıyor,” diye ekledi.

“Anne olmakla ilgili tek deneyimi *bir bebekle* de ondan.”

Blake bir süre sessiz kaldı, ardından her zamanki inatçı tavrıyla, “Olabilir,” diye mırıldandı

“Bak, bence Chloe elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. İkkinizin de bu *üvey anne* ve *üvey oğul* olayıyla ilgili hiçbir fikriniz yok. *İkkiniz* de bu konuda berbatsınız. Oturup birbirinizden ne istediğinizi konuşmanız gerekiyor.”

Blake elini bacağımdan çekerek avuç içiyle gözlerini ovuşturdu.

“*Denedik*,” diye homurdandı. “Her konuştuğumuzda iş *kavgayla* bitti.”

Başını arkadaki duvara yaslayıp kollarını iki yanına indirdi. Gözlerinde kaldırılamayacağım kadar fazla incinmişlik vardı.

Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim:

“Tak, tak.”

Blake’in dudağının kenarı kıvrıldı.

“Kim o?” diye sordu.

Bir anda hiç tak tak şakası bilmediğimi fark ettim.

“Bana bir dakika ver.”

“Bana bir dakika ver kim?”

“Hayır,” diyerek ofladım. “Yani... şey. Üzgünüm. Aklıma bir şey gelir sanmıştım.”

Blake gözlerini kırpıştırarak bana baktıktan sonra bir anda kontrolü kaybetti.

Kahkahası, şu omuzlarınızın sarsılıp gözlerinizin yaşla olduğu sessiz kahkahalardandı. Yanında kollarımı göğsümde kavuşturmuş ve yüzüm birinin görebileceği en parlak kırmızı renge bürünürken onu izliyordum.

“Seni neşelendirmeye *çalışıyordum*,” dedim.

“Biliyorum,” dedi Blake parmaklarıyla gözlerinin altını silerken. “İşe yaradı. Nasıl olur da bir tane tak tak şakası bilmezsin? Diğer kelime oyunlarını da mı bilmiyorsun? Komik kelime oyunlarından yüzlerce yıl geride gibisin.”

Oflayarak kendimi yatağa bıraktığımda, başım onun kalçalarının hemen yanına düşmüştü ve bacaklarım yatağın köşesinden sarkıyordu.

“İstediğim tek şey,” diye homurdandım, “huzur içinde kitap okuyup babamın yarın Holden’a geldiği gerçeğinden uzak olmak.”

Bu haberi daha sakın bir şekilde vermek isterdim ama olan olmuştu.

“Ne?” diye sordu, kaşlarını çatarak. “Bir hafta daha gelmeyeceğini sanıyordum.”

“Planlar değişti. Araştırma gezisi erken bittiği için fırtınadan önce buraya uçmaya çalışacak.” Zorlukla yutkunup yavaşça ekledim: “Benim uçuşumu da değiştirmiş. Salı günü gidiyorum.”

“Salı,” diye tekrarladı Blake. “Sen... Yani, *salı*.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Belli ki o da bilmiyordu çünkü yağmur damlaları kırık kalbime çarparken bir süre sessiz kaldık. Ardından Blake, *Çarpan Dalgaların Prensi*’ni alarak sayfaları çevirmeye başladı.

“Nerede kaldın?” diye sordu, sesi boğuktu.

“Üçüncü bölüm,” diye fısıldadım. “Dükle yaptığı bar kavgasında. Neden?”

Blake, kısık sesle tarihi doğrulukla ilgili bir şeyler mırıldandıktan sonra, bahsi geçen bar kavgasının başladığı sayfaya geldi ve sanki sanat uğruna boğazını temizliyormuş gibi yapıp sesli bir şekilde kitabı okumaya başladı.

“Jem Blackheart -gerçek mi bu?- kılıcını havaya kaldırdı ve Dük Morningbright’ın, -isimler gittikçe kötüleşiyor- durduğu yere indirdi.”

“Yorum yapmasan daha iyi anlarım, Blake.”

“Evet, ben de kapaktaki üstsüz heriften anladım,” diye homurdandı.

“Farkında mısın, sana benziyor.”

Blake şaşkın bir kahkaha attı.

“Bu bana söylediğin en kötü şey.”

“Hakaret değildi! Adam ateşli. Kitabı başta seçmemin sebebi buydu.”

“Üstsüz erkeklerin ilgini çekmesi mi?”

“Hayır, ahmak. Senin çekmen.”

Az önce itiraf ettiğim şeyin şaşkınlığını yalnızca iki saniye yaşayabildim. Blake, daha sonra onun kulağını çekmek istememe sebep olacak şekilde kitabı odanın diğer ucuna attı ve ardından ellerini başımın iki yanına, dizini de bacaklarımın arasına yerleştirerek üstüme çıktı.

Onay alır gibi, “Waverly?” diye seslendi.

Başımı salladım ve tişörtünün kollarından çektim.

Şükürler olsun ki kapıyı kilitlemiştim, diye düşündüm.

Ve bir an sonra öpüşüyorduk.

Öpüşmekle ilgili garip olan şey şuydu; ilk birkaç öpüşmede, kimsenin tam olarak ne yaptığını bildiğini sanmıyordum. Sadece dudaklarınızı oynatıp ellerinizi karşınızdaki kişinin omuzlarına koyuyor ve tuhaf bir şey yapmadığınızı umuyordunuz. Yani, Blake’le daha önce birkaç kez öpüşmüş olmamıza rağmen dudakları benimkilere değdiği an, endişeli küçük beynim ne kadar kötü öpüştüğümü yorumlamak için ekstra mesai yapmaya başladı.

Tamam, dilimle ne halt ediyorum öyle? Ayrıca ellerimin omuzunda ne işi var ki?

Neydi bu, ortaokul dansı falan mı?

Blake kaskatı kesildiğimi fark etmiş olacak ki geri çekildi.

“İyi misin?” diye sordu.

İyinin tam tersiyim. Berbatım.

“Evet,” diye yalan söyledim, çaresizce onu omuzlarından çekerken. “İnanılmaz iyiyim.”

Fakat beni tekrar öpmediği için anında panikledim.

Barbeküden sonra dişlerimi fırçalamam gerektiğini biliyordum. Tebrikler, sosisli nefes.

“Üstünden çekilebilirim. Yani bu tuhaf olduysa,” dedi Blake. Onun da gergin olduğunu fark etmem biraz zamanımı aldı. “Hayır,” dedim, “hayır, bu çok güzel.”

Blake şüpheli görünüyordu.

“Hiçbir şey *yapmak* zorunda değiliz,” diye ısrar etti. “Sadece seni öpmek istedim.”

“Biliyorum!” dedim aceleyle. “Biliyorum. O yüzden değil.”

Cevap olarak kaşlarını çattı.

Derin bir nefes alıp gururumu bastırdım.

“Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok. Ya da ellerimi nereye koyacağıma dair.”

Blake’in ellerimin altındaki omuzları gevşedi.

“Ah,” dedi. Sesi biraz rahatlamış gibiydi. “Nereye istersen.”

Vücutlarımızın arasından, gri eşofmanının beline baktım. Ardından hemen bakışlarımı yüzüne çevirsem de Blake’in dudaklarım birbirine bastırdığını fark ettim. Yüzüm kırmızının mümkün olan en kırmızı tonuna dönmüştü.

Blake, aynı şekilde kızaran yanaklarıyla bana bakıp göz kırptı.

“Aklın gerçekten bel altına çalışıyor, değil mi?” diye sordu.

Kahkaha attım. Böylece eğilip beni tekrar öptüğünde her şey daha kolaymış gibi hissettim. Kollarımı Blake’in bedenine doladım. Gözlerimin kapanmasına izin verdim. Parmak uçlarımı hafifçe sırtında aşağı yukarı gezdirirken tırnaklarım tişörtüne değiyordu. Ardından, bana müsaade ettiği için ellerimden birinin aşağıya, gri eşofmanın kalçasını sardığı yere inmesine izin verdim.

On iki yaşındaki bir erkek çocuğunun duygusal olgunluğuna sahip olduğum için kıkırdadım.

“Şu an *gerçekten* kalçama mı dokunuyorsun?” diye sordu Blake ağzıma doğru.

“Nereye istersen demiştin,” diye karşı çıktım.

Kahkaha attı. Yatak alçalıp yükseldi. Blake'in uzanıp yatak örtüsünü üstümüze çektiğini görmekten ziyade hissetmiştim. Beyaz kumaştan bir denizin ortasında birbirimize sarılmış gibiydik.

Onu sonsuza kadar öpebilirdim.

Bu, insanların sürekli söylediği bir şeydi ama daha önce hiç anlayamamıştım. Öpüşmenin, insanların on beş dakika kadar bir süre sonra sıkılacağı bir şey olduğunu zannederdim. Birkaç dakika ağızlarınızı hareket ettirdikten sonra içinizden biri, *'şey acıktım galiba, burrito yemeye ne dersin?'* diyecekmiş de ânı bitecekmiş gibi.

Eğlenceli olabileceğini düşünmemiştim.

Parmakların tene her değişinin, bacağımanın onunkine her temasının, her bir nefesin...

Bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda nihayet ayrıldığımızda, ikimiz de derin nefesler alıyorduk.

"Tamam, sanırım bir dakikaya ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Nefesim kesildi."

"Yüzmeyi denemelisin," dedi Blake nefeslerinin arasından. "Harika bir kardiyo."

Kolunu çimdikledim. Kıvrılırken üstümüzdeki örtüleri itip bacaklarımızı birbirine sürttü.

Tanrı. Gri. Eşofmanları. Kutsasın.

Blake'e sırtarak bakıyordum. Yüzü benimkinin birkaç santim üstündeydi ve artık tamamen tanıdık geliyordu. Burnunun üzerindeki çiller, sol kaşının üstündeki küçük beyaz yara izi, parlak mavi gözleri. Nefeslerimiz düzene girerken birbirimize baktık.

"Burada kalmalıyız," diye fısıldadım.

"Bence eninde sonunda acıkacağız."

"Masamda balık kraker var."

"Güzel. Anlaştık o zaman."

Kahkaha attım. Sonra başımı birkaç santim kaldırarak burunun ucunu öptüm.

“Benden bıkacaksın,” diye mırıldandım. “Ben bile kendimden bıkiyorum.”

Blake kaşlarını çattı.

“Endişeleniyorum,” diye açıkladım. “Çok fazla.”

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak cevap verdi: “Bu mantıklı. Yani sırf insanlar yetersiz olduğunu düşünmesin diye okyanusta boğulma riskini göze *aldın*.”

Yüzüm kızardı.

“Aptalcaydı,” diyerek kabul ettim.

“Ne yapacağını bu kadar çok düşünen biriyle daha önce tanıştığımı sanmıyorum.”

Bunu nazikçe söylemişti. Sanki kim olduğum ve insanların benim hakkımda ne düşündüğü konusunda kaygılı olmam saçmaymış ama o bunu bana karşı kullanmıyormuş gibi. Anlıyordu. Bana rağmen beni önemsiyordu.

“Benden kurtulduğuna çok mutlu olacaksın,” dedim dalga geçerek. Boğazım garip bir şekilde tıkanmıştı.

Blake’in başı omzuma düştüğünde saçları yüzümün yan tarafını gıdıkladı. Dudakları tişörtümün üst kısmında, açıkta kalan tenimde hafifçe geziniyordu.

“Sana sadece üç gün daha sahip olduğuma inanamıyorum,” diye mırıldandı.

Söyleyebileceği en kötü şeydi.

Fermuarını çekip kaldırdığım hayali duygusal bavulumdaki her küçük endişe ve kaygı gün yüzüne çıktı. Gidecektim. Hayaleti bile kurmak için kendime müsaade etmediğim her şeyin; arkadaşların, ne istediğimi önemseyen bir aile üyesinin ve bir sevgilinin, yalnızca neyi kaybettiğimi bilecek kadar bana sunulup sonra ellerimden alınması çok zalimceydi.

Alaska’ya dönmek zorundaydım.

Kendinden emin, zeki ve yargılayıcı anneme.

Akıllı, tuhaf ve kaba babama.

Bana sadece grup projeleri ve ev ödevleri hakkında yazan sınıf arkadaşlarımdan mesajlarıyla dolu berbat telefonuma. Blake, Alissa ve Fletcher ikizlerinin olmadığı liseme.

Blake yanında gerildiğimi hissederek başını kaldırdı.

Yüzüne bakarken kendimi bırakmamaya çalışıyordum. Yine de gözyaşlarım aktı. Taşıp süzıldüler ve yüzümün yanından akararak şakaklarımdan gerisindeki saçları ıslattılar. Uzun acı verici bir an boyunca sessiz kalmayı başardıktan sonra derin bir nefes aldım. Nefes, göğsümde sıkıştı.

Hıçkırdım.

“Hey, hey, hey,” dedi Blake, yüzü düşmüştü.

Gözlerimi kapattım. Fakat bu da gözyaşlarının durmasına yetmedi. Yüzümü ellerimin arasına gömüp yatağımın beni tamamen yutmasını diledim.

“Gitmek istemiyorum,” dedim çatlayan sesimle, ardından tekrar hıçkırdım. “Özür dilerim.”

Blake’in parmakları saçlarımda gezindi.

“Hey,” diye fısıldadı. “Neden özür diliyorsun?”

Üzüntüyle oflayıp ellerimle gözlerimin altını sildim. Parmaklarımı kaldırıp baktığımda her yere ıslak maskaramı bulaştırdığımı fark ettim.

“Çok iğrencim,” diye inledim.

“Sana bir mendil ya da başka bir şey getirmemi ister misin?”

Başımı salladım. “Çok iyi,” burnumu çektim, “olur.”

Blake yataktan fırlayıp banyoma girdi.

Etrafı karıştırmasını, lavabonun altındaki dolapları açmasını, şampuan şişelerini ve duyduğum kadarıyla cımbızları devirmesini dinliyordum. Sonra elinde makyaj çıkarma mendilleriyle odaya döndü.

“Chloe bunlardan kullanıyor,” diye mırıldandı açıklamak istercesine. Plastik kapağı kaldırıp yanlışlıkla iki tane mendil

çekti. “İşte. İzin verir misin, tam olarak ne yapacağımı bilmiyorum ama...”

Gözlerimi kapatmamı istedi. Ben de ellerimi karnımın üzerine koyup Blake, temizleme mendiliyle göz kapaklarımdan maskara lekelerini silerken sabit durmaya çalıştım.

“Tamam, aç,” diye mırıldandı.

Açtım. Mendili bir parmağına sarıp dikkatli bir şekilde parmak ucunu gözlerimin altındaki hassas tenimde gezdirdi.

“Sanırım hallettim,” dedi Blake. Sesi kendinden memnun gibi geliyordu.

Tekrar burnumu çektim.

“Waverly?” diye fısıldadı.

“Ne oldu?”

“Tak tak.”

Karşı koyamadım. Kahkahalara boğuldum. Hangi şakayı yapacağının önemi yoktu. Ufacık bir şüphe zerresi dahi olmadan bildiğim tek şey, Blake Hamilton’ın beni, onu önemseydiğim kadar önemsiyor olmasıydı. Onu omuzlarından tutup aşağı çektim ve alnını *-teşekkür ederim-* burnunu *-seninle tanıştığım için çok mutluyum-* ve sonunda dudaklarını *-seni seviyorum-* öptüm.

Koridordan gelen adım seslerini duyabiliyordum.

Ama bu çok güzeldi...

Biri geliyordu.

İki dakika daha, lütfen. Bana biraz daha zaman tanı...

Kapı kırılırcasına çalındı. Gürültü o kadar korkunç ve rahatsız ediciydi ki Blake üstümden sendeleyerek çekilip yatağın ucundan yere düştü.

“Aç kapıyı!” diye emretti Rachel.

İçimden kendi kendime konuşurken küfürler ediyordum.

“Reddetmeye korkuyorum!” diye bağırdım bir anda. Yataktan kalkarken deli gibi odada kocaman bir insanı saklayabileceğim bir yer arıyordum ama odada bir şeyler saklamak için çok az yer vardı.

“Tamam, bunu bir kenara bırakıyorum çünkü komikti,” dedi Rachel. “Ama ciddiym Waverly, kapıyı aç. Blake’in orada olduğunu biliyorum. Ben orta yaşlıyım; kör, sağır ya da son derece aptal bir kadın değilim.”

Blake’le yatağın üzerinden birbirimize baktık. Evet. *Utanc* içinde olduğumuzu söylemek az kalırdı.

Utancımı yutup aceleyle kapıyı açmak için ilerledim. Rachel bir kolunu yüzüne kapatmış, diğerini de etrafta bir şeye çarpmamak için uzatmış hâlde içeri girdi.

“Herkes giyinik mi?” diye sordu.

Yüzümün daha da kızarması mümkün değildi.

“Evet! Aman *Tanrım*. Biz öyle bir şey... bunu...”

“Sadece Waverly’nin tak tak şakalarında iyi olması için uğraşıyorduk,” dedi Blake bir anda.

“Bunu neyi gizlemek için kullandığınızı bilmek bile istemiyorum,” dedi Rachel. Kolunu indirerek Blake’e bir bakış attı. “Partinizi böldüğüm için üzgünüm ama Blake, az önce baban beni aradı. Burada olacağını düşünmüş. Çıkmadan önce Chloe’ye bir şey söyledin mi ya da o sana bir şey söyledi mi diye soruyor.”

Rachel huzursuz görünüyordu. Elini nemden kabaran saçlarında gezdirirken parmaklarının titrediğini fark etmiştim.

Ters giden bir şeyler vardı.

“Hayır,” dedi Blake. Kaşları çatılırken bu kelimeyi uzatarak yavaşça söylemişti. “Barbeküden beri konuşmadık.”

Rachel ofladı.

“Sorun ne?” diye sordum, kollarımı göğsümde birleştirerek.

“Şey, Chloe gitmiş,” dedi Rachel. “George da nereye gittiğini bilmiyor. Hiçbir şey söylemeden arabayı almış. Yapması gereken bir işi olduğunu falan söylemiş olabileceğini umut ediyordu. Hiç bilmiyorum. Bu havada işi ne olursa olsun beklerdi.”

Çaresizce omuz silkti.

Chloe muhtemelen hâlâ barbeküde olanlara üzülüyordu. Belki de biraz araba sürmenin onu sakinleştirebileceğini ya da gerginliğini atmak için hızlıca bir markete uğrayabileceğini düşünmüştü. Sıkıntılı bir ruh hâlindeyken yumurta, un ve kakao tozu alma ihtiyacını anlayabiliyordum. O yüzden pek endişelenmemiştim. Chloe'nin sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Aynı şeyi söylemek için Blake'e döndüm.

Yakında döner. Eminim iyidir.

Fakat Blake'in yüzündeki ifadeyi görünce kelimelerim tuzla buz oldu. Tamamen hareketsiz duruyordu ve rengi solmuştu.

"Gitti mi?" diye fısıldadı.

Bölüm 23

Panik atağın semptomları şöyleydi:

Hızlanan ve sıkışan kalp atışları, çarpıntı, terleme. Göğüs ağrısı ya da rahatsızlığı, nefesin kesilmesi, titreme. Mide bulantısı. Baş dönmesi. Baygınlık. Sarsaklık. Çevreye yabancılaşma, kendinde olmama hissi. Kontrolü kaybetme korkusu. Ölüm korkusu.

Bunların hiçbirini o an bilmiyordum.

Yine de içgüdüsel olarak Blake'in iyi olmadığını biliyordum.

Yatağımdan kalktığımda, odanın diğer ucunda olmasına rağmen aramızda okyanus kadar geniş bir boşluk olduğunu hissettim. Birkaç dakika öncesinin mutlu izleri (dağınık saçlar, buruşuk tişört, yanaklardaki kızarıklık) hâlâ oradaydı ama şimdi, buz gibi panikten bir örtünün altına gizlenmişti.

"Chloe gitti," dedi tekrar. "*Terk etti.*"

"Yani," diye mırıldandım, "*teknik olarak* evet ama..."

Blake yapmacık, hırçın bir kahkahayla sözümü kesti.

"Isabel'i almamış bile!" dedi şaşkınlıkla. "O... ne büyük bir *pislik*. Çocuğu bırakmış."

Kapının yanında duran Rachel, avuçlarını kaldırarak Blake'e doğru bir adım attı. Blake onu görmüyor gibiydi.

"*Geri geleceği için* Isabel'i almadı," diye açıkladı Rachel çok sakinçe. "Seni tedirgin etmek istemedim, Blake. Özür dilerim. George, siz ikinizin evde konuşup daha da gerildiğinizden endişe etmiş. Hepsi bu. Chloe öyle bir şey..."

"Bizden kurtuldu."

Blake ellerini zaten dağınık olan saçlarına uzatarak başa çıkılmaz tutamları çekiştirdi. İnanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. Hareketleri düzensizdi. Gergindi. Tüm bedeni son raddesine kadar çekilmiş ve sonra kopmuş bir lastik gibiydi.

“Öyle bir şey yapmaz,” dedim.

“Hayır.”

“Ciddiyim, Blake, o-”

“Hayır, hayır. *Hayır.*”

Yüzünü ellerine gömerek gözlerini ovuşturdu. Sonra kollarını iki yanına indirip korkutucu bir kararlılıkla yatak odamın kapısına doğru ilerlemeye başladı.

“Benim gidip... lanet olsun.” Topukları üzerinde dönüp çamurlu ayakkabılarını bıraktığı pencerenin altına döndü. Önce bir ayağı sonra diğeri üzerinde durarak ayakkabılarını giydi. Bağcıkları çözmekle uğraşmamıştı bile. “Arabanızı ödünç almam gerekiyor, Bayan Lyons.”

Rachel gözlerini kırptırarak ona baktı.

“Blake,” dedi. “Bence bu iyi bir fikir değil.”

Aslında bu olabilecek en *kötü* fikirdi ama Blake sinir krizinin eşiğindeyken, bunu ona açıklamaya çalışmak aptalca görünüyordu.

Ayakkabılarından birinin arkası ona sıkıntı çıkartıyordu.

Öfkeyle bağırıp bağcıkları çözmek için ayağını yere indirdi. Kaşları çatılmış, dudakları somurtarak kıvrılmıştı.

“Onu bulmam lazım,” diye ısrar etti Blake, başını iki yana sallarken. “Babama bunu yapamaz.”

“Yağmur durana kadar bekleyelim,” dedim.

Blake ayağa kalktığı anda ayakkabılarını ve yeşil bisiklet yaka kapüşonlusunu giymişti.

“Beklemeyeceğim.”

Arkasını dönüp odamın penceresini açtı ve çatıya çıktı. Peşinden iki adım atmıştım ki durmamın daha iyi olacağına karar

verdim çünkü yağmur yağarken bir çatıdan inmek, benim için iki bacağımı da kırmak anlamına gelebilirdi.

“Az önce ne oldu?” diye sordu Rachel. Odama kapıyı çalmandan girmiş olsaydı, nasıl dehşete kapılmış gibi bakacağını düşündüm, şimdi tam da o şekilde bakıyordu.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ama ben de onunla gidiyorum.”

Odamdan çıkmadan önce söylediğim şey, muhtemelen bu zamana kadar bir odayı terk ederken söylediğim en dramatik dramatik şeydi. Koridora çıkıp merdivenlerden aşağı koştum ve ön kapıda durup deli gibi ayağıma giyebileceğim parmak arası terlik olmayan bir şey aradım.

Rachel’in adımları peşimden hızla merdivenleri iniyordu.

Kendimi tartışmaya hazırlamıştım.

“Waverly, dışarıda yağmur yağıyor...” diye başladı.

“Gitmek zorundayım!” dedim elimdeki spor ayakkabıyla arkamı dönüp omuzlarımı dikleştirirken. “Etrafta yalnız başına koşuşturmasına izin veremeyiz. Birine ihtiyacı var. Bir *arkadaşa* ihtiyacı var. Ben...”

Rachel, kahramanca monoloğumu holdeki dolaptan büyük kırmızı bir plastik yığın çıkarıp göğsüme doğru iterek kesti.

“Biliyorum, farkındayım! Bunu al.”

Plastik yığına yakından bakınca, önünde alaycı bir şekilde başparmaklarını kaldırmış Mickey Mouse ve arkasında da Disney logosu olan bir yağmurluk olduğunu fark ettim.

“Bu... Bu senin için sorun olmaz mı?” diye sordum biraz şaşkınca.

Rachel başını iki yana salladı.

“Ebeveynlikle ilgili temel şeyleri bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama siz çocukların şu an ebeveyne ihtiyacınız olmadığını *biliyorum*. Birbirinize ihtiyacınız var. Git de Blake’e yetiş. Ben Lena ve Jesse’yi arayıp olanları anlatırım.”

Boğazımdan boğuluyormuşum gibi bir ses yükseldi.

Sonra öne doğru atılıp kollarımı halamın omuzlarına sarıp ona sıkıca sarıldım.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Avucuyla kürek kemiklerimin arasını okşayıp bana baktı. Ben ayakkabıların bağcıklarını bağlayıp yağmurluğu alırken, gözleri garip şekilde ıslanmıştı. Ön kapıyı açtı. Fırtınaya adım atarak ön taraftaki çimlerin yarısına kadar geldiğim sırada ayağım kaydı ve resmen yere yapıştım. Yağmurun gürleyen sesinin ardında, uzaktan Rachel’in nefesinin kesildiğini duydum.

“İyi misin?” diye seslendi verandadan.

Ayağa kalktım.

Pijamalarım çamura bulanmıştı. Eve doğru döndüğümde ben de Mickey de halama başparmaklarımızı kaldırdık.

“Belki de koşmamalısın,” diye önerdi, kaşlarını sanki dışarı çıkmama izin verdiğine pişman olmuş gibi çatarken.

“Tamam!”

Tekrar fırtınaya karıştım fakat bu sefer daha yavaş hareket ediyordum.

Blake’i yağmurda zar zor takip etmenin hiçbir romantik yanı yoktu. Gri gökyüzü ve insafsız yağmurda onun içindeki karmaşayı yansıtan şiirsel bir yan varmış gibi gelmiyordu. Ayrıca Mickey Mouse yağmurluğumun kıcı çamura bulanmış şekilde kaldırımında yürürken, arkadan bana bir Adele şarkısının montajlanacağını da hiç sanmıyordum.

Soğuktu, ıslaktı ve acınasıydı.

Holden’ın havasında öyle yoğun bir sis vardı ki önümdeki dört beş evi zar zor görebiliyordum.

Rüzgârın acımasızlığının da yardımı dokunmuyordu. Palmiye ağaçları titriyordu ve yağmur kör açılardan hızla yağıyordu. Öyle ki yağmurluğumun başlığı bile yüzümü soğuk damlalardan koruyamıyordu. İçimden, Blake’in göz makyajını çıkartmama yardım ettiği için ne kadar memnun olduğumu

düşünüyordum çünkü makyajımın bu tropik fırtınaya dayanması mümkün değildi.

Blake'i yağmurun pusu arasında fark edene kadar üç buçuk blok kadar yürümüştüm.

Saçlarından ayakkabılarına kadar sıırılsıklamdı ve omuzları rüzgârdan öne doğru eğilmişti. Rachel'ın evinde yaşadığı o çılgın anı aşmış gibiydi çünkü koşmama sözümü bozmama gerek kalmadan ona yetişebilmişim.

Blake'e ne diyeceğimi bilmediğim için hiçbir şey söylemedim.

Sadece peşine takıldım.

Derin düşüncelere dalmış olacak ki, beni fark etmesi beş altı saniyesini aldı. Fark ettiğindeyse bir anda yürümeyi bıraktı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Ona doğru dönüp biraz alaycı bir şekilde omuz silktim.

"Yürüyüş denebilir."

Blake iç çekerek başını iki yana salladı.

"Eve dön, Waverly."

Yanımdan geçip sokakta ilerlemeye cesaret edebildiğinde, adımları öncekinden daha sert ve daha hızlıydı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum peşine takılarak.

Blake beni görmezden geldi.

"Köşedeki dükkânda mola verebilir miyiz?"

Elleri yumruk oldu.

"Biraz acıktım."

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Blake yürümeyi bıraktı.

İşte, diye düşündüm. Fakat zaferim kısa sürmüştü çünkü yüzüme döndüğünde ifadesinde korkunç bir şey vardı.

"Konuşmayı *kes*," diye tersledi beni.

Sanki yaralanmışım gibi canım acıdı.

"Beynini kullanmaya başladığında keseceğim!" diye karşılık verdim. "Bu çok aptalca, Blake. Bu şimdiye kadar yaptığın en

aptalca şey. Fakat yalnız yapmana izin vermeyeceğim. Bu yüzden bir kez daha soruyorum, *nereye gidiyoruz?*”

Dişlerini sıkıp başını iki yana salladı, bakışları sokağın diğer tarafına çevrilmişti. Ben hariç her yere bakıyordu.

“Bu senin sorunun değil,” dedi.

İnsanlar fazla stres altındayken istemedikleri şeyler söylerlerdi. Bunu mantıken biliyordum. Blake’in, Chloe’yle ilişkilerinin dönüşü olmayan bir noktaya gelmesinden korktuğunu ve bu yüzden sinirli olduğunu biliyordum. Belki de nazık olmalıydım. Belki de üzerinde el yazısıyla “*Hoş geldiniz*” yazan o kapı paspasları gibi olmalıydım. Fakat onun yerine öne doğru atılarak onu göğsünden ittim.

Blake bir adım gerilerken, irileşen şaşkın gözleriyle bana baktı.

“Ne oluyor be?” diye sordu.

Kalbim deli gibi atıyordu. Kızgındım. Öfkeliydim.

“Bu *benim* sorunun,” dedim. Sesim öfkeden titriyordu. “Ben senin arkanı kolluyorum, sen de benim. İşler böyle yürüyor.”

“İşler nasıl yürüyor?”

“Sevgiyle!”

Blake’in omuzlarındaki gerginlik, bir anda sanki şişirme yerinden serbest kalmış bir balon gibi gevşedi.

“Sevdiğin insanları umursarsın,” dedim anında. Kelimeleirim, yanlışlıkla bir tepenin doruk noktasından ittiğim devasa bir kütle gibiydi. “Onları terk etmezsin. *Bu yüzden* Chloe’nin gerçekten gitmediğini biliyorum. Çünkü siz bir *aileniz* ve sen aileni terk etmezsin.”

Blake başını iki yana salladı.

Nefesleri benim sesim gibi titriyordu.

“Ben onun oğlu değilim,” diye karşı çıktı.

“*Fark etmez!*” diye bağırdım. “Kim böyle saçma teknik detaylara takılıyor ki? Ben de Rachel’in kızı değilim ama bana kim

yemek veriyor? Eve döndüğümde günümü bana kim soruyor? Kim romantik kitaplarını okumağa izin veriyor? *Rachel*. Aileler karmaşıktır, Blake. Fakat Chloe kimsenin yerine gelmedi. Onu annenin yerine koymana gerek yok, sadece ona kahrolası bir şans ver.”

Kelimelerimin ağırlığının, üzerimdeki kıpkırmızı Mickey Mouse yağmurluğu ve pijamamla uyumsuz olduğu gözümünden kaçmamıştı. Fakat bazen hayatımızdaki en büyük anlar, onlara pek de hazırlıklı giyinmediğimiz zamanlarda gerçekleşirdi.

En azından yağmur duruma uyuyordu.

Blake burnunu çekti.

Sonra içten bir şekilde ağlamaya başladı. Kaldırıma yığılıp cenin pozisyonu almasından endişelendiğim için ona yaklaşıp kollarımı beline doladım ve delirmiş gibi atan kalbini çenemde hissedecek kadar sıkıca ona sarıldım.

Blake’in sarılmama karşılık vermesi biraz zaman aldı. Yağmurluğumun plastik kumaşı kollarının ağırlığı altında eziliyordu.

Zayıf bir kahkaha attı.

“Ne *giyiyorsun* sen öyle?” diye sordu, sesi boğuktu.

“Sonra konuşuruz,” diye homurdandım göğsüne doğru, “şimdi sarıl.”

Orada ne kadar dikildiğimizi bilmiyordum. Birbirimize sarılmıştık ve yağmur bizi ıslatırken, rüzgâr da etrafımızdaki palmye yapraklarını uçuşturuyordu. Blake’in nefesi ara sıra göğsünde sıkışıyor, boğuk bir şekilde hıçkırıyordu ama yine de sadece dudaklarını omzuma bastırıp beni kendine çekti.

Sonunda ayrıldığımızda, yağmurda iki araba farı bizi ışığa boğdu.

Fırtına pusunun ardında beyaz bir Range Rover vardı. Kaldırımın yanında durduğunda yolcu koltuğunun camından Lena’nın yüzünü gördüm. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

El salladım.

Sonra başımı kaldırıp Blake'e baktım. Gözleri kızarmış ve şişmişti, burnu da biraz akıyordu ama sakinleşmişti. Bana karşılırsa yine kendi gibi görünüyordu.

"Artık bu yağmurdan çıkabilir miyiz?" diye sordum.

Başını salladı.

• Sonra burnunu çekti.

Ardından öne doğru eğilerek dudaklarıyla yanağımı okşadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Her zaman," diye fısıldadım.

Yanağımı bir kez daha öptükten sonra geri çekildi.

"Ayrıca bu yağmurluğun içinde çok ateşli görünüyorsun."

"Zorlama."

Range Rover'ın arka kapısı açıldı ve Jesse, başını yağmura doğru uzattı. Bukleleri sallanırken gözleri kısılmıştı.

"Bu *Not Defteri* filmi değil. Arabaya binin artık," diye seslendi.

Uzaktan Lena'nın, "Kes şunu, Jesse," gibi bir şeyler mırıldandığını duydum.

• Önce Blake arka koltuğa geçti. Ben de onu takip ederken, Alissa'nın deri koltuklarına ne kadar çamur bulaştırdığımızı fark ederek utandım. Kapıyı kapatıp rüzgârı ve yağmuru dışarıda bıraktım.

"Koltuklar için çok özür dilerim," dedim Alissa'ya.

"Endişelenme," dedi Alissa dudağının kenarı kıvrılırken. Sürecü koltuğundan arkasını döndüğünde, Lena'yla ikisi koltukların arasındaki boşluğu suratlarıyla kapatmışlardı. "Yıkattırıp faturasını babama gönderirim."

Gülümseyerek ona baktıktan sonra koltuğuma yerleştim.

Bir an için arabada sessizlik oldu. Yağmur damlalarının tı-kırtısı metale çarpıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jesse sonunda. Elini Blake'in dizine yaslamıştı.

Blake titrek bir nefes alarak başını aşağı yukarı salladı.

“Evet,” dedi. “Evet, iyiyim.”

Ben de bir elimi diğer dizine koyup hafifçe sıktım.

“Bizi korkuttun,” diye mırıldandı Alissa.

Ardından Alissa da elini uzattı.

Blake elini tuttu.

Lena, elini onlarınkinin üstüne koydu ve Jesse de bu yığına bir ek yaparak, başıyla beni işaret etti ve herkesin elinin üstüne elimi koyma sırasının bende olduğunu gösterdi. Biraz tuhaf ve tedirgin edici bir hareketti ama söylemek zorunda olmadığımız şeyleri gösteriyordu.

Senin için buradayız.

Arkanı kollayacağız.

Biz bir aileyiz; karmaşık, kopuk ve ihtişamlı bir aile.

Bölüm 24

Uzun bir süre Alissa'nın arabasında oturduk. İlk başta sessiz ve açık yüreklilikle konuşmaya başladık. Ancak bir süre sonra birisi, Jesse'ye telefonuna takabileceği bir uzatma kablosu uzattı ve o da bizi, yalnızca Norveç kız müzik gruplarının pop şarkılarından oluşan *Spotify* müzik listesiyle tanıştırdı. Hiçbirimiz onu takmıyorduk ama Alissa, sürücü koltuğunda öne doğru kayıp kendi kendine gülümseyerek davul sesinin ritmine eşlik ediyordu.

Blake'in eliyse kucağıma uzanıp benim elime dolandı.

Sonunda arabanın camlarına yağmurla çarpan rüzgâr o kadar sert esmeye başladı ki fırtınanın, içinde beş kişinin olduğu Range Rover'ı devirmesi mümkün mü diye düşünmeye başladım. Böylece eve dönme vaktinin geldiğine karar verdik.

Sokağımıza ulaştığımızda Blake gerildi. Ani değişiminin sebebini fark etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Hepimiz Hamiltonların gümüş rengi sedanının garaj yolunda park edildiğini ve bir 2004 Honda Accord'a yakışacak uğursuzlukla orada durduğunu fark etmiştik.

Chloe evdeydi.

“Bak, Blake! O...” diye başladı Jesse ve Lena ekledi: “Senin için onunla kavga ederim...” ardından Alissa da araya girdi: “Kim takar be...” sonra da ben ekledim: “Bu harika!”

Blake, biz hep bir ağızdan konuşup onun istemediği cesareti ve tavsiyeleri art arda vermeye çalışırken iç çekti.

“Çocuklar,” dedi sonunda hepimizi susturarak. “Ben iyiyim.”

Bu söylediği, neredeyse ailesinin arabası kadar mütevazıydı ama konuyu düşününce bir o kadar da uğursuzdu. Alissa, Lena, Jesse ve ben birbirimize bakarken kaşlarımız havalanmış, gözlerimiz irileşmişti; hepimiz Blake'in ne yapacağını ön görecektik kadar onu tanıyan birini bulmaya çalışıyorduk.

Sakin görünüyordu. Bu iyi mi yoksa kötü müydü bilemiyordum.

Alissa, arabayı garaj yolunda Hamiltonların sedanının arkasına çekti. Jesse, telefonunu kablodan çıkarıp ritmik davul solo sunun sesini kesti ve hepimiz yağmura adım atarak hızla veranda-ya koştuk.

Chloe ve George'u yemek odasında bulmuştuk. Yuvarlak masada yan yana oturuyorlardı ve sandalyelerini birleştirmiş fısıldayarak konuşurken başlarını eğmişlerdi. George, kolunu Chloe'nin sandalyesinin arkasına uzatmış, parmaklarıyla onun sırtına şekiller çiziyordu. Chloe'ye gergin bir şekilde masada duran gözden kaçırması zor olan beyaz poşetin ipleriyle oynuyordu. Çok özel bir âna benzeyen bu sahneyi bölmekten nefret etsem de, Jesse evin kapısını kapattığı an gizli saklı hiçbir şey kalmadı.

Chloe yerinden sıçradı.

“Çocuklar,” diye karşıladı George bizi.

Oğluyla beni süzerken kaşları çatılmıştı. Gerçekten de görülmeye değerdik. Blake kapüşonlu ve eşofman giyyordu, bense çamura bulanmış pijamamın üzerine Disney World'ten kıpkırmızı bir yağmurluk giyyordum ve ikimiz de küçük yürüyüşümüzden ötürü hâlâ sıırılsıklamdık. Alissa, Lena ve Jesse oturma odasıyla yemek odası arasındaki eşikte duruyorlardı. Onların yanında durdum ve Blake'in, üvey annesiyle yüzleşmek için ebeveynlerine doğru adım atmasını izledim.

Ne boş yüzünü, ne de beden dilini çözemiyordum. Chloe de onun duygusal durumunu ölçme konusunda eşit derecede zorlanıyormuş gibi görünüyordu çünkü avuçlarını kot pantolonuna

silip Blake'in gözlerine bakarken gergin olduğunu fark edebiliyordum.

"Üzgünüm," dedi Chloe, saçlarını kulaklarının arkasına iterek. "Ben... Ben o kadar vakit geçtiğini fark etmedim. Sandım ki... Sadece Marlin Körfezi'ndeki *Apple* mağazasına gittim, sürpriz yapmak istemiştim."

Yemek masasının üzerindeki poşeti kaldırdı.

Ardından dönüp, iplerinden tuttuğu poşeti Blake'e uzattı. Zeytin dalıydı.

"Telefonun için çok üzgünüm," dedi Chloe.

Blake, uzun korkunç bir an boyunca poşete baktı. Ardından uzanıp elinden aldı. Sonra içine bile bakmadan poşeti dikkatli bir şekilde parke zeminde ayağının yanına bıraktı.

Ardından Chloe'ye sarıldı.

Pek koordine görünmüyorlardı. Tıpkı hayatları boyunca hiç sarılmayıp, bunu sadece akademik metinlerde okuyan iki insana benziyorlardı. Blake kollarını Chloe'nin beline sarmak için eğildi. Chloe'nin kollarından biriye bu kucaklaşmanın arasında kalmıştı. Blake'in omzunun üzerinden görebildiğim kadarıyla, gözleri şoke olmuş bir şekilde irileşmişti. Ancak kısa bir anın ardından ne olduğunu farkına varabildi. Kolunu kurtardı. Ve sonra Chloe, fazlasıyla heyecanlı bir şekilde kollarını Blake'in geniş omuzlarına sardı.

Chloe, gözyaşlarıyla dolan gözlerini sıkıca kapattı.

George, masadan kalkıp başını sallayarak ikisini yalnız bırakmamız için odadan çıkmamızı işaret etti.

"Çok iyi geçti," diye fısıldadı Lena, oturma odasına doluştuğumuz sırada.

"Bugün hayatının en uzun günüymüş gibi hisseden birisi daha var mı?" diye sordu Jesse. Oturduğu tekli koltukta, neredeyse çenesinin göğsüne degeceği kadar yayılmıştı.

George'la aynı anda ellerimizi kaldırıp birbirimize baktık.

"Halan aradı," dedi. "Oğluma senin yetiştiğini söyledi."

Başımla onayladım.

“Teşekkür ederim.”

“Ne demek,” dedim, sanki tropik bir fırtına sırasında sinir krizi geçiren sevgilimin peşine düşmem sıradan bir hafta sonu etkinliğiymiş gibi.

“Sana havlu getirmemi ister misin?”

“Lütfen.”

George başını sallayarak üst katta kayboldu.

Boynunu eğerek koltuğun arkasından yemek odasına bakmaya çalışan Lena, “Ne konuştuklarını duymak istiyorum,” diye mırıldadı.

Alissa koltuk yastıklarından birini alıp Lena’ya vurdu. “Kabalık etme. Biraz mahremiyet... Ah, baksana şunlara. Gerçekten *konusuyorlar*. Yani gerçekten samimi görünüyorlar. Delice bir şey.”

“Değil mi?” dedi Lena. “Waverly, bu çocuğa ne yaptın sen?”

Üçü de oturdukları yerden bana baktı.

Yüzüm kızarmıştı. Omuz silktim.

Alissa şeytani bir şekilde sııttı. “Sen söyledin.”

“Ne söyledi?” diye sordu Jesse.

“Chloe’nin Blake’i sevdiğini,” dedi Lena.

“Ah. O konu.” Jesse elini sallayarak geçiştirdi.

Kollarımı göğsümde birleştirip öfkeyle homurdandım.

“Herkes gerçekten de...”

“Tamam, hadi bakalım!” George Hamilton merdivenlerden iniyordu. “Sana havlu getirdim!”

Ağzımı o kadar hızlı kapatmıştım ki neredeyse dilimi ısıracaktım. Arkadaşlarım, yüzlerinde ukala sırıtışlarıyla durmuş, havluyla saçlarımın uçlarını kurulamamı izliyorlardı.

Chloe ve Blake de tam o an içeri girmeye karar vermişlerdi. İkisinin de gözleri şişmişti ancak mutlu oldukları dışarıdan görünüyordu.

“Tamamız,” dedi Chloe mahcup bir kahkahayla. “Herkes-ten özür dileriz.”

Blake gülümsedi.

Gözlerime baktı ve sanki *işi çözdük* der gibi başını bir kez salladı. Hepimiz orada durmuş birbirimizin varlığının tadını çıkarırken, sessiz huzurlu bir an oldu.

Sonra Jesse konuşmaya girdi: “Evet. Kimler pijama partisi ister?”

Ebeveynler ve vasiler arandı; üst katta kızlar olmayacak, uyku tulumlarını paylaşmak yok, George’un iyi viskilerini tuttuğu dolaba kimse dokunmayacak gibi kuralların hızlıca üzerinden geçilip pazarlıklar yapıldı. Chloe tüm bunları, elleriyle oynayıp çok zorlayıcı olmadığına ya da sınırı aşmadığını emin olmak için ara ara Blake’e bakarak söylemişti.

Anlatmayı bitirdiğinde Blake başını salladı, “Tamam, efendim.”

Chloe’nin omuzları bir rahatlamayla gevşemişti. “Kurabiye ister misiniz gençler? Kurabiye yapacağım. Çikolata parçacıklıya ne dersiniz? *S’more*²² da olabilir? İkisini de yapabilirim. En iyisi ikisini de yapayım.”

Chloe hızla mutfığa ilerlerken, ev sahibesi olmanın verdiği heyecanla yerinde zıplıyordu. Blake’le Jesse uyku tulumlarını, battaniyeleri ve yastıkları almak için üst kata koşarken Alissa, Lena ve ben de sehpayı oturma odasının bir kenarına iterek halının üstünü boşalttık. İkisi birer mimar gibi malzeme yerleşiminden bahsetmeye başlamışlardı. Onlar beş kişinin bir odada rahatça nasıl yatacağını planlarken, geri çekildim. Aklım hâlâ az önceki konuşmadaydı.

Sen söyledin.

Söylememiştim. Tam olarak değil.

Söylemeli miydin? Ah, Tanrım. Midem bulanıyordu.

22 İki bisküvi arasına marşmelov ve çikolata koyularak yapılan bir kamp ateşi atıştırılmalı-ğın.

Chloe devasa bir tabakta kurabiye getirdiğinde, stresten bulan midemi mucizevi bir şekilde yatıştırmayı başardım.

“Waverly, tatlım, sana pijama vermemi ister misin?” diye sordu Chloe, üstümü süzerek.

“Harika olur!” dedim ağzım çikolata parçacıklı kurabiyeyle doluyken.

On beş dakika sonra pişman olmuş bir şekilde, pembe renginde ve üzerinde kar taneleri olan pijamayla banyodan çıkıp alt kata inmiştim. Pijamanın kolları bileklerime kadar bile gelmiyordu. Alt kısmı baldırımın yarısında kalmıştı. Fazlasıyla sıcak bir duş aldığım için, yüzümün de pijamayla aynı renk olmasının hiç faydası olmamıştı.

“Şu an çilekli şeker gibiyim,” dedim.

Alissa kahkaha atmamaya çalışsa da berbat bir şekilde başarısız oldu.

“Bir saniye kıpırdama,” diye mırıldandı Lena, telefonunu kaldırırken. “Bir e-postamı,” flaş patladı, “kontrol edeyim.”

Ofladım.

Alissa, “En azından kurusun,” diye teselli etti.

Güzel bir *teselliydi*. Ayrıca bu yaz daha kötü şeyler giydiğim de olmuştu. En azından Chloe polyester giymek için fazla burjuvaydı ve yüzde yüz pamuktan bir takımın içindeydin.

Islak kıyafetlerimi kolumun altındaki alışveriş poşetine sıkıştırdım ve lavabonun başında tartışan Alissa ve Lena’nın yanından ayrılıp oturma odasına yöneldim. Blake benim yerleştiğim koltuğun yanına uyku tulumunu sermekle meşguldü. Temiz bir eşofman ve uzun kollu tişört giymişti. Islak saçlarına bakılırsa o da duş almıştı.

“Jesse nereye gitti?” diye sordum.

Blake yastığını kabarttı.

“Üst katta, birkaç tane daha battaniye alıyor. Uyku tulumunun yerini değiştirmeli miyim? Jesse şu tarafta yatacak ve uykusunda tekme atıyor, gecenin bir yarısı burnumu kırmasından

korkuyorum. Aslına bakarsan sabahları kokan ağzı yüzüme tekme atmasından daha berbat yani...”

“Seni seviyorum.”

Yüce Tanrım, diye düşündüm dehşet içinde. *Bu bendim. Bunu ben söylemiştim.* Ne halt yemeye bu tür olaylarda zamanlamam bu kadar kötüydü ki?

Blake’in dudakları aşağı doğru kıvrılırken ellerini beline koydu.

“Lanet olsun,” diye homurdandım.

Şimdi durum daha da kötü olmuştu. Omuzlarım düşerken bir elimle gözlerimi kapattım. Beni Hamiltonların oturma odasından mancınıkla fırlatmaya yarayan bir buton olmasını diliyordum.

“Öylece söylemek gibi bir niyetim *yoktu...*”

“Önce ben söylemek istiyordum.”

Nefesim bedenimi terk etti. Rahatlayarak yarı kahkaha yarı bağırma benzeri bir ses çıkardım. Ardından öne doğru uzanıp Blake’in koluna vurdum. Yüzümü buruşturup ona kızıyormuşum gibi görünmek istesem de, gülümsediğime emindim.

“Seni *koca aptal*. Çok gerildim!”

Blake öne doğru atılıp burnumun ucunu öptü ve ben tekrar ona vuramadan kollarını etrafıma doladı.

“Özür dilerim, Waverly,” dedi alnıma doğru kahkaha atarken. “Yani ben de seni seviyorum. Ama bunu söylemek için büyük bir planım vardı... Eh, bu oturma odası dünyada en az romantik olan yer.”

“Portatif tuvaletler,” diye mırıldandım tişörtüne doğru.

“Bu oturma odası dünyada en az romantik olan *ikinci* yer,” diye düzeltti.

Gözlerine bakabilmek için başımı geriye çektim. Elektrik mavisi. Neşeyle parlıyorlardı.

“Beni seviyorsun,” diye onunla uğraştım.

Anında başını salladı.

“Evet. Waverly, sen-”

“Kanka! Şu battaniyeye bak!” Jesse merdivenlerden inerken bağıırıyordu. Bedeninin üst kısmı kollarındaki devasa battaniye yığınının arkasında saklanmıştı. “Hayatımda dokunduğum en yumuşak kahrolası battaniye.”

Blake iç çekerek gözlerini sıkıca yumdu.

“Çok romantik olacaktı,” diye mırıldandı.

Omuz silktim. “Bence yeterince romantikti. Sen. Ben. Fırtınalı hava durumu. Bu korkunç pijamalar. Jesse. Başka ne isteyebilirdim ki?”

Jesse bir yığın battaniyeyi yanımıza bıraktı. “Film falan izleyecek miyiz? Çünkü *Mamma Mia!*’yı izlemeyeli bir *hayli* oldu. Benim oyum belli.”

Jesse, *The Godfather*’ı izlemek isteyen Lena tarafından hızla reddedildiğinde, aralarında şahit olduğum en yetenekli taş kâğıt makas oyunu dönmüştü.

Chloe ve George, kurabiye yiyip klasik film izlemek yerine ergence şeyler yapmamızdan korktukları için bir süre bizimle takıldılar. Ancak sonunda düzgün vakit geçiren bir grup ahmak olduğumuzdan ve George’un iyi viskisinin de tehlikede olmadığından emin oldular.

“İyi geceler!” diye seslendi Chloe, ikisi birlikte üst kata çıkarken. “Sabah görüşürüz. Fransız tostunu ister misiniz? Ya da omlet? İkisini de yapayım...”

George bir elini Chloe’nin sırtına yerleştirerek hafifçe merdivene doğru itti.

Ardından o da, “İyi geceler, çocuklar!” diye seslendi.

Daha önce hiç pijama partisine katılmamıştım. Güzeldi. Film pek benim tarzım olmasa da Lena’nın bütün replikleri bilmesi ve oldukça iyi Sicilya aksanı yapması hoşuma gitmişti. Chloe’nin kurabiyelerini de beğenmiştim. Koltukta beni seven ve benim de sevdiğim sevgilimin yanında oturmayı da sevmiştim.

Yarını ve babamın gelişini düşünmemeye çalıştım.

O an harcanamayacak kadar güzeldi.

Daha sonra, yağmur damlaları çatıya vururken ve odayı Lena'nın düzenli horultuları sarmışken koltuğun kenarından bakabilmek için arkamı döndüm. Blake sırt üstü yatmış, uykutulumunu göğsüne kadar çekip kollarını dışarıda bırakmıştı. Elini bana doğru uzattığında, hiçbir şey söylemeden elini tuttum.

Parmaklarımız birbirine dolanıp sıkıca sarıldı.

Bölüm 25

Rüyamda fırtınanın erkenden vurduğunu, halka açık havuz taştığı için suyla dolan sokaklarda Fletcher ikizlerinin sörf tahtalarıyla yanımdan geçtiğini ve babamın arayıp Holden'a olan bütün uçuşların süresiz olarak iptal edildiğini söylediğini gördüm.

Bu gerçekten çok ama çok güzel bir rüyaydı.

Fakat Hamiltonların oturma odasını boğuk bir şekilde aydınlatan mavimsi sabah ışığı ve ortamdaki tek ses olan arkadaşlarımızın hafif (pek de hafif olmayan) horultularıyla uyandım. Artık yağmur yağmadığını fark edene kadar her şey çok huzurluydu.

Doğa Ana beni kurtarmayacaktı.

Rachel'la birlikte neon yeşil Volkswagen'ine binip havaalanı terminaline geldiğimizde, içimde kıyamet kopmak üzereymiş gibi bir his vardı. Tekrar burada, yazımın başladığı yerde olmak garipti ama her şeyi Rachel'ın bakış açısından izlemek daha da garipti.

Babam gelen yolcu kapısının dışında bekleyen tek kişiydi. Her zamanki gibi gözlüğünü takmış, gömleğini, hâkî renk pantolonunu ve yürüyüş botlarını giymişti; sırtında omuzlarına taktığı kocaman bir kamp çantası vardı. Koltuk altlarındaki yarım ay şeklindeki lekeler ve yanaklarının üst kısmındaki kızarıklar bana rahat olmadığını gösteriyordu. Uzun zamandır babamla

aynı şeyi hissettiğim ilk andı. Rachel'in beni almaya geldiği gün ben de böyle tuhaf mı görünüyordum diye merak ettim.

Rachel, çarpmamaya kararlı bir şekilde dikkatle kaldırıma yanaştığında camımı indirdim.

"Jeffery," diye seslendi Rachel, "saçını kestirmen lazım."

Babam inanılmaz alınmış gibi görünüyordu. "Seni görmek de çok güzel."

Rachel'inkine çok benzeyen darmadağınık kahverengi buk-
leleri biraz *baştan çıkmış* gibiydi ama ben buna alıştım. Babam kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği yemek ya da saçını kestirmek gibi basit insancıl işleri unutacak kadar kendini araştırmasına verecek türden bir insandı.

"Selam, baba," dedim dışarı çıkmak için kapımı açarken. Yüzüme defalarca provasını yaptığım gülümsemeyi yerleştirmediğimi biraz geç fark ettim. Babam hiç vakit kaybetmeden beni kendine çekip hızlıca sarıldı ve ardından biraz uzaklaştırıp herhangi bir hasarım var mı diye beni kontrol etti.

"Waverly," dedi iç çekerek. "Yanmışsın. Yanacağını biliyordum."

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandım.

"O iyi," diye seslendi Rachel. Ardından hızla sürücü koltuğundan indi ve abisinin dikkatini dağıtıp homurdanmasına sebep olacak kadar ona sıkıca sarıldı. "Biraz güneşin kimseye zararı yok."

"Şey, aslında bu doğru değil," dedi babam. "Ah, telefonunu getirdim, Waverly. Çantamda."

Bagajı açıp babama çantasını yerleştirirken yardım ettim. Havaalanından mümkün olduğunca hızla ayrılmayı aklıma koymuştum. Burada kaldıkça, kendimi fazlasıyla değer verdiğim insanların hepsinden saatte üç yüz mil hızla uzaklaşırken hayal ediyordum. Sabahın bu saatinde ağlamaya o kadar da hazır değildim.

Rachel'in evine dönerken babam ön koltuğa oturdu. Yerimde kıpırdandım. Daha on dakikadır Holden'daydı ve şimdiden huzursuz hissediyordum. Rahatsızdım. Kendimi tutma ve ağzımdan bir şey kaçırmama konusunda fazla dikkatliydim.

"Waverly kasabadaki kitapçada bir iş buldu," dedi Rachel, kısa bir an dikiz aynasından bana bakarak. İfadesindeki endişeyi yakalamıştım. Sessizleştiğimin farkındaydı. "Yanımdan geçerken sana göstereyim."

Gösterdim. Babam, sadece, "Ah," dedi. Bu ses tonunu biliyordum. Etkilenmemişti.

Rachel'in evine döndüğümüzde, babam karışık kitap raflarını, normalin üstünde olan dekoratif yastıkları ve etrafa yayılan sanat malzemelerini de aynı heyecanla inceledi. Rachel'in hayat tercihlerinin onu daima afallattığını tabii ki de biliyordum. Rachel'in kariyeri, kişisel tarzı, dünyanın her yerine taşınırken sahip olduğu çekinmeyen ve dışadönük enerjisi. Buna rağmen Rachel yine de başarılı olmuştu. Yetenekli, parlak ve bu kasabada tanıdığı insanlar tarafından sevilen biriydi. Babamın bunları görmemesinin tek sebebi, Rachel'in isminin büyük araştırma dergilerinin hiçbirinde geçmiyor olmasıydı.

Babam, benim başarılarım kendisinininki gibi olmadığı müddetçe asla tatmin olmayacaktı.

"Evet, öğle yemeği için ne yapalım?" diye sordu Rachel.

Bu tropik fırtına beni kurtaramayacaktı. Ama belki de ben kendimi kurtarabilirdim.

"Sanırım," diye başladım fakat sonra kendimi durdurdum. "Aslında, hayır. Kalmak istediğimin *farkındayım*."

"Olur, burada yeriz."

"Hayır. Holden'dan bahsediyorum."

Rachel ve babam hareketsiz bir şekilde bir an için bana bakakaldılar. Halam avucunu göğsüne, tam boğazının alt kısmına yerleştirdi. Sanırım gözlerinin dolduğunu görmüştüm. Babamsa sadece uzun ve yorgun bir şekilde iç çekti.

“Biletler esnek değil, Waverly. Tarihi zaten değiştirdim...”

“Bir haftadan daha fazla kalmak istiyorum,” diye araya girdim. “Yani, bir okul yılı kadar.”

Babam yapabileceği en kötü şeyi yaptı.

Kahkaha attı.

“Jeff,” dedi Rachel, sesi şaşırtıcı derecede sertti. “Onu dinle.”

Teşekkür edercesine halama baktım. Başını hafifçe sallayarak bana her şeyi söyledi: Benimle gurur duyuyordu. Kalmamı hoş karşıladı. Bir milyon farklı hobi denememe ve üniversite başvurumda ya da özgeçmişimde nasıl duracağı konusunda bir kez bile yorum yapmadan yarı zamanlı işlere girmeme izin verirdi.

“Burada olduğum kişiyi seviyorum, baba,” derken sesim çatlamıştı. “Buraya gelene kadar Fairbanks’te ne kadar acınası durumda olduğumun farkında değildim. Seni seviyorum, annemi de seviyorum, evet... Yani sizden kurtulmaya çalışmıyorum. Ama sanki ayağınızın altında dolaşıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Bu saçmalık, Waverly,” dedi babam öfkeyle. “Ne zaman sana ayağımın altında dolaştığını söyledim? Sence bu yazın amacı bundan mı ibaretti? Çünkü annen ve ben her zaman yaptığımız işlere seni de dâhil etmeye özen gösterdik...”

“Şey, belki de etmemelisiniz,” dedim bir anda. “Belki de kendi istediklerimi yapmama izin vermelisiniz.”

“Onu da denedik. Annenle, yaptığın tüm ders dışı etkinliklere hep destek olduk, Waverly. Münazara buluşmaların ve voleybol maçların olduğunda seni gideceğin yerlere götürdük ama sen ikisini de bıraktın. Sana, Marlin Körfezi’ndeki o deniz biyolojisi programına seni sokabileceğimi söyledim. *Yıllarca* Huntington’a okul ücreti ödedik...” Cümlesi yarıda kalırken başını tekrar iki yana salladı. “Sense Holden’daki bir devlet okulundan mı diploma almak istiyorsun? Ne büyük zaman ve para

kaybı. Peki üniversite başvurularında ne demeyi düşünüyorsun? Bunu nasıl açıklayacaksın?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim kollarımı göğsüme sararak. “Ama zaten Sarmaşık Birliği’ne girecek falan da değilim. Ben, senle annem gibi değilim. Akıllı değilim.” Kelimeler kulağa yanlış geldiği için kaşlarımı çatıp tekrar denedim. “*Akıllıyım*, sadece... farklı bir yönden. Sizin iyi olduğunuz şeylerde iyi değilim ama yeterince şey denemedim ya da neyde iyi *olduğumu* görecektir kadar pratik yapmadım.”

Babam başını iki yana salladı. Onu şaşkınlıktan lal etmiş gibiydim.

“İzin ver kalayım,” diye fısıldadım. “*Lütfen.*”

Rachel’in gözleri irice açılmış ve yalvarırcasına bakıyordu. Babamın dudaklarıysa dümdüz bir çizgi şeklindeydi.

“Bu işe yarar bir şey değil, Waverly,” dedi.

Bu sözler, suratıma çarpan bir kapı gibiydi.

Holden Point’teki restoranda, hani şu Rachel, Chloe ve George’la birlikte ilk yemeğimi yediğim yerde, acınası bir sessizlik içinde yemek yedik. Ben kendime bir *milkshake* söylemiştim ama babam masanın karşısından telefonumu uzattığında olan iştahım da kaçmıştı.

“Şarj etmen gerekecek,” dedi.

Yemeğin kalanında o boş, karanlık ekrana baktım.

“En azından gel de duvar resmini gör, Jeff,” dedi Rachel hesap geldiğinde. “Buraya kadar geldin. Resim daha bitmedi ve açılış törenine teknik olarak bir hafta daha var ama zaten tören çok kalabalık olurdu. İkiniz burada olmayacağınız için de...”

Göğsümdeki bıçak tekrar hareket etti.

“Duvar resmine bakarız,” dedi babam. “Vaktimiz var.”

“Diğer herkesi de davet edebilir miyiz?” diye sordum.

Babam kaşlarını çatı. “Başka kim var?”

“Arkadaşları,” dedi Rachel sertçe. “Yan komşumun oğlu, onun en yakın arkadaşı ve Waverly’nin kasabadaki kitapçıdan iş arkadaşları. Harika çocuklardır. Hepsi de Waverly’nin gidişine çok üzülüyor.”

Babamın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ona bakmadım.

Bunun için seni asla affetmeyeceğim, diye düşündüm.

Büyük, zeki beyninin telepati yapabildiğini umuyordum.

Blake, Jesse, Alissa ve Lena, hâlâ Hamiltonların evindeydi. Uyku tulumlarını sarıp kaldırmış, oturma odasının zemininde birlikte oturuyorlardı. Sehpanın üzerinde öğle yemeğinde yedikleri burritodan kalanlar ve paketleri vardı.

“Halamın duvar resmini görmek için Marlin Körfezi’ne gelmek ister misiniz?” diye sordum.

Mırıltıların ardından ayakkabılarını, ceketlerini, cüzdanlarını ve bir şekilde kot pantolonunun arka cebinden çıkıp Hamiltonların mikrodalga fırınının üzerine giden Jesse’nin araba anahtarlarını bulmak için harekete geçtiler. Jesse, bu olağanüstü durum için bir açıklama yapamasa da Lena, bunun hep olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını açıkladı.

Dışarıda kaldırım hâlâ ıslaktı ve parlıyordu. Başımı kaldırdım ve bulutlu gökyüzüne tekrar gürleyip bizi sırıslıkla etmesi için dua ettim.

Babam, arkadaşlarıma kendini doktora derecesiyle, yani Dr. Jeffery Lyons olarak tanıttı ki bu, beni küçük düşürdüğü için düşmanca hislerimi arttırdı.

“Waverly, sen neden çocuklarla gitmiyorsun,” dedi Rachel. Kendisi Volkswagen’inde babama eşlik ederken, beni de arkadaşlarımla birlikte Jesse’nin Jeep’ine doğru gitmem için yönlendirdi.

Blake önde oturacağını söylediği için ben arka koltuğa geçtim. Bu benim için sorun değildi çünkü bu durum Blake'in şarkıyı seçme sorumluluğunu aldığı anlamına geliyordu. Seçtiği şarkıları gizli gizli aklıma yazarken, camdan dışarı bakıyordum. Şaşırtıcı derecede Coldplay'e fazla düşküncüydü. Eğer onu, dudaklarını oynatıp hayranıymış gibi şarkılara eşlik ederken yakalamamış olsaydım, bu şarkıları gösteriş için seçtiğini düşünebilirdim.

Hastaneye, tam da bulutlar açılıp hafif ama büyüleyici maviliği ve parlak gün ışığını açığa çıkardığı an varmıştık. Coldplay'le birleşince, bu görüntü inanılmaz dokunaklı görünüyordu. Jesse, Rachel ve babamın da yanımıza sığabilmesi için arabayı otoparkın en uzak ucundaki park alanına çekti.

Marlin Körfezi, Holden'dan biraz daha sıcaktı. Hastanenin iki binasının arasındaki ara sokağa yürürken, yüzümü gökyüzüne kaldırıp güneş ışıklarının tenimi ısıtmasına izin verdim. Blake'le ilk kez öpüştüğümüz suç mahalline döndüğümüzü o an fark etmiştim. O anın hatırası o kadar şapşalcaydı ki yüzümün tamamının kızarmasına engel olamadım. Çünkü ilk öpücüğümüzün belirsizliğini ve gerginliğini çoktan aşmıştık. Çocuğa onu sevdiğimi söylemiştim. Onunla, eriyip bir su birikintisine dönüşmeden otoparkı yürüyebileceğimi düşünürdünüz.

Fakat bu öylesine bir otopark değildi. İlk öpücüğümü aldığı yerdi. Halamın tüm yaz çalıştığı yerdi. Küçük Blake'in, annesini kaybetmenin ne demek olduğunu öğrendiği yerdi.

Çok önemli bir otoparktı.

Bir an durup rüzgârı yüzümde hissettim. Derin bir nefes alıp okyanusun kokusunu içime çektim. Çok şanslı olduğumuz zamanlarda, bazen hâlâ orada durduğumuz yerin hep hatırlayacağımız bir yer olduğunun farkına varırdık.

Diğerleri yürümeye devam edip kahkaha atarak konuşuyorlardı. Otoparkın ortasında duraksadığımı fark eden tek kişi Blake'ti. Yüzünü bana döndüğünde kaşları merakla çatıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. “Sadece duygusallaştım. Bana bir dakika ver.”

Blake gözlerini devirse de serçe parmağını benimkine dola-mak için bana yaklaştı. Titrek bir nefes verip parmağını hafifçe sıktım.

“Deniz yaşamıyla ilgili bir resmin birini bu kadar duygusal-laştırdığını ilk kez görüyorum,” dedi.

“Aslında sebebi otopark.”

Blake etrafa bakıp omuz silkti. “Daha güzellerini gördüm.”

Dalga geçmeyi bırakıp dramatik ânımı yaşamama izin ver-mesini söylemek için ağzımı açtım. Ancak benden hızlı dav-randı.

“Waverly,” dedi Blake tekrar. Ellerini omuzlarıma koymuştu.

Gözlerimiz buluştu. Midemdeki hissi başka nasıl tanımla-yacağımı bilmiyordum ama uçak bir anda türbülansa girince, içinizde hissettiğiniz o telaşa benzer his gibiydi. Zemin ve kol-tuğunuz altınızdan çekilecekmiş gibi. Çılgılık atabileceğinizi dü-şündüğünüz ve kesinlikle ağlayacağınız o an gibi.

Ellerimi Blake’in yüzüne uzattım. Göğsümde yükselen ger-ginliği kırmam gerektiği için, dudaklarını sıkarak balık gibi gö-rünmesini sağladım.

“Neden?” diye sordu Blake. Yüzünü sıktığım için sesi farklı geliyordu.

“Hatırayı aklıma kazımaya çalışıyorum,” dedim. “Tamam. Hazırım.”

Blake sanki aramızda bir alışveriş yapmışız gibi başını sal-ladı. Diğerlerini takip etmek için döndüğümüzde elimi tuttu. Başımı kaldırıp sanki yeni ve garip bir yaşam formuymuşuz gibi bize bakan babamla göz göze geldim. Bu, kesinlikle şimdiye ka-dar yaşadığım en garip andı. Ama sonra, utanmakla vakit kay-bedemeyeceğime karar verdim çünkü Blake’in elini tutabilmek için önümde sadece saatler vardı.

Hastanenin iki binasının arasındaki park alanları iplerle çevrilmiş, alandaki beyaz plastik sandalyeler ve katlanabilir masalarsa muşambalarla örtülüp fırtınadan uçmalarını önlemek için üstlerine konan kum torbalarıyla sabitlenmişti.

Bir aydan fazla bir süre önce yarısı tamamlanmış olan duvar resmini gördüğüm arka taraftaki binanın ön yüzü, şimdi parlak renklerle doluydu. Deniz kaplumbağaları, denizyıldızları, deniz yosunlarının arasından gülümseyerek yüzen bir balık ve özenle çizilmiş mercanlar. *Pixar* filmlerinden çıkmış gibi görünüyordu.

“Büyük açılıştan önce bir perdeyle örteceğiz,” diye açıkladı Rachel. “Boyarken çocuklar bizi izleyebilsin diye üstünü örtmedik ama kurul, bağışçılar için büyük bir açılış olsun istiyor. Bilirsiniz işte. *Ta-da* falan gibi. İşte paranız buraya gitti gibisinden.”

Jesse, Lena ve Alissa, Rachel’ın gülümsemesine sebep olacak övgü ve sorularla ona döndüler. Babamsa kardeşiyle resim arasında göz gezdirmekle meşguldü.

“İyi yapıyor, ha?” diye sordum biraz dokunaklı şekilde.

Babam önce yüzünü buruşturdu, sonra başıyla onayladı. Korkak.

Hatalı olduğunu kabul et, diye geçirdim içimden.

Yaz tatilime başka birisi olmayı isteyerek başlamıştım. Daha havalı biri. Daha cesur biri. Ancak başka birisi olmamıştım... Kendim olmuşum ve bu daha iyiydi. Bu benle daha barışıklıydım. Babam beni ayakları altına alana kadar, ne kadar büyüdüğümü fark etmemiştim bile. Soluyormuşum gibi hissediyordum. Küçülüyormuşum, sessizleşiyormuşum, daha kaygılı bir hâl alıyormuşum gibi.

Blake elimi sıktı.

Ona dönerek, “Ayaklarımı okyanusa sokmak istiyorum,” dedim. “Sadece son bir kez.”

En yakın sahil, Marlin Koyu'nda sörf yapmaya gittiğimiz sahildi. Fletcher ikizleri kuma ilk kim varacak diye yarış yaparken, hemen arkalarında yeni pedikür yaptırdığı için sızlanan Alissa ve elleri cebinde, başı öne düşmüş bir şekilde yürüyen Blake vardı. Bense babamla halamı bekliyordum ama arabadan bir tek Rachel indi.

“Beklemek istiyor,” dedi Rachel. “*Jet lag* olduğunu söyledi.”

“İyi,” diye mırıldandım.

Birlikte otoparkı sahile bağlayan basamaklara adım attık. Ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı kuma gömdüm. Fairbanks'te yüzme havuzları olabilirdi ama bu ihtişamla uzanan Atlantik Okyanusu olmayacaktı. Çıplak ayaklarımın altındaki yumuşak kumlar ve saçlarımı yüzümden iten tuzlu meltem olmayacaktı.

Blake, Alissa, Lena, Jesse ve ben suyun kıyısına doğru ilerlerken, Rachel geride durdu. Dalgalar ayak parmaklarımızı gıcıklıyordu.

Konuşmadık. Canımızı yakmadan söyleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu.

“Pekâlâ,” diyerek söze girdim. Boğazımda çoktan bir yumru oluşmaya başlamıştı. “Sabah erkenden uçuşumuz var, bu yüzden muhtemelen sizi tekrar göremeyeceğim.”

Önce Alissa'ya döndüm çünkü bana en yakın duran kişi oydu. Kollarını iki yana açınca bir kahkaha atarak ona sarıldım. Pahalı kokuyordu. Güzel şampuan, güzel çamaşır deterjanı, güzel parfüm.

“Sürtüğün teki olduğunu düşündüğüm için özür dilerim,” diye mırıldandım, televizyon reklamlarından çıkma saçlarına doğru.

Alissa iç çekti. “Sürtüğün teki *olduğum* için özür dilerim. Akdeniz'e gidersen haberim olsun. Annem birilerini tanıyor. Sana Santorini hariç her yerde bedavaya kalacak yer

ayarlayabilirim. Aslına bakarsan, Santorini'deki insanlara beni tanıdığını sakın söyleme.”

Ondan bir zamanlar nefret etmişim. Bir şekilde birimizin, diğerimizden daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Birimizin daha güzel olduğunu. Daha akıllı. Daha samimi. Daha candan.

Ne büyük saçmalık.

Alissa geri çekilerek bana gülümsedi. “İyi yolculuklar, Waverly.”

Sırada Jesse vardı. Soğuk kahvesinden büyük bir yudum aldı ve içeceğini ayağının dibine, yere bıraktı. Kollarını gövdeme sarıp beni yerden kaldırmadan önce, buna hazırlanmam için çok kısa bir anım olmuştu.

“Jesse!” diye bağırdım. “Ellerin buz gibi!”

Beni yere bırakıp gülümsedi.

“Seni Alaska’ya hazırlıyorum diyelim.” Omuz silkti.

Gözlerimi devirsem de tekrar ağzımı açtığımda sesim çatlamıştı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Herkese iyi bak, olur mu? Kardeşine bile.”

“Ayılara falan dikkat et,” dedi, sonra omuz silkti. “*Alaska*’da diyorum?”

“Aslında ayılar şehirde bir tehdit oluşturmuyor. Ama elimden geleni yaparım.”

Ben daha yaklaştığını fark edemedim, Lena kollarını sıkıca bana doladı ve kemiklerimi kırarcasına sarıldı. Acı dolu, küçük bir inilti dudaklarımdan döküldü. Kahkaha atıp bırakmaya çalıştı ama bu defa sıkıca sarılan ben oldum.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandım buklelerine doğru.

“Ben de seni seviyorum,” dedi. Sesi gergindi.

“Ağlamak üzere misin?”

“*Kesinlikle* hayır.” Burnunu çektiğinde, bedeni ona ihanet etmişti.

“Bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordum. Lena itiraz eder gibi homurdansa da ben sınırlarımı zorladım. “Sen benim buradaki ilk arkadaşımydın. Bana kaçığın tekiymişim gibi bakmayan ilk kişiydin...”

“Ama kaçığın *tekisin*,” diye mırıldandı Lena şefkatle.

“Ve buna her zaman minnettar olacağım. Tahmin ettiğinden bile daha fazla.”

Lena’yla geri çekilirken birbirine karışan saçlarımızı ayırmaya çalıştık. İkimizin de gözlerinde yaşlar vardı ve burnumuzu çekip duruyorduk. Sonunda birbirimize baktığımızda her şey o kadar komik gelmişti ki kahkaha attık.

“Alaska’da biri başına bela olursa,” dedi Lena, “beni arıyorsun. Gelip onların kışını tekmelerim.”

“Bunu yapacağını biliyorum,” dedim.

Veda edecek son bir kişi kalmıştı. Göz ucuyla baktığımda beni beklediğini görebiliyordum. Tüm bedenim bir buz kalıbına dönüşmüş gibi hissettim. Olduğum yerde donakalmıştım.

“Sıra onda,” dedi Lena, başıyla o tarafı işaret ederek.

Panikle irileşen gözlerimle Lena’ya baktım.

“Bir dakika,” diye mırıldandı Alissa, aramıza girerek. Parmak uçlarında kalkıp göz hizama geldikten sonra, başparmaklarını gözlerimin altında gezdirdi. “Maskara. Tamam. İyisin.”

Jesse uzanıp cesaretlendirmek istercesine omzumu sıvazladı.

Ben de sonunda dönüp Blake’in gözlerine baktım. Göğsümdeki can sıkıcı ağrı, fiziksel olarak canımı yakıyordu. Yine çılgılık atmak istiyordum. Oturup bir anda çocuk olduğumun farkına varmışım gibi sinir krizi geçirmek istiyordum.

“Hımm,” diye çok güzel bir şekilde söze başladım. “Selam.”

Blake’in boğazı hareket etti ve zorlukla yutkundu. Gülümsemesi gergindi.

“Bunun sende kalmasını istiyorum,” diye mırıldandı.

Kapüşonlusu. Yeşil bisiklet yaka olan. Kapüşonlusunu yukudaki yeni doğan bir bebeği uzatır gibi uzattığında özenle elinden aldım.

“Teşekkür ederim,” dedim. Sesim dört farklı oktava ulaşabilecekmiş gibi titriyordu.

Blake’in yüzünde bir şeyler vardı ama ben daha ne olduğunu anlayamadan yaklaşıp beni sıkıca göğsüne çekti. Bunu hafızama kazımaya çalıştım. Bedeninin sıcaklığını, burnumu omzuna bastırdığımda aldığım çamaşır deterjanının kokusunu, kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarparken aldığı nefesle göğsünün inip kalkmasını.

Ağlama, dedim kendime. *Ağlama*.

Ayrıldık. Kapüşonlusunu kolumun altına sıkıştırdım. Blake başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama tereddüt etti. O küçücük zaman diliminde, birimiz bunu daha da zorlaştırmadan konuşmayı bitirmem gerektiğinin farkına vardım.

“Görüşürüz, Blake.”

Arkamı dönüp kararlı bir adım attım.

Sonra bir anda o kararlılığı kaybettim. Zorlukla tuttuğum gözyaşlarım akmaya başlarken tüm bedenim yenilgiyle çöktü ve dönüp Blake’e baktım. Suçlu bir çocuğun yapıştırıcıyla bir araya getirmeye çalıştığı ama kuruması için yeterince zaman tanımadığı kırık bir vazo gibi hissediyordum. Kollarımı kaldırıp tekrar iki yanıma bıraktım. Sanki ‘*neredeyse olacaktı,*’ der gibi. İlk hıçkırık dudaklarımdan dökülürken hızla yanıma geldi.

“Konuş benimle, Waverly,” dedi.

Tüm insanlığın anlayamadığı bir şeyler mırıldandım. Blake, ellerini omuzlarıma koydu ve sıkıştığımı bile fark etmediğim kaslarımı yoğurdu. Gözyaşlarımı silmek için yeşil bisiklet yakanın kollarını kullandım.

“Tuhaf davrandığının farkındaydım,” dedi alayla.

“Ben sadece... ağlamamaya çalışıyordum...” dedim hıçkırarak.

“Evet ama zihnimdaki son görüntünün, bana sırtını dönmüş hâlin değil de sümüklü hâlin olmasını tercih ederim.”

İç çekip ellerine doğru yaslandım. “Üzgünüm.”

Blake, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıstırdı. “Birbirimizi tekrar *göreceğimizin* farkındasın, değil mi? Çünkü bu kapüşonlumu seviyorum. Ayrıca daha sonra onu yıkarsın, değil mi? Sanırım sümüğünü...”

Ona tekrar sarıldım. O da bana sarılırken göğsü derin bir nefesle yükseldi.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Hislerimiz karşılıklı,” diye mırıldandı Blake, sonra kolunun alt kısmını çimdiklediğimde bağırdı. “Tamam, tamam. Ben de seni seviyorum. Küçük cin.”

Birbirimizden ayrıldık. Aklıma bir şey gelmeden önce daha bir adım atabilmişim.

“Bir dakika,” dedim. “Numaram.”

Blake telefonunu uzatınca numaramı yazdım. Kasvetli havadan olduğunu biliyordum ama gözlerinde yaş gördüğümünden emindim.

“Her ne kadar uçuşunu kaçırmayı istesem de,” dedi, “muhtemelen gidip eşyalarını toplamalı ve biraz dinlenmelisin. Buradan Alaska’ya sadece gidiş bile üç yüz dolar falan eder.”

Bunu nereden bildiğini sormama gerek yoktu.

Son kez el sallayıp herkese görüşürüz dedikten sonra, sırtımı okyanusa ve sevdiğim insanlara döndüm. Rachel otoparka çıkan merdivenin dibinde duruyordu.

Sanki birisi arabasıyla itfaiye musluğuna çarpmış gibi, yaşların gözlerimden döküldüğünü hissedebiliyordum.

“Ah, ufaklık,” diye mırıldandı Rachel ona yaklaştığım sırada.

Açtığı kollarının arasına girdiğimde kendimi çocuk gibi hissettim.

“Beni doyurduğun için teşekkürler,” dedim. “Giydirdiğin için de. Ve...”

Rachel saçlarımı okşayarak beni susturdu.

“Ne zaman istersen buraya gelebileceğini biliyorsun, Waverly,” dedi. Sonra daha yumuşak bir şekilde ekledi. “Ciddiyim. Lise bitip de on sekizine geldiğinde kendi başına olacaksın. Annene ve babana *hiçbir şey* borçlu değilsin, Waverly. Üniversiteye gidebilirsin. Bir yıl ara verebilirsin. Meslek okuluna gidebilirsin. Sirke katılabilirsin. Ne olursa olsun. Holden’da hep kalacak bir yerin olacak.”

Herkesin içinde çirkin bir şekilde ağlamama çabalarımın gerçekten yardımcı olmuyordu.

“Gerçi belki sirke katılmazsın,” diye ekledi Rachel biraz düşündükten sonra. “Seni hareket hâlindeyken gördüm, ufaklık. Boynunu kırman an meselesi olur.”

Omzuna doğru kahkaha attım. Sonra yüzümü oraya gömdüm.

“Sen gerçekten çok ama çok iyi bir vasisin,” dedim sesimin titrememesi için çaba gösterirken.

“İşe yaradığıma sevindim,” dedi Rachel. Beni sıkıca sararak iki yana salladı.

Babam basamakların başında bekliyordu ve yüz ifadesi, üstündeki bulutlar gibi karamsardı.

“Konuşmamız lazım,” dedi.

Rachel’la birbirimize baktık.

“Ne oldu?” diye sordum. Gözlerimi silerken burnumu da tişörtümle temizlememek için kendimi zor tutuyordum.

Babam baştan aşağı beni süzdü. “Farklısın.”

“Dün gece aloe vera maskesi yaptım. Kızarıklığa iyi geldi...”

“Hayır,” dedi babam başını iki yana sallayarak. “Yani daha mutlu görünüyorsun.”

Titrek bir nefes verdim. “Öyleyim, baba.”

“Annenle hiçbir zaman iki iyi ortak olmadığımızı biliyorum ama seninle ilgili durumlarda onun da fikirlerine saygı duyuyorum. Onu arayacağım.”

“Bir dakika,” diye ciyakladım. “Ciddi misin?”

Tek bir kez başını salladı ve arabaya doğru döndü. Fakat hemen ardından bize doğru döndüğünde, ifadesinde kararlı bir hâl vardı. “Sen bir hayal kırıklığı değilsin, Waverly. Hiçbir zaman sana öyle hissettirmek istemedim. Sadece bir konuda benim kadar tutkulu olma şansını sana vermek istedim. Sana başarman için en iyi fırsatı vermek istedim.”

“Teşekkür ederim,” dedim mırıldanarak.

“Bana şimdi teşekkür etme,” dedi. “Annen imkânsız biri.”

Rachel kolunu benimkine doladı. Birlikte hükmü bekledik.

Sahile inen basamakları ikişer ikişer iniyordum. Kalbim boğazımda atıyor ve tenimde hayal meyal yağmuru hissediyordum. Bulutlar açılmaya başlamıştı. Ama artık bunun hiç önemi yoktu. Uçuşumu iptal etmek için bahane bulmama gerek yoktu. Kumlarda hızla ilerlerken gerçekten yavaş çekimde koşuyormuşum gibi hissettim. Hâlâ kumda nasıl düz yürüyebileceğimi öğrenememiştim. Sinir bozucuydu. Ama ayaklarımın altındaki kumun hissiyatı muhteşemdi.

Arkadaşlarım hâlâ sırtları bana dönük bir şekilde suyun kenarında oturuyordu.

“Eminim benden kurtulduğunuzu düşünmüşsünüzdür!” diye bağırdım.

Aynı anda döndüklerinde, yüzlerindeki o şaşkın ifade o kadar komik ve güzeldi ki göğsüm sıkıştı. Nemli kumlarda hızlanırken neredeyse çıldırmış gibi gülüyordum.

“Şakalandınız, ezikler!”

Kendimi Blake’e doğru attığımda, ayağının takılıp sığ suya doğru tökezlemesine neden oldum. Devasa bir şekilde su sıçratarak düştük. Tuzlu su burnuma kaçtı. Alayla gülüp kahkaha atmaya başladım.

“Ne olu-” diye kekeledi Blake doğrulurken.

“Kalıyorum,” dedim.

Hareketsiz kaldı. “Ciddi misin? Baban...”

“Kalabileceğimi söyledi. Annemi arayıp her şeyi halletti. İkisi de kabul etti. Okula transfer olabilirim ve ihtiyacım olan her şeyi kargolayacaklar ve...”

Blake, ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep olacak kadar tatlı ve mutlu bir öpücükle sözümü kesti.

Jesse, sadece ona yakışır bir şekilde üstümüze atlayarak özel ânımızı böldü. Sonra Lena da ona katıldı ve ardından Jesse onu çekip de tuzlu suda birbirimize dolanmamıza sebep olmadan önce, saçlarının ıslanmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanan Alissa bize katıldı.

Hayatımda ilk kez tam olarak olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum.

Son

Teşekkür

Bu kitabı on beş yaşımdayken Wattpad'de yazmaya başladığımda, içimde birçok duygu olsa da basıp yayımlama gibi bir planım yoktu. Şimdi, on yılın ardından, son taslağı sunduğum için gurur duyuyorum. Bu kitap, beni okurlarla bir şeyi paylaşma deneyimime inanılmaz bir şekilde bağladığı için; teşekkürlerime önce kendim ve henüz gelişme aşamasındayken bu kitabı okuyan insanlarla başlamalıyım. Ben liseyle, ardından üniversiteyle ve sonra da ilk yetişkin kız işimle başa çıkarken beni beklediğiniz için teşekkür ederim. Şakalarımıza güldüğünüz ve hatalarımı gösterirken nazik davrandığınız için teşekkür ederim. Bana her zaman bulunmayı bekleyen yeni arkadaşlar olduğunu ve kendimin daha cesur bir versiyonu olabileceğimi öğrettiğiniz için teşekkürler.

Çalışmam için savaşıyor ve bu hikâyenin kalbini görebilen editörüm Deanna McFadden'a; teşekkür ederim... Senin iyimserliğin, keskin içgörün ve sabrın bu edisyon sürecini tek başıma atlatmama yardımcı oldu. Wattpad ekibinin kalanına, özellikle de Monica Pacheco ve I-Yana Tucker'a, beni ve çalışmamı korudukları için teşekkür ederim. Böylesine yetenekli, yaratıcı ve kararlı bir ekibin desteğini aldığım için inanılmaz şanslı hissediyorum.

Sohbet grubum (Ivey Choi, Marianna Leal, Daven McQueen, Simone Shirazi, Em Slough, Natalie Walton ve Anne Zou) ve ortalama bir evliliğin sürdüğünden daha uzun süredir ortak olduğum Wattpad yazarlarına: Sizi tanıdığım için inanılmaz mutluyum, sizi delicesine yetenekli, korkunç komik insanlar. Sırf kitabımı okumak için Wattpad'i indiren üniversite arkadaşlarıma: Beni heveslendirdiğiniz, çalışmamın havalı ve

kutlamaya değer olduğunu hissettirdiğiniz için size yeterince teşekkür ettiğimi hiç sanmıyorum.

Christopher'a, en büyük kalbe ve en bulaşıcı kahkahaya sahip olduğun -ve beni daha iyi hissettirmek için ehliyet sınav sonucun hakkında yalan söylediğin- için; Elizabeth'e, aynı banyoyu paylaştığımız yıllar boyunca en yakın arkadaşım olduğun -ve senin yaşma geldiğimde tam olarak olmak istediğim kişi olduğun- için teşekkür ederim. İkiniz de beni çok gururlandırıyorsunuz.

Son olarak -belki de en önemlisi- ebeveynlerime; annem ve Bill, ben kendime inanmadığımda bile bana her zaman inandınız ve objektif olarak berbat olduğunda bile yazdıklarımı desteklediniz. Sizi seviyorum. Hukuk fakültesine gitmememi söylediğiniz için teşekkür ederim. Beni mutlu eden şeyi yapabilmem için gösterdiğiniz fedakârlıklar için teşekkür ederim. Güzel tavsiyeleriniz, karşılıksız desteğiniz ve tanıştığınız herkese yüzeysel olarak da olsa kızınızın bir yazar olduğunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Sizin gibi bir aileye sahip olmanın ayrıcalığını ve bu onurun hakkını asla ödeyemem.

Yazar Hakkında

Kate Marchant, on beş yaşındayken Wattpad'de yazmaya başladı ve şimdilerde Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden yaratıcı yazımla ilgili bir lisans derecesi var. San Francisco'nun Körfez Bölgesi'nde yaşayıp çalışıyor. *Float - Suyun Üstünde* ise yazarın yayımlanmış ilk romanıdır.

